

การเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยในนวนิยายของโจคดี ปีโคลต์

นายภูมิ พลจันทร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2556

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

NARRATING CONTEMPORARY CHILDREN'S AND YOUNG ADULTS' PROBLEMS
IN JODI PICOULT'S NOVELS

Mr. Poom Polachan

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Comparative Literature

Department of Comparative Literature

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2013

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยใน

นวนิยายของโจดี ปิโคลต์

โดย

นายภูมิ พลจันทร์

สาขาวิชา

วรรณคดีเปรียบเทียบ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร. ศิริพร ศรีวรกานต์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะอักษรศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพจน์ อัครวิรุฬหการ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. อนงค์นาฏ เถกิงวิทย์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์ ดร. ศิริพร ศรีวรกานต์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์พิเศษ ดร. อัมภา โอตระกุล)

ภูมิ พลจันทร์ : การเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยในนวนิยายของโจดี
ปีโคลต์. (NARRATING CONTEMPORARY CHILDREN'S AND YOUNG ADULTS'
PROBLEMS IN JODI PICOULT'S NOVELS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
อ. ดร. ศิริพร ศรีวรรณกานต์, 246 หน้า.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องที่โจดี ปีโคลต์ใช้ในการ
นำเสนอปัญหาอันสลับซับซ้อนของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัยในนวนิยายเรื่อง
เพลน ทูร์ท (2000) เพอร์เฟค แมตซ์ (2002) มาย ซิสเตอร์ส์ คีปเปอร์ (2004) แวนิชิง แอ็กตส์
(2005) เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล (2006) ไนน์ทีน มินิตส์ (2007) และ แฮนเดิล วิท แคร์ (2009)

การศึกษาแสดงให้เห็นว่าโจดี ปีโคลต์ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดดเด่นสองแบบ แบบแรกคือ
การใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนสลับสับเปลี่ยนกันเล่าปัญหาในมุมมองของตนเอง แบบที่สองคือ
การใช้การสลับลำดับเวลาเพื่อเผยให้เห็นภูมิหลังของตัวละครและเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาใน
นวนิยาย ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีการเล่าสองแบบนี้นำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัย คือ
ความเจ็บป่วย ความพิการ ความรุนแรงในโรงเรียน การถูกล่วงละเมิดทางเพศ การตั้งครรภ์ไม่พึง
ประสงค์ การทำร้ายตัวเอง และการฟ้องร้องพ่อแม่

การศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องที่โจดี ปีโคลต์ใช้ในนวนิยายทั้ง 7 เรื่องเผยให้เห็นปัญหาของ
เด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาควิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ

ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ปีการศึกษา 2556

5380157722 : MAJOR COMPARATIVE LITERATURE

KEYWORDS: JODI PICOULT / CHILDREN'S PROBLEMS / YOUNG ADULTS' PROBLEMS /
NARRATIVE TECHNIQUES

POOM POLACHAN: NARRATING CONTEMPORARY CHILDREN'S AND YOUNG
ADULTS' PROBLEMS IN JODI PICOULT'S NOVELS. ADVISOR:
SIRIPORN SRIWARAKAN, Ph.D., 246 pp.

The objective of this thesis is to study the narrative techniques used by Jodi Picoult in narrating an intricate relationship between children's and young adults' problems and contemporary American society. Seven novels by Jodi Picoult are chosen for this study: Plain Truth (2000), Perfect Match (2002), My Sister's Keeper (2004), Vanishing Acts (2005), The Tenth Circle (2006), Nineteen Minutes (2007) and Handle with Care (2009).

The study reveals that Jodi Picoult uses two major types of narrative techniques namely multiple narrators for presenting characters' point of view and nonlinear narrative for providing background of characters and events. Picoult uses these techniques to depict many social problems children and young adults face in contemporary American society, such as, sickness, disability, school violence, sexual abuse, unintended pregnancy, self-harm and teen suing parents.

The study of narrative techniques used by Jodi Picoult's 7 novels reveals children's and young adults' problems in contemporary American society.

Department: Comparative Literature Student's Signature

Field of Study: Comparative Literature Advisor's Signature

Academic Year: 2013

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.อำภา โอตระกุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ สำหรับข้อแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อนงค์นาฏ เถกิงวิทย์ ประธานการสอบวิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีโดยได้รับความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.ศิริพร ศรีวรกานต์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาแนะนำหัวข้อที่อาจารย์สนใจทำวิจัยเดิมให้แก่ผู้วิจัยซึ่งขณะนั้นประสบปัญหาเกี่ยวกับหัวข้อวิจัยเดิม อีกทั้งอาจารย์ยังกรุณาให้คำปรึกษาและชี้แนะแนวทางอันเป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์อย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชุตินา ประภาศวุฒิสาร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรเดช โชติอุดมพันธ์ อาจารย์ ดร.ถนอมนวล หิรัญเทพ และคณาจารย์ท่านอื่นๆ ในภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบที่มอบความรู้ในการศึกษาวรรณคดี รวมทั้งขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบที่คอยช่วยเหลือในการติดต่อประสานงาน แจ้งกำหนดการและชี้แนะขั้นตอนการดำเนินงานต่างๆ ตลอดระยะเวลาในการศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรวณีย์ สุขุมวาท อาจารย์ของผู้วิจัยที่ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เป็นแรงบันดาลใจและครูสอนวรรณคดีต้นแบบของผู้วิจัย ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ ในภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอรุณพล ปะมะโช ที่ให้คำปรึกษาและเตือนสติผู้วิจัยเป็นอย่างดี ขอขอบคุณกอบพร ถิรเจริญสกุล ที่อ่านงานร่างแรกและให้คำแนะนำเรื่องการเขียนวิทยานิพนธ์ ขอขอบคุณภัทรภร รักเรียน ที่ให้กำลังใจในการเขียนวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ขอขอบคุณจัสติน เอ็มเมอร์สัน (Justin Emerson) ที่ช่วยอธิบายภาษาอังกฤษและวัฒนธรรมอเมริกัน ขอขอบคุณนางลักษณ์ อนันตอาจ สำหรับกำลังใจและคำปรึกษาทั้งเรื่องการทำวิจัยและเรื่องอื่นๆ

ขอขอบคุณทุนผู้ช่วยสอนสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขอขอบคุณคณาจารย์ที่สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชลธิชา ชาญชัยฤกษ์ และอาจารย์ เซนี เออร์ลิช (Zeny Ehrlich) ที่ให้คำแนะนำเรื่องเรียน เรื่องการสอนและเรื่องอื่นๆ ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเฉพาะวิเชียร ปลื้มคิด และขวัญใจนาสาราญ สำหรับคำแนะนำและกำลังใจ

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณบิดา ทรงภพ พลจันทร์ มารดา ญัฐกมล พลจันทร์ และน้องชาย ภาคพลจันทร์ ที่ให้กำลังใจและสนับสนุนการตัดสินใจของผู้วิจัยตลอดมา ขอขอบคุณคุณย่า ประไพ พลจันทร์ ที่เป็นต้นแบบของความขยันหมั่นเพียร

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	2
1.3 สมมติฐาน.....	2
1.4 ขอบเขตงานวิจัย.....	2
1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น	3
1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 การเล่าเรื่องและบริบทวรรณกรรมของโจดี ปีโคลต์.....	5
2.1 พัฒนาการของการเล่าเรื่อง.....	5
2.2 บริบทวรรณกรรม	12
2.3 ลักษณะโดดเด่นของนวนิยายของโจดี ปีโคลต์.....	14
2.4 บริบทสังคมอเมริกันร่วมสมัย.....	20
บทที่ 3 มองต่างมุม: ปัญหาเด็กและเยาวชนกับการใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคน	29
3.1 มาย ชิสเตอร์ส์ คีปเปอร์: ปัญหาความเจ็บป่วยของเด็กในครอบครัว	29
3.1.1 ไบรอันและซารา: พ่อแม่ผู้ปรารถนาให้ลูกหายป่วย	32
3.1.2 แอนนา เคต และเจสซี: เด็กที่เจ็บป่วยกับพี่น้องที่ได้รับผลกระทบ	40
3.1.3 แคมป์เบลล์และจูเลีย: มุมมองของคนนอกครอบครัว.....	49

3.2 แชนเดิล วิท แคร้: ปัญหาความพิการของเด็กในครอบครัว.....	54
3.2.1 ชาร์ลอตต์และฌอน: พ่อแม่กับการดูแลลูกพิการ.....	58
3.2.2 วิลโลว์และอมีเลีย: น้องสาวผู้พิการกับพี่สาวที่ไร้คนสนใจ	72
3.2.3 มารินและไฟเพอร์: มุมมองของคนนอกครอบครัว.....	78
3.3 แวนิง แอ็กตัส: ปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว.....	85
3.3.1 แอนดรูว์และเอลีส: พ่อแม่ที่แยกทางกัน.....	87
3.3.2 อีริคและพีตซ์: มุมมองของคนนอกครอบครัว.....	91
3.2.3 ดิเลีย: ลูกสาวผู้โหยหาแม่.....	93
3.4 บทสรุป.....	103
บทที่ 4 มองย้อนอดีต: ปัญหาเด็กและเยาวชนกับการใช้ล่าดับเวลา.....	106
4.1 ไนน์ทีน มินิตส์: ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียน.....	106
4.1.1 ปีเตอร์: อดีตกับการถูกรังแกและถูกละเลย.....	111
4.1.2 เลซี่และลูอิส: อดีตกับการมองคนละมุมเรื่องการเลี้ยงดูลูก.....	123
4.1.3 โจซี่: อดีตกับปัญหาความสัมพันธ์กับแม่ เพื่อนและแฟน	130
4.2 เพลน ทูท: ปัญหาความเชื่อทางนิกายอามิช.....	141
4.2.1 เคที: อดีตกับเรื่องส่วนตัวที่เปิดเผยไม่ได้	146
4.2.2 ซาร่าห์: อดีตกับความผิดที่เปิดเผยไม่ได้.....	155
4.2.3 อาร์อนและจาคอบ: อดีตกับบาดแผลในใจ.....	163
4.2.4 เอลลี: อดีตกับการเรียนรู้และเข้าใจตัวเอง	168
4.3 เพอร์เฟค แมตซ์: ปัญหาการล่องละเมิดทางเพศเด็กชาย	172
4.3.1 นินาและเคเล็บ: อดีตกับบทบาทของพ่อแม่	174
4.3.2 นาธานีล: อดีตกับเหตุการณ์ล่องละเมิดทางเพศ	188
4.4 เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล: ปัญหาช่องว่างระหว่างพ่อแม่และลูกสาว.....	197
4.4.1 ดาเนียล: อดีตกับความรุนแรง.....	200

4.4.2 ทริกซี: อดีตกับความไม่มั่นใจตัวเอง	213
4.4.3 ลอรา: อดีตกับความไม่พร้อมมีครอบครัว.....	223
4.5 บทสรุป.....	230
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	234
5.1 บทสรุป.....	234
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	239
รายการอ้างอิง	241
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	246

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แผนภูมิแสดงข้อบกพร่องตามลำดับเวลา.....	109
ภาพที่ 2 หน้าปก เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล ฉบับการ์ตูน	200
ภาพที่ 3 ดันแคนกับด้านชั่วร้าย.....	203
ภาพที่ 4 ดันแคนกลายเป็นไวต์คลอว์.....	205
ภาพที่ 5 ดันแดนได้รับการช่วยเหลือจากปีศาจซึ่งเป็นอดีตภรรยา	210
ภาพที่ 6 ดันแดนช่วยเหลือลูกสาวสำเร็จ	212

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเล่าเรื่องเป็นกลวิธีสำคัญที่ผู้ประพันธ์ใช้นำเสนอเรื่องราวในนวนิยาย ซึ่งสามารถเล่าได้หลากหลายวิธีตามแต่ผู้ประพันธ์จะเลือกใช้มุมมองผู้เล่าแบบใด อาทิ ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง ใช้สรรพนามบุรุษที่สอง ใช้สรรพนามบุรุษที่สามหรือใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ ผู้ประพันธ์อาจใช้ผู้เล่าเรื่องเพียงคนเดียวหรือมากกว่าหนึ่งคน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ หากผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครและมีอารมณ์ร่วมกับตัวละครมาก ผู้ประพันธ์อาจให้ตัวละครตัวนั้นๆ เป็นผู้เล่าเรื่องเพียงคนเดียว หากผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านเห็นความซับซ้อนของปัญหาจากหลากหลายมุมมอง ผู้ประพันธ์อาจใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนซึ่งผู้เล่าเรื่องแต่ละคนอาจเล่าเรื่องเดียวกันในมุมมองของตัวเอง ทั้งนี้ยังผู้ประพันธ์ทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครมากเพียงใด ผู้อ่านยังเข้าใจตัวละครและมีอารมณ์ร่วมกับตัวละครมากขึ้นเท่านั้น เนื่องจากผู้เล่าเรื่องมีอิทธิพลโน้มน้ำหนักความคิดของผู้อ่านมาก ดังนั้นหากมีผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคน ผู้อ่านจะเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับผู้เล่าเรื่องที่มีบทบาทเล่าเรื่องมากที่สุด นอกจากนี้ผู้ประพันธ์อาจใช้อุปกรณ์ประกอบทางวรรณกรรม อาทิ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉากเวลาและสถานที่ หรือสทบทต่างๆ อาทิ ตักรอาหารและการตื่นเพื่อผูกเรื่องให้ดูน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

การเล่าเรื่องในนวนิยายทศวรรษ 2000 เผยให้ผู้อ่านเห็นปัญหาของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันที่ซับซ้อนและรุนแรงกว่าทศวรรษก่อนหน้านี้ อาทิ ปัญหาความเจ็บป่วยด้วยโรคร้าย ปัญหาการกระทำความรุนแรงทางร่างกายและทางเพศต่อคนทุกเพศทุกวัย ปัญหาการตั้งครรถ์ไม่พึงประสงค์ ปัญหาเหล่านี้ยังสั่นคลอนความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก ขณะเดียวกันปัญหาเหล่านี้เข้ามารุมเร้าความรู้สึกของพ่อแม่ต่อการปกป้องดูแลครอบครัวและการเลือกรูปแบบครอบครัวที่เหมาะสม ดังนั้นครอบครัวอเมริกันในทศวรรษนี้จึงมีรูปแบบครอบครัวอันหลากหลายมากขึ้น อาทิ ครอบครัวของผู้ที่เป็นเพศเดียวกัน ครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เท่านั้น ครอบครัวที่มีบุตรบุญธรรม ครอบครัวที่แม่ทำงานนอกบ้านในขณะที่พ่อทำงานในบ้านและเลี้ยงดูลูก ทั้งนี้สภาพสังคมอเมริกันที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาอันเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจและวิถีการใช้ชีวิตของผู้คน ส่งผลให้ครอบครัวมีขนาดเล็กลงจากครอบครัวขยายกลายเป็นครอบครัวเดี่ยวมีพ่อแม่และลูก อัตราการหย่าร้างยังเพิ่มสูงขึ้น ผู้หญิงทำงานนอกบ้านมากขึ้น อีกทั้งผู้หญิงมีแนวโน้มในการตั้งครรถ์ช้าลงหรือเลือกไม่มีบุตร สิ่งเหล่านี้มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้แบ่งเนื้อหาออกเป็นห้าบท บทแรกกล่าวถึงที่มาและความสำคัญของการวิเคราะห์การเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยในนวนิยายของโจดี ปิคอลต์ (Jodi Picoult) บทที่สองกล่าวถึงการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่อง บริบทวรรณกรรมที่นำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชน ลักษณะโดดเด่นของนวนิยายของปีโคลต์และบริบทสังคมอเมริกันร่วมสมัย บทที่สามกล่าวถึงการวิเคราะห์กลวิธีการผูกเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนในการนำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชน อาทิ ปัญหาความเจ็บป่วยของเด็กในครอบครัว ปัญหาความพิการของเด็กในครอบครัวและปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว บทที่สี่กล่าวถึงการวิเคราะห์กลวิธีการผูกเรื่องโดยใช้ลำดับเวลาในการนำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชน อาทิ ปัญหาการกราดยิงในโรงเรียน ปัญหาความเชื่อทางศาสนา ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศเด็กชาย ปัญหาการไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเอง ส่วนบทที่ห้าเป็นบทสรุปและข้อเสนอแนะ

1.2 วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยในนวนิยายของโจดี ปิคอลต์ ได้แก่ *เพลน ทูท* (2000) *เพอร์เฟค แมตช์* (2002) *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* (2004) *แวนิชิง แอ็กต์* (2005) *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* (2006) *ไนน์ทีน มินิตส์* (2007) และ *แฮนเดิล วิท แคร์* (2009)

1.3 สมมติฐาน

นวนิยายคัดสรรของโจดี ปิคอลต์ นำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยคือ ความเจ็บป่วย ความพิการ ความรุนแรงในโรงเรียน การถูกล่วงละเมิดทางเพศ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำร้ายตัวเอง และการฟ้องร้องพ่อแม่ โดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่หลากหลาย เช่น การเล่าเรื่องตามชนบ การใช้ผู้เล่ามากกว่าหนึ่งคนและการใช้เทคนิคการเล่าคู่ขนานระหว่างนวนิยายกับการ์ตูน เพื่อแสดงความซับซ้อนของปัญหาและตัวตนของเด็กและเยาวชนในสังคมร่วมสมัย

1.4 ขอบเขตงานวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยในนวนิยายของโจดี ปิคอลต์ ช่วงทศวรรษ 2000 จำนวน 7 เรื่อง ประกอบด้วย

1.4.1 *เพลน ทูท* (Plain Truth, 2000)

1.4.2 *เพอร์เฟค แมตช์* (Perfect Match, 2002)

1.4.3 *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* (My Sister's Keeper, 2004)

1.4.4 แวนิชิง แอ็กต์ส (Vanishing Acts, 2005)

1.4.5 เดอะ เทนธ์ เซอร์เคิล (The Tenth Circle, 2006)

1.4.6 ไนน์ทีน มินิตส์ (Nineteen Minutes, 2007)

1.4.7 แฮนด์เคิล วิท แคร์ (Handle with Care, 2009)

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

นวนิยายที่นำมาใช้วิจัยเป็นงานเขียนของนักเขียนชาวอเมริกันชื่อโจดี ปีโคลต์ ซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นการถอดเสียงภาษาอังกฤษของงานวิจัยชิ้นนี้ใช้เกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ราชบัณฑิตยสถานเป็นผู้กำหนด

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิทยานิพนธ์ของฐิติมา กมลเนตร เรื่อง “สายสัมพันธ์ที่ตัดไม่ขาด: การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์แม่-ลูกสาวในนวนิยายของนักเขียนสตรีอเมริกันเชื้อสายเอเชียและแอฟโฟร-คาริเบียน”¹ กล่าวถึงบทบาทแม่ว่าเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดโดยปัจจัยทางชีวภาพและสังคมไปโดยเพื่อประโยชน์ของผู้ชายโดยมิได้คำนึงถึงความต้องการที่แท้จริงของผู้หญิง อีกทั้งความหมายของแม่ของสตรีนิยมตะวันตกนั้นไม่เพียงพอที่จะอธิบายประสบการณ์ความเป็นแม่ของแม่ผิวสีที่อพยพมาอยู่ที่อเมริกาได้ เพราะมิได้เชื่อมโยงความเป็นแม่เข้ากับประสบการณ์ด้านประวัติศาสตร์ สังคมและการเมืองที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงผิวสี ดังนั้นความเป็นแม่ที่เสนอผ่านมุมมองของลูกสาวและการที่ลูกสาวกลับไปรื้อฟื้นความสัมพันธ์กับแม่ทำให้ลูกเข้าใจในอัตลักษณ์ของตนเองและวัฒนธรรมแผ่นดินเดิมของแม่ด้วย ผู้วิจัยใช้วิทยานิพนธ์เรื่องนี้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกในนวนิยายของโจดี ปีโคลต์

วิทยานิพนธ์ของอลิสา สันตสมบัติ เรื่อง “ความจริง อัตลักษณ์ เรื่องเล่า และเขาวงกต: การแสวงหาแบบหลังสมัยใหม่ในนวนิยายโต้ชนบีสืบสวนสอบสวน”² กล่าวถึงการปรับเปลี่ยนขนบของบันเทิงคดีสืบสวนสอบสวนในการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความจริงและอัตลักษณ์แบบหลังสมัยใหม่

¹ ฐิติมา กมลเนตร, “สายสัมพันธ์ที่ตัดไม่ขาด: การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์แม่-ลูกสาวในนวนิยายของนักเขียนสตรีอเมริกันเชื้อสายเอเชียและแอฟโฟร-คาริเบียน” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ, คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548).

² อลิสา สันตสมบัติ, “ความจริง อัตลักษณ์ เรื่องเล่า และเขาวงกต: การแสวงหาแบบหลังสมัยใหม่ในนวนิยายโต้ชนบีสืบสวนสอบสวน” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ, คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552).

ผู้วิจัยใช้วิทยานิพนธ์เรื่องนี้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาการเล่าเรื่องที่ไม่เป็นไปตามขนบของนวนิยายสืบสวนสอบสวน นั่นคือการเล่าเรื่องที่ตัดสลับเหตุการณ์โดยไม่เรียงตามลำดับเวลาและเรื่องไม่ได้จบตามที่ผู้อ่านคาดหวัง เพื่อสะท้อนว่าความวุ่นวายยุ่งเหยิงในเรื่องไม่ได้รับการคลี่คลายและแสดงถึงความล้มเหลวของการใช้ตรรกะและเหตุผลในการแก้ปัญหา อีกทั้งผู้วิจัยยังใช้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ในการศึกษาขนบการเล่าเรื่องของนวนิยายสืบสวนสอบสวนซึ่งเริ่มจากการสืบย้อนจาก “ผลลัพธ์” (effect) ที่ปรากฏในปัจจุบันไปหา “สาเหตุ” (cause) ซึ่งคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตเพื่อหาความจริงเบื้องหลังเหตุฆาตกรรมและนำตัวคนร้ายมาลงโทษ

งานวิจัยของโรบิน แมคแคลลัม (Robyn McCallum) เรื่อง *Ideologies of Identity in Adolescent Fictions*³ กล่าวถึงแนวคิดเรื่องเอกลักษณ์เฉพาะตนและการมีตัวตนของตัวละครที่เป็นเด็กและเยาวชนในนวนิยาย ผู้วิจัยใช้งานวิจัยเล่มนี้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาสองเรื่อง เรื่องแรกคือการสนทนาแลกเปลี่ยนระหว่างตัวละครที่เป็นเด็กและเยาวชนกับตัวละครตัวอื่นๆ เนื่องจากตัวตนของเด็กและเยาวชนผูกโยงเข้ากับผู้คนรอบตัว พวกเขาจึงได้รับผลกระทบทางจิตใจจากสิ่งที่คุณคนรอบตัวพูดหรือกระทำ เรื่องที่สองคือกลวิธีการเล่าเรื่องที่ผู้ใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนในช่วงเวลาอันหลากหลาย (multiple time context) มีสองแบบ แบบแรกคือตัวละครเล่าเรื่องเอง แบบสองคือผู้เล่าบรรยายเรื่องราวในมุมมองของตัวละคร ทั้งสองแบบชี้ให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญกับความคิดของตัวละครใดมากที่สุดและยังช่วยให้ผู้อ่านเห็นตัวตนของตัวละครนั้นๆ จากมุมมองของผู้เล่าเรื่องคนอื่นๆ อีกทั้งการตีความเหตุการณ์ในอดีตให้ดูว่าเหตุการณ์นั้นๆ เกี่ยวโยงกับเหตุการณ์ในปัจจุบันอย่างไร ผู้เล่าแต่ละตัวมีจุดยืนใดในเหตุการณ์เหล่านี้และเผยให้ผู้อ่านทราบเหตุปัจจัยต่างๆ เบื้องหลังการกระทำของตัวละครนั้นๆ ดังนั้นลักษณะโดดเด่นของกลวิธีการเล่าแบบผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนคือ มุมมองหลากหลายของตัวละครที่มีต่อเหตุการณ์หรือปัญหาเดียวกัน เนื่องจากปัญหาในนวนิยายเกี่ยวโยงกับตัวละครทุกตัว

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อเข้าใจกลวิธีการเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนในวรรณกรรมร่วมสมัย

³ Robyn McCallum, *Ideologies of Identity in Adolescent Fiction* (New York: Garland, 1999).

บทที่ 2

การเล่าเรื่องและบริบทวรรณกรรมของโจดี ปีโคลต์

ในบทนี้กล่าวถึงพัฒนาการของการเล่าเรื่อง บริบทวรรณกรรมที่นำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชน ลักษณะอันโดดเด่นของนวนิยายของโจดี ปีโคลต์ รวมทั้งภูมิหลังของเธอและบริบทสังคมอเมริกันร่วมสมัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของเด็กและเยาวชน การศึกษาพัฒนาการของการเล่าเรื่องช่วยให้เกิดความเข้าใจลักษณะการเล่าเรื่องที่ปรากฏในนวนิยายของโจดี ปีโคลต์

2.1 พัฒนาการของการเล่าเรื่อง

ผู้ประพันธ์ในแต่ละยุคต่างใช้กลวิธีการเล่าเรื่องอันหลากหลายในการนำเสนอเรื่องราวในนวนิยาย พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมฉบับราชบัณฑิตยสถานอธิบายคำว่ามุมมอง (point of view; viewpoint) ไว้ดังนี้ กลวิธีเล่าเรื่องตามฐานะของผู้เล่าเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เล่า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถูกนำมาเล่าโดยทัศนะของใคร มีมุมมองหลายแบบ และแต่ละแบบอาจนำมาผสมกันได้ แต่อาจกล่าวได้ว่ามีมุมมองในการเล่าเรื่องที่เป็นพื้นฐานสามแบบ แบบที่หนึ่งคือผู้เล่าเรื่องรู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง ผู้ประพันธ์เล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวละคร สถานที่และเหตุการณ์ต่างๆ อย่างมีอิสระเต็มที่ โดยที่ผู้ประพันธ์ทราบความคิดและความรู้สึกของตัวละคร แล้วนำเอาเรื่องราวเหล่านั้นมาเล่าได้ตามที่ต้องการ กลวิธีการเล่าเรื่องแบบนี้แพร่หลายที่สุดและใช้กันมานานมากแล้ว เจฟฟรีย์ ซอเซอร์ (Geoffrey Chaucer) ใช้วิธีการนี้อย่างมีสัมฤทธิ์ผลยิ่งในเรื่อง *Troilus and Criseyde* (ประมาณ ค.ศ. 1385) เฮนรี ฟิลด์ิง (Henry Fielding) ใช้วิธีการนี้ในเรื่อง *Tom Jones* (ค.ศ. 1748) ออลดีลเลนาร์ด ฮักซ์ลีย์ (Audous Leonard Huxley) ในเรื่อง *Brave New World* (ค.ศ. 1932) เกเบรียล ฟิลด์ิง (Gabriel Fielding) ในเรื่อง *The Birthday King* (ค.ศ.1962) กลวิธีเล่าเรื่องแบบนี้ผู้ประพันธ์อาจแทรกความคิดเห็นของตนเองเข้ามาด้วยก็ได้ แบบที่สองคือการใช้บุรุษที่สามเป็นผู้เล่าเรื่อง ผู้ประพันธ์เลือกตัวละครตัวหนึ่งให้เล่าเรื่องเหตุการณ์เท่าที่ตัวละครตัวนั้นรู้เห็น ในกลวิธีนี้ผู้เล่าเรื่องจะไม่สามารถรู้ความรู้สึกนึกคิดของตัวละครตัวอื่น ตัวอย่างที่ดี ได้แก่ Strether ในเรื่อง *The Ambassadors* (ค.ศ. 1903) ของเฮนรี เจมส์ (Henry James) ส่วนแบบสุดท้ายคือการใช้บุรุษที่หนึ่งที่เป็นตัวละครในเรื่อง เรื่องจะเล่าโดยตัวละครที่เป็นบุรุษที่หนึ่ง ตัวอย่างที่ดี ได้แก่ *David Copperfield* (ค.ศ. 1849-1850) ของชาร์ลส์ ดิกเกนส์ (Charles Dickens) และ *A Portrait of the Artist as a Young Man* (ค.ศ. 1916) ของเจมส์ จอยส์ (James Joyce) วิธีการนี้แพร่หลายขึ้นทุกทีๆ และนักประพันธ์หลายคนในคริสต์ศตวรรษนี้นิยมใช้กัน ตัวอย่างเช่น *Travels with My Aunt* (ค.ศ. 1969) ของแกรม กรีน (Graham Greene) ในหลายกรณี ผู้เล่าเรื่องเป็นตัวละครที่ไม่มีบทบาท

สำคัญในเรื่อง เช่น *Wuthering Heights* (ค.ศ. 1847) ของเอมิลี เจน บรอนเต (Emily Jane Brontë), *Victory* (ค.ศ. 1915) ของโจเซฟ คอนราด (Joseph Conrad)⁴ กล่าวโดยสรุปผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องโดยใช้คำบุรุษสรรพนามสองแบบ แบบแรกคือสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง (first person) “ฉัน” เป็นสรรพนามที่ตัวละครหรือผู้เล่าเรื่องใช้แทนตนเองในการเล่าเรื่องและแบบที่สองคือสรรพนามบุรุษที่สาม (third person) อาทิ “เขา” “เธอ” เป็นสรรพนามที่ตัวละครหรือผู้เล่าเรื่องใช้แทนตัวละครที่กล่าวถึงในเรื่อง บางครั้งตัวละครหรือผู้เล่าเรื่องมักใช้ชื่อของตัวละครตัวนั้นควบคู่ไปกับการใช้สรรพนามบุรุษที่สามเพื่อระบุดูชัดเจนว่าตัวละครหรือผู้เล่ากำลังกล่าวถึงผู้ใดในกรณีที่กำลังกล่าวถึงตัวละครมากกว่าหนึ่งตัว นอกจากนี้ผู้ประพันธ์นิยมใช้ผู้เล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง (omniscient narrator) นั่นคือ “ผู้เล่าเรื่องที่สามารถรับรู้การกระทำและความคิดของตัวละครทุกตัวโดยไม่จำกัดเรื่องเวลาและสถานที่ที่รู้ทั้งอดีตและอนาคตของตัวละคร หรือรู้สิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันได้”⁵ จึงกล่าวได้ว่ากลวิธีการเล่าเรื่องที่กล่าวข้างต้นทั้งสามแบบเป็นกลวิธีการเล่าแบบขนบที่ผู้ประพันธ์นิยมใช้มาเนิ่นนานจนถึงปัจจุบัน

อย่างไรก็ตามจากปลายศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ผู้ประพันธ์เริ่มทดลองใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบอื่นๆ ที่นอกเหนือการเล่าเรื่องแบบขนบ อาทิ การใช้สรรพนามบุรุษที่สอง (second person) “คุณ” ซึ่งเป็นสรรพนามที่ตัวละครหรือผู้เล่าใช้แทนผู้ที่ตัวละครหรือผู้เล่ากำลังสนทนาด้วย อีราวตี ไตลิ่งคะ เสนอประโยชน์ของการใช้สรรพนามบุรุษที่สองเล่าเรื่องไว้ใน *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง* ว่า “ทำให้ผู้อ่านใกล้ชิดกับเหตุการณ์หรือเข้าถึงอารมณ์มากขึ้น เพราะสรรพนามบุรุษที่ใช้ทำให้ดูประหนึ่งว่าเป็นประสบการณ์ของผู้อ่านเอง”⁶ เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะผู้ประพันธ์ใช้ “คุณ” แทนใครคนหนึ่งตัวละครกำลังสนทนาด้วย ใครคนนั้นอาจเป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งในเรื่อง อาจเป็น “คุณ” ในความหมายกว้างๆ อาทิ มนุษย์ปุถุชนหรืออาจเป็นผู้อ่าน เมื่อ “คุณ” อาจเป็นใครก็ได้ ดังนั้นผู้อ่านจึงรู้สึกราวกับว่าตัวละครกำลังพูดคุยกับตัวผู้อ่านเอง การใช้สรรพนามบุรุษที่สองจึงเป็นกลวิธีที่ผู้ประพันธ์ดึงผู้อ่านเข้าไปสวมบทบาทเป็น “คุณ” ซึ่งเป็นตัวละครหนึ่งในนวนิยายด้วยการบรรยายว่า “คุณ” มีความรู้สึกนึกคิดเช่นไรต่อเหตุการณ์หรือเรื่องราวในเรื่อง นวนิยายที่ใช้การเล่าเรื่องแบบนี้ อาทิ นวนิยายเรื่อง *Almost You* (ค.ศ. 1994) ของดาเนียล กันน์ (Daniel Gunn)

⁴ ราชบัณฑิตยสถาน, *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย* (กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2546), 335-36.

⁵ อีราวตี ไตลิ่งคะ, *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง* (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546), 29.

⁶ Ibid., 40.

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังเริ่มหันมาทดลองใช้ผู้เล่าเรื่องสรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ (first person plural narrator) “พวกเรา” ซึ่งเป็นสรรพนามที่ตัวละครมากกว่าหนึ่งตัวหรือผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนใช้แทนกลุ่มของตนเองในการเล่าเรื่อง ทว่าการที่ตัวละครหรือผู้เล่าเรื่องเรียกตัวเองว่า “พวกเรา” ทำให้ผู้อ่านไม่อาจรู้ได้แน่ชัดว่าตัวละครหรือผู้เล่าเรื่องเป็นใครหรือมีจำนวนเท่าใด อย่างไรก็ตามการใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ “พวกเรา” เล่าเรื่องทำให้ผู้อ่านกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มของตัวละครหรือผู้เล่า นวนิยายที่ใช้การเล่าเรื่องแบบนี้ อาทิ นวนิยายเรื่อง *The Virgin Suicides* (ค.ศ. 1999) ของเจฟฟรีย์ ยูจีนิดีส (Jeffrey Eugenides)

แม้ว่าผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่นิยมใช้ผู้เล่าเรื่องเพียงคนเดียวเล่าเรื่อง แต่กระนั้นก็มีผู้ประพันธ์จำนวนหนึ่งที่ใช้การเล่าเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคน (multiple narrators) การเล่าเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนแบ่งได้เป็นสองแบบ แบบแรกคือผู้เล่าบุรุษที่หนึ่งมากกว่าหนึ่งคน (multiple first person narrators) ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครหลายตัวเล่าเรื่องในมุมมองของตนเอง ส่วนแบบที่สองคือผู้เล่าบุรุษที่สามมากกว่าหนึ่งคน (multiple third person narrators) ผู้ประพันธ์ให้ผู้เล่าบรรยายเรื่องราวในมุมมองของตัวละครหลายตัว โรบิน แมคแคลลัม (Robyn McCallum) ชี้ให้เห็นว่าผู้ประพันธ์เลือกใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนเพราะเหตุผลสามประการ ประการแรกเพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าผู้เล่าแต่ละคนมีจุดยืนในการเล่าที่หลากหลาย ประการที่สองเพื่อให้ผู้อ่านเห็นตัวตนของตัวละครจากมุมมองของผู้เล่าเรื่องคนอื่นๆ ประการที่สามเพื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงความรู้สึกเบื้องต้นของตัวละครได้ดีขึ้นมากกว่าการใช้ผู้เล่าเพียงคนเดียวเล่าเรื่อง เนื่องจากผู้อ่านไม่รู้สึกรับรู้ถึงกรอบจำกัดความคิดจากผู้เล่าเพียงคนเดียว⁷ ดังนั้นลักษณะโดดเด่นของกลวิธีการเล่าแบบผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนคือ ผู้ประพันธ์ต้องการชี้ให้เห็นมุมมองหลากหลายของตัวละครที่มีต่อเหตุการณ์หรือปัญหาเดียวกัน เนื่องจากปัญหาในนวนิยายเกี่ยวข้องกับตัวละครทุกตัว ผู้ประพันธ์จึงให้ตัวละครทุกตัวที่เกี่ยวข้องกับปัญหาบอกเล่าเรื่องราวในมุมมองของตนเองเพื่อให้ผู้อ่านมองปัญหาอย่างรอบด้าน

เค แอล โกอิง (K. L. Going) อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนดังนี้ “ผู้เล่าเรื่องแต่ละคนร้อยเรียงเหตุการณ์เดียวกันในมุมมองต่างกัน หรือผู้เล่าเรื่องแต่ละคนจะดำเนินเรื่องไปข้างหน้าด้วยการเสริมเติมชิ้นส่วนของเรื่องราวที่พวกเขาู้เท่านั้น” [...] they can each relate the same events from different perspectives, or they can slowly advance the plot by adding pieces of the story that only they know.⁸ ในมุมมองของโกอิง ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีการ

⁷ McCallum, *Ideologies of Identity in Adolescent Fiction*, 36.

⁸ K. L. Going, *Writing & Selling the YA Novel* (Cincinnati, Ohio: Writer's Digest Books, 2008), 113-14.

เล่าแบบผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคน ทำให้ผู้อ่านมีหน้าที่นำมุมมองของผู้เล่าเรื่องแต่ละคนมาร้อยเรียงเรื่องราวเพื่อผู้อ่านเข้าใจความซับซ้อนของปัญหาอย่างชัดเจน

นอกจากผู้ประพันธ์ใช้มุมมองของผู้เล่าเรื่องนำเสนอเรื่องเล่า อีกหนึ่งกลวิธีที่ผู้ประพันธ์ใช้เล่าเรื่องคือ การลำดับเวลา (order) ผู้ประพันธ์สามารถเริ่มต้นนวนิยายจากจุดใดของเรื่องก็ได้ การเล่าเรื่องลักษณะนี้นักทฤษฎีการเล่าเรื่อง (narratologist) เรียกว่าการเล่าเรื่องโดยไม่ตามลำดับเวลา (nonlinear narrative) ผู้ประพันธ์ทำได้หลายวิธี อาทิ การสลับลำดับเวลาของผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในเรื่องทั้งอดีตและปัจจุบันสลับกัน การเล่าเรื่องย้อนต้นคือผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ตอนท้ายของเรื่องแล้วจึงย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มแรกของเรื่อง หรือการเล่าเรื่องจากตรงกลางของเรื่องแล้วจึงย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ตอนต้นเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์

เดวิด เฮอร์แมน (David Herman) สรุปเรื่องของการลำดับเวลาในภาพรวมของฌีราาร์ด เฌอแนต (Gérard Genette) ไว้ว่า “เรื่องเล่าบางเรื่อง เล่าเหตุการณ์ตามลำดับเวลาเหตุการณ์เกิดก่อนเกิดหลัง ทว่าเรื่องเล่าบางเรื่องมิได้นำเสนอเรื่องราวตามลำดับเวลา อาทิ การย้อนกลับไปเล่าอดีตเพื่อเพิ่มเติมส่วนสำคัญในอดีตของตัวละคร” [In some narratives, events are told strictly in the order in which they occur. But they may also be told out of order, eg. using flashback to fill in an important part of a character’s past.]⁹ การสลับลำดับเวลาในมุมมองของฌีราาร์ดจึงเพื่อเพิ่มข้อมูลหรือรายละเอียดต่างๆ ที่ผู้ประพันธ์มิได้กล่าวไว้ตอนต้นของนวนิยายเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครมากขึ้น

มาเรีย นิโคลาเจวา (Maria Nikolajeva) มีความเห็นสอดคล้องกับฌีราาร์ดในเรื่องการเล่าย้อนอดีตเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมดังนี้

Many adult novels start *in medias res* and then retract to give some background information about the events already narrated.¹⁰

นวนิยายสำหรับผู้ใหญ่หลายเล่มมักเริ่มเล่าเรื่องจากกลางเรื่อง แล้วจึงถอยกลับไปเล่าเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ได้เล่าไปก่อนหน้านี้

⁹ Teresa Bridgeman, “Time and Space,” in *The Cambridge Companion to Narrative*, ed. David Herman (Cambridge ; New York: Cambridge University Press, 2007), 54.

¹⁰ Maria Nikolajeva, “Beyond the Grammar of Story, or How Can Children’s Literature Criticism Benefit from Narrative Theory?,” *Children’s Literature Association Quarterly* 28, no. 1 (Spring 2003) (2003): 12.

นิโคลาเจวาชี้ว่าเหตุที่ผู้ประพันธ์เล่าย้อนอดีตเพราะนวนิยายเริ่มเล่าจากตอนกลางเรื่อง จากนั้นผู้ประพันธ์จึงย้อนเวลากลับไปเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต ทั้งนี้การเริ่มเล่าจากกลางเรื่องยังทำให้ผู้อ่านเกิดความกระหายใคร่รู้เหตุปัจจัยที่ก่อให้เกิดเหตุการณ์ในตอนต้นเรื่อง นอกจากนี้การเริ่มเล่าจากกลางเรื่องยังเล่นกับความรู้สึกของผู้อ่านที่มีต่อเหตุการณ์และตัวละครว่าเปลี่ยนไปเช่นไรหลังจากที่ผู้เล่าย้อนกลับไปเผยต้นเหตุของปมปัญหาในเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านเห็นความซับซ้อนของปัญหาอย่างรอบด้านก่อนตัดสินตัวละครจากการกระทำของพวกเขา

การเล่าเรื่องย้อนอดีตซึ่งเฉมแนตใช้คำว่า *analepsis* แบ่งเป็นสองแบบ ได้แก่ การเล่าเรื่องย้อนอดีตภายนอก (*external analepsis*) คือการเล่าเรื่องย้อนอดีตที่เกิดก่อนเรื่องเล่าเรื่องแรก กับ การเล่าเรื่องย้อนอดีตภายใน (*internal analepsis*) คือการเล่าเรื่องย้อนอดีตที่เกิดหลังเรื่องเล่าเรื่องแรก ผู้ประพันธ์นิยมใช้แบบที่สองมากกว่าแบบแรก เฉมแนตอธิบายการเล่าย้อนอดีตภายในดังนี้ “ตามแบบดั้งเดิม ผู้ประพันธ์ใช้การเล่าย้อนอดีตภายในเพื่อเผยอดีตของตัวละครที่ผู้ประพันธ์ต้องการเน้นย้ำ หรือตัวละครที่ห่างหายจากเรื่องเล่าไปสักพักและผู้อ่านควรรู้สารทุกข์สุกดิบของพวกเขา” [Such analepsis deal, classically, either with a character recently introduced whose “antecedents” the narrator wants to shed light on, [...] or they deal with a character who has been out of sight for some time and whose recent past we must catch up with.]¹¹ การเล่าย้อนอดีตภายในจึงเพียงเพื่อเสริมส่วนที่ผู้ประพันธ์ขาดตกไม่ได้เล่าในตอนต้นของเรื่องนั่นเอง ขณะที่การเล่าย้อนอดีตภายนอกจะย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ที่เกิดก่อนเวลาในเรื่องเล่า

อย่างไรก็ตาม เฮอร์แมน ราปาพอร์ต (Herman Rapaport) วิเคราะห์การเล่าย้อนอดีตไว้อย่างน่าสนใจดังนี้

Analepses offer opportunities for reverie or reflection on the part of characters that otherwise couldn't occur. They also offer the opportunity for some elements of the plot to be considered so traumatic that only bits of them can be recalled. [...] This affects suspense. Also, because an analeptic scene is anachronic, it

¹¹ Gérard Genette, *Narrative Discourse: An Essay in Method* (Ithaca, N.Y.: Cornell University Press, 1980), 50.

communicates itself as a fragment, but also as a figment – a memory of what was, not the reality itself.¹²

การเล่าย้อนอดีตยังเปิดโอกาสให้ตัวละครรำพึงหรือไตร่ตรองถึงสิ่งที่มีได้เกิดขึ้นจริง การเล่าย้อนอดีตยังใช้อธิบายเหตุการณ์บางเหตุการณ์ในโครงเรื่องที่สะท้อนใจตัวละคร ส่งผลให้ตัวละครจำเหตุการณ์นั้นได้เพียงเศษเสี้ยว ทำให้ผู้อ่านระทึกใจ อีกทั้งการที่ผู้ประพันธ์มีได้นำเสนอฉากสะท้อนใจเหล่านี้ตามลำดับเวลาที่เกิดเหตุ ฉากสะท้อนใจเหล่านี้จึงปรากฏในเรื่องเป็นเศษเสี้ยว ขณะเดียวกันตัวละครอาจปั่นแต่งฉากเหล่านี้ขึ้นมา เพราะฉากสะท้อนใจเหล่านี้เป็นเพียงความทรงจำของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ไม่ใช่ความจริง

ราปอร์ตอาจเตือนผู้อ่านให้มีสติเมื่อประสบเหตุการณ์สะท้อนใจของตัวละครที่ผู้ประพันธ์นำเสนอเป็นเศษเสี้ยว ไม่ให้ผู้อ่านหลงเชื่อตัวละครโดยทันทีตามตรรกะที่ผู้ประพันธ์วางไว้ จนกว่าผู้ประพันธ์จะนำเสนอหลักฐานยืนยันว่าเหตุการณ์ที่ตัวละครกล่าวอ้างเกิดขึ้นจริง

แม้ว่าการใช้ผู้เล่าเรื่องและการลำดับเวลาเป็นกลวิธีสำคัญของการเล่าเรื่อง แต่ไม่ได้เป็นเพียงกลวิธีเดียวที่ผู้ประพันธ์ใช้เล่าเรื่อง ผู้ประพันธ์สอดแทรกกลวิธีการเล่าเรื่องอื่นๆ เพื่อให้นวนิยายน่าสนใจมากยิ่งขึ้น อาทิ ตำราอาหารหรือตำราขนม ผู้ประพันธ์ชาวเม็กซิกันชื่อเลอร่า เอสกีเวล (Laura Esquivel) เจ้าของนวนิยายเรื่อง *Like Water for Chocolate* (แปลเป็นภาษาอังกฤษ ค.ศ. 1990) ใช้ตำราอาหารเพื่อสะท้อนอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครที่มีต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นเม็กซิกัน นอกจากนี้ยังมีอัตชีวประวัติและนวนิยายเรื่องอื่นๆ ที่ผนวกตำราอาหารในการเล่าเรื่อง อาทิ อัตชีวประวัติเรื่อง *Tender at the Bone* (ค.ศ. 2011) ของรูท ริชล์ (Ruth Reichl) นำเสนอเรื่องราววัยเด็กของริชล์ที่ชอบทานอาหาร เธอเรียนรู้วิธีทำอาหารจากผู้คนรอบตัวเธอ และนวนิยายเรื่อง *Eat Cake* (ค.ศ. 2012) ของจินน์ เรย์ (Jeanne Ray) ตัวละครผ่อนคลายเป็นความเครียดด้วยการทำขนมเค้ก เรย์ยังใส่สูตรการทำขนมเค้กที่เธอเล่าในนวนิยายทั้ง 11 รายการอย่างละเอียดไว้ในตอนท้ายของนวนิยายเพื่อให้ผู้อ่านทดลองทำตามตัวละคร

นอกจากผู้ประพันธ์สอดแทรกกลตำราอาหารหรือตำราขนมในนวนิยาย ผู้ประพันธ์ในปัจจุบันยังสอดแทรกการ์ตูนหรือภาพวาดในนวนิยาย อาทิ นวนิยายชุดเรื่อง *A Series of Unfortunate Events* (ค.ศ. 1999 - 2006) จำนวน 13 เล่มของนักเขียนชาวอเมริกันชื่อดาเนียล แฮนด์เลอร์

¹² Herman Rapaport, *The Literary Theory Toolkit: A Compendium of Concepts and Methods* (Malden, MA: Wiley-Blackwell, 2011), 71-72.

(Daniel Handler) ซึ่งใช้นามปากกาว่าเลโมนี สนิเกต (Lemony Snicket) พอถึงศตวรรษ 2000 การเข้ามาของนิยายภาพ (graphic novel) จากญี่ปุ่น อาทิ *นารูโตะ (Naruto)* *วันพีซ (One Piece)* และ *เดทโน้ต (Death Note)* ทำให้ผู้อ่านการ์ตูนในสหรัฐอเมริกาเริ่มหันมาอ่านนิยายภาพมากขึ้นจนได้รับความนิยมเป็นอย่างยิ่งในหมู่อ่านที่เป็นเยาวชน นิยายภาพคือ “เรื่องเล่าที่ใช้ภาพประกอบเป็นสิ่งที่สะท้อนความคิดของผู้เล่าออกมาเป็นเรื่องราว ผู้เล่าบรรยายการกระทำของตัวละครออกมาในลักษณะที่เหนือประสบการณ์หรืออารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่าน” [Graphic narratives express ideas by transforming them into stories where the actions of characters become a way of describing experiences and sensations beyond one’s own lived experience.]¹³ ดังนั้น เรื่องราวในนิยายภาพจะเหนือจริงกว่าชีวิตจริง นิยายภาพมีโครงเรื่องแบบเดียวกันกับนวนิยายคือ “เป็นเรื่องเล่าที่มีตอนต้น ตอนกลางและตอนท้าย และตีพิมพ์ในรูปแบบหนังสือ” [narrative with a beginning, a middle, and an end and are published in book format.]¹⁴ ทว่านิยายภาพต่างจากนวนิยายตรงที่เป็นเรื่องเล่าที่มีทั้งภาพและคำพูด ดังนั้นนิยายภาพจึงมีขั้นตอนการอ่านตามแบบของตัวเอง คือผู้อ่านจะเริ่มอ่านจากซ้ายไปขวา บนลงล่างเพื่อเข้าใจเรื่องราวตามที่คุณประพันธ์ต้องการ

กระแสความนิยมนิยายภาพเป็นเหตุให้บรรณารักษ์ประจำห้องสมุดประชาชน โรงเรียนและมหาวิทยาลัยทั่วอเมริกาต้องของบประมาณมากขึ้นเพื่อจัดซื้อการ์ตูนเข้าห้องสมุดของตน ผู้ประพันธ์บทความหนึ่งของวารสารพับลิชเชอร์สวีคลี่ (Publishers Weekly) เผยข้อมูลจากแบบสอบถามบรรณารักษ์เหล่านี้ว่า “นิยายภาพเป็นหมวดหมู่ที่ผู้ใช้หมุนเวียนยืมคืนมากที่สุด เช่นเดียวกับนวนิยายแนวโรมานซ์เหนือจริงและดีวีดี” [...] graphic novels are among the most circulated categories, right up there with teen paranormal romance and DVDs.]¹⁵ ตัวอย่างนวนิยายแนวโรมานซ์เหนือจริงที่ได้รับความนิยมสูงสุดคือ นวนิยายชุดทไวไลท์ ซากา (Twilight Saga) ซึ่งเป็นเรื่องราวความรักระหว่างแวมไพร์กับวัยรุ่นสาว เป็นต้น นอกจากนี้บรรณารักษ์ต่างลงความเห็นว่าผู้คนนิยมการ์ตูนแล้ว สมาคมเพื่อบริการห้องสมุดแก่เยาวชน (Young Adult Library Services

¹³ Robert S. Petersen, *Comics, Manga, and Graphic Novels: A History of Graphic Narratives* (Santa Barbara: Praeger, 2011), xvi.

¹⁴ Francisca Goldsmith, *Graphic Novels Now: Building, Managing, and Marketing a Dynamic Collection* (Chicago: American Library Association, 2005), 16.

¹⁵ Heidi MacDonald, “How Graphic Novels Became the Hottest Section in the Library ” Publishers Weekly, <http://www.publishersweekly.com/pw/by-topic/industry-news/libraries/article/57093-how-graphic-novels-became-the-hottest-section-in-the-library.html>.

Association) ยังรวบรวมรายชื่อนิยายภาพที่ดีที่สุดสำหรับวัยรุ่น (Great Graphic Novels for Teens) เป็นครั้งแรกในปี 2007 ยิ่งเป็นตัวชี้วัดความนิยมของนิยายภาพในอเมริกา ปีโคลต์ เล็งเห็นความสำคัญของการ์ตูนและกระแสความนิยมการ์ตูนในหมู่ผู้อ่านที่เป็นเยาวชน เธอจึงนำการ์ตูนมาสอดแทรกในเรื่องเล่าของเธอก็เป็นได้

2.2 บริบทวรรณกรรม

วรรณกรรมที่ผู้วิจัยหยิบยกมาศึกษาปัญหาเด็กและเยาวชนนั้นมิใช่วรรณกรรมสำหรับเด็กหรือเยาวชน หากแต่เป็นวรรณกรรมที่เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่และเยาวชน เนื่องจากปัญหาของเด็กและเยาวชนที่ผู้ประพันธ์นำเสนอในนวนิยายเป็นปัญหาสังคม อาทิ ปัญหาการตั้งครุฑไม่พึงประสงค์ ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก และปัญหาการประกอบอัตวินิบาตกรรม ปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นเป็นปัญหาสังคมที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก อีกทั้งเนื้อหาภายในนวนิยายมุ่งสอนผู้ใหญ่มากกว่าเด็ก โดยเฉพาะบทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ในการดูแลและแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับลูกหรือการดูแลรักษาครอบครัวให้เป็นปึกแผ่น

นวนิยายจำนวนมากมีเด็กและเยาวชนเป็นตัวละครเอกของเรื่อง ทว่านวนิยายเหล่านั้นกลับนำเสนอปัญหาเด็กและเยาวชนในลักษณะวิพากษ์วิจารณ์บทบาทของพ่อแม่ในการปฏิบัติหน้าที่ดูแลลูก อาทิ นวนิยายเรื่อง *The Virgin Suicides* ของเจฟฟรีย์ ยูจินีสึฟุดถึงครอบครัวลิสบอน (Lisbon) ซึ่งลูกสาว 5 คนวัย 13-17 ปีฆ่าตัวตาย เริ่มจากลูกสาวคนเล็กที่ฆ่าตัวตายตอนต้นของเรื่อง และจบที่การฆ่าตัวตายของลูกสาวอีก 4 คนที่เหลือในตอนของท้ายเรื่อง นวนิยายเรื่องนี้เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของแม่ที่แก้ปัญหาผิดพลาดในการเลี้ยงดูลูกในลักษณะหวัดหายน้อยเกินไป กล่าวคือหลังจากที่ลูกสาวคนเล็กฆ่าตัวตาย แม่ดูแลควบคุมลูกสาวที่เหลืออย่างเข้มงวด เธอไม่ให้ลูกสาวออกไปเที่ยวเพราะเกรงว่าลูกอาจได้รับอันตราย วันหนึ่งแม่ใจอ่อนและยอมให้ลูกไปงานเลี้ยงจบการศึกษา ทว่าลูกสาวคนโตกลับทำตัวเหลวไหลไม่กลับบ้านตรงเวลา แม่จึงดุตำต่อว่าลูก เธอให้ลูกลาออกจากโรงเรียน แล้วขังพวกเธออยู่แต่ในบ้าน ลูกทั้ง 4 คนจึงฆ่าตัวตายเพื่อปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากการควบคุมของแม่ ส่วนพ่อมิได้แก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้น เนื่องจากเขาเป็นคนขี้เหนียวและเกรงกลัวภรรยา ภรรยาจึงเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองกระทำมากขึ้นไปอีก โศกนาฏกรรมการเสียชีวิตของลูกสาวทั้ง 5 เป็นผลจากการที่แม่เป็นห่วงลูกมากเกินไปและไม่เข้าใจสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นเหตุให้ลูกฆ่าตัวตาย

อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์มิได้ให้สมาชิกครอบครัวลิสบอนเป็นผู้ดำเนินเรื่อง หากแต่ผู้ประพันธ์กลับให้กลุ่มเด็กผู้ชายซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของครอบครัวลิสบอนเป็นผู้บอกเล่าเรื่องราวปัญหาต่างๆ ที่ปรากฏในครอบครัวลิสบอน พวกเขากระหายใคร่รู้เกี่ยวกับเด็กสาวทั้ง 5 คน เนื่องจากพวกเธอไม่ค่อย

สูงส่งกับใคร การนำเสนอเรื่องราวจากมุมมองของคนนอกครอบครัว ทำให้นวนิยายเรื่องนี้โดดเด่นและน่าสนใจ กล่าวคือผู้อ่านทราบปัญหาภายในครอบครัวลึบบอนผ่านการสอดส่องจ้องมองของเด็กผู้ชายกลุ่มนี้จากหน้าต่างห้องนอนของพวกเขาเป็นส่วนใหญ่ จากนั้นพวกเขาจึงบรรยายสิ่งที่พวกเขาสังเกตและค้นพบในผู้อ่านทราบ

นวนิยายเรื่อง *Room* (ค.ศ. 2010) ของเอมมา ดอนโนฮิว (Emma Donoghue) ในกลวิธีตรงกันข้ามกับนวนิยายเรื่อง *The Virgin Suicides* นั่นคือผู้ประพันธ์ให้เด็กชายวัย 5 ขวบชื่อแจ็ก (Jack) เป็นผู้ดำเนินเรื่องและใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “ฉัน” เป็นสรรพนามที่แจ็กใช้แทนตนเองในการเล่าเรื่อง ผู้ประพันธ์ได้รับแรงบันดาลใจในการแต่งนวนิยายเรื่องนี้จากคดีเกี่ยวกับการลักพาตัวเพื่อคุมขังและข่มขืน อาทิ คดีของโยเซฟ ฟริตเซล (Josef Fritzl) ชาวออสเตรียที่สร้างคุกใต้บ้านเพื่อกักขังและข่มขืนลูกสาวชื่อเอลิซาเบท (Elizabeth) วัย 18 ปี ตลอดระยะเวลา 24 ปีที่เอลิซาเบทถูกกักขัง เธอให้กำเนิดลูก 7 คน คนหนึ่งเสียชีวิตตั้งแต่เป็นทารก มีเพียงลูก 3 คนเท่านั้นที่ถูกกักขังในคุกใต้บ้านกับเธอ ขณะที่ลูกอีก 3 คนอาศัยอยู่ข้างบนบ้านร่วมกับโยเซฟและภรรยาโดยโยเซฟบอกกับภรรยาว่าเอลิซาเบทนำลูกมาทิ้งให้พวกเขาเลี้ยง อย่างไรก็ตามในนวนิยาย ผู้ประพันธ์ให้แจ็กเป็นผู้เล่าเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเห็นมุมมองของแจ็กที่มีต่อชีวิตภายในห้องที่เขาถูกคุมขังและโลกภายนอกหลังจากแม่พาเขาหนีออกจากห้องได้สำเร็จ สำหรับแจ็ก โลกทั้งใบของเขามีเพียงห้องขนาด 11x11 ฟุตซึ่งถูกปิดล็อกและไม่มีหน้าต่าง แจ็กเกิดและโตในห้องนี้โดยมี “มา” (Ma) แม่ของแจ็กเป็นผู้ดูแลเขา ความจริงค่อยๆ เผยให้ผู้อ่านทราบผ่านบทสนทนาระหว่างแจ็กกับแม่ว่าแม่ถูกตาเฒ่านิค (Old Nick) ลักพาตัวตอนเธออายุ 19 ปี เขาคุมขังเธอและข่มขืนเธอ ในห้องซึ่งสร้างอยู่ในสวนหลังบ้านของเขา หลังจากนั้น 2 ปี เธอให้กำเนิดแจ็ก ผู้ประพันธ์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นบทบาทความเป็นแม่ของ “มา” ในการเลี้ยงลูกภายใต้พื้นที่จำกัด เธอพยายามเลี้ยงลูกให้มีชีวิตอย่างปกติสุขด้วยการจัดตารางเวลาให้แจ็ก อาทิ ตื่นนอน ออกกำลังกาย เรียนหนังสือ เมื่อ “มา” พาลูกหนีออกจากห้องที่ใช้กักขังพวกเขาได้ เธอช่วยให้ลูกปรับตัวและทัศนคติเข้ากับโลกภายนอก อีกทั้งเธอยังกลับไปสานสัมพันธ์กับพ่อแม่หลังจากที่เธอถูกลักพาตัวเป็นเวลาทั้งสิ้น 7 ปี

นอกจากผู้ประพันธ์งานวรรณกรรมมักหยิบยกประเด็นที่เป็นข่าวในสังคมมาสร้างสรรค์เป็นนวนิยาย ผู้ประพันธ์ยังหยิบยกปัญหาเกี่ยวกับความเจ็บป่วยในเด็กและเยาวชนมานำเสนอให้ผู้อ่านเห็นปัญหาในมุมมองที่มักถูกละเลย อาทิ นวนิยายเรื่อง *What's Eating Gilbert Grape* (ค.ศ. 1991) ของปีเตอร์ เฮดเจส (Peter Hedges) เป็นเรื่องราวของครอบครัวเกรป (Grape) ในเมืองเล็กๆ ในรัฐไอโอวา (Iowa) ผู้ประพันธ์ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “ฉัน” ในการนำเสนอเรื่องราวในมุมมองของลูกชายคนที่สองซึ่งชื่อกิลเบิร์ต (Gilbert) กิลเบิร์ตดำเนินเรื่องโดยเล่าสลับไปมาระหว่างเหตุการณ์ใน

อดีตและปัจจุบันเพื่อให้ผู้อ่านเห็นเหตุปัจจัยของปัญหาต่างๆ ในครอบครัว เนื่องจากเขาเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวและเป็นผู้ดูแลสารทุกข์สุกดิบของสมาชิกในครอบครัว ประกอบด้วยแม่ซึ่งเป็นโรคอ้วน เธอกินเพื่อคลายความทุกข์ใจและขังตัวเองอยู่แต่ในบ้านต่อเนื่องเป็นเวลา 7 ปีหลังจากที่สามีฆ่าตัวตายที่สาวคนโตผู้ยังคงโศกเศร้าเสียใจเกี่ยวกับการจากไปของราชาเพลงร็อกแอนดโรล นั่นคือเอลวิส เพรสลีย์ (Elvis Presley) น้องสาวผู้สนใจเพียงเรื่องแต่งหน้าและผู้ชาย และน้องชายคนเล็กที่ชื่ออาร์นี (Arnie) ผู้พิการทางสมองวัย 17 ปี แม้ว่ากิลเบิร์ตรักน้องชายมากเพียงใด แต่การดูแลอาร์นีเป็นภาระที่หนักอึ้งสำหรับเขา ทำให้เขาไม่อาจใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ เขาจึงหนีออกจากบ้าน แต่ไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากเขาเป็นห่วงครอบครัว เมื่อแม่เสียชีวิต กิลเบิร์ตตัดสินใจเก็บข้าวของทุกอย่างออกจากบ้านและเผาบ้านพร้อมกับศพแม่ การกระทำของเขาเป็นสัญลักษณ์ของปลดปล่อยพี่น้องให้เป็นอิสระ เขาพาน้องชายและคนรักออกเดินทางเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่

กล่าวโดยสรุปได้ว่าเรื่องราวที่ผู้ประพันธ์สร้างสรรค์ในนวนิยายเห็นความพยายามของมนุษย์ในการเอาชนะอุปสรรคและปัญหาที่รุมเร้าชีวิตเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตที่มีความสุขมากขึ้น แม้ว่าตัวละครในนวนิยายเลือกวิธีแก้ปัญหาก็แตกต่างกัน อาทิ พี่น้องตระกูลลิสบอนในนวนิยายเรื่อง *The Virgin Suicides* ใช้การฆ่าตัวตายเพื่อปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากชีวิตที่ตายทั้งเป็น ขณะที่ “มา” ในนวนิยายเรื่อง *Room* อยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ต่างจากเด็กสาวตระกูลลิสบอน ทว่าเธอเอาชนะปัญหาการถูกกักขังด้วยการหาช่องทางพาลูกชายหนี ส่วนกิลเบิร์ตในนวนิยายเรื่อง *What's Eating Gilbert Grape* พยายามประคับประคองอุ้มชูครอบครัวจนถึงนาทีสุดท้ายที่แม่เสียชีวิต เขาจึงได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระ แม้ว่าเรื่องราวในนวนิยายอาจมิใช่เรื่องราวของบุคคลในชีวิตจริง ทว่าเรื่องราวที่ผู้ประพันธ์จินตนาการสร้างสรรค์เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อ่านพัฒนาตัวเองและไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรคในชีวิต

2.3 ลักษณะโดดเด่นของนวนิยายของโจดี ปีโคลต์

โจดี ปีโคลต์ ถูกขนานนามว่าเป็นนักเขียนที่ทำการค้นคว้าข้อมูลมากที่สุดคนหนึ่งในเว็บไซต์¹⁶ ของเธอเล่าถึงกระบวนการค้นคว้าหาข้อมูลก่อนการเขียนหนังสือในแต่ละเล่ม ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยกับแพทย์ นักกฎหมาย หรือแม้แต่ตำรวจ ทำให้ปัญหาและเหตุการณ์ซึ่งเป็นที่ยกเถียงในเรื่องดูสมจริงและน่าเชื่อถือ เป็นเหตุเป็นผลสมจริงเพราะมีการอธิบายรายละเอียดในเชิงลึก

¹⁶ Jodi Picoult, <http://www.jodipicoult.com/>.

ปีโคลต์มักนำเสนอประเด็นปัญหาจากมุมมองของผู้เล่าหลายคนหรือตัวละครหลายตัวเพื่อให้ผู้อ่านเห็นความซับซ้อนของปัญหาช่วยให้ผู้อ่านมองปมปัญหาอย่างรอบด้านและเชิญชวนให้ผู้อ่านขบคิดตามเหตุการณ์และปัญหาต่างๆ ในเรื่อง ประเด็นปัญหาในนวนิยายมักเกี่ยวข้องกับปัญหาของเด็กและเยาวชน ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว ปีโคลต์เน้นนำเสนอเนื้อหาในเชิงตั้งคำถามกับประเด็นต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นที่เกี่ยวกับศีลธรรมในมุมมองของตัวละครแต่ละตัว อาทิ การทำแท้งลูกพิการทางร่างกาย การฆ่าคนที่ล่องละเมิดทางเพศลูกชาย การมีลูกอีกคนเพื่อเป็นอะไหล่รักษาคนที่ป่วย เนื้อหาในนวนิยายจึงแสดงให้เห็นปมปัญหาของตัวละครและพัฒนาการของตัวละครในการพยายามแก้ไขปัญหาต่างๆ ในเรื่อง

นอกจากการใช้ตัวละครหรือผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคน ปีโคลต์ยังสอดแทรกการ์ตูนในลักษณะนิยายภาพและตำราทำขนม เนื่องจากตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* เป็นนักวาดการ์ตูน ส่วนตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง *แฮนเดิล วิท แคร์* เป็นแม่ครัวทำขนม ดังนั้นผู้ประพันธ์สอดแทรกการ์ตูนที่ตัวละครวาดหรือตำราทำขนมเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครผู้นั้นที่ไม่อาจเผยได้ในเรื่องเล่า

โจดี ปีโคลต์ เกิดวันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1966 ในครอบครัวอเมริกันเชื้อสายยิว เธอเกิดและเติบโตในย่านเนสคอนเซต (Nesconset) บนเกาะลองไอแลนด์ (Long Island) รัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ครอบครัวของเธอเป็นชาวยิวที่ไม่เคร่งศาสนา เธอสมรสกับนายทิม แวน เลียร์ (Tim Van Leer) มีลูก 3 คนที่ชื่อแซมมี่ (Sammy) ไคล์ (Kyle) และเจค (Jake) ปีโคลต์พักอาศัยอยู่ในเมืองฮาโนเวอร์ (Hanover) รัฐนิวแฮมป์เชียร์ (New Hampshire) กล่าวได้ว่าการที่ปีโคลต์มักสร้างตัวละครที่มีภูมิลำเนาอยู่แถบที่เรียกว่านิวอิงแลนด์ (New England) นั้นคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกาประกอบด้วยรัฐนิวแฮมป์เชียร์ รัฐเมน (Maine) รัฐโรดไอแลนด์ (Rhode Island) เนื่องจากเธอมีภูมิลำเนาอยู่แถบนั่นนั่นเอง

ปีโคลต์จบปริญญาตรีสาขาวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative Writing) ที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน (Princeton University) ด้วยเหตุนี้กลวิธีการเล่าเรื่องในนวนิยายของเธอจึงโดดเด่นและน่าสนใจ นอกจากนี้ในระหว่างที่ปีโคลต์ศึกษาที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน หลังจบการศึกษาเธอลองทำงานหลายประเภท อาทิ นักเขียนโฆษณา บรรณาธิการหนังสือวิชาการ อาจารย์วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 และศึกษาต่อจนจบระดับปริญญาโทด้านการศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University)

ปีโคลต์เป็นสมาชิกสภานักเขียนโครงการการเขียนแห่งชาติสหรัฐอเมริกา (Writer's Council for the National Writing Project) ซึ่งส่งเสริมการเขียนอันเป็นวิธีการสากลในการสื่อสารและส่งเสริมการสอนวิชาการเขียนให้แก่ครูอาจารย์ เธอยังเป็นโฆษกขององค์กรโพซิทีฟแทร็กส์แห่งโรงพยาบาลเด็ก (Positive Tracks/Children's Hospital) ที่เมืองดาร์ตเมาท์ รัฐนิวแฮมป์เชียร์ โรงพยาบาลนี้เป็นองค์กรที่ดำเนินงานโดยเยาวชนเพื่อสนับสนุนการหาทุนเพื่อการกุศลโดยใช้กีฬาเป็นสื่อกลาง รวมทั้งเป็นผู้ก่อตั้งและผู้อำนวยการบริหารคณะละครทรัมบูลล์ ฮอลล์ ทрупп (Trumbull Hall Troupe) คณะละครเยาวชนซึ่งประพันธ์บทละครเพลงเพื่อหาทุนช่วยเหลือองค์กรการกุศลท้องถิ่นในรัฐนิวแฮมป์เชียร์

ปีโคลต์เริ่มเขียนงานชิ้นแรกเมื่อเธอมีอายุเพียง 5 ขวบ โดยใช้ชื่อว่า *เดอะ ล็อบสเตอร์ วิช มิส อันเดอร์สตุ๊ด* (*The Lobster Which Misunderstood*) ขณะที่ปีโคลต์ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย เธอทำงานเป็นครูสอนหนังสือเด็กควบคู่ไปกับการเขียนหนังสือ เรื่องสั้นของเธอได้รับเลือกลงตีพิมพ์ในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นผู้หญิงชื่อเซเวนทีน (Seventeen) ซึ่งนับเป็นก้าวแรกสู่อาชีพนักเขียน หลังจากนั้นปีโคลต์จึงได้เริ่มงานเขียนนวนิยายเต็มรูปแบบเล่มแรกชื่อว่า *ซองส์ ออฟ เดอะ ฮัมแบ็ค เวล* (*Songs of the Humpback Whale*) ออกตีพิมพ์เมื่อ ค.ศ. 1992 นวนิยายของปีโคลต์หลังจากนั้นได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ตีพิมพ์รวมกว่า 14 ล้านเล่มทั่วโลกและแปลเป็นภาษาต่างประเทศประมาณ 34 ภาษา นวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์* เป็นเรื่องแรกของปีโคลต์ซึ่งทำยอดขายเป็นอันดับหนึ่งของหนังสือพิมพ์ New York Times เธอเขียนนวนิยายทั้งหมด 21 เรื่องตลอดช่วงเวลา 21 ปี นับตั้งแต่ที่เธอได้ตีพิมพ์นวนิยายเล่มแรกใน ค.ศ. 1992 ถึง ค.ศ. 2013 จึงกล่าวได้ว่าปีโคลต์มีนวนิยายออกตีพิมพ์ปีละเล่ม

นอกจากนี้นวนิยายของเธอจำนวนมากยังถูกนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ อาทิ นวนิยายเรื่อง *เดอะ แพกต์* (*The Pact*, 2002) *เพลน ทูท* (2004) *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* (2008) *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* (2009) ปีโคลต์ได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ค.ศ. 2003 ปีโคลต์ได้รับรางวัล The New England Bookseller Award สาขานวนิยายและรางวัล Romance Writers of America สาขานวนิยายในกระแสหลักที่ดีที่สุด จากนั้น ค.ศ. 2005 นวนิยายเรื่อง *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* ทำให้ปีโคลต์ได้รับรางวัล Alex Award จากสมาคมห้องสมุดสำหรับเยาวชน (Yong Adult Library Services Association) และรางวัล BookBrowse Diamond Award สาขานวนิยายแห่งปี หลังจากนั้น ค.ศ. 2009 ปีโคลต์ได้รับรางวัล The Flume: NH Teen Reader's Choice Award จากนวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์*

นวนิยายของปีโคลต์ที่นำมาศึกษาพฤติกรรมการเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัยมีทั้งหมดเจ็ดเรื่อง โดยแบ่งนวนิยายออกเป็นสองกลุ่มตามพฤติกรรมการเล่าเรื่องของผู้ประพันธ์ใช้ผู้เล่าเรื่อง กลุ่มแรกผู้เล่าเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนสลับสับเปลี่ยนกันเล่าปัญหาในมุมมองของตนเอง ประกอบด้วยนวนิยายสามเรื่อง ได้แก่ *มาย ซิสเตอร์ส์ คีปเปอร์ (2004) แฮนเดิลวิท แคร่ (2009) และ แวนิชิง แอ็กต์ (2005)* กลุ่มที่สองผู้เล่าเรื่องโดยใช้การลำดับเวลา ประกอบด้วยนวนิยายสี่เรื่อง ได้แก่ *ไนน์ทีน มินิสต์ (2007) เพอร์เฟค แมตซ์ (2002) เฟลน ทูท (2000) และ เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล (2006)* ผู้ประพันธ์ใช้พฤติกรรมการเล่าสองแบบข้างต้นเพื่อนำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยคือ ความเจ็บป่วย ความพิการ ความรุนแรงในโรงเรียน การถูกล่วงละเมิดทางเพศ การตั้งครมไม่พึงประสงค์ การทำร้ายตัวเองและการฟ้องร้องพ่อแม่ โดยใช้พฤติกรรมการเล่าเรื่องที่หลากหลาย อาทิ การเล่าเรื่องตามชนบ การใช้ผู้เล่ามากกว่าหนึ่งคนและการใช้เทคนิคการเล่าคู่ขนานระหว่างนวนิยายกับการตูนเพื่อแสดงความซับซ้อนของปัญหาและตัวตนของเด็กและเยาวชนในสังคมร่วมสมัย

ในกลุ่มแรก นวนิยายเรื่อง *มาย ซิสเตอร์ส์ คีปเปอร์* นำเสนอปัญหาครอบครัวร่วมสมัยของครอบครัวฟิตซ์เจอร์ลด์ (Fitzgerald) นั่นคือปัญหาความเจ็บป่วยของลูกสาวคนโตที่ชื่อเคต (Kate) ผู้ป่วยโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาว ทว่าความเจ็บป่วยของเคตก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างลูกสาวคนเล็กชื่อแอนนา (Anna) วัย 13 ปีกับแม่ชื่อซารา (Sara) เนื่องจากพ่อแม่ใช้ประโยชน์จากร่างกายของแอนนาเพื่อรักษาเคต กล่าวคือแอนนาเป็นเด็กที่แพทย์ออกแบบทางพันธุกรรมให้ตรงกับเคตทุกประการเพื่อเป็นอะไหล่ให้แก่เคต เมื่อแอนนาอายุ 13 ปี พ่อแม่ขอให้เธอบริจาคไตข้างหนึ่งให้แก่เคตที่เป็นโรคไตวาย แอนนาจึงติดต่อทนายความชื่อแคมป์เบลล์ (Campbell) เพื่อฟ้องร้องขอสิทธิในร่างกายของตนเองจากพ่อแม่ ผู้ประพันธ์ผู้เล่าเรื่องด้วยการนำเสนอปัญหาการฟ้องร้องพ่อแม่ผ่านตัวละครทั้งหมด 7 ตัวประกอบด้วยสมาชิกครอบครัวฟิตซ์เจอร์ลด์จำนวน 5 คน ได้แก่ พ่อแม่ ลูกสาว 2 คนและลูกชาย 1 คน ทนายความและจูเลีย (Julia) ผู้ปกครองที่ศาลตั้ง¹⁷ ผู้ประพันธ์ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “ฉัน” ในการนำเสนอมุมมองและทัศนคติของตัวละครแต่ละตัว ตัวละครจะสลับสับเปลี่ยนกันเล่าเรื่องในมุมมองของตัวเอง ในแต่ละบทจะมีตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่าเพียงผู้เดียว ชื่อบทในแต่ละบทจึงตั้งตามชื่อของตัวละครที่เป็นผู้เล่าในบทนั้นๆ เพื่อให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครตัวใดเป็นผู้เล่าเรื่อง นวนิยายเรื่องนี้มีทั้งหมด 56 บท โดยตัวละครแต่ละตัวนั้นเล่าเรื่องไม่เท่ากัน แบ่งตามผู้เล่าเรื่องดังนี้ แคมป์เบลล์ 13 บท แอนนา 12 บท ซารา (Sara) 11 บท ไบรอัน (Brian) 9 บท เจสซี (Jesse) 5 บท

¹⁷ ผู้ปกครองที่ศาลตั้ง (guardian ad litem) เป็นทนายความผู้ทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงให้กับแอนนาในระหว่างการไต่สวน ผู้ปกครองที่ศาลตั้งจึงต้องทำความรู้จักและทำความเข้าใจแอนนาและครอบครัวเพื่อรักษาผลประโยชน์ของแอนนา

จูเลีย 5 บท ขณะที่เคตเล่าเรื่องเพียงหนึ่งในตอนท้ายของเรื่องเท่านั้น เนื่องจากผู้ประพันธ์ต้องการเน้นย้ำความรู้สึกของตัวละครทุกตัวที่มีต่อเคตซึ่งเป็นปมปัญหาของเรื่อง

นวนิยายเรื่อง *แฮนเดิล วิท แคร์* เป็นการบอกเล่าเรื่องราวในอดีตของครอบครัวโอคีฟ (O'Keefe) ตั้งแต่เริ่มแรกที่ชาร์ลอตต์ (Charlotte) ให้กำเนิดลูกสาวพิการชื่อวิลโลว์ (Willow) ผู้ป่วยโรคกระดูกพรุน¹⁸ ไปจนถึงวันที่วิลโลว์วัย 7 ขวบตกบ่อน้ำเสียชีวิต ปัญหาความขัดแย้งในเรื่องเกิดจากการที่วิลโลว์กระดูกเปราะบางและหักง่าย ส่งผลให้เธอพิการเดินไม่ได้ วิลโลว์จึงนั่งรถเข็นหรือเข้าเฟือกเกือบตลอดเวลา ชาร์ลอตต์ผู้เป็นแม่จึงลาออกจากงานเพื่อดูแลวิลโลว์อย่างเต็มที่เพื่อป้องกันลูกกระดูกหัก ชาร์ลอตต์รู้สึกว่าร่ายได้ของครอบครัวไม่เพียงพอจ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าอุปกรณ์อำนวยความสะดวกต่างๆ สำหรับวิลโลว์ส่งผลให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ไม่ดี ด้วยเหตุนี้ชาร์ลอตต์จึงฟ้องร้องสูติแพทย์ที่เธอฝากครรภ์ฐานตรวจพบความผิดปกติของทารกในครรภ์ช้าและมีได้แนะนำให้เธอทำแท้ง ชาร์ลอตต์จึงเรียกร้องค่าเสียหายเพื่อได้รับผิดชอบต่อสุขภาพของบุตรที่เกิดมาพร้อมความพิการ ผู้ประพันธ์ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งในการนำเสนอมุมมองและทัศนคติของตัวละคร 6 ตัว ได้แก่ วิลโลว์ พ่อที่ชื่อฌอน (Sean) แม่ที่ชื่อชาร์ลอตต์ พี่สาวที่ชื่ออมีเลีย (Amelia) ทนายความหญิงที่ชื่อมาริน (Marin) และสูติแพทย์หญิงที่ชื่อไพเพอร์ (Piper) ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครแต่ละตัวสลับสับเปลี่ยนกันเล่าเรื่องในมุมมองของตัวเอง นวนิยายเรื่องนี้มีทั้งหมด 78 บท ตัวละครแต่ละตัวนั้นเล่าเรื่องไม่เท่ากัน บทแบ่งตามผู้เล่าเรื่องดังนี้ ชาร์ลอตต์ 21 บท อมีเลีย 18 บท ฌอน 14 บท มาริน 13 บท ไพเพอร์ 11 บท ขณะที่วิลโลว์เล่าเรื่องเพียงบทสุดท้ายบทเดียวเท่านั้น เนื่องจากผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านเห็นว่าตัวละครทุกตัวละครเลยความรู้สึกของวิลโลว์ผู้เป็นปมปัญหาของเรื่อง

นวนิยายเรื่อง *แวนิชิง แอ็กต์ส* นำเสนอปัญหาการหย่าร้างในครอบครัวแมตทิวส์ (Mathews) ในอดีตที่ส่งผลต่อตัวละครพ่อแม่และลูกสาวในปัจจุบัน กล่าวคือหลังจากที่ชาลส์ (Charles) และเอลิส์ (Elise) หย่าร้างกัน ชาลส์ไม่พอใจเอลิส์ที่ติดสุราและปล่อยปละละเลยลูกสาวที่ชื่อเบทานี (Bethany) วัย 3 ขวบ ก่อปรกักับการที่เขาได้สิทธิเลี้ยงดูลูกเพียงเฉพาะวันเสาร์อาทิตย์ ชาลส์จึงลักพาตัวลูก ชาลส์ยังไปซื้อเอกลักษณ์ (identity) ของคนที่เสียชีวิตไปแล้ว เพื่อสวมรอยเป็นคนนั้นๆ ชาลส์และลูกสาวจึงกลายเป็นแอนดรูว์ ฮอปกินส์ (Andrew Hopkins) และดีเลีย (Delia) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าแอนดรูว์เลี้ยงลูกดีเพียงใด แต่การกระทำของเขาส่งผลให้ลูกมีปมในใจเรื่องขาดแม่ ดีเลียยังคงรู้สึกโหยหาและต้องการความรักจากแม่ ปมนี้คลี่คลายลงเมื่อตำรวจจับกุมแอนดรูว์ข้อหาลักพาตัวลูกสาวเมื่อ 28 ปีที่แล้ว ดีเลียวัย 32 ปีจึงรู้ว่าพ่อลักพาตัวเธอและแม่ของเธอมิได้เสียชีวิตอย่างที่พ่อกล่าว

¹⁸ โรคกระดูกพรุน (Osteogenesis Imperfecta) เป็นโรคที่เกิดจากความบกพร่องของคอลลาเจน ส่งผลให้เนื้อกระดูกมีความหนาแน่นน้อยจึงเปราะบางและแตกหักง่าย

อ้าง ผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องโดยให้ตัวละคร 5 ตัวเป็นผู้เล่าเรื่องราวในมุมมองของตนเอง ได้แก่ ดิเลีย แอนดรูว์ เอลีส คู่หมั้นของดิเลียที่ชื่ออีริก (Eric) ซึ่งเป็นทนายความของแอนดรูว์ และเพื่อนชายที่สนิทของดิเลียและอีริกที่ชื่อฟิตซ์ (Fitz) ผู้ประพันธ์ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งในการนำเสนอมุมมองของตัวละครแต่ละตัว ตัวละครสลับสับเปลี่ยนกันเล่าเรื่องในมุมมองของตัวเอง นวนิยายเรื่องนี้มีทั้งหมด 27 บท โดยตัวละครแต่ละตัวนั้นเล่าเรื่องไม่เท่ากัน แบ่งตามผู้เล่าเรื่องดังนี้ ดิเลีย 8 บท แอนดรูว์ 6 บท อีริก 6 บท ฟิตซ์ 6 บท ขณะที่เอลีสเล่าเรื่องเพียงหนึ่งบทเท่านั้น เนื่องจากเอลีสมีบทบาทเพียงเติมเรื่องราวในอดีตในส่วนที่แอนดรูว์ไม่ได้เล่าให้ดิเลียทราบ เพื่อให้พ่อลูกสานสัมพันธ์กันหลังจากคดีความสิ้นสุดลง ขณะที่เอลีสและดิเลียไม่อาจสานต่อความสัมพันธ์กันได้

ส่วนนวนิยายกลุ่มที่สองซึ่งผู้ประพันธ์ผูกเรื่องโดยใช้การลำดับเวลาประกอบด้วยนวนิยายสี่เรื่อง เรื่องแรกคือนวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์* ตีพิมพ์ใน ค.ศ. 2007 นำเสนอเรื่องราวความเป็นมาก่อนหน้าและหลังเหตุการณ์สังหารหมู่ในโรงเรียนมัธยมสเตอร์ลิง (Sterling High School) ในเมืองสเตอร์ลิง รัฐนิวแฮมป์เชียร์ ส่งผลให้นักเรียนและครูภายในโรงเรียนเสียชีวิตรวมกันทั้งหมด 10 คน และบาดเจ็บอีกจำนวนมาก ผู้ก่อเหตุเป็นเยาวชนชายวัย 17 ปีชื่อปีเตอร์ เฮาตัน (Peter Houghton) ผู้ประพันธ์เล่าเรื่องด้วยการผูกช่วงเวลาทั้งอดีตและปัจจุบันสลับไปสลับมาเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นปมหลังของตัวละครว่าเปลี่ยนแปลงจากอดีตมากน้อยเพียงใดโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครหลัก 4 ตัวได้แก่ปีเตอร์ พ่อแม่ของเขาและโจซีซึ่งเป็นอดีตเพื่อนสนิทของปีเตอร์ มุมมองของตัวละครทั้ง 4 ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจบ่อเกิดของความขัดแย้งและเหตุปัจจัยที่บีบคั้นให้ปีเตอร์กราดยิงเด็กนักเรียนและครูจนเสียชีวิต

นวนิยายเรื่อง *เพลน ทูธ* ใช้การเล่าย้อนอดีตเพื่อแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของนิกายอามิชเป็นสาเหตุของปัญหาความขัดแย้งภายในครอบครัวฟิชเชอร์ (Fisher) กล่าวคือกฎของนิกาย (Ordnung) ซึ่งควรเป็นสิ่งที่ดี กลับเป็นสิ่งที่สร้างปัญหาให้แก่สมาชิกในครอบครัว การที่กฎของนิกายมุ่งเน้นให้ชาวอามิชหล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียวกับชุมชนจึงเป็นอุปสรรค ชาวอามิชจึงไม่เผยแพร่เรื่องส่วนตัวหรือความต้องการส่วนตัวออกมาเพราะเกรงว่าตัวเองอาจถูกมองว่าเป็นคนเห็นแก่ตัวและทำตัวแตกต่างจากคนอื่นๆ ในสังคม ดังนั้นเรื่องส่วนตัวหรือความต้องการส่วนตัวจึงเป็นเรื่องที่พูดไม่ได้และไม่สมควรเผยแพร่ให้ใครรู้ ความขัดแย้งในเรื่องจึงเกิดขึ้นเพราะกฎของนิกายสอนให้คนพูดความจริงขณะเดียวกันกฎของนิกายสอนให้คนไม่เปิดเผยเรื่องส่วนตัวหรือความต้องการส่วนตัว ดังนั้นเมื่อการพูดความจริงเกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว ตัวละครจึงไม่อาจเปิดเผยความจริงที่ตัวเองทำในอดีตได้ พวกเขาจึงเก็บงำความจริงหรือปฏิเสธความจริง

นวนิยายเรื่อง *เพอร์เฟค แมตช์* นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวฟรอสต์ (Frost) มีพ่อแม่และลูกชายวัย 5 ขวบ แม่ที่ชื่อนินา (Nina) เป็นทนายความเชี่ยวชาญคดีเกี่ยวกับเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ นินาต่อสู้คดีให้เด็ก ๆ เหล่านี้เพื่อนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมาย ทว่าเมื่อนินาพบว่าลูกชายคนเดียวของเธอถูกบาทหลวงที่เธอไว้วางใจล่วงละเมิดทางเพศ นินาไม่รีรอให้กฎหมายลงโทษบาทหลวง เธอยิงบาทหลวงผู้นั้นจนสิ้นชีวิต นินาเชื่อว่าความตายเท่านั้นเป็นบทลงโทษที่เหมาะสมสำหรับผู้ล่วงละเมิดทางเพศลูกชายเธอ ทว่าการที่นินาใช้วิธีนอกกฎหมายจัดการกับผู้กระทำความผิด กลับสร้างปัญหาให้แก่ตัวเองและครอบครัว เนื่องจากนินาถูกดำเนินคดีเสียเองข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

นวนิยายเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* นำเสนอปัญหาความขัดแย้งในครอบครัวสโตน (Stone) มีพ่อแม่และลูกสาววัย 14 ปี กล่าวคือการที่พวกเขาไม่สื่อสารต่อกันหรือหลอกตัวเอง เป็นเหตุให้พวกเขาโกหกและปิดบังความจริงจากกันและกัน ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกจึงห่างเหิน การที่ผู้เล่าย้อนกลับไปบรรยายเหตุการณ์ในอดีต เผยให้ผู้อ่านเห็นสิ่งที่พวกเขาทำผิดพลาดและไม่ต้องการเปิดเผย ผู้ประพันธ์ยังใช้การเลือกรูปแบบนวนิยายภาพทำหน้าที่ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของดาเนียลที่มีอาจเผยออกมาได้ในชีวิตจริง ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นสองหัวข้อหลัก หัวข้อแรกกล่าวถึงตัวละครพ่อที่ชื่อดาเนียล (Daniel) กับการปิดบังปัญหาความรุนแรงในวัยเด็กเพื่อทำหน้าที่พ่อและสามีที่ดี ส่วนหัวข้อที่สองกล่าวถึงตัวละครลูกสาววัยรุ่นที่ชื่อทริกซี (Trixie) เธอประสบปัญหา อาทิ แฟนข่มขืน เพื่อนหักหลัง ทำร้ายร่างกายตัวเอง ปัญหาดังกล่าวส่งผลต่อความมั่นใจตัวเองของเธอ เป็นเหตุให้ทริกซีแก้ปัญหาด้วยการหนีออกจากบ้าน หัวข้อที่สามกล่าวถึงตัวละครแม่ที่ชื่อลอรา (Laura) เธอประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์กับสามี เธอจึงนอกใจเขาและเก็บงำว่าเธอเป็นผู้ฆ่าแฟนของลูกสาว ส่งผลให้ทริกซีตกเป็นผู้ต้องหา

2.4 บริบทสังคมอเมริกันร่วมสมัย

สังคมอเมริกันในทศวรรษ 2000 เป็นสังคมที่เต็มไปด้วยปัญหาอันซับซ้อนและความรุนแรง อาทิ ปัญหาความเจ็บป่วย ปัญหาความพิการ ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาการสังหารหมู่ในโรงเรียน ปัญหาการตั้งครุฑไม้พืงประสงค์ ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศเด็กชายและปัญหาการข่มขืน ปัญหาเหล่านี้เข้ามารุมเร้าเด็กและเยาวชน เป็นเหตุให้ผู้ประพันธ์หยิบปัญหาเหล่านี้มานำเสนอในนวนิยายเพื่อให้ผู้อ่านเห็นปัญหาที่สลับซับซ้อนของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัย

ปัญหาการสังหารหมู่หรือปัญหาเยาวชนยิงปืนในสถานศึกษาของอเมริกาเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเสมอในสังคมอเมริกันร่วมสมัย เหตุการณ์ในแต่ละครั้งได้พรากชีวิตของเด็กนักเรียน นักศึกษา

และอาจารย์ไปเป็นจำนวนมาก ผู้ก่อเหตุทั้งหมดเป็นเด็กชายและเยาวชนชาย เหตุการณ์ที่ผู้ประพันธ์กล่าวถึงในนวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิวต์ส* เกิดขึ้นที่โรงเรียนมัธยมโคลัมไบน์ (Columbine High School) รัฐโคโลราโดใน ค.ศ. 1999 ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สะเทือนขวัญและโด่งดังที่สุดในศตวรรษนี้ ผู้ก่อเหตุเป็นเด็กนักเรียนชาย 2 คนซึ่งมีอายุเพียง 17 และ 18 ปี ทั้งสองก่อเหตุยิงกราดเด็กนักเรียนและครูภายในโรงเรียนก่อนประกอบอัตวินิบาตกรรม จากเหตุการณ์ดังกล่าวมีนักเรียนเสียชีวิต 14 คน ซึ่งรวมผู้ก่อเหตุทั้งสองคนและอาจารย์เสียชีวิต 1 คน เหตุการณ์นี้ได้รับความสนใจจากสื่อและถูกกล่าวขานอย่างแพร่หลาย กระทั่งผู้กำกับสารคดีชื่อดังอย่างไมเคิล มัวร์ (Michael Moore) ยังได้จัดทำสารคดีชื่อ *โบลิ่ง ฟอว์ โคลัมไบน์* (Bowling for Columbine) เพื่อวิจารณ์กฎหมายเรื่องการซื้อขายปืนและครอบครองปืนในอเมริกาตามคำประกาศว่าด้วยสิทธิพลเมือง (Bill of Rights) ในรัฐธรรมนูญสหรัฐ ตามมาตรา 2 ซึ่งกล่าวดังนี้

A well regulated militia, being necessary to the security of a free state, the right of the people to keep and bear arms, shall not be infringed.¹⁹
กองกำลังอาสาสมัครที่มีกฎข้อบังคับอย่างดี ซึ่งจำเป็นต่อการรักษาความมั่นคงของ
รัฐอิสระรวมทั้งสิทธิของประชาชนที่จะเก็บรักษาและถืออาวุธเป็นสิ่งที่ละเมิดมิได้

การที่กฎหมายให้ประชาชนมีสิทธิครอบครองและพกอาวุธปืนได้ เป็นเหตุให้ปืนเป็นสินค้าที่ผู้คนสามารถซื้อหาได้ขายทั่วไปตามร้านสะดวกซื้อ ห้างวอล-มาร์ต (Wal-Mart) เป็นต้น แม้กฎหมายการควบคุมอาวุธปืนของสหรัฐ (Gun Control Act 1968) จะกำหนดอายุผู้ซื้อไว้ที่ 18 ปีหรือ 21 ปีแล้วแต่กฎหมายในแต่ละรัฐ แต่กระนั้นการซื้อขายปืนในอินเทอร์เน็ตกลับทำได้ง่ายดายเพราะไม่อาจตรวจเช็คได้ว่าผู้ซื้อเป็นใครได้ ไมเคิลยังชี้ให้เห็นว่าสมาคมไรเฟิลแห่งชาติ (National Rifle Association) ซึ่งเป็นกลุ่มที่ทรงอิทธิพลในการเมืองสหรัฐซึ่งส่งเสริมการซื้อขายและครอบครองปืนเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดโศกนาฏกรรมในโรงเรียนมัธยมโคลัมไบน์และสมควรถูกประณามมากกว่าเยาวชนที่ก่อเหตุ

การฆ่าตัวตายในเยาวชนเป็นปัญหาสำคัญอย่างต่อเนื่อง ในแต่ละปีวัยรุ่นหลายพันคนกระทำการฆ่าตัวตาย จนกลายเป็นสาเหตุอันดับสามที่สังหารชาวอเมริกันวัย 15-24 ปี และสาเหตุการตายอันดับหกของเด็กอายุ 5-14 ปี โดยวิธีการฆ่าตัวตายที่นิยม 3 อันดับแรก ได้แก่ การใช้อาวุธ (45%) การทำให้หายใจไม่ออก (40%) และการกินยาพิษ (8%) จากข้อมูลของศูนย์ควบคุมโรคและการป้องกัน (CDC) พบว่าเด็กเกรด 9-12 ถึง 16% คิดจะฆ่าตัวตายอย่างจริงจัง และ 13% คิดแผนฆ่าตัว

¹⁹ “The Bill of Rights: A Transcription,” The Charters of Freedom, http://www.archives.gov/exhibits/charters/bill_of_rights_transcript.html.

ตาย แต่ละปีวัยรุ่นอายุ 10-24 ปี ราว 157,000 คน เข้ารับการรักษาจากการทำร้ายตนเอง การฆ่าตัวตายของผู้เยาว์เหล่านี้ มีสาเหตุมาจากสภาวะทางอารมณ์อย่างความเครียด ความสับสน ความไม่มั่นใจในตัวเอง ถูกกดดันเรื่องการเรียน มีปัญหาทางการเงิน หรือกระทั่งความกลัวที่จะโตเป็นผู้ใหญ่ สำหรับวัยรุ่นบางคน การหย่าร้าง ครอบครัวใหม่ พ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง หรือการย้ายที่อยู่อาศัย เป็นเหตุให้พวกเขา รู้สึกไม่มั่นคงและขาดความมั่นใจ ซึ่งปัญหาทั้งหมดทั้งหมดนี้ วัยรุ่นบางคนอาจแก้ด้วยการฆ่าตัวตาย อากาการซึมเศร้าและความรู้สึกอยากตายเป็นความผิดปกติของจิตใจ²⁰

ปัญหาการถูกล่วงละเมิดทางเพศและการถูกข่มขืนเป็นสาเหตุหนึ่งของการฆ่าตัวตาย เนื่องจากเหยื่อผู้ถูกระทำไม่อาจแบกรับความเครียดและอาการซึมเศร้าอันเป็นผลจากการได้รับการกระทบกระเทือนทางจิตใจ เมื่อพวกเขาไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือเยียวยา พวกเขาจึงแก้ปัญหาด้วยการฆ่าตัวตาย จากการรายงานของ National Intimate Partner and Sexual Violence Survey ค.ศ. 2010 เผยว่าผู้หญิง 1 ใน 5 คนและผู้ชาย 1 ใน 71 คนในสหรัฐอเมริกาเคยถูกข่มขืน ทั้งโดยการสอดใส่อย่างสมบูรณ์ การใช้สุราหรือวางยาเพื่อการสอดใส่อย่างสมบูรณ์หรือการพยายามสอดใส่ เป็นที่น่าตกใจว่าผู้ที่กระทำการข่มขืนผู้หญิงส่วนใหญ่เกิดจากคนใกล้ชิด กล่าวคือมากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 51.1 เป็นคู่ครอง (intimate partner) ของพวกเธอ อีกร้อยละ 40.8 เป็นคนที่พวกเธอรู้จัก มีเพียงร้อยละ 7.7 ของผู้หญิงเท่านั้นที่ถูกคนแปลกหน้าข่มขืน ส่วนสถิติของผู้ที่กระทำการข่มขืนผู้ชายใกล้เคียงกับสถิติของผู้หญิงคือ ร้อยละ 52.4 ของผู้ชายถูกคนรู้จักข่มขืนและร้อยละ 15.1 ถูกคนแปลกหน้าข่มขืน²¹ จึงกล่าวได้ว่าภายใต้ความทุกข์ทางเพศทั้งชายและหญิงเกิดจากคนใกล้ชิด อาทิ คนรัก พ่อแม่ ญาติ พี่น้อง เพื่อนฝูง

เมื่อแยกตามอายุของผู้ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและถูกข่มขืนเป็นครั้งแรก พบว่าเด็กและเยาวชนหญิงและชายต่างตกเป็นเหยื่อล่วงละเมิดทางเพศและข่มขืนมากที่สุด ร้อยละ 42.2 ของเหยื่อเป็นเด็กและเยาวชนหญิงซึ่งถูกข่มขืนครั้งแรกก่อนอายุ 18 ปี โดยแยกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือเด็กผู้หญิงอายุน้อยกว่า 10 ปีอยู่ที่ร้อยละ 12.3 ส่วนกลุ่มที่สองคือเด็กสาวอายุ 11-17 ปีอยู่ที่ร้อยละ 29.9 ขณะที่ร้อยละ 27.8 ของเหยื่อเป็นชายถูกข่มขืนครั้งแรกอายุ 10 ปีหรือน้อยกว่านั้น²² จึงกล่าวได้

²⁰ American Academy of Child & Adolescent Psychiatry, "Teen Suicide," (http://www.aacap.org/aacap/Families_and_Youth/Facts_for_Families/Facts_for_Families_Pages/Teen_Suicide_10.aspx)

²¹ Michele C. Black et al., *The National Intimate Partner and Sexual Violence Survey: 2010 Summary Report* (Atlanta, Georgia: National Center for Injury Prevention and Control Centers for Disease Control and Prevention, 2011), 1-2.

²² Ibid., 25.

ว่าเด็กผู้ชายที่อายุน้อยกว่า 10 ปีมีโอกาสตกเป็นเหยื่อล่วงละเมิดทางเพศและข่มขืนสูงกว่าเด็กผู้หญิงวัยเดียวกันถึงสองเท่า สถิตินี้สะท้อนว่าพ่อแม่และผู้ปกครองควรระมัดระวังภัยอันตรายทางเพศที่อาจเกิดกับลูกน้อยทั้งเพศชายและเพศหญิง

นอกจากปัญหาการข่มขืนเด็กและเยาวชน สหรัฐอเมริกายังประสบปัญหาการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่น ตามสถิติของคณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งสหประชาชาติสำหรับยุโรป (UNECE) ค.ศ. 2010 เผยว่าวัยรุ่นอายุ 15-19 ปีในสหรัฐอเมริกาตั้งครรภ์ 34.3 คนต่อวัยรุ่น 1,000 คน แม้ว่าเป็นสถิติที่ดีขึ้นกว่า ค.ศ. 2009 อยู่ 3.6 คนต่อปี ทว่าสหรัฐอเมริกายังเป็นประเทศพัฒนาที่มีสถิติการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่นสูงที่สุดในโลก ขณะที่สถิติการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่นในประเทศพัฒนาอยู่ที่ 5 ถึง 15 คน อย่างไรก็ตาม National Vitals Statistic Reports²³ ค.ศ. 2012 รายงานว่าสถิติการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่นในสหรัฐอเมริกาดลดลงเหลือเพียง 29.4 คนซึ่งเป็นสถิติที่ต่ำที่สุดของสหรัฐอเมริกา เมื่อพิจารณาสถิติการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่นในสหรัฐอเมริกาโดยแบ่งแยกตามรัฐกลับพบว่ารัฐที่อยู่ในแถบนิวอิงแลนด์ อาทิ รัฐนิวแฮมป์เชียร์มีสถิติการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่นต่ำสุดอยู่ที่ 13.8 คนต่อวัยรุ่น 1,000 คน ส่วนรัฐที่อยู่ในตอนใต้ของประเทศ อาทิ รัฐโอคลาโฮมา (Oklahoma) เทกซัส (Texas) นิวเม็กซิโก (New Mexico) มิสซิสซิปปี (Mississippi) อาร์คันซอ (Arkansas) ลุยเซียนา (Louisiana) เวสต์เวอร์จิเนีย (West Virginia) เคนทักกี (Kentucky) ทั้ง 7 รัฐต่างมีสถิติการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่นสูงกว่า 40 คนต่อวัยรุ่น 1,000 คน ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้รัฐดังกล่าวมีสถิติการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่นสูงกว่ารัฐทางตอนเหนือของสหรัฐอเมริกาเป็นเพราะผู้คนมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน

อาจารย์ทางด้านเศรษฐศาสตร์สองท่านชื่อเมลิสซา เอส เคียร์นีย์ (Melissa S. Kearney) กับฟิลลิป บี เลวิน (Phillip B. Levine) ผู้ทำวิจัยเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา สรุปผลการวิจัยว่า “ฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีส่งผลให้เด็กผู้หญิงจำนวนมากมีลูก” [...] being on a low economics trajectory leads many teenage girls to have children]²⁴ ผลการวิจัยสอดคล้องกับสถิติข้างต้น นั่นคือวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่ยากจนซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกามีโอกาสตั้งครรภ์สูงมากกว่าวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดีซึ่งอาศัยอยู่ทางตอนเหนือของประเทศ เมื่อวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวยากจนเหล่านี้ให้กำเนิดบุตร ยิ่งส่งผลต่อฐานะทางการเงินของครอบครัวของพวกเขา เคียร์นีย์และเลวินเผยสาเหตุที่พวกเขายังคงยากจนดังนี้

²³ Joyce A. Martin et al., “Births: Final Data for 2012,” *National Vital Statistics Reports* 62, no. 9 (2013).

²⁴ Melissa S. Kearney and Phillip B. Levine, “Why Is the Teen Birth Rate in the United States So High and Why Does It Matter?,” *Journal of Economic Perspectives* 26, no. 2 (2012): 142.

“ผู้หญิงที่คลอดลูกช่วงวัยรุ่นมักไม่เรียนต่อ ไม่แต่งงานและอยู่อย่างยากจนมากกว่าผู้หญิงในช่วยวันอื่น” [...] women who give birth during their teenage years are more likely than other women to drop out of school, to remain unmarried, and to live in poverty.]²⁵ เมื่อพวกเธอไม่เรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา คุณแม่วัยรุ่นเหล่านี้จึงไม่มีวุฒิการศึกษาเพื่อไปประกอบอาชีพ งานที่พวกเธอทำได้จึงเป็นงานที่ได้ค่าจ้างต่ำ อาทิ พนักงานในร้านอาหารฟาสต์ฟูด พนักงานทำความสะอาด ส่วนเรื่องการไม่แต่งงานเกี่ยวข้องกับความยากจนเพราะเป็นตัวชี้ว่าเด็กสาวเหล่านี้เป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวแต่เพียงผู้เดียว เนื่องจากเด็กสาวเหล่านี้ตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์ ทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายจึงไม่พร้อมลงหลักปักฐานสร้างครอบครัว เมื่อไม่มีฝ่ายชายช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายในการดูแลลูก กอปรกับครอบครัวของฝ่ายหญิงมีฐานะยากจน ยิ่งทำให้ฝ่ายหญิงมีคุณภาพชีวิตที่ย่ำแย่ลงกว่าเดิม

ผลการวิจัยของเคียร์นีย์และเลวินยังชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกาจัดการกับปัญหาการตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์ด้วยการให้กำเนิดบุตรมากกว่าทำแท้ง เคียร์นีย์และเลวินกล่าวถึงสถิติวัยรุ่นในกำเนิดบุตรและทำแท้งตั้งแต่ ค.ศ. 1990 เป็นต้นมาดังนี้

The spike in teen births in the early 1990s was driven almost entirely by an increase in the pregnancy rate; almost 12 percent of teens got pregnant at the peak in 1990. Clearly, the recent decline in teen births is not attributable to greater use of abortion; instead, it is the result of fewer teens getting pregnant. More recently, 7 percent of teens got pregnant and 2 percent had an abortion each year.²⁶

ยอดสถิติวัยรุ่นให้กำเนิดบุตรพุ่งสูงลิ่วช่วงตอนต้นของ ค.ศ. 1990 เป็นผลจากอัตราวัยรุ่นตั้งครรรภ์มากขึ้นเกือบทั้งหมด มีวัยรุ่นเกือบร้อยละ 12 ตั้งครรรภ์ใน ค.ศ. 1990 ซึ่งเป็นสถิติสูงที่สุด เห็นได้ชัดว่าในไม่กี่ปีที่ผ่านมา อัตราวัยรุ่นให้กำเนิดบุตรลดลง มิใช่เพราะวัยรุ่นนิยมการทำแท้ง หากแต่เพราะวัยรุ่นตั้งครรรภ์น้อยลง เมื่อไม่นานมานี้มีวัยรุ่นร้อยละ 7 ตั้งครรรภ์ ขณะที่วัยรุ่นร้อยละ 2 ทำแท้งในแต่ละปี

สถิติการตั้งครรรภ์ในหมู่วัยรุ่นในสหรัฐอเมริกาลดลงในศตวรรษที่ 20 สะท้อนว่าวัยรุ่นรู้จักคุมกำเนิดมากขึ้นกว่าช่วงทศวรรษ 90 เป็นเพราะโรงเรียนและองค์กรของรัฐและเอกชนรณรงค์และให้ความรู้เรื่องการมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัยและคุมกำเนิด ปัญหาการตั้งครรรภ์ในหมู่วัยรุ่นจึงลดลงตามลำดับ

²⁵ Ibid., 158.

²⁶ Ibid., 145-46.

แต่กระนั้นใน ค.ศ. 2001 มีวัยรุ่นซึ่งตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ประมาณร้อยละ 82 แม้ว่าวัยรุ่นตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์จำนวนมาก แต่สถิติการทำแท้งในหมู่วัยรุ่นกลับมีเพียงร้อยละ 2 เท่านั้น เคียร์นีย์และเลวินเชื่อว่าค่าใช้จ่ายในการทำแท้งที่สูงเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นไม่เลือกทำแท้ง กล่าวคือค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อการทำแท้งในสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. 2006 สำหรับอายุครรภ์ 10 เดือนอยู่ที่ 523 ดอลลาร์สหรัฐ ส่วนครรภ์ที่มีอายุ 20 เดือนค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อการทำแท้งอยู่ที่ 1,339 ดอลลาร์สหรัฐซึ่งเป็นราคาที่สูงกว่าค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อการทำแท้งสำหรับอายุครรภ์ 10 เดือนเกือบสามเท่า²⁷ ค่าใช้จ่ายในการทำแท้งที่สูงเป็นเหตุปัจจัยสำคัญที่ทำให้สถิติการทำแท้งในหมู่วัยรุ่นต่ำ เนื่องจากวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรส่วนใหญ่ซึ่งมาจากครอบครัวยากจนและไม่มีเงินจ่ายค่าทำแท้ง พวกเขาจึงจำยอมตั้งครรภ์ต่อไปและให้กำเนิดทารก

อีกหนึ่งปัญหาที่สำคัญซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาวัยรุ่นตั้งครรภ์ นั่นคือปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว งานวิจัยของโรเบิร์ต เซิน (Robert Schoen) และนิโคลา สแตนดิช (Nicola Standish) ผู้ศึกษาแนวโน้มเรื่องการหย่าร้างของชายและหญิงชาวอเมริกันจากสถิติ ค.ศ. 1975 ค.ศ. 1980 ค.ศ. 1983 ค.ศ. 1988 และ ค.ศ. 1995 พบว่าอัตราการหย่าร้างของชายและหญิงค่อนข้างคงที่คือ อยู่ระหว่างร้อยละ 42.7 ถึง 44.4 ในชาย ส่วนอัตราการหย่าร้างของฝ่ายหญิงอยู่ระหว่างร้อยละ 41.6 ถึง 44.1²⁸ สถิติดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าการแต่งงานของชาวอเมริกันกว่าครึ่งจบลงด้วยการแยกทาง ปัญหาการหย่าร้างของพ่อแม่ย่อมส่งผลกระทบต่อลูกทั้งวัยเด็กและวัยรุ่น ผลกระทบหนึ่งที่ได้กล่าวข้างต้นคือ ปัญหาการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่น ผลการวิจัยของเคียร์นีย์และเลวินชี้ว่า “เด็กสาวที่เติบโตอย่างยากจนหรือมาจากครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงผู้เดียวมีโอกาสเท่าตัวในการให้กำเนิดลูกทั้งที่ยังเป็นวัยรุ่นมากกว่าเด็กสาวที่มีได้มีปัจจัยด้านภูมิหลังอันเสียเปรียบเหล่านี้” [Girls who grow up in poverty or in a single-parent household are nearly twice as likely to have a teen birth as girls without these background disadvantage factors.]²⁹ ปัญหาการหย่าร้างนำไปสู่ปัญหาการตั้งครรภ์ในหมู่วัยรุ่น เนื่องจากเด็กสาววัยรุ่นอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งการเติบโตจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ เด็กจึงอยากลิ้มลองสิ่งใหม่ๆ กับเพื่อน อาทิ ดื่มสุรา สูบบุหรี่ มีเพศสัมพันธ์ เสพยา

²⁷ Rachel K. Jones et al., “Abortion in the United States: Incidence and Access to Services, 2005,” *Perspectives on Sexual and Reproductive Health* 40, no. 1 (Mar., 2008): 14-15.

²⁸ Robert. Schoen and Nicola. Standish, “The Retrenchment of Marriage: Results from Marital Status Life Tables for the United States, 1995,” *Population and Development Review* 27, no. 3 (2001): 556.

²⁹ Kearney and Levine, “Why Is the Teen Birth Rate in the United States So High and Why Does It Matter?,” 156.

สารเสพติด เด็กวัยรุ่นจึงสมควรได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่เป็นพิเศษ เมื่อครอบครัวของเด็กวัยรุ่นเหลือเพียงพ่อหรือแม่เป็นผู้เลี้ยงดู เด็กจึงเปราะบางต่อภัยในสังคม เป็นเหตุให้เด็กตั้งครครักษ์ไม่ฟังประสงค์ เป็นต้น

อีกหนึ่งปัญหาที่เด็กและเยาวชนเผชิญนอกจากอันตรายจากภัยสังคม นั่นคือปัญหาเรื่องความเจ็บป่วย อาจเป็นปัญหาที่เป็นตั้งแต่เกิด อาทิ ความพิการ หรือปัญหาที่ตรวจพบภายหลัง อาทิ โรคหัวใจ โรคมะเร็ง ความพิการแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ ความพิการทางการสื่อสาร ความพิการทางกาย ความพิการทางสมอง สหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. 2010 มีจำนวนประชากรผู้เป็นสมาชิกในครัวเรือนปรกติ³⁰ จำนวน 303.9 ล้านคน ในจำนวนนี้มีผู้พิการประมาณ 56.7 ล้านคนหรือคิดเป็นร้อยละ 18.7 ของประชากรทั้งหมด กว่าหนึ่งในสามของผู้พิการเป็นผู้พิการระดับรุนแรงประมาณ 38.3 ล้านคน ทั้งนี้มีผู้พิการเพิ่มขึ้นจาก ค.ศ. 2005 ประมาณ 2.2 ล้านคน นอกจากนี้ยังมีเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีซึ่งเป็นผู้พิการร้อยละ 8.4 ของเด็กทั้งหมด อัตรานี้เพิ่มสูงขึ้นเท่าตัวเมื่อประชากรเข้าสู่วัย 45 ถึง 54 ปี³¹ ดังนั้นครอบครัวมีส่วนสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการ หากผู้พิการมาจากครอบครัวที่มีฐานะดี ผู้พิการจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีเช่นกัน

เด็กและเยาวชนยังเผชิญปัญหาเรื่องความเจ็บป่วย จากสถิติการเสียชีวิตของชาวอเมริกันใน ค.ศ. 2010 มีจำนวนทั้งสิ้น 2,468,435 คน เกือบครึ่งเป็นการเสียชีวิตด้วยโรคร้ายอันดับหนึ่งคือโรคเกี่ยวกับหัวใจร้อยละ 24.2 ส่วนอันดับสองคือโรคมะเร็งร้อยละ 23.3³² การเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งยังเป็นต้นเหตุการเสียชีวิตของเด็กและเยาวชนอายุ 5 ถึง 14 ปีเป็นอันดับสองรองจากการเสียชีวิตในอุบัติเหตุ³³ จากการข้อมูลผู้ป่วยโรคมะเร็งที่ขึ้นทะเบียนเป็นผู้ป่วยของสถาบันมะเร็งแห่งชาติและ

³⁰ ประชากรผู้เป็นสมาชิกในครัวเรือนปรกติ (civilian noninstitutionalized population) คือ “ประชากรผู้เป็นพลเรือนที่มีได้อาศัยอยู่ในสถาบันใดๆ สถาบันดังกล่าวประกอบด้วยสถาบันหลักๆ ได้แก่ สถานพักฟื้นผู้ป่วยและผู้สูงอายุ เรือนจำ โรงพยาบาลจิตเวชและสถานพินิจ” [The civilian population excluding persons residing in institutions. Such institutions consist primarily of nursing homes, prisons, jails, mental hospitals, and juvenile correctional facilities.] “National Terms and Definitions,” United States Census Bureau, <http://www.census.gov/popest/about/terms/national.html>.

³¹ Matthew W. Brault, “Americans with Disabilities: 2010,” *Current Population Reports* (2012): 5.

³² Sherry L. Murphy, Jiaquan. Xu, and Kenneth D. Kochanek, “Deaths: Final Data for 2010,” *National Vital Statistics Reports* 61, no. 4 (2013): 1.

³³ Elizabeth Ward et al., “Childhood and Adolescent Cancer Statistics, 2014,” *A Cancer Journal for Clinicians* 64, no. 2 (2014): 83.

North American Association of Central Cancer Registries (NAACCR) นักวิจัยคาดว่าใน ค.ศ. 2014 จะมีผู้ป่วยโรคมะเร็งที่เป็นเด็กแรกเกิดถึงอายุ 14 ปีลงทะเบียนเป็นผู้ป่วยเพิ่มขึ้น 10,450 คน ขณะที่เด็กซึ่งผู้ป่วยเดิมจะเสียชีวิต 1,350 คน ส่วนวัยรุ่นอายุระหว่าง 15 ปีถึง 19 ปีจะลงทะเบียนเป็นผู้ป่วยเพิ่มขึ้น 5,330 คนและเสียชีวิต 610 คน³⁴ นอกจากนี้ใน ค.ศ. 2010 มีเด็กและเยาวชนตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุ 19 ปีที่ป่วยเป็นโรคมะเร็งทั้งหมดจำนวน 113,782 คน ในจำนวนนี้เด็กและเยาวชนเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาวชนิดเฉียบพลันแบบลิมโฟยด์ (Acute Lymphocytic Leukemia) มากเป็นอันดับที่หนึ่งจำนวน 30,171 คน ส่วนอันดับที่สองเป็นโรคมะเร็งที่เกี่ยวกับสมองและระบบประสาท (CNS) จำนวน 20,430 คน ส่วนโรคมะเร็งที่พบบ่อยในเด็กและเยาวชนอันดับที่สามคือโรคมะเร็งในระบบประสาท (Neuroblastoma) จำนวน 9,704 คน³⁵ อย่างไรก็ตามเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่พัฒนาอย่างต่อเนื่องทำให้เด็กและเยาวชนมีโอกาสมีชีวิตรอดจากโรคมะเร็งสูงขึ้น ยิ่งแพทย์ตรวจพบมะเร็งเร็วเท่าใด เด็กและเยาวชนยังมีชีวิตยืนยาวเท่านั้น กล่าวคือช่วง 5 ปีแรกของการรักษาโรคเป็นช่วงที่เด็กและเยาวชนมีโอกาสเสียชีวิตมากที่สุด โรคมะเร็งบางชนิด อาทิ โรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาวชนิดเฉียบพลันแบบไมอีลอยด์ (Acute Myeloid Leukemia) เด็กและเยาวชนมีโอกาสรอดในช่วง 5 ปีแรกของการรักษาเพียงร้อยละ 46 ทว่าโอกาสรอดชีวิตของผู้ป่วยโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาวโดยรวมในช่วง 5 ปีแรกของการรักษาอยู่ที่ร้อยละ 74 ทว่าหากเด็กและเยาวชนรอดชีวิตในช่วง 5 ปีแรกของการรักษาโรค เด็กและเยาวชนในกลุ่มนี้มีโอกาสรอดถึงร้อยละ 95³⁶

กล่าวโดยสรุปผู้ประพันธ์ในแต่ละยุคต่างใช้กลวิธีการเล่าเรื่องทั้งหมดห้าแบบ แบบแรกคือใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “ฉัน” เป็นสรรพนามที่ตัวละครหรือผู้เล่าเรื่องใช้แทนตนเอง แบบที่สองใช้สรรพนามบุรุษที่สาม อาทิ “เขา” “เธอ” เป็นสรรพนามที่ผู้เล่าเรื่องใช้แทนตัวละครที่กล่าวถึงในเรื่อง แบบที่สามใช้สรรพนามบุรุษที่สอง “คุณ” ซึ่งเป็นสรรพนามที่ตัวละครหรือผู้เล่าใช้แทนผู้ที่ตัวละครหรือผู้เล่ากำลังสนทนาด้วย แบบที่สี่คือใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ “พวกเรา” ซึ่งเป็นสรรพนามที่ตัวละครมากกว่าหนึ่งตัวหรือผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนใช้แทนกลุ่มของตนเองในการเล่าเรื่อง แบบที่ห้าคือใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคน แบ่งได้เป็นสองแบบ ได้แก่ ผู้เล่าบุรุษที่หนึ่งมากกว่าหนึ่งคนและผู้เล่าบุรุษที่สามมากกว่าหนึ่งคน นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังใช้การลำดับเวลาในการเล่าเรื่อง อาทิ การสลับลำดับเวลาคือผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในเรื่องทั้งอดีตและปัจจุบันสลับกัน การเล่าเรื่องย้อนต้นคือผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ตอนท้ายของเรื่องแล้วจึงย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มแรกของเรื่อง และการเล่าเรื่องจากตรงกลางของเรื่องแล้วจึงย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ตอนต้นเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ

³⁴ Ibid., 84.

³⁵ Ibid., 85.

³⁶ Ibid., 89.

กับวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ นอกจากผู้ประพันธ์ใช้ผู้เล่าเรื่องและการลำดับเวลาในการเล่าเรื่อง ผู้ประพันธ์ยังสอดแทรกกลวิธีการเล่าเรื่องอื่นๆ อาทิ ตำราขนม การ์ตูนเพื่อให้นวนิยายน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

นอกจากผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบต่างๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้นในการทำให้นิยายน่าสนใจ ผู้ประพันธ์ยังหยิบยกปัญหาของเด็กและเยาวชนในสหรัฐอเมริกาทั้งที่เกิดจากสังคมและสุขภาพมานำเสนอในนวนิยาย ปัญหาที่เกิดจากสังคม อาทิ ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียน ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศเด็กและเยาวชน ปัญหาการฆ่าตัวตาย ปัญหาการหย่าร้างของพ่อแม่ ส่วนปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ อาทิ ปัญหาความพิการ ปัญหาความเจ็บป่วย ปัญหาเหล่านี้แม้จะเป็นเรื่องใกล้ตัวสำหรับผู้อ่าน ทว่าผู้ประพันธ์กลับหยิบยกปัญหาดังกล่าวมาพูดถึงในนวนิยายด้วยการบรรยายชีวิตของตัวละครผู้ประสพกับปัญหาเหล่านี้โดยตรงไปตรงมาเพื่อให้ผู้อ่านตระหนักถึงภัยอันตรายเหล่านี้ซึ่งอาจเกิดได้กับผู้อ่านและคนใกล้ชิดของผู้อ่านและรู้จักป้องกันและรับมือหากเกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้นกับตน นอกจากนี้การที่ผู้ประพันธ์ใช้การเล่าเรื่องปัญหาในมุมมองของตัวละครหลายตัวเพื่อชี้ให้ผู้อ่านมองปัญหาอย่างรอบด้านและมองที่เหตุปัจจัยที่บีบคั้นให้ตัวละครกระทำการนั้นๆ เพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าปัญหาแต่ละปัญหาที่มีความซับซ้อน ผู้อ่านจึงไม่ควรตัดสินการกระทำของตัวละครเพียงผิวเผิน

นวนิยายของโจดี ปีโคลต์ที่นำมาศึกษาวิธีการเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัยทั้งหมด 7 เรื่องมีลักษณะการเล่าเรื่องที่โดดเด่น โดยแบ่งนวนิยายออกเป็นสองกลุ่มตามกลวิธีการเล่าเรื่องที่ผู้ประพันธ์ใช้ผูกเรื่อง กลุ่มแรกผูกเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนสลับสับเปลี่ยนกันเล่าปัญหาในมุมมองของตนเอง ประกอบด้วยนวนิยาย 3 เรื่อง ดังนี้ *มาย ซิสเตอร์ส์ คีปีเปอร์ (2004)* *แฮนเดิล วิท แคร์ (2009)* และ *แวนิชิง แอ็กตส์ (2005)* กลุ่มที่สองผูกเรื่องโดยใช้การลำดับเวลา ประกอบด้วยนวนิยาย 4 เรื่อง ดังนี้ *ไนน์ทีน มินิตส์ (2007)* *เพอร์เฟค แมตช์ (2002)* *เพลน ทูท (2000)* และ *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล (2006)* ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีการเล่าสองแบบนี้นำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยคือ ความเจ็บป่วย ความพิการ ความรุนแรงในโรงเรียน การถูกล่วงละเมิดทางเพศ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำร้ายตัวเอง และการฟ้องร้องพ่อแม่ โดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่หลากหลาย เช่น การเล่าเรื่องตามชนบ การใช้ผู้เล่ามากกว่าหนึ่งคนและการใช้เทคนิคการเล่าคู่ขนานระหว่างนวนิยายกับการ์ตูนเพื่อเข้าใจกลวิธีการเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนในวรรณกรรมร่วมสมัย

บทที่ 3

มองต่างมุม: ปัญหาเด็กและเยาวชนกับการใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคน

บทนี้กล่าวถึงนวนิยายสามเรื่องของโจดี ปีโคลต์ ได้แก่ *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* (2004) *แฮนเดิล วิท แคร์* (2009) และ *แวนิชिंग แอ็กต์ส* (2005) ซึ่งใช้กลวิธีการเล่าเรื่องในลักษณะเดียวกัน คือการผูกเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่งมากกว่าหนึ่งคนเล่าปัญหาเด็กและเยาวชนร่วมสมัย โดยแต่ละตัวละครจะสลับสับเปลี่ยนกันเล่าเรื่องในมุมมองของตัวเอง แต่ละบทมีตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่าเพียงผู้เดียว ชื่อบทในแต่ละบทจึงตั้งตามชื่อของตัวละครที่เป็นผู้เล่าในบทนั้นๆ เพื่อให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครตัวใดเป็นผู้เล่าเรื่อง ทั้งนี้กลวิธีดังกล่าวสามารถนำเสนอความซับซ้อนของแต่ละปัญหาได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะปัญหาความขัดแย้งภายในครอบครัวต่างๆ อาทิ ปัญหาความเจ็บป่วยของเด็กในครอบครัวและการฟ้องร้องพ่อแม่ในเรื่อง *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* ปัญหาความพิการของเด็กในครอบครัวในเรื่อง *แฮนเดิล วิท แคร์* และปัญหาการหย่าร้างในครอบครัวในเรื่อง *แวนิชिंग แอ็กต์ส*

3.1 *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์*: ปัญหาความเจ็บป่วยของเด็กในครอบครัว

นวนิยายเรื่อง *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* นำเสนอปัญหาครอบครัวร่วมสมัยของครอบครัวฟิตซ์เจอร์รัลด์ (Fitzgerald) ได้แก่ ปัญหาความเจ็บป่วยของลูกสาวคนโตที่ชื่อเคต (Kate) ซึ่งป่วยเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาว ทว่าความเจ็บป่วยของเคตก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างลูกสาวคนเล็กชื่อแอนนา (Anna) วัย 13 ปี กับแม่ชื่อซารา (Sara) เนื่องจากพ่อแม่ใช้ประโยชน์จากร่างกายของแอนนาเพื่อรักษาเคต กล่าวคือแอนนาเป็นเด็กที่แพทย์ออกแบบพันธุกรรมให้ตรงกับเคตทุกประการเพื่อใช้เป็นอะไหล่ให้แก่เคตตั้งแต่แรกเกิด แอนนาไม่เคยได้รับสิทธิในการตัดสินใจเกี่ยวกับการบริจากร่างกายตัวเอง พ่อแม่และแพทย์เป็นผู้ดำเนินการนำสายสะดือ เม็ดเลือดขาวและไขกระดูกของแอนนามาใช้รักษาเคต จนกระทั่งแอนนาอายุ 13 ปี พ่อแม่ขอให้เธอบริจาคไตข้างหนึ่งให้แก่เคตที่เป็นโรคไตวาย แอนนาจึงติดต่อทนายความชื่อแคมป์เบลล์ (Campbell) เพื่อฟ้องร้องขอสิทธิในร่างกายของตนเองจากพ่อแม่ เนื่องจากการบริจาคไตให้เคตจะส่งผลเสียต่อสุขภาพของแอนนา การกระทำของแอนนาเผยให้ผู้อ่านเห็นปัญหาภายในครอบครัวฟิตซ์เจอร์รัลด์ อาทิ การละเลยลูกและความสัมพันธ์ในครอบครัว

ผู้ประพันธ์ผูกเรื่องด้วยการนำเสนอปัญหาความเจ็บป่วยของเด็กผ่านตัวละครทั้งหมด 7 ตัว ประกอบด้วยสมาชิกครอบครัวฟิตซ์เจอร์รัลด์จำนวน 5 คน ได้แก่ พ่อ แม่ ลูกสาว 2 คน ลูกชาย 1 คน

ทนายความและผู้ปกครองที่ศาลแต่งตั้ง³⁷ ชื่อจูเลีย (Julia) ผู้ประพันธ์ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “ฉัน” ในการนำเสนอมุมมองและทัศนคติของตัวละครแต่ละตัว นวนิยายเรื่องนี้มีทั้งหมด 56 บท โดยตัวละครแต่ละตัวนั้นเล่าเรื่องไม่เท่ากัน แบ่งตามผู้เล่าเรื่องดังนี้ แคมป์เบลล์ 13 บท แอนนา 12 บท ซารา 11 บท ไบรอัน (Brian) 9 บท เจสซี (Jesse) 5 บท จูเลีย 5 บท ขณะที่เคตได้เล่าเรื่องเพียงหนึ่งบทในตอนท้ายของเรื่องเท่านั้น เป็นเพราะผู้ประพันธ์ต้องการเน้นย้ำความรู้สึกของตัวละครทุกตัวที่มีต่อเคตผู้เป็นเหตุของปัญหาในเรื่อง

นอกจากนี้การที่ผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของตัวละครไม่เท่ากันยังเป็นการสะท้อนความสัมพันธ์ของตัวละครในเรื่อง อาทิ แอนนากับซารา กล่าวคือแอนนาเป็นลูก เธอจึงมีสถานะด้อยกว่าซารา ทำให้เธอไม่อาจเรียกร้องสิทธิในร่างกายตนเองจากพ่อแม่ได้ด้วยตนเอง เนื่องจากพ่อแม่ไม่รับฟังความต้องการของเธอ แอนนาจึงขอให้แคมป์เบลล์เป็นผู้ต่อสู้เรียกร้องสิทธินั้นแทนเธอผ่านกระบวนการยุติธรรม ด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงนำเสนอมุมมองของแคมป์เบลล์มากที่สุด อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของแอนนามากกว่าพี่ชายและพี่สาวเพราะแอนนาเป็นลูกที่ลูกขึ้นต่อสู้กับความอยุติธรรมในครอบครัว ผู้อ่านจึงสมควรได้ฟังเหตุผลเบื้องหลังการตัดสินใจฟ้องร้องพ่อแม่จากมุมมองของแอนนาโดยตรง ขณะที่เจสซีและเคตมิได้มีบทบาทในเรื่องมากนักเนื่องจากเจสซีมักปลีกตัวออกจากครอบครัว ส่วนเคตก็ป่วยเกินที่จะต่อสู้เพื่อสิทธิของตนเองได้ อย่างไรก็ตามเจสซีทำหน้าที่สนับสนุนมุมมองของแอนนาในเรื่องการถูกพ่อแม่ละเลย เพื่อให้ผู้ประพันธ์นำเสนอผลกระทบที่พ่อแม่มีต่อลูกอย่างชัดเจนมากขึ้น เจสซียังเป็นที่พึ่งพิงทางจิตใจให้แก่แอนนา นอกจากนี้การที่ผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของเคตเพียงบทเดียวยังสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่าผู้ป่วยมักถูกละเลยสิทธิในการแสดงความคิดเห็นและความต้องการของตนเอง เคตจึงถูกพ่อแม่ละเลยเช่นเดียวกับเจสซีและแอนนา ส่วนมุมมองของพ่อแม่ ผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของซารามากกว่าไบรอันเพราะซารามีบทบาทในการดูแลลูกและเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับลูกๆ เป็นหลัก ขณะที่ไบรอันมีหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัว กล่าวโดยสรุปได้ว่าตัวละครเอกของนวนิยายเรื่องนี้คือแคมป์เบลล์ แอนนา ซาราและไบรอัน เนื่องจากผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของตัวละครสามตัวนี้มากที่สุด ส่วนตัวละครอีกสองตัวที่เหลือ ได้แก่ เจสซีและจูเลียจึงกลายเป็นตัวละครรอง มุมมองของเจสซีและจูเลียทำหน้าที่สนับสนุนมุมมองของตัวละครหลักเพื่อให้ผู้อ่านเห็นปัญหาในครอบครัวพิตช์เจอร์ลด์ชัดเจนมากขึ้น

³⁷ ผู้ปกครองที่ศาลแต่งตั้ง (guardian ad litem) เป็นทนายความผู้ทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงให้กับแอนนาในระหว่างการไต่สวน ผู้ปกครองที่ศาลตั้งจึงต้องทำความรู้จักและทำความเข้าใจแอนนาและครอบครัวเพื่อรักษาผลประโยชน์ของแอนนา

บทบาทของตัวละครลูกในนวนิยาย ได้แก่ แอนนา เคตและเจสซี ยังสอดคล้องกับความหมายของชื่อนวนิยาย *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* ที่หมายถึง “ผู้ดูแลพี่สาว/น้องสาวของฉัน” กล่าวคือผู้ประพันธ์ตั้งชื่อนวนิยายเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นบทบาทหน้าที่ของพี่น้องตระกูลพิตซ์เจอร์ลด์ทั้ง 3 ได้แก่ เจสซี แอนนาและเคต ในการดูแลกันและกัน ชื่อนวนิยายชวนให้ผู้อ่านที่คุ้นเคยกับเรื่องเล่าในคัมภีร์ไบเบิล³⁸ นึกถึงเรื่องราวของเคน (Cain) และน้องชายที่ชื่ออาเบล (Abel) และบทบาทหน้าที่ผู้ดูแลน้องชาย (my brother’s keeper) เนื้อเรื่องกล่าวถึงเคนและอาเบลผู้เป็นบุตรของอาดัม (Adam) และอีฟ (Eve) มนุษย์คู่แรก เคนไม่พอใจที่พระเจ้าปฏิเสธเครื่องบูชาของเขาแต่กลับเลือกเครื่องบูชาของอาเบล เคนอิจฉาอาเบลและฆ่าน้องชายในเวลาต่อมา เมื่อเคนไปพบพระเจ้า พระองค์ถามเคนว่าเหตุใดอาเบลมิได้มาเข้าพบพระองค์ เคนจึงตอบกลับไปดังนี้

And the LORD said unto Cain, Where is Abel thy brother? And he said, I know not: Am I my brother’s keeper? (Genesis 4: 9)³⁹

พระเจ้ากล่าวกับเคนว่า “อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน” และเขาตอบว่า “ข้าไม่ทราบ ข้าเป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ”

การที่เคนแสดงท่าทีเพิกเฉยที่น้องชายหายตัวไปและตั้งคำถามต่อภาระหน้าที่ผู้ดูแลน้องชาย สะท้อนว่าเขาปฏิเสธหน้าที่ผู้ดูแลน้องชายหรือเป็นผู้รับผิดชอบต่อการที่น้องชายหายตัวไป เมื่อพระเจ้าทราบที่เคนฆ่าอาเบล พระเจ้าจึงลงโทษเคนด้วยการขับไล่เขาออกนอกชุมชน อย่างไรก็ตามหากวิเคราะห์บทบาทผู้ดูแลพี่สาว/น้องสาวในนวนิยายเรื่อง *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* พบว่าแอนนามิได้เป็นผู้เดียวที่ดูแลเคต หากแต่เคตมีบทบาทดูแลแอนนาเช่นกันด้วยการสั่งห้ามไม่ให้แอนนาบริจาคไตให้เธอเพื่อสุขภาพร่างกายของแอนนา อีกทั้งเจสซียังมีบทบาทดูแลทั้งเคตและแอนนาด้วยการเป็นที่พึ่งทางใจให้น้องสาวทั้งสอง จึงกล่าวได้ว่าผู้ประพันธ์ตั้งชื่อนวนิยายเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นบทบาทของพี่น้องตระกูลพิตซ์เจอร์ลด์ในการดูแลเคตให้หายป่วย

ในหัวข้อนี้กล่าวถึงมุมมองของตัวละครทั้ง 7 ตัวในเรื่องที่มีต่อปัญหาความเจ็บป่วยของเด็ก โดยแยกการวิเคราะห์ออกเป็นสามหัวข้อหลัก หัวข้อแรกกล่าวถึงปัญหาความเจ็บป่วยในมุมมองของไบรอันและซาราผู้เป็นพ่อและแม่ผู้ปรารถนาให้ลูกหายป่วย หัวข้อที่สองกล่าวถึงปัญหาความเจ็บป่วย

³⁸ ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์ ดร.ถนอมมณฑล หิรัญเทพที่แนะนำผู้วิจัยเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของเคนในการดูแลอาเบลในคัมภีร์ไบเบิล

³⁹ “Genesis 4: 9,” King James Bible Online, <http://www.kingjamesbibleonline.org/Genesis-4-9>.

ในมุมมองของเคตผู้ป่วย กับแอนนาและเจสซีผู้ได้รับผลกระทบจากความเจ็บป่วยของเคต หัวข้อที่สามกล่าวถึงปัญหาความเจ็บป่วยในมุมมองของคนนอกครอบครัว 2 คน คนแรกคือแคมป์เบลล์ผู้เป็นทนายความของแอนนา คนที่สองคือจูเลียผู้เป็นผู้ปกครองที่ศาลแต่งตั้งให้แอนนา

3.1.1 ไบรอันและซารา: พ่อแม่ผู้ปรารถนาให้ลูกหายป่วย

หัวข้อนี้กล่าวถึงปัญหาความเจ็บป่วยในมุมมองของพ่อแม่ซึ่งมีลูกสาวชื่อเคตผู้ป่วยเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาวและไขกระดูกชนิดเฉียบพลัน (acute promyelocytic leukemia) เมื่ออายุ 2 ขวบ ไบรอันและซาราต่างมุ่งความสนใจไปที่การรักษาชีวิตเคตและทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยชีวิตเธอ ซาราเป็นช่างทำหน้าตัดตื้นใจเกี่ยวกับการดูแลรักษาเคตร่วมกับแพทย์ ส่วนไบรอันเป็นช่างทำหลังที่สนับสนุนซาราอีกที ดังนั้นเมื่อการช่วยชีวิตเคตกลายเป็นสิ่งสำคัญอันดับหนึ่งสำหรับซาราและไบรอัน เป็นเหตุให้พวกเขาละเลยลูกชายคนโต นอกจากนี้ไบรอันและซารายังมีลูกสาวอีกคนซึ่งถูกออกแบบทางพันธุกรรมให้ตรงกับเคตทุกประการเพื่อเป็นอะไหล่ในการรักษาชีวิตเคต ทำให้ตลอดระยะเวลา 13 ปีที่ไบรอันและซารายยายามช่วยชีวิตเคต ทั้งคู่กลับกลายเป็นทำลายชีวิตเจสซีและแอนนา เมื่อแอนนาฟ้องร้องพ่อแม่เพื่อสิทธิในร่างกายของตนเอง การกระทำของแอนนาสะท้อนว่าเธอต้องการมีชีวิตที่เป็นอิสระจากเคตและวิพากษ์วิจารณ์บทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ในการดูแลเธอ ไบรอันและซาราขัดแย้งกันเรื่องการรักษาเคตซึ่งผูกโยงกับสุขภาพของแอนนา ไบรอันเห็นด้วยกับแอนนาว่าสิทธิตัดตื้นใจในร่างกายตนเองควรเป็นของเธอ ส่วนซาราคิดว่าสิทธิตัดตื้นใจในร่างกายของแอนนาควรเป็นของพ่อแม่

นวนิยายเปิดบทของซาราด้วยการให้เธอประกาศบทบาทหน้าที่เธอดังนี้ “การดูแลลูกเป็นงานของฉัน” [taking care of children is my job.]⁴⁰ การที่ซารากล่าวดังนี้สะท้อนให้เห็นว่าเธอแบ่งบทบาทกับสามีในหน้าที่ดูแลลูกอย่างชัดเจน เธอมีหน้าที่ดูแลลูก ส่วนสามีมีหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัว ทำให้ซารามีบทบาทดูแลลูกและเป็นผู้ตัดตื้นใจเกี่ยวกับลูกๆ เป็นหลัก ขณะที่สามีทำหน้าที่เป็นเพียงผู้สนับสนุนซาราเท่านั้น เมื่อซารามีอาชีพเดียวคือการดูแลลูก เธอจึงเลิกอาชีพทนายความและเปลี่ยนมาดูแลเจสซีและเคตเต็มเวลาเพื่อเธอจะได้ทุ่มเทเวลาร่างกายและแรงใจในการดูแลลูกให้เต็มที่ ดังนั้นเมื่อแพทย์วินิจฉัยว่าเคตเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาว ซึ่งเป็นมะเร็งชนิดหายากและโอกาสรอดมีเพียงร้อยละยี่สิบถึงสามสิบเท่านั้น ซาราจึงมุ่งมั่นรักษาชีวิตเคต เธอกล่าวกับสามีว่า “ฉันจะไม่ยอมให้เคตตายเด็ดขาด” [I’m not going to let Kate die.]⁴¹ การที่ซาราดังปณิธานเช่นนี้สะท้อนบทบาทแม่ที่

⁴⁰ Jodi Picoult, *My Sister's Keeper* (London: Hodder 2005), 33.

⁴¹ *Ibid.*, 34.

รับผิดชอบต่อชีวิตลูก กล่าวคือ เมื่อลูกป่วยแม่ยอมดูแลรักษาลูกให้หายป่วย ขณะเดียวกันคำพูดของ ซาราก็สะท้อนว่าเธอมีอุปนิสัยที่ตื้อดิ่ง สู้ไม่ถอย เธอจะไม่หยุดช่วยเหลือลูกจนกว่าลูกจะหายดี

ซาราแสดงออกว่าเธอเป็นแม่ที่ไม่ยอมแพ้ด้วยการพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยปลาทองของ เคตที่ชื่อเฮอร์คิวลีส (Hercules) เจสซีบอกว่าปลาทองมีอายุได้ถึง 7 ปี ขณะที่เฮอร์คิวลีสอายุ 7 เดือน กลับกำลังว่ายน้ำในท่าหงายท้องซึ่งส่อแววใกล้ตาย ซาราพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยชีวิตเฮอร์คิวลีส ราวกับว่าเฮอร์คิวลีสคือเคต ตั้งแต่โทรศัพท์ไปหาคนขายปลาเพื่อขอความช่วยเหลือ ไปจนถึง สัตวแพทย์อีกสามคน ก่อนจะมาลงเอยที่ศาสตราจารย์ด้านชีววิทยาทางทะเลซึ่งแนะนำซาราให้ใช้น้ำ ขวดเปลี่ยนน้ำในโหลปลาแทนน้ำประปา เฮอร์คิวลีสจึงกลับมาว่ายน้ำได้ปกติ พฤติกรรมของซารา สะท้อนว่าเธอเปรียบเฮอร์คิวลีสเป็นเคตอย่างชัดเจน เมื่อคนขายปลาถามว่าเธอต้องการซื้อปลาตัวใหม่ หรือไม่ ซาราตอบกลับไปว่า “ไม่ ฉันต้องการช่วยชีวิตตัวนี้” [No, I want to save this one.]⁴² จึง กล่าวได้ว่าการทำที่ซาราพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยชีวิตเฮอร์คิวลีสสะท้อนบทบาทของแม่ที่ไม่ย่อท้อ ต่อการรักษาชีวิตเคต นอกจากนี้การที่เคตตั้งชื่อปลาว่าเฮอร์คิวลีสสื่อถึงความแข็งแรงแบบวีรบุรุษกรีก ที่ชื่อเฮอร์คิวลีส เพราะว่าเป็นคุณลักษณะที่เคตอยากได้เพื่อต่อสู้กับโรคร้ายก็เป็นได้

หากซาราทำทุกอย่างเพื่อช่วยชีวิตปลาทองเพื่อเคตได้ เหตุใดเธอจะทำทุกอย่างตามที่แพทย์ แนะนำเพื่อรักษาชีวิตเคตไม่ได้ ดังนั้นเมื่อแพทย์เสนอให้ซารามีลูกอีกคนเพื่อรักษาเคตด้วยการคัดสรร ทางพันธุกรรม เธอจึงรับพิจารณาอย่างง่ายดาย แอนนาจึงถือกำเนิดขึ้นมาด้วยวัตถุประสงค์นี้ อย่างไรก็ตาม ซาราเล่าว่าไบรอันไม่เห็นด้วยกับการมีลูกอีกคนดังนี้

When he faces me, pain draws every line of his features tight.

“We can’t just replace Kate if she dies,” he says.

[...] “I know. So we have to make sure that she doesn’t.”⁴³

เมื่อเขาหันหน้ามา ฉันเห็นความเจ็บปวดบนใบหน้าของเขา “ถ้าเคตตาย เรา จะหาใครแทนที่เคตง่ายๆ แบบนี้ไม่ได้” ซามีกล่าว

“ฉันรู้ ดังนั้น เราจะไม่ปล่อยให้เธอตาย”

ประโยคที่ไบรอันและซาราพูดสะท้อนว่าพวกเขามองเรื่องการมีลูกคนที่สามในมุมมองที่ต่างกัน ไบรอันไม่ต้องการมีลูกเพิ่มอีกคนเพราะเขามองว่าซารามีลูกคนที่สามเพื่อแทนที่เคตเมื่อเธอเสียชีวิต

⁴² Ibid., 172.

⁴³ Ibid., 70.

เขาจึงแสดงสีหน้าออกมาให้ซาราเห็นชัดเจนว่าเขาเจ็บปวดใจที่เธอคิดมีลูกเพิ่มอีกคนเพียงเพราะเคตป่วยและมีโอกาสเสียชีวิต ขณะที่ซารากลับมาได้คิดว่าลูกคนที่สามในฐานะสมาชิกใหม่ในครอบครัว หากแต่เป็นคนที่มีหน้าที่เพียงรักษาชีวิตเคตที่ป่วย ประเด็นที่น่าสนใจจึงอยู่ที่ไบรอันและซารามองว่า ลูกคนที่สามเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจหรือเป็นเพียงอะไหล่ เนื่องจากมุมมองที่มีต่อลูกมีผลต่อวิธีการที่พวกเขาปฏิบัติต่อลูก กล่าวคือไบรอันให้ความสำคัญกับความคิดความรู้สึกของลูก ส่วนซาราให้ความสำคัญกับหน้าที่ของลูกต่อเคตซึ่งสอดคล้องกับความคิดของเธอที่ว่า “ฉันวางแผนให้ลูกช่วยชีวิตพี่สาว” [I plan for her to save her sister’s life.]⁴⁴ เมื่อซาราวางแผนให้แอนนาช่วยชีวิตเคต ซาราจึงคาดหวังว่าแอนนาจะทำตามแผนที่เธอวางไว้ ปัญหาในครอบครัวจึงเกิดขึ้นเพราะซาราผูกโยงการปฏิบัติตามหน้าที่แม่เข้ากับแผนการช่วยชีวิตเคตโดยมีแอนนาเป็นตัวขับเคลื่อนให้แผนการที่ซาราวางไว้เดินหน้าต่อไปจนกว่าเคตจะหายป่วยหรือเสียชีวิต หากเคตหายป่วยแสดงว่าซาราประสบความสำเร็จในการทำหน้าที่แม่ ในทางกลับกันหากเคตเสียชีวิตแสดงว่าซาราล้มเหลวในการทำหน้าที่แม่นั่นเอง

ซารามุ่งสนใจแต่เพียงการรักษาชีวิตเคตจนดูเหมือนเธอให้ความสำคัญกับลูกในครรภ์เป็นเพียงอะไหล่สำรองให้แก่เคต ซาราดูเพิกเฉยกับลูกในครรภ์ตั้งแต่เริ่มแรกที่เขาตั้งครรภ์ กล่าวคือวันหนึ่งซาราไปทำผม เธอนั่งข้างระหว่างที่แม่ซึ่งกำลังตั้งครรภ์สองคน แม่ทั้งสองพูดคุยกันเรื่องชื่อของลูก เมื่อแม่คนหนึ่งถามซาราว่าเธอจะตั้งชื่อลูกว่าอะไร ซาราเพิ่งตระหนักเป็นครั้งแรกว่าเธอยังไม่ได้คิดตั้งชื่อลูก แม้ว่า ณ ขณะนั้น เธอตั้งครรภ์ได้ 9 เดือนแล้วก็ตาม การที่ซาราไม่ได้ตั้งชื่อลูกสะท้อนว่าเธอไม่ได้ตระหนักถึงตัวตนของลูกในครรภ์ เธอมิได้มองลูกคนนี้เป็นสมาชิกคนใหม่ของครอบครัวหรือเป็นมนุษย์ที่มีความคิดความอ่านเป็นของตัวเอง ซาราเผยความคิดของเธอเกี่ยวกับลูกในครรภ์ดังนี้ “ฉันคิดเพียงอย่างเดียวว่าลูกสาวคนนี้จะป็นประโยชน์ต่อลูกสาวที่ฉันมีอยู่แล้วได้บ้าง” [I have thought of this daughter only in terms of what she will be able to do for the daughter I already have.]⁴⁵ ความคิดของซาราตอกย้ำวัตถุประสงค์ของการมีลูกคนที่สามเพื่อรักษาชีวิตเคต จึงกล่าวได้ว่าซาราไม่ต้องการมีลูกเพิ่มหากเคตไม่ป่วย ซาราจึงมองลูกในครรภ์เป็นเพียงส่วนหนึ่งของร่างกายเคตที่เข้ามาซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอหรือเติมเต็มส่วนที่เคตมีไม่พอ สำหรับซารา ลูกในครรภ์เป็นเพียงอะไหล่สำรองให้แก่เคตเท่านั้น

ซารามุ่งมั่นทำหน้าที่แม่ผู้รักษาชีวิตเคตอย่างเต็มที่ เธอทำทุกอย่างเพื่อให้แอนนาทำตามที่ต้องการ ซาราสรรหาค่าพูดเพื่อนำมาโน้มน้าวแอนนาให้ยอมบริจาคไขกระดูก ตอนนั้นแอนนาอายุเพียง 6

⁴⁴ Ibid., 98.

⁴⁵ Ibid.

ขวบ เคตอาการทรุดหนักจนแพทย์เสนอให้เคตได้รับการปลูกถ่ายไขกระดูก การที่เคตเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวชนิดหายาก ร่างกายของเคตจะตอบสนองไขกระดูกจากแอนนาเท่านั้น เนื่องจากแพทย์ออกแบบทางพันธุกรรมให้เธอมี HLA ตรงกับเคต ทว่าปัญหาอยู่ที่แอนนากลับแพทย์และเข็มฉีดยาซาราจึงหาวิธีปลอมแอนนาเพื่อให้แอนนาอ่อนคลายความกังวล ขณะเดียวกันซาราก็กดดันแอนนาดังนี้ “ลูกจะไม่บริจาคก็ได้ ถ้าลูกไม่อยาก แต่แม่รู้ว่าทั้งเคต พ่อและแม่ต่างหวังพึ่งเธอ” [You don't have to do this if you don't want to, but I know that Kate is counting on you. And Daddy and me.]⁴⁶ ซาราใช้คำพูดที่ดูเหมือนให้ออกาสแอนนามีสิทธิตัดสินใจเพื่อแสดงความรักและความห่วงใยของแอนนาที่มีเคต แต่กระนั้นแอนนากลับไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากเธอต้องบริจาคไขกระดูกให้พี่สาวตามความต้องการของมารดา

ซาราแสดงให้เห็นว่าเธอมีบทบาทหน้าที่ดูแลรักษาเคตเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนแอนนาเป็นอันดับสอง กล่าวคือหลังจากที่แอนนาบริจาคไขกระดูกให้เคต เธอนอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นครั้งแรก แอนนาขอให้ซารายู่ดูแลเธอแต่ซารากลับเลือกอยู่ดูแลเคต การที่ซาราไม่ยอมอยู่ตามคำขอของแอนนาสะท้อนว่าบทบาทหน้าที่แม่ของเธอผูกโยงอยู่กับการดูแลเคตเท่านั้น สำหรับซารา เคตเป็นผู้ป่วยเพียงคนเดียวที่เธอต้องดูแล ส่วนแอนนาไม่ใช่คนป่วย เธอเพียงนอนพักผ่อนเท่านั้น นอกจากซาราไม่แสดงความเป็นห่วงเป็นใยแอนนาที่ยอมเจ็บปวดและเสียสละร่างกายของเธอให้พี่สาว ซารายังไม่คิดให้ของขวัญแอนนาที่ทำประโยชน์ให้เคต ขณะที่ไบรอันมอบสร้อยคอที่มีจี้ลับให้แอนนาเป็นของขวัญ ไบรอันตระหนักถึงคุณค่าและให้ความสำคัญกับจิตใจของลูกสาวที่ยอมเจ็บปวดเพื่อบริจาคไขกระดูกให้เคต นอกจากนี้การที่ไบรอันให้รางวัลกับแอนนาสะท้อนความยุติธรรมต่อแอนนาที่เธอสมควรเป็นผู้ให้แต่เพียงฝ่ายเดียว แต่เธอสมควรเป็นผู้รับเช่นกัน ซารากลับเห็นต่างดังนี้ “ฉันพูดตรงๆ ได้เลยว่าฉันไม่เคยคิดให้รางวัลใครเพราะความเหนื่อยยากลำบาก เราต่างเหนื่อยยากลำบากกันมายาวนาน” [...] the thought of rewarding someone for their suffering, frankly, never entered my mind. We've all been doing it for so long.]⁴⁷ การที่ซารามีได้เห็นว่าแอนนาสมควรได้รับรางวัลจากการบริจาคไขกระดูกให้เคต เป็นเพราะเธอคิดว่าการบริจาคร่างกายให้เคตเป็นหน้าที่ของแอนนาตั้งแต่แรกเกิดซึ่งเป็นวัตถุประสงค์เดียวที่ซารามีแอนนาตั้งแต่เริ่มแรก อีกทั้งซารายังคิดว่าทุกคนในครอบครัวต่างเหนื่อยยากลำบากด้วยกันหมดจากการดูแลรักษาชีวิตเคตซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนทำร่วมกันอย่างปกติธรรมดาตามาเนิ่นนาน การกระทำของแอนนาคั้งนี้จึงมิได้พิเศษกว่าครั้งก่อนๆ แต่อย่างใด

⁴⁶ Ibid., 229.

⁴⁷ Ibid., 231.

การที่ซารากำหนดให้แอนนามีหน้ารักษาชีวิตเคต ซาราจึงไม่ยอมปล่อยให้แอนนาเดินทางไปไหนไกลบ้านเนื่องจากเธอเกรงว่าเคตจะไม่ได้รับการบริจาคร่างกายทันท่วงที่หากเคตอาการทรุดลง ดังนั้นตอนแอนนาอายุ 10 ปี เธอได้รับทุนไปเข้าค่ายกีฬาออกกีฬาส่งให้กับผู้รักษาประตูที่รัฐมินนิโซตา สองสัปดาห์ ซาราจึงไม่อนุญาตให้แอนนาไปเข้าค่ายเนื่องจากรัฐมินนิโซตาอยู่ห่างไกลรัฐโรดไอแลนด์ที่พวกเขาพักอาศัย ขณะเดียวกันซาราตระหนักว่าเธอไม่อาจเผยสาเหตุที่เธอไม่อนุญาตให้แอนนาไปได้ ซาราบอกเล่าความจริงที่เธอเก็บงำไว้ดังนี้

It's the first time I can remember Anna ever indicating that she sees an end to this time line, a moment when she might finally be free of obligation to her sister. Until that point, going to Minnesota is not an option. Not because I am afraid of what might happen to Anna there, but because I am afraid of what might happen to Kate while her sister is gone. If Kate survives this latest relapse, who knows how long it will be before another crisis happens? And when it does, we will need Anna – her blood, her stem cells, her tissue – right here.⁴⁸

เป็นครั้งแรกที่ฉันนึกขึ้นได้ว่าแอนนาแสดงที่ท่าว่าเธอเห็นจุดสิ้นสุดของเส้นเวลาการเป็นผู้บริจาคร่างกายให้เคต เป็นจุดที่เธอปลดพันธนาการจากเคตได้ แต่กว่าจะถึงจุดนั้น ฉันจะให้แอนนาไปมินนิโซตาไม่ได้ ฉันไม่ได้เป็นห่วงแอนนาหรอก แต่ฉันเป็นห่วงเคตในช่วงที่แอนนาไม่อยู่ หากเคตรอดชีวิตจากการกำเริบของโรคครั้งนี้ ใครจะรู้ว่าโรคจะกลับมากำเริบอีกทีเมื่อใด หากวันนั้นมาถึง พวกเราต้องการแอนนาเลือดของเธอ เซลล์ต้นกำเนิดของเธอ เนื้อเยื่อของเธอ ที่นี้

ข้อความที่อ้างอิงข้างต้นสะท้อนสามประเด็นที่น่าสนใจ ประเด็นแรกคือซาราตระหนักถึงความเป็นปัจเจกบุคคลของแอนนาเป็นครั้งแรก เนื่องจากแอนนามีความต้องการซึ่งไม่สอดคล้องกับความต้องการของซารา กล่าวคือแอนนาเรียกร้องสิทธิของตัวเองแต่ซาราไม่อาจให้สิทธินั้นได้ด้วยเหตุผลทางสุขภาพของเคต ประเด็นที่สองคือการกระทำของซาราสะท้อนบทบาทหน้าที่ความเป็นแม่ เธอตั้งปณิธานเอาไว้ว่าเธอจะไม่ปล่อยให้เคตตาย ดังนั้นการรักษาชีวิตเคตจึงเป็นเป้าหมายสูงสุดของการเป็นแม่ แม้ว่าซาราลำบากใจที่เธอตัดอนาคตและโอกาสของแอนนาในการเป็นผู้รักษาประตู ส่วนประเด็นสุดท้ายคือแอนนาเป็นเพียงอะไหล่สำรองให้แก่เคต ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์เพียงอย่างเดียวที่ทำให้ซารายอมมีแอนนา ซาราจึงหวังผลเพียงประโยชน์จากร่างกายของแอนนา อาทิ เลือด เซลล์ต้นกำเนิด

⁴⁸ Ibid., 263.

เนื้อเยื่อ กล่าวได้ว่าตราบไตที่เคตยังไม่หายจากโรคร้ายหรือเสียชีวิต ซาราจะไม่ปล่อยแอนนาไปไหนไกลจากเคตเพราะซาราวางบทบาทให้แอนนาเป็นผู้รักษาชีวิตเคต แอนนาจึงไม่อาจเป็นอย่างอื่นได้

ซาราสู้อย่างไรก็ตามทำตามคำแนะนำของแพทย์ทุกอย่างเพื่อรักษาชีวิตเคต แม้ว่าไบรอันเห็นต่างก็ตาม กล่าวคือตอนที่อาการของเคตทรุดลง แพทย์วินิจฉัยว่าเคตเป็นโรคไตวายและแนะนำให้เคตเข้ารับการผ่าตัดเปลี่ยนไตอย่างรวดเร็วที่สุด โดยไตที่วันนี้ต้องมาจากแอนนาเท่านั้น ทั้งนี้การผ่าตัดและการมีไตเหลือเพียงข้างเดียวอาจส่งผลเสียต่อสุขภาพแอนนาในระยะยาว แต่กระนั้นซารายอมให้แอนนาเสี่ยงอันตรายเพราะเป็นหนทางให้เคตรอดชีวิตได้ ซารายอมรับว่า “ฉันรู้ว่าฉันรีบคว้าโอกาสไม่ว่าจะเล็กน้อยเพียงใดที่อาจรักษาเคตให้หายได้ แต่ที่ฉันเป็นแบบนี้เพราะฉันทำเป็นอยู่อย่างเดียว” [I know I jump at every sliver of possibility that might cure Kate, but it’s all I know how to do.]⁴⁹ คำพูดของซาราสะท้อนว่าเธอให้ความสำคัญต่อการช่วยเหลือชีวิตเคตมากกว่าความปลอดภัยของแอนนาก็เพราะเธอทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับการรักษาเคตตลอด 13 ปีที่เคตป่วยเป็นมะเร็งในเม็ดเลือดขาว ซาราจึงทำทุกอย่างเพื่อให้เคตหายป่วย อาทิ มีลูกอีกคนเพื่อรักษาชีวิตเคต กัดต้นแอนนาให้บริจาควัยกระดูกให้เคต รวมถึงคราวนี้ที่ซาราขอร้องให้แอนนาบริจาควัยกระดูกด้วยการยื่นข้อเสนอว่าหากแอนนาบริจาควัยกระดูก ซาราจะไม่ขอให้แอนนาบริจาควัยกระดูกอีกต่อไป

ซาราตระหนักว่าเธอล้มเหลวในการทำหน้าที่แม่ เมื่อแอนนาเผยสาเหตุที่เธอดำเนินคดีฟ้องร้องพ่อแม่เพื่อขอสิทธิในร่างกายตนเองเพราะเคตเป็นผู้สั่งห้ามไม่ให้เธอบริจาควัยกระดูก ซาราเข้าใจผิดมาโดยตลอดว่าแอนนาฟ้องร้องเธอกับสามีเพียงเพื่อเรียกร้องความสนใจ ทำให้เธอมิได้มองปัญหาอย่างรอบด้าน กล่าวคือการทำแอนนาฟ้องร้องเธอกับสามีทำให้ซาราตระหนักปัญหาคือซาราต้องต้องการรักษาเคตให้หายป่วย ซาราเอาแต่ความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ เธอไม่ให้ลูกมีสิทธิตัดสินใจเกี่ยวกับร่างกายตนเอง เป็นเหตุให้เคตขอให้แอนนาช่วยเหลือเธอตลอด 13 ปี ซาราได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจดูแลรักษาเคตให้หายป่วยและทำทุกอย่างให้เคตมีชีวิตรอด อาทิ มีแอนนาเพื่อรักษาชีวิตเคต กัดต้นแอนนาให้บริจาควัยกระดูกให้เคต มุมมองของซารากการที่เคตไม่ต้องการเข้ารับการผ่าตัดเปลี่ยนไตจึงสะท้อนว่าเคตไม่ต้องการมีชีวิตอยู่ต่อและทุกอย่างที่ซาราทำเพื่อลูกก็จะไร้ค่า อย่างไรก็ตามการที่ซาราต้องไม่ฟังใครกลับกลายเป็นการผลักดันให้เคตไปขอความช่วยเหลือจากแอนนา แอนนาจึงทำตามที่เคตขอด้วยการไปขอให้แคมป์เบลล์ให้เรียกร้องสิทธิแทนเธออีกที ซาราเสียใจที่ทำให้ลูกเรียกร้องสิทธิในร่างกายตนเองผ่านกระบวนการยุติธรรม

⁴⁹ Ibid., 389.

ซาราตระหนักว่าเธอคำนึงถึงแต่เพียงแคตและดูแลรักษาสุขภาพของแคต เป็นเหตุให้เธอ ล้มเหลวในการทำหน้าที่แม่สองเรื่อง เรื่องแรกคือซาราดูแลเอาใจใส่ลูกทั้งสามไม่เท่ากัน เธอมีได้สนใจ เจตซีตั้งแต่แคตป่วย ส่วนแอนนาเปรียบเหมือนเงาที่ถูกแคตบดบัง ซารากล่าวกับแอนนาดังนี้ “แม่ไม่แน่ใจว่าแม่ล้มทำหน้าที่แม่ผู้ดูแลลูก เพราะแม่มีวุ่นแต่ทำหน้าที่แม่ผู้ดูแลแคต” [I wonder if I lose my perspective in being your mother, because I’m so busy being Kate’s.]⁵⁰ กล่าวคือแอนนา ถือกำเนิดขึ้นมาเพื่อเป็นอะไหล่ให้แคต ตัวตนของแอนนาจึงผูกติดกับการรักษาแคต ดังนั้นซาราจึงมิได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของเธอต่อการดูแลแอนนาในฐานะลูกคนหนึ่งที่มีชีวิตเป็นอิสระจากแคต เรื่องที่สองคือซาราไม่อาจรักษาให้แคตหายป่วยได้ แม้ว่าซาราทำให้แคตยังคงมีชีวิตอยู่ได้แต่เธอก็ไม่สามารถรักษาให้แคตหายขาดได้ อีกทั้งการรักษาแคตยังส่งผลกระทบต่อสุขภาพของแอนนา ซาราจึงสูญเสียความมั่นใจบทบาทการทำหน้าที่แม่ของตนเอง

ส่วนมุมมองของไบรอันเป็นการเผยให้ผู้อ่านรับรู้ว่าเขารู้สึกเช่นไรต่อบทบาทของแอนนาในการรักษาความเจ็บป่วยของแคตด้วยการบริจาคเม็ดเลือดขาวและไขกระดูกของตน ไบรอันขึ้นให้การถึงสาเหตุที่เขายอมทำตามซาราและแพทย์แนะนำโดยมิได้คัดค้านแม้ว่าเขาจะไม่เห็นด้วยก็ตาม ไบรอันกล่าวสารภาพดังนี้ “ผมไม่ยอมให้แอนนาทำ แต่ผมเสียแคตไปไม่ได้” [I didn’t want to do that to Anna. But I couldn’t lose Kate.]⁵¹ คำพูดของไบรอันสะท้อนว่าเขาสงสารแอนนาและรู้ว่า การให้แอนนาเจ็บตัวและเสียสุขภาพเป็นสิ่งที่ไม่เป็นธรรมต่อเธอ แต่ไบรอันจำต้องยอมเพราะเป็นหนทางเดียวที่จะรักษาแคตให้หายจากโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาวได้ แม้ว่าไบรอันมิได้กล่าวโดยตรงว่าแอนนาเกิดมาเพื่อรักษาแคต แต่ผู้อ่านสามารถรู้ได้โดยที่ไบรอันมิได้บอกกล่าว กล่าวได้ว่าไบรอันให้ความสำคัญกับแคตมากกว่าแอนนา เขาจึงคำนึงถึงผลที่แคตจะได้รับจากแอนนามากกว่าผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายของแอนนา เมื่อแอนนาเสียชีวิตในอุบัติเหตุรถยนต์คว่ำระหว่างที่แคมป์เบลล์ขับไปส่งแอนนาที่บ้านหลังจากที่พวกเขาชนะคดีความ ไบรอันเสียใจที่มีได้ใส่ใจดูแลแอนนาตอนที่เธอยังมีชีวิตและติดสุราอย่างหนักหลายปี

บทบาทของแอนนาในการสละร่างกายให้แคตสอดคล้องกับเรื่องราวเบื้องหลังชื่อจริงของแอนนา นั่นคืออันโดรเมตา การที่ไบรอันสนใจเรื่องดาราศาสตร์ ทำให้เขาตั้งชื่อแอนนาตามชื่อกลุ่มดาวอันโดรเมตา (Andromeda) ซึ่งมีที่มาจากเทพนิยายกรีก อันโดรเมตาเป็นเจ้าหญิงที่ถูกล่ามโซ่ไว้กับก้อนหินเพื่อเป็นเครื่องบูชายักษ์แกมึงกรทะเลที่มุ่งหน้ามาทำลายอาณาจักรเอธิโอเปีย ทว่าเพอร์ซิอุส (Perseus) ผ่านมาพบและตกหลุมรักอันโดรเมตาจึงช่วยชีวิตเธอด้วยการฆ่ามึงกรทะเล ทำ

⁵⁰ Ibid., 388.

⁵¹ Ibid., 334.

ให้อาณาจักรเอธิโอเปียรอดพ้นจากการถูกมั่งกรทะเลทำลาย แม้ว่าเรื่องเจ้าหญิงจอบอย่างมีความสุข แต่เธอเกือบเสียชีวิตเพื่อรักษาอาณาจักรไม่ให้ถูกมั่งกรทะเลทำลาย จึงกล่าวได้ว่าภารกิจที่ไบรอันตั้งชื่อ ลูกสาวคนเล็กว่าอันโดรเมดาเป็นเหตุให้แอนนาให้มีชะตากรรมเช่นเดียวกันกับเจ้าหญิงอันโดรเมดา นั่นคือการเป็นเครื่องบูชาขันธ์ แอนนาสละชีวิตเพื่อรักษาเคตจากโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาว เคตจึงเปรียบได้กับอาณาจักรเอธิโอเปียในเรื่องเล่า ส่วนโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาวเปรียบได้กับมั่งกรทะเลนั่นเอง แม้ว่าแคมป์เบลล์เปรียบเหมือนเพอร์ซิอัสที่เข้ามาช่วยเหลือแอนนาให้รอดพ้นจากการเป็นอะไหล่มนุษย์ด้วยการชนะคดีความจนแอนนาได้สิทธิตัดสินใจในร่างกายของเธอ แต่กระนั้นแอนนากลับมิได้พบกับความสุขเช่นเจ้าหญิงอันโดรเมดา หลังจากที่ศาลตัดสินให้แอนนาชนะคดีความและศาลแต่งตั้งให้แคมป์เบลล์เป็นที่ปรึกษาแอนนาเกี่ยวกับเรื่องการแพทย์จนกว่าเธออายุ 18 ปี ด้วยเหตุนี้เมื่อแคมป์เบลล์ขับรถมาส่งแอนนาที่บ้านและประสบอุบัติเหตุรถคว่ำ แคมป์เบลล์จึงตัดสินใจบริจาคไตของแอนนาให้เคต การเสียชีวิตของแอนนาในตอนท้ายของนวนิยายจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้เนื่องจากแอนนามีบทบาทรักษาเคต ไตจากแอนนาช่วยควบคุมอาการป่วยของเคตไม่ให้งำเริบเป็นเวลา 8 ปีหลังจากแอนนาเสียชีวิต

แม้ว่าไบรอันสนับสนุนแอนนาในการต่อสู้คดีความด้วยการพาเธอย้ายออกจากที่บ้านมาพักอยู่ที่ทำงานของเขาที่สถานีดับเพลิงเพื่อให้แอนนาไม่ได้รับแรงกดดันจากแม่เรื่องคดีความ แต่เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เมื่อเปรียบเทียบกับ 13 ปีในชีวิตของแอนนา ดังนั้นเมื่อแอนนาเสียชีวิต ไบรอันตระหนักว่าตลอดเวลาที่แอนนามีชีวิต เขามิได้ดูแลเอาใจใส่เธอเท่าที่ควร ไบรอันสะท้อนความรู้สึกในใจด้วยการพูดถึงดวงดาวบนท้องฟ้าดังนี้ “คุณอาจเห็นดวงดาวสีฟ้าและเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีดาวแคระแกร็นสีขาวโคจรอยู่รอบข้าง ดาวดวงแรกเปล่งแสงสดใสกว่าว่าคุณจะสังเกตเห็นดาวดวงที่สองก็สายเกินไป” [You might see a blue star, for example, and realize only later that it has a white dwarf as a companion – that first one shines so bright, by the time you notice the second one, it’s really too late.]⁵² กล่าวได้ว่าไบรอันเปรียบดาวดวงสีฟ้าเป็นเคต ส่วนดาวดวงเล็กเป็นแอนนาเพื่อสะท้อนว่าที่ผ่านมามีไบรอันมองเห็นเพียงปัญหาความเจ็บป่วยของเคตในแง่มุมของเคต จนเขามองข้ามแอนนาซึ่งผูกโยงเกี่ยวกับการรักษาความเจ็บป่วยของเคตมาโดยตลอด แอนนาจึงถูกรังสีของเคตบดบัง ไบรอันเสียใจที่เขาได้สังเกตเห็นแอนนาให้เร็วกว่านี้ เขาจึงมิได้ดูแลเอาใจใส่แอนนาเพียงพอ เขาเริ่มให้ความสำคัญต่อแอนนาอย่างจริงจังเมื่อเธอเริ่มฟ้องร้องเพื่อสิทธิในร่างกายตนเอง แต่กระนั้นคดีความใช้ระยะเวลาดำเนินการเพียงหนึ่งปี ทำให้ไบรอันมีเวลาดูแลเธอเพียงหนึ่งปีก่อนแอนนาเสียชีวิต

⁵² Ibid., 400.

3.1.2 แอนนา เคต และเจสซี: เด็กที่เจ็บป่วยกับพี่น้องที่ได้รับผลกระทบ

หัวข้อนี้กล่าวถึงมุมมองของเจสซี แอนนา และเคตที่มีปมความขัดแย้งในใจกับพ่อแม่ เนื่องจากพวกเขาจิตใจบอบช้ำจากการกระทำของพ่อแม่ แอนนารู้สึกว่าเธอเป็นส่วนเกินในครอบครัว เนื่องจากเธอเกิดมาเพื่อเป็นอะไหล่ใช้รักษาเคต ทำให้แอนนาไม่อาจมีชีวิตเป็นอิสระจากเคตได้ แอนนารู้ว่าพ่อแม่ไม่รับฟังเธอ เธอจึงขอความช่วยเหลือจากทนายความ เธอต้องการฟ้องร้องพ่อแม่เพื่อสิทธิในร่างกายของตนเอง ส่วนเคตมีปมด้อยคิดว่าความเจ็บป่วยของเธอทำลายชีวิตพ่อแม่พี่น้อง เป็นเหตุให้เธอพยายามฆ่าตัวตายแต่ไม่ประสบความสำเร็จ การที่เคตเป็นผู้ป่วยทำให้เธอไม่แข็งแรงพอที่จะเรียกร้องสิทธิในร่างกายของเธอได้ด้วยตัวเอง เคตจึงเรียกร้องสิทธิในร่างกายของตนเองผ่านแอนนาด้วยการสั่งห้ามแอนนาบริจาคไตให้เธอเพื่อยุติปัญหาความเจ็บป่วยของเธอเอง ขณะที่เจสซีน้อยใจพ่อแม่ที่พวกเขาเลือกรักษาเคตให้หายป่วยจึงไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่เขา การที่เจสซีไม่มีส่วนรักษาความเจ็บป่วยของเคตทำให้เขามองว่าตัวเองไร้ค่า ไม่มีประโยชน์ เป็นเหตุให้เจสซีทำตัวเกรงเพื่อระบายความเครียดและเพื่อเรียกร้องให้พ่อแม่สนใจ

นวนิยายเปิดเรื่องโดยมีแอนนาเป็นตัวละครตัวแรกที่น่าเสนอมุมมองของตนเอง การที่ผู้ประพันธ์จัดลำดับให้แอนนาเป็นผู้เล่าเรื่องคนแรก ทำให้แอนนามีบทบาทที่เข้มแข็งผู้อ่านได้เห็นพลังคล้ายตามเธอมากที่สุดและเกิดความเห็นอกเห็นใจเธอ แอนนาเปิดเรื่องด้วยการบอกเล่าสาเหตุเบื้องหลังการเกิดของตนเอง กล่าวคือแอนนามีได้ถือกำเนิดด้วยวิธีทางธรรมชาติ หากแต่แอนนาเกิดจากการที่แพทย์ใช้เทคโนโลยีทางพันธุกรรมคัดสรรเซลล์ของพ่อแม่เพื่อมีเธอ เป็นเหตุให้แอนนามีปมด้อยและน้อยใจพ่อแม่ แอนนาบอกเล่าถึงที่มาเบื้องหลังการถือกำเนิดของเธอดังนี้

I was born for a very specific purpose. [...] I was born because a scientist managed to hook up my mother's eggs and my father's sperm to create a specific combination of precious genetic material. [...] I could save my sister, Kate.⁵³

หนูเกิดมาเพื่อวัตถุประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงอย่างมาก [...] หนูเกิดมาจากวิธีการที่นักวิทยาศาสตร์คัดสรรเซลล์ไข่ของแม่กับน้ำอสุจิของพ่อเพื่อสรรสร้างสารพันธุกรรมที่เฉพาะเจาะจงและล้ำค่า [...] ฉันทจะได้ช่วยเหลือพี่สาวที่ชื่อเคต

คำพูดของแอนนาสะท้อนให้ผู้อ่านทราบว่าสาเหตุที่พ่อแม่ใช้เทคโนโลยีทางพันธุกรรมในการให้กำเนิดเธอก็เพื่อใช้ร่างกายของแอนนาในการรักษาชีวิตพี่สาว ค.ศ. 1990 ที่แอนนาเกิดเป็นช่วงที่เทคโนโลยี

⁵³ Ibid., 7-8.

ทางพันธุกรรมเจริญก้าวหน้าอย่างยิ่งทำให้นักพันธุศาสตร์สามารถคัดสรรให้ลูกเกิดมามีคุณลักษณะทางพันธุกรรมตรงตามที่พ่อแม่ต้องการได้ในกรณีของแอนนา พ่อแม่ต้องการให้แอนนามีคุณลักษณะทางพันธุกรรมตรงกับเคตเพื่อรักษาเคต หนทางเดียวที่จะรักษามะเร็งในเม็ดเลือดขาวได้คือต้องให้แพทย์กำจัดเซลล์เก่าของเคตออกให้หมด จากนั้นจึงปลูกถ่ายเซลล์ต้นกำเนิดใหม่ โดยผู้บริจาคต้องมีเซลล์ต้นกำเนิดเม็ดเลือดซึ่งมีลักษณะทางพันธุกรรม (Human leukocyte Antigen หรือ HLA) คล้ายกับเคต ยังมี HLA คล้ายกันมาก การปลูกถ่ายไขกระดูกก็ยิ่งได้ผลดี ทว่าในกรณีของเคต พ่อแม่และพี่ชายต่างไม่มี HLA ที่คล้ายกับเคต ส่วนการรับ HLA จากผู้อื่นนั้นเสี่ยงอันตรายเพราะโอกาสเกิดภาวะแทรกซ้อนมีสูงกว่า HLA ที่มาจากพ่อแม่พี่น้อง แพทย์จึงแนะนำซาร์่าและไบรอันให้ไปปรึกษานักพันธุศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญเรื่องพันธุกรรมเพื่อมีลูกซึ่งถูกออกแบบให้มี HLA ตรงกับเคตทุกประการ การที่แอนนาเผยสาเหตุที่พ่อแม่มีเธอสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่า แอนนาตระหนักเสมอว่าเธอเกิดมาเพื่อรักษาเคต เป็นเหตุให้แอนนามีปมด้อยและรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมิได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว

การที่แอนนาเกิดมาเพื่อรักษาชีวิตเคต ทำให้แอนนาสูญเสียชีวิตวัยเด็กไปกับการดูแลเคต เป็นเหตุให้แอนนาตัดพ้อที่เธอไม่ได้ใช้ชีวิตวัยเด็ก ขณะเดียวกันแอนนาก็เผยให้ผู้อ่านเห็นว่าความเจ็บป่วยของเคตมิได้ส่งผลต่อแอนนาเพียงคนเดียว หากแต่ยังส่งผลต่อสมาชิกในครอบครัวทุกคน เนื่องจากเคตป่วยตลอดเวลา ทำให้พวกเขาต่างเฝ้าระวังจับตามองว่าเธอจะมีอาการกำเริบเมื่อใด แอนนาจึงอิจฉาพี่ชายที่ได้ใช้ชีวิตวัยเด็กถึง 4 ปีก่อนหน้าที่เคตจะป่วย สรุปได้ว่าแอนนาเป็นลูกที่น่าสงสารที่สุดในบ้านเพราะวัยเด็กของเธอผูกโยงกับการรักษาพยาบาลเคตเสมอมา ดังคำกล่าวของแอนนาที่ว่า “เกือบทุกครั้งที่เคตเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาล หนูก็ลงเอยที่โรงพยาบาลเช่นกัน” [Nearly every time Kate’s hospitalized, I wind up there, too.]⁵⁴ แอนนาสะท้อนว่าสาเหตุที่เธอมิได้มีชีวิตวัยเด็กก็เพราะเธอเกิดมาเพื่อเป็นอะไหล่ให้แก่พี่สาวนั่นเอง แอนนาจึงเข้าออกโรงพยาบาลพร้อมกับเคตเพื่อให้ลิ้มโฟไซต์และแกรนูโลไซต์ที่อยู่ในเม็ดเลือดขาว เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ชีวิตวัยเด็กของแอนนาจึงผูกโยงกับการรักษาเคต เป็นเหตุให้แอนนาไม่มีอิสระในการใช้ชีวิตตามที่ตนเองต้องการ

การที่แอนนาเกิดมาเพื่อเป็นอะไหล่ให้แก่เคต นอกจากแอนนาถูกรีดรอนอิสรภาพในการใช้ชีวิต ร่างกายของแอนนาก็ยังถูกบั่นทอนให้อ่อนแอลงจากการบริจากร่างกายให้เคตตั้งแต่แรกเกิด กล่าวคือแพทย์ใช้สายสะดือของแอนนาเพื่อปลูกถ่ายเซลล์ต้นกำเนิดให้เคตซึ่งช่วยควบคุมโรคให้สงบ 5 ปี หลังจากนั้นเคตกลับมาเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาวซ้ำอีกครั้ง คราวนี้แพทย์นำไขกระดูกของแอนนาวัย 6 ขวบมาปลูกถ่ายเซลล์ต้นกำเนิดให้เคต ทว่าเคตยังคงมิได้หายขาดจากโรคและมีอาการแทรกซ้อน เป็นเหตุให้แพทย์ใช้เม็ดเลือดขาวของแอนนาเพื่อควบคุมโรคให้สงบอีกครั้ง เมื่อแอนนา

⁵⁴ Ibid., 10.

อายุ 13 ปี เธอกล่าวถึงสุขภาพของตนเองตอนนี้ว่า “หนูสุขภาพแข็งแรงดี แต่อากาศหนาวอาจเจ็บป่วย ก็เป็นไปได้ [...] เหตุผลเดียวที่หนูเกิดขึ้นมาเพื่อเป็นพืชผลให้เคต” [...] I’m not sick, but I might as well be. [...] the only reason I was born was as a harvest crop for Kate.]⁵⁵ การที่แอนนาเปรียบตนเองเป็นพืชผลสะท้อนปัญหาสองประเด็น ปัญหาแรกคือพ่อแม่ปฏิบัติต่อแอนนาราวกับเธอมีใช้มนุษย์ปุถุชนที่มีอารมณ์ความรู้สึก ปัญหาที่สองคือการที่เคตใช้ร่างกายของแอนนาเพื่อรักษาโรคไม่ต่างจากการบริโภคเนื้อมนุษย์ ในประเด็นแรกแอนนาสะท้อนว่าพ่อแม่สนใจเพียงประโยชน์ทางร่างกายของเธอในการรักษาเคต พวกเขาจึงมิได้สนใจว่าแอนนามีอารมณ์ความรู้สึกเป็นของตนเองโดยที่อารมณ์ความรู้สึกของเธอนั้นอาจไม่สอดคล้องกับความต้องการของพ่อแม่ ในประเด็นที่สอง แอนนาเปรียบตัวเองเป็นเพียงพืชผลที่พ่อแม่ปลูกไว้เพื่อเก็บเกี่ยวผลผลิต จากนั้นพ่อแม่จึงนำผลผลิตที่เก็บเกี่ยวได้ไปให้เคตบริโภค จึงกล่าวได้ว่ากระบวนการรักษาเคตให้หายป่วยด้วยการใช้ร่างกายของแอนนามีลักษณะไม่ต่างจากการบริโภคเนื้อมนุษย์ เนื่องจากเคตเปรียบเป็นมนุษย์ที่บริโภคเนื้อมนุษย์ด้วยกันเอง เธอบริโภคร่างกายแอนนาหลายส่วน อาทิ สายสะดือและไขกระดูกผ่านการปลูกถ่ายเซลล์ต้นกำเนิดใหม่ ทำให้เคตรับเอาร่างกายของแอนนาเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายตัวเอง เลือดที่ไหลเวียนในร่างกายของเคตจึงเป็นเลือดของแอนนา ทั้งนี้เคตไม่อาจหยุดบริโภคแอนนาได้ トラาบใดที่เคตยังไม่หายป่วย

ผู้ประพันธ์จึงใช้ประโยคที่ยกมาข้างต้นเพื่อเป็นการเกริ่นการณ์ (foreshadowing)⁵⁶ บอกเหตุล่วงหน้าว่าแอนนาจะเจ็บป่วย หากเธอปล่อยให้พ่อแม่และแพทย์ใช้ร่างกายของเธอรักษาเคตไปเรื่อยๆ โดยไม่คำนึงถึงผลเสียต่อร่างกายของแอนนา เนื่องจากหลังจากที่แอนนากล่าวข้างต้นไม่นาน แพทย์ตรวจพบว่าเคตเป็นโรคไตวาย เป็นเหตุให้แพทย์ต้องใช้ไตข้างหนึ่งของแอนนาเพื่อรักษาเคต การสูญเสียไตข้างหนึ่ง นอกจากบั่นทอนร่างกายของแอนนาให้เสี่ยงต่อการเป็นโรคมามากขึ้น ยังทำให้แอนนาต้องใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังยิ่งขึ้น อาทิ การกิน การออกกำลังกาย ด้วยเหตุผลเรื่องสุขภาพ กอปรกับเหตุผลเรื่องอิสรภาพในการใช้ชีวิตที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้เป็นสาเหตุหลักที่ผลักดันให้แอนนาลุกขึ้นสู้เพื่อสิทธิในร่างกายของตนเอง

⁵⁵ Ibid., 18.

⁵⁶ การเกริ่นการณ์คือ “การบอกเป็นนัยว่าเหตุการณ์ใดจะเกิดขึ้นในเรื่องเล่าหรือละครเวทีภายหลัง” [Early clues about what will happen later in a narrative or play] Elizabeth McMahan, Susan X. Day, and Robert Funk, *Literature and the Writing Process*, Sixth ed. (New Jersey: Prentice Hall, 2002), 1131.

แม้ว่าแอนนาหวังสุขภาพของตนเองและต้องการเรียกร้องสิทธิในร่างกายตนเอง แต่แอนนาไม่อาจคำนึงเพียงความต้องการของตัวเองในฐานะปัจเจกบุคคลได้ เนื่องจากร่างกายของแอนนาผูกโยงอยู่กับการรักษาเคต แอนนากล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเคตดังนี้ “เคตกับหนูเหมือนเป็นแฝดสยาม แต่การที่คนไม่เห็นจุดที่เราทั้งสองเชื่อมโยงกัน ทำให้การแยกเราทั้งสองออกจากกันจึงทำได้ยากลำบาก” [Kate and I are Siamese twins; you just can't see the spot where we're connected. Which makes separation that much more difficult.]⁵⁷ แอนนาเปรียบตัวเองกับเคตเป็นเหมือนแฝดสยาม ไม่ใช่เพราะทั้งคู่ตัวติดกัน แต่เพราะแอนนาและเคตมีเซลล์ต้นกำเนิดเม็ดเลือดซึ่งมีลักษณะทางพันธุกรรม หรือ HLA เหมือนกันกับเคตการทุกประการ ทำให้ทั้งคู่ราวกับใช้ร่างกายร่วมกัน การแยกความต้องการของแอนนาให้เป็นอิสระออกจากเคตจึงทำไม่ได้เลย เนื่องจากแอนนาและเคตใช้ร่างกายร่วมกัน หากแอนนาเลิกบริจากร่างกายให้เคต เคตจะตายเพราะเคตอาศัยร่างกายของแอนนาเพื่อมีชีวิตรอด แต่กระนั้นหากแอนนายังคงบริจากร่างกายให้เคตต่อไป สุขภาพร่างกายของแอนนาถูกบั่นทอนลงไปเรื่อยๆ จนอาจเป็นอันตรายต่อชีวิตแอนนาก็เป็นได้ แอนนากล่าวดังนี้ “วันนี้อาจจะแค่เรื่องไต เดี่ยวพรุ่งนี้ก็มีเรื่องอื่นอีก เดี่ยวก็มีเรื่องอื่นมาให้คิดอยู่เรื่อยๆ” [The kidney – that's just today. Tomorrow it'll be something else. It's always something else.]⁵⁸ ชีวิตของแอนนาไม่อาจหลุดพ้นจากภาระหน้าที่เป็นอะไหล่ให้เคตได้ นอกเสียจากว่าเคตจะหายดีหรือเสียชีวิต หรือจนกว่าชีวิตของแอนนาจะหาไม่ การบริจาคตไตจึงเป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้แอนนาลุกขึ้นเรียกร้องสิทธิในร่างกายตนเอง

เมื่อแอนนาต้องเลือกระหว่างสุขภาพร่างกายของตัวเองกับชีวิตของพี่สาว เธอเลือกสุขภาพร่างกายของตัวเอง แอนนาเผยความรู้สึกของเธอออกมาดังนี้

[...] I want Kate alive, but also want to be myself, not part of her. That I want the chance to grow up, even if Kate can't. That Kate's death would be the worst thing that's ever happened to me ... and the best.⁵⁹

[...] หนูอยากให้เคตมีชีวิต แต่หนูก็อยากเป็นตัวเอง ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเคต หนูอยากมีโอกาสได้เติบโต แม้ว่าเคตอาจไม่มีโอกาสนั้นก็ตาม การตายของเคตจะเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดในชีวิตหนู ... และเป็นเรื่องที่ดีที่สุด

⁵⁷ Picoult, *My Sister's Keeper*, 90.

⁵⁸ Ibid., 86.

⁵⁹ Ibid., 376.

คำพูดของแอนนาสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่าเธอกำลังวิพากษ์วิจารณ์บทบาทของเธอที่พ่อแม่จับวางให้ ตั้งแต่แรกเกิดในการช่วยเหลือชีวิตเคตเพราะบทบาทนั้นกลับกลายมาทำร้ายตัวเอง แอนนา ตระหนักว่าการบริจาคนี้อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพร่างกายของตัวเอง แม้ว่าแอนนาจะรักและห่วงใย เคต แต่แอนนาไม่ยอมให้สุขภาพร่างกายของเธอถูกบั่นทอนไปเรื่อยๆ เนื่องจากเคตป่วยเป็น เวลานานและไม่อาจหายขาดจากโรคนี้อันได้ หากเคตเสียชีวิตเพราะแอนนาเลิกบริจาคร่างกายให้ แอนนาต้องยอมรับความสูญเสียที่สาว ขณะเดียวกันการตายของเคตจะส่งผลดีต่อแอนนาก็เพราะ แอนนาจะได้หมดหน้าที่เป็นอะไหล่ให้เคตนั่นเอง

แม้ว่าผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของเคตเพียงหนึ่งในตอนท้ายของเรื่องเท่านั้น แต่ผู้อ่าน สามารถรู้มุมมองความรู้สึกของเคตได้ผ่านบทสนทนาที่เธอพูดคุยกับตัวละครตัวอื่นๆ ในบทสนทนา ระหว่างเคตกับแอนนา แอนนาสะท้อนว่าเคตเครียดเรื่องความเจ็บป่วยของตนเอง ส่งผลให้เคต พยายามฆ่าตัวตาย แอนนาสังเกตว่าเคตอยู่ในห้องน้ำนานผิดปกติ เธอจึงร้องขอให้เคตเปิดประตู เมื่อ เคตเปิดประตู แอนนาได้กลิ่นสุราและเห็นว่าเคตถือยาไว้ในมือ เคตระบายความรู้สึกกับแอนนาดังนี้

“I’m just sick of waiting for something that’s going to happen anyway. I think I’ve fucked up everyone’s life long enough, don’t you?”

“But everyone’s worked so hard just to keep you alive. You can’t kill yourself.”

All of a sudden Kate started to cry. “I know. I can’t.”

It took me a few moments to realize this meant she’d already tried before.⁶⁰

“ฉันเบื่อหน่ายรอคอยสิ่งที่จะเกิดในเมื่อมันกำลังจะเกิดอยู่ดี ฉันทำลายชีวิตทุกคนมา นานพอแล้ว เธอว่าไหม”

“แต่ทุกคนทำทุกอย่างเพื่อให้เธอมีชีวิตนะ เธอจะฆ่าตัวตายไม่ได้”

ทันใดนั้น เคตร้องไห้ “ฉันรู้ ฉันทำไม่ได้”

หนูใช้เวลาสักพักกว่าจะตระหนักว่าเคตเคยลองฆ่าตัวตายมาแล้ว

คำพูดของเคตเผยให้เห็นว่าเคตเครียดเพราะเธอป่วยมานาน เคตเหนื่อยหน่ายกับการรักษาโรคที่ นอกจากบั่นทอนคุณภาพชีวิตของเธอ ยังทำลายคุณภาพชีวิตของพ่อแม่ พี่ชายและน้องสาวของเธออีกด้วย เธอจึงพยายามฆ่าตัวตายด้วยการกินยาพร้อมกับเหล้า การกินยาและเหล้าพร้อมกันจะเร่งการ

⁶⁰ Ibid., 373.

ทำงานของตับเป็นเหตุให้ตับวายและเสียชีวิต อย่างไรก็ตามผู้อ่านคิดว่าเคตพยายามฆ่าตัวตายเพราะตรรกของแอนนาไม่ใช่เพราะเคตบอกว่าเธอพยายามฆ่าตัวตาย แต่กระนั้นแอนนามีเหตุผลเพียงพอที่คิดเช่นนั้นเนื่องจากเคตถ้อยาและแอนนาได้กลิ่นเหล้า จึงกล่าวได้ว่าความเจ็บป่วยของลูกมิได้ส่งผลกระทบต่อสมาชิกครอบครัวเท่านั้น หากแต่ยังส่งผลกระทบต่อเด็กที่เจ็บป่วยอีกด้วย การที่เคตพยายามฆ่าตัวตายสะท้อนว่าเธอเครียดจากการเจ็บป่วย เนื่องจากการรักษาโรคที่ยืดเยื้อยาวนานมา 13 ปีและเธอไม่ได้รับการบำบัดรักษาทางด้านจิตใจจึงก่อให้เกิดความเครียดสะสม เป็นเหตุให้เคตคิดฆ่าตัวตาย การที่เคตคิดฆ่าตัวตายมิได้สะท้อนเพียงว่าเธอเกรงใจครอบครัวที่เหน้อยากเพราะเธอ แต่ยังสะท้อนว่าเคตไม่มีสิทธิในร่างกายของตนเอง เธอจึงตัดสินใจฆ่าตัวตายไม่ได้ กล่าวคือเคตคำนึงถึงพ่อแม่ พี่และน้องและผลที่จะเกิดกับพวกเขาเมื่อเธอเสียชีวิต ร่างกายของเคตจึงไม่ใช่ของเคตแต่เพียงผู้เดียวแต่เป็นของทุกคนที่มีส่วนร่วมในการดูแลรักษาความเจ็บป่วยของเธอ

เมื่อแอนนาเสียชีวิต เคตจึงสวมบทบาทผู้เล่าเรื่องต่อจากแอนนา เนื่องจากเคตหายป่วยได้เพราะเธอได้รับใจจากแอนนา เคตยังสานต่อความฝันของแอนนาด้วยการเป็นครูสอนเต้นรำ อย่างไรก็ตามเคตกล่าวโทษตัวเองที่เป็นต้นเหตุทำให้แอนนาเสียชีวิตดังนี้ “ฉันเกลียดตัวเอง ทั้งหมดเป็นความผิดของฉัน [...] เธอควรมีชีวิต ส่วนฉันต่างหากที่ควรเป็นผู้กลับมาหลอกหลอนเธอ” [...] I began to hate myself. It was, of course, all my fault. [...] She would be here, and I would be the one coming back to haunt her.⁶¹ เคตกล่าวโทษตนเองเพราะเธอเป็นคนสั่งห้ามแอนนาบริจาคไตให้เธอ เนื่องจากเคตไม่ต้องการให้แอนนาเสียสุขภาพเพราะเธอ แอนนาจึงทำตามที่เคตบอกด้วยการไปหาทนายเพื่อเรียกร้องสิทธิในร่างกายของตนเอง เคตยังสะท้อนว่าการตายของแอนนาเป็นสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิดเนื่องจากเธอสุขภาพแข็งแรงดีมาโดยตลอด ขณะที่เคตต่างหากที่ทุกคนเฝ้ากังวลว่าเธอจะตายในเร็ววันนี้เพราะเธอป่วยอาการร่อแร่มานานหลายปี แม้แต่เคตเองก็คิดว่าตัวเองไม่มีโอกาสรอดเช่นกัน เคตจึงกล่าวโทษตนเองที่ทำให้แอนนาเสียชีวิต

นอกจากผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของแอนนาและเคตซึ่งเป็นหัวใจหลักของปัญหาความเจ็บป่วย ผู้ประพันธ์ยังนำเสนอมุมมองของเจสซีผู้เป็นพี่ชายคนโตเพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าเจสซีมีปมความขัดแย้งในจิตใจเรื่องการถูกพ่อแม่ละเลยและเรื่องที่เขามิได้มีส่วนร่วมในการรักษาความเจ็บป่วยของเคต เรื่องแรกคือเจสซีแสดงออกว่าเขาสนใจพ่อแม่ที่มองข้ามเขา เจสซีรู้สึกไม่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวและเป็นเหตุให้เขาแยกห้องนอนจากเดิมที่อยู่ในตัวบ้านมาอยู่บนชั้นสองของโรงเก็บรถ เรื่องที่สองคือการที่พ่อแม่และแอนนาต่างมีส่วนร่วมในการรักษาความเจ็บป่วยของเคตทั้งทางตรงและทางอ้อมเป็นเหตุให้เจสซีต้องการมีส่วนช่วยชีวิตเคตเช่นเดียวกัน เจสซีมองเพียงมุมเดียวว่าการ

⁶¹ Ibid., 405.

ช่วยชีวิตเคตคือการบริจาคร่างกายแบบเดียวกับที่แอนนาทำ เมื่อแพทย์บอกว่าเคตไถววาย เจสซีจึงถามแพทย์ว่าเขาบริจาคไตให้เคตได้หรือไม่ แพทย์ปฏิเสธเพราะผู้บริจาคเลือดหรืออวัยวะให้เคตจำเป็นต้องมาจากผู้ที่มีเซลล์ต้นกำเนิดเม็ดเลือดหรือ HLA ตรงกับเคตเท่านั้น เพื่อป้องกันโอกาสเกิดภาวะแทรกซ้อน ด้วยเหตุนี้เจสซีจึงบริจาคไตให้เคตไม่ได้เพราะเขาไม่มี HLA ตรงกับเคต แต่กระนั้นสิ่งที่สะท้อนใจเจสซีมิใช่การปฏิเสธจากแพทย์ หากแต่เป็นการปฏิภิกิริยาของแม่ที่มีต่อเขา เจสซีเล่าเหตุการณ์วันนั้นดังนี้

When the doctors leave, I can feel my mother staring at me. “Jesse,” she says.

“It wasn’t like I was volunteering. I just wanted to, you know, *know*.” But inside, I’m burning just as hot as I was when that fire caught at the warehouse. What made me believe I might be worth something, even now? What made me think I could save my sister, when I can’t even save myself?⁶²

เมื่อแพทย์ออกจากห้อง แม่จ้องผม “เจสซี” แม่กล่าว

“ผมไม่ได้จะบริจาคซะหน่อย ผมเพียงอยากรู้เท่านั้น” แต่ภายในร่างกายของผมร้อนระอุแบบเดียวกับตอนที่เขาอยู่หน้าโกดังสินค้าที่ไฟมอดไหม้ ทำไมผมจึงเชื่อว่าผมมีคุณค่า กระทั่งตอนนี้ ทำไมผมจึงคิดว่าผมช่วยน้องสาวได้ ในเมื่อผมยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย

ความหวังดีของเจสซีกลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่ดีในสายตาซารา เธอจึงแสดงออกทางสายตาว่าเธอไม่พอใจเจสซีและกล่าวเตือนเขาด้วยการเรียกชื่อ ทำให้เจสซีตัวร้อนระอุราวกับอยู่ใกล้ไฟที่กำลังไหม้โกดังสินค้า ซึ่งสะท้อนว่าเขาโกรธแม่เนื่องจากแม่ทำให้เขาเสียน้ำใจและเสียความมั่นใจในตนเอง เมื่อเจสซีไม่มั่นใจในตนเอง เขาจึงคิดว่าตนเองไม่มีคุณค่า ไม่มีความสามารถพอที่จะช่วยเหลือเคตให้หายป่วยได้ เจสซีพูดขัดแย้งกับความรู้สึกของเขาเพื่อปกปิดไม่ให้แม่รู้ว่าเขาคิดเช่นไร เจสซีจึงแก้ต่างด้วยการตอบแม้ว่าเขาเพียงต้องการรู้ว่าไตของเขาจะช่วยรักษาเคตที่ไถววายได้หรือไม่ ทว่าในความเป็นจริง เจสซีอยากบริจาคไตของตนให้เคต เจสซีคิดว่าเขาอาจเป็นผู้ที่ช่วยเหลือเคตได้

เมื่อเจสซีรู้สึกว่าคุณค่าตนไม่เป็นที่ต้องการของแม่และไม่มียุติบาทช่วยเหลือเคตที่เจ็บป่วย เจสซีจึงระบายความเครียดด้วยการใช้ชีวิตอย่างเสี่ยงอันตราย อาทิ ขับรถซิ่ง นอนท่ามกลางฟ้าผ่า เล่นกับไฟ

⁶² Ibid., 95-96.

ขณะเดียวกันการที่เจสซีนำตัวเองไปเสี่ยงชีวิตเพื่อประชดแม่ที่ไม่เห็นคุณค่าหรือประโยชน์ของเขากลับคือเจสซีระบายความรู้สึกตอนขับรถซึ่งดังนี้ “หากรถจี๊ปเขาพลิกคว่ำ คงแก้ไขปัญหาทุกอย่างได้ ไม่ใช่ผมไม่เคยคิดเช่นนั้นนะ ผมมั่นใจว่าผมตายไปคงเป็นประโยชน์มากกว่ามีชีวิตอยู่” [It would solve a thousand problems if I rolled the Jeep over an embankment. It’s not like I haven’t thought about it, you know. [...] I’m sure I’m worth a lot more dead than alive.]⁶³ เจสซีมีน้ำเสียงประชดประชัน เจสซีมิได้ต้องการฆ่าตัวตายจริงๆ เพียงแต่เขารู้สึกว่าการมีชีวิตอยู่ไม่มีประโยชน์หรือให้คุณใดๆ เนื่องจากร่างกายของเขาไม่เป็นที่ต้องการสำหรับใช้รักษาเคตดังนั้นหากเขาตาย คนอื่นอาจได้ประโยชน์จากร่างกายของเขาก็เป็นได้

นอกจากเจสซีคิดว่าตัวเองไม่มีประโยชน์ไร้คุณค่า เขายังคิดว่าตัวเองอยู่อย่างไร้ชีวิตด้วยการนอนกลางสนามหญ้าท่ามกลางสายฝนและฟ้าผ่า เจสซีบอกเล่าความรู้สึกของเขาดังนี้ “ผมนอนคอยให้ฟ้าผ่าลงมาทะลุหัวใจเพื่อให้ผมรู้สึกมีชีวิตเต็มร้อยเป็นครั้งแรกตลอดการมีชีวิตอยู่อย่างน่าสมเพช” [I waited for the one stroke of lightning that would arrow through my heart, and make me feel one hundred percent alive for the first time in my whole sorry existence.]⁶⁴ อีกครั้งเช่นกันที่เจสซีกล่าวประชดประชันชีวิต เนื่องจากหากเขาถูกฟ้าผ่ากลางหัวใจจริง เขาคงเสียชีวิตมากกว่ารู้สึกมีชีวิตเป็นแน่ เจสซีกล่าวเช่นนั้นเพื่อสะท้อนว่าเขาทำดีแต่ไม่มีใครเห็นคุณค่า เนื่องจากเจสซีไม่เคยได้รับการสรรเสริญหรือยกย่องจากพ่อแม่ในการทำดีหรือทำคุณประโยชน์ให้แก่เคตหรือครอบครัว อาทิ เจสซีบริจาคเกล็ดเลือดให้เคต ขับรถมาส่งเคตที่โรงพยาบาล ตัดต้นไม้มาตกแต่งในวันคริสต์มาส แม้เรื่องเหล่านี้อาจดูเป็นเรื่องเล็กน้อยในสายตาพ่อแม่เมื่อเทียบกับปัญหาความเจ็บป่วยของเคต แต่สำหรับเจสซี เรื่องเล็กๆ เหล่านี้ถือเป็นเรื่องใหญ่ เจสซีจึงรู้สึกอยู่อย่างไร้ชีวิต

เมื่อเจสซีรู้สึกว่าตัวเองไม่เป็นที่ต้องการของครอบครัว เขาจึงไม่เห็นคุณค่าของตัวเอง เจสซีแสดงออกว่าเขาไม่เห็นคุณค่าของตัวเองด้วยการจุดไฟเผาซื่อของของตัวเองดังนี้ “ผมตัดปลายปลอกหมอนให้เป็นรูและปล่อยให้ขี้เลื่อยตกลงมาเป็นซื่อขนาดใหญ่อสามตัวคือ เจบีเอฟ จากนั้นผมค่อยๆ เทกรดลงบนตัวอักษรเหล่านี้ [...] แล้วโยนบุหรี่ [ที่จุดแล้ว] ลงบนขี้เลื่อย” [I cut a hole in the bottom of the pillow case and let the sawdust draw three fat initials, JBF. Then I take the acid and dribble it over the letters. [...] and toss the [lighted] cigarette into the sawdust.]⁶⁵ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าตัวอักษร “บี” น่าจะเป็นอักษรย่อคำว่า “ไบรอัน” เนื่องจาก

⁶³ Ibid., 91.

⁶⁴ Ibid., 385.

⁶⁵ Ibid., 93.

ชาวตะวันตกนิยมนำชื่อพ่อหรือชื่อปู่มาตั้งเป็นชื่อกลางของลูก อย่างไรก็ตามการที่เจสซีจุดไฟเผาชื่อย่อของตัวเองจึงเปรียบได้กับการทำลายตัวเองหรือการฆ่าตัวตาย กล่าวคือการเผาชื่อย่อของตัวเองเป็นการทำลายตัวเองทางสัญลักษณ์ ไฟจึงเป็นสัญลักษณ์ของการทำลายล้าง แม้ว่าเจสซีมิได้ฆ่าตัวตาย แต่เขาสะท้อนว่าเขามีความคิดฆ่าตัวตายผ่านการเผาชื่อย่อ เมื่อเจสซีไม่เห็นคุณค่าของการมีชีวิตอยู่ เจสซีจึงใช้ชีวิตเสี่ยงภัย อาทิ ขับรถเร็ว นอนกลางสนามหญ้าท่ามกลางสายฝนและฟ้าผ่า ดังนั้นการจุดไฟเผาชื่อย่อของตัวเองจึงสะท้อนว่าเจสซีไม่รักตัวเองหรือเห็นว่าตัวเองมีคุณค่า

ความรู้สึกอัดอั้นตันใจจากการที่รู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อและแม่ส่งผลให้เจสซีเป็นโรคชอบเล่นไฟ (Pyromania)⁶⁶ กล่าวคือเจสซีมิได้จุดไฟเผาชื่อย่อของตัวเองเท่านั้น หากแต่เจสซีนิยมจุดไฟเผาสิ่งของต่างๆ ตั้งแต่เล็กจนโต อาทิ น้ำจากผลิตภัณฑ์ที่ใช้ทาผิวหลังอาบน้ำซึ่งมีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ไฟกับเจสซีเป็นของคู่กันตั้งแต่เด็ก ในบทแรกของเจสซี เขาจึงแนะนำตัวเองให้ผู้อ่านทราบเป็นครั้งแรกดังนี้ “ผมเป็นเด็กที่ชอบเล่นไม้ขีดไฟ” [I’m the kid who played with matches]⁶⁷ คำกล่าวของเจสซีสะท้อนว่าเขาเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมผิดปกติไปจากเด็กทั่วไป กล่าวคือเด็กทั่วไปมักไม่เล่นไม้ขีดไฟหรือจุดไฟเผาสิ่งของ เนื่องจากเด็กอาจได้รับอันตรายและทรัพย์สินอาจเสียหายหากเด็กเล่นไม้ระมัดระวัง พ่อแม่จึงไม่อนุญาตให้ลูกเล่นไม้ขีดไฟ ทว่าในกรณีของเจสซี พ่อแม่ไม่มีเวลาใส่ใจดูแลเจสซี พวกเขาจึงไม่ทราบว่าลูกชายชอบเล่นไฟ อย่างไรก็ตามสาเหตุที่ทำให้เจสซีเล่นไฟเพราะพ่อแม่ไม่มีเวลาใส่ใจดูแลลูก อีกทั้งเจสซียังไม่อาจระบายความอัดอั้นตันใจให้สมาชิกในครอบครัวฟังได้เนื่องจากทุกคนต่างวุ่นวายกับปัญหาของตนเอง เขาจึงระบายความเครียดด้วยการเล่นไฟและทำเช่นนี้เรื่อยมา โดยไม่ได้รับการเยียวยา

เจสซีมิได้เล่นไฟเพียงเพื่อผ่อนคลายความเครียดเท่านั้น หากแต่เขาเล่นไฟเพื่อเรียกร้องความสนใจจากพ่อเนื่องจากพ่อเป็นพนักงานดับเพลิง อีกทั้งแม่ทุ่มเทความสนใจทั้งหมดไปที่การดูแลรักษาเคต พ่อจึงเป็นผู้เดียวที่เจสซีเรียกร้องความสนใจได้ เมื่อเจสซีโตขึ้น เขาเริ่มหาสถานที่ที่รกร้างเพื่อก่อไฟ

⁶⁶ โรคชอบเล่นไฟเป็นโรคความผิดปกติทางจิตใจเนื่องจาก “ผู้ป่วยที่มีความผิดปกตินี้จะได้รับความสุข ความพึงพอใจ ความผ่อนคลายสบายใจเมื่อจุดไฟ รู้เห็นผลกระทบจากการเผาหรือมีส่วนร่วมกับผลพวงหลังไฟไหม้” [Individual with this disorder experience pleasure, gratification, or relief when setting the fire, witnessing its effects, or participating in its aftermath.] American Psychiatric Association, *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: Dsm-5*, Fifth ed. (Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 2013), 476. สาเหตุที่ทำให้ผู้ป่วยนิยมจุดไฟเผาเพราะ “[ผู้ป่วย] เครียดหรือถูกเร้าให้ตื่นตัวก่อนจุดไฟ” [[they] experience tension or affective arousal before setting a fire.] Ibid. เมื่อเครียดและไม่อาจหักห้ามใจให้จุดไฟ พวกเขาจึงจุดไฟเพื่อระบายความเครียดและความผ่อนคลายสบายใจ

⁶⁷ Picoult, *My Sister's Keeper*, 91.

ขนาดใหญ่ จนถึงครั้งล่าสุดที่เจสซีจุดไฟเผาโกดังสินค้าร้าง เป็นเหตุให้พ่อและพนักงานดับเพลิงคนอื่นไปที่เกิดเหตุเพื่อดับไฟและช่วยเหลือคนไร้ที่อยู่อาศัยซึ่งติดอยู่ในนั้น พ่อสันนิษฐานว่าลูกชายเป็นผู้ก่อเหตุเพราะเขาพบกันบุหรี่ยี่ห้อเดียวกับที่ลูกสูบตอกอยู่บริเวณใกล้เคียง พ่อจึงไปที่ห้องลูกชายและพบกรดต่างๆ ที่สามารถนำมาผสมเพื่อทำระเบิด พ่อถูกเปิดใจพูดจากันทั้งเรื่องที่เจสซีจุดไฟเผาโกดังสินค้าและเรื่องที่ทำให้เจสซีเครียด นั่นคือการที่เขาไม่มีส่วนช่วยให้เคตหายจากโรคร้าย จึงกล่าวได้ว่าไฟมิใช่สัญลักษณ์ของการทำลายเพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพ่อและลูก ทำให้พ่อและลูกปรับความเข้าใจกันและใกล้ชิดกันมากขึ้น

แม้ว่าเจสซีจะมีบทบาทเล็กๆ ในการดูแลเคต แต่ผู้ประพันธ์กลับให้เจสซีเป็นผู้กล่าวว่า “เขาหรือเป็นผู้ดูแลน้องสาว” [Am I my sister's keeper?]⁶⁸ เมื่อจูเลียซึ่งเป็นผู้ปกครองที่ศาลตั้งให้แอนนาถามเขาว่าแอนนาหายไปไหน เจสซีอ้างอิงคำพูดของเคนที่ปฏิเสธภาระหน้าที่ดูแลน้องชายที่ชื่ออาเบล ทว่าในกรณีนี้เจสซีมิได้มีเจตนาเดียวกับเคน เขาเพียงพูดเพื่อประชดประชันจูเลียเพราะตรรกที่ผู้ประพันธ์วางไว้ก่อนหน้านี้เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของเจสซีในการดูแลน้องสาว ผู้อ่านจึงรู้ว่าเจสซียอมทำทุกอย่างเพื่อช่วยเหลือและรักษาชีวิตเคต เขายอมแม้กระทั่งสละไตของตนเองเพื่อเคต นอกจากนี้เจสซียังอาสาเฝ้าดูแลเคตในโรงพยาบาลในวันที่พ่อแม่และแอนนาไปศาล ถึงแม้เจสซีน้อยใจแม่ที่ไม่เห็นประโยชน์ของเขา แต่เมื่อถึงเรื่องดูแลเคต เจสซีไม่เคยปฏิเสธหน้าที่ของตน อย่างไรก็ตาม ความเครียดจากการที่พ่อแม่ไม่ได้ดูแลเอาใจใส่เขา ทำให้เจสซีระบายความเครียดด้วยการเล่นไฟ จนป่วยเป็นโรคชอบเล่นไฟ

3.1.3 แคมป์เบลล์และจูเลีย: มุมมองของคนนอกครอบครัว

หัวข้อนี้กล่าวถึงปัญหาความเจ็บป่วยในมุมมองของทนายความสองคน คนแรกคือแคมป์เบลล์ผู้เป็นทนายความของแอนนา คนที่สอง คือจูเลียผู้เป็นผู้ปกครองที่ศาลแต่งตั้งให้แอนนา ทั้งแคมป์เบลล์และจูเลียต่างทำหน้าที่ประจักษ์ตัวตนของผู้อ่านซึ่งเป็นคนภายนอกครอบครัวที่มองเข้าไปในครอบครัวพิตซ์เจอร์ลด์ พวกเขาหาที่มาที่ไปของปัญหาและใช้ความรู้ทางกฎหมายหาทางออกที่เป็นประโยชน์ต่อแอนนามากที่สุด อย่างไรก็ตามแคมป์เบลล์และจูเลียมีบทบาทชี้ให้ผู้อ่านเห็นสองเรื่อง เรื่องแรกคือซาราและไบรอันเลือกวิธีแก้ปัญหาคความเจ็บป่วยของเคตผิดพลาด เป็นเหตุให้แอนนาเสียสุขภาพ เรื่องที่สองคือแอนนาเป็นเด็กน่าสงสารเพราะเธอไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่

แคมป์เบลล์ไม่เห็นด้วยกับวิธีที่ซาราและไบรอันใช้แก้ปัญหาคความเจ็บป่วยของเคต เนื่องจากพวกเขาไม่ให้สิทธิแอนนาตัดสินใจเรื่องบริจากร่างกายตนเองให้เคต กล่าวคือเมื่อแอนนามาหา

⁶⁸ Ibid., 185.

แคมป์เบลล์ที่ทำงานเพื่อปรึกษาตีความ เขาจึงสามารถรับรู้ความซับซ้อนเบื้องหลังการเรียกร้องสิทธิของแอนนาว่าการดูแลรักษาเคตที่เจ็บป่วยผูกโยงเกี่ยวพันกับสุขภาพร่างกายของแอนนา แคมป์เบลล์สรุปปัญหานี้ได้อย่างชัดเจนเมื่อเขากล่าวเปิดคดีความ

“Your Honor, all of Anna Fitzgerald’s life she has been medically treated for her sister’s good, not her own. No one doubts Sara Fitzgerald’s love for her children, or the decisions she’s made that prolonged Kate’s life. But today we have to doubt the decisions she’s made for *this* child.”⁶⁹

“ศาลที่เคารพ ตลอดชีวิตของแอนนา ร่างกายของเธอถูกนำไปใช้ทางการแพทย์เพื่อประโยชน์ของพี่สาว แต่แอนนามิได้ได้ประโยชน์ด้วย ไม่มีใครเคลือบแคลงสงสัยความรักที่ซารา ฟิตซ์เจอร์ลด์มีต่อลูกหรือการตัดสินใจต่างๆ ที่เธอทำเพื่อยืดชีวิตเคต ทว่าวันนี้ พวกเราควรเคลือบแคลงสงสัยการตัดสินใจต่างๆ ที่ซาราทำเพื่อลูกคนนี้”

แคมป์เบลล์ต้องการชี้ให้คณะลูกขุนและผู้เข้าร่วมฟังคดีในศาล รวมทั้งผู้อ่านเห็นว่าการตัดสินใจต่างๆ ที่ซาราทำแทนแอนนาหรือทำเพื่อแอนนามิได้ส่งผลประโยชน์ต่อแอนนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตัดสินใจต่างๆ ที่ซาราทำเพื่อรักษาความเจ็บป่วยของเคต นอกจากแอนนาจะมีได้รับประโยชน์จากการบริจาคร่างกายเพื่อรักษาเคต เธอยังเสียสุขภาพและได้รับความเจ็บปวดจากการเข้าโรงพยาบาล กล้ามเนื้อฟกช้ำดำเขียว บางคราวแอนนาถึงกับต้องนอนรักษาตัวในโรงพยาบาลจากการบริจาคไขกระดูก และครั้งล่าสุดนี้ที่การบริจาคไตซึ่งมีอันตรายถึงแก่ชีวิตแอนนาอีกด้วย

นอกจากแคมป์เบลล์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นอันตรายที่แอนนาอาจได้รับจากการบริจาคร่างกายให้เคต เขายังเน้นย้ำให้ผู้อ่านตระหนักถึงความปลอดภัยในร่างกายและชีวิตของแอนนาด้วยการยกธรรมเนียมปฏิบัติในอเมริกาซึ่งเป็นที่ยอมรับในหมู่ชาวอเมริกันดังนี้ “ในอเมริกา แม้ว่าจุดจบอาจน่าสลดเพียงใด แต่คุณไม่ต้องรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของผู้อื่น คุณไม่มีภาระหน้าที่เข้าไปช่วยเหลือคนที่ตกกระทบลำบาก [...] ถึงแม้ว่าคุณจะเป็นผู้บริจาคที่มีเนื้อเยื่อเข้ากันได้ดีกับผู้ป่วยก็ตาม” [...] in America – even if the consequences are tragic – you are not responsible for someone else’s safety. You aren’t obligated to help anyone in distress. [...] not if you’re a perfectly matched donor.”⁷⁰ ลักษณะโดดเด่นของความเป็นอเมริกันชนอย่างหนึ่งคือทุกคนไม่มีหน้าที่

⁶⁹ Ibid., 285.

⁷⁰ Ibid., 285-86.

รับผิดชอบชีวิตของผู้อื่น กล่าวคือคนควรคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองก่อนเข้าไปช่วยเหลือผู้อื่น หากการเข้าช่วยเหลือผู้อื่นส่งผลให้ตนได้รับอันตราย ผู้นั้นไม่ควรเสี่ยงอันตรายเข้าช่วย ในกรณีของ แอนนา การที่พ่อแม่ให้แอนนาบริจาคร่างกายเพื่อรักษาเคตส่งผลอันตรายต่อชีวิตของแอนนา เธอมีสิทธิปฏิเสธหน้าที่ซึ่งพ่อแม่มอบหมายให้เธอเพื่อความปลอดภัยของตนเอง ขณะเดียวกันการกระทำของแคมป์เบลล์สะท้อนว่าการที่ซาราและไบรอันมีแอนนาเพื่อรักษาเคตเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติของชาวอเมริกัน เพราะการรักษาความเจ็บป่วยของเคตควรเป็นเรื่องของเคตแต่เพียงผู้เดียว ซาราและไบรอันไม่ควรนำแอนนาไปเป็นยารักษาโรคเคตหรือเป็นอะไหล่ให้เคต สิ่งที่แคมป์เบลล์เรียกร้อง คือแอนนาควรมีสิทธิตัดสินใจว่าเธอต้องการบริจาคร่างกายให้เคตต่อหรือไม่และแคมป์เบลล์ประสบความสำเร็จเมื่อศาลตัดสินให้แอนนาชนะคดี แอนนาจึงมีสิทธิตัดสินใจเกี่ยวกับการบริจาคร่างกายของตนเองให้เคตโดยมีแคมป์เบลล์เป็นผู้ช่วยตัดสินใจจนกว่าแอนนาจะอายุ 18 ปี

นอกจากแคมป์เบลล์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าการแก้ปัญหาลูกป่วยของซาราและไบรอันส่งผลเสียต่อสุขภาพร่างกายแอนนา เขายังมีบทบาททำให้แอนนาดูน่าสงสารอีกด้วย แคมป์เบลล์เชื่อมโยงชีวิตวัยเด็กของตนที่ถูกพ่อแม่เลยเข้ากับชีวิตของแอนนา ทำให้เขารู้สึกเห็นใจและสงสารแอนนาในฐานะเพื่อนมนุษย์ร่วมชะตาเพราะมีปมในจิตใจเรื่องพ่อแม่ไม่สนใจคล้ายคลึงกัน แคมป์เบลล์เล่าว่าเขาารู้สึกว่าพ่อแม่ไม่สนใจเขาเพราะเขาไม่เก่งหรือดีพอสำหรับพ่อ เช่น ในเหตุการณ์ที่แคมป์เบลล์อายุ 14 ปี พ่อพาเขาไปแข่งขันล่องเรือ แต่แคมป์เบลล์กลับทำพ่อแพ้การแข่งขันเพราะเขาเมาเรืออย่างหนัก เขาจึงช่วยพ่อเดินเรือไม่ได้ แคมป์เบลล์คลื่นไส้และอาเจียนตลอดการแข่งขัน พ่อกลับไม่สนใจใยดีเขาและดูถูกเหยียดหยามเขา แคมป์เบลล์รู้สึกไร้อัตนในสายตาของพ่อ ดังนั้นเมื่อแอนนาบอกเล่าปัญหาความเจ็บป่วยของเคตและวิธีการที่พ่อแม่ใช้ร่างกายของเธอรักษาเคต แคมป์เบลล์จึงรู้สึกว่ “การถูกมองข้ามคงทำให้เด็กคนนี้รู้สึกไม่สบายใจ” [Being an afterthought might not sit well with this kid.]⁷¹ แคมป์เบลล์คิดว่าแอนนาอาจมีปมเรื่องพ่อแม่ไม่ใส่ใจเธอเช่นเดียวกับเขา เธอจึงลุกขึ้นเรียกร้องสิทธิในร่างกายตนเอง แคมป์เบลล์จึงสงสารและเห็นใจแอนนาที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากพ่อแม่ เนื่องจากทั้งคู่ใช้ประโยชน์จากร่างกายของเธอเพื่อรักษาพี่สาว เป็นเหตุที่ทำให้เขาตัดสินใจรับเป็นทนายของเธอโดยที่ไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ

นอกจากแคมป์เบลล์ช่วยให้ผู้อ่านเห็นความซับซ้อนของปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและขนบธรรมเนียมปฏิบัติที่พ่อแม่เป็นผู้ปกป้องดูแลลูก ผู้ประพันธ์ยังเพิ่มตัวละครชื่อจูเลียเพื่อสะท้อนเรื่องสิทธิในร่างกายตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างเคตและแอนนา กล่าวคือจูเลียมีฝาแฝดผู้พี่ชื่อไอโซเบล (Isobel) หรือเรียกสั้นๆ ว่าไอซซี่ (Izzy) ผู้ประพันธ์ใช้ความสัมพันธ์ระหว่างจูเลียและไอซซี่ทำ

⁷¹ Ibid., 21.

หน้าที่สะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างแอนนาและเคตซึ่งมีลักษณะผูกโยงกันอย่างเหนียวแน่นเช่นกันเพื่อตอกย้ำบทบาทที่สาวน้องสาวดูแลกันตามชื่อเรื่อง จูเลียเปิดบทของเธอด้วยการเล่าว่า “อิโซเบลเกิดก่อนฉันสามนาที แต่ฉันเป็นผู้ทำหน้าที่ดูแลพี่สาวเสมอมา” [Isobel is three minutes older than me, but I've always been the one who takes care of her.]⁷² ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นว่าจูเลียกับแอนนามีบทบาทดูแลพี่สาวเหมือนกัน ดังนั้นผู้ประพันธ์เปรียบจูเลียเป็นแอนนา ส่วนอิโซเบลเป็นเคต จึงกล่าวได้ว่าผู้ประพันธ์นำเสนอเรื่องของจูเลียและอิโซเบลในลักษณะเปรียบเทียบเปรียบเทียบต่างเรื่องของแอนนาและเคตเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจแอนนามากขึ้น เพราะจูเลียเป็นคนหัวอกเดียวกันกับแอนนา

นอกจากส่วนที่จูเลียและแอนนามีเหมือนกันในการดูแลพี่สาว ผู้ประพันธ์ยังชี้ให้ผู้อ่านเห็นส่วนที่ทั้งคู่แตกต่างกันคือเรื่องการมีสิทธิตัดสินใจในร่างกายตนเอง จูเลียกล่าวว่าหากอิโซซี่ต้องการเปลี่ยนไต ม้ามหรือตับ เธอจะรีบไปโรงพยาบาลเพื่อมอบอวัยวะเหล่านี้ให้อิโซซี่ทันที การที่จูเลียทำเช่นนั้นได้เพราะ “มันเป็นสิทธิการเลือกของฉัน สิทธิการตัดสินใจของฉัน” [...], it would be *my* choice, *my* decision.]⁷³ จูเลียเลือกเองได้ ตัดสินใจเองได้เพราะเธอเป็นอิสระจากพ่อแม่ ขณะที่แอนนาทำเช่นนั้นไม่ได้เพราะพ่อแม่ยังเป็นผู้ดูแลเธออยู่ อย่างไรก็ตามจูเลียชี้ให้ผู้อ่านเห็นปัญหาของการที่พ่อแม่ตัดสินใจแทนลูก

Traditionally, parents make decisions for a child, because presumably they are looking out for his or her best interests. But if they are blinded, instead, by the best interests of another one of their children, the system breaks down. And somewhere, underneath all the rubble, are casualties like Anna.⁷⁴

ตามธรรมเนียมแล้ว พ่อแม่เป็นผู้ตัดสินใจต่างๆ แทนลูก เพราะพ่อแม่ย่อมดูแลผลประโยชน์ของลูก ทว่าหากพ่อแม่ลำเอียง ดูแลผลประโยชน์ของลูกคนหนึ่งก่อน ผลประโยชน์ของลูกคนที่เหลือ ระบบก็จะพังทลาย เป็นเหตุให้แอนนาเป็นผู้ได้รับบาดเจ็บที่ติดอยู่ภายใต้ซากปรักหักพัง

⁷² Ibid., 105.

⁷³ Ibid., 110.

⁷⁴ Ibid.

คำพูดของจูเลียสะท้อนว่าพ่อแม่ของแอนนาไม่ได้ทำหน้าที่พ่อแม่ตามธรรมเนียมเนื่องจากพวกเขาเห็นผลประโยชน์ด้านสุขภาพของลูกสาวที่เจ็บป่วยมากกว่าผลกระทบต่อสุขภาพที่แอนนาอาจได้รับจากการบริจากร่างกายให้เคต เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะซาราและไบรอันมีแอนนาเพื่อวัตถุประสงค์ในการรักษาเคต แอนนาจึงเป็น “ผู้ได้รับบาดเจ็บ” ตามความหมายตรงตัว คือเจ็บตัวจากการถูกแพทย์เจาะเอาเลือดและไขกระดูก เป็นต้น หากแอนนาไม่ได้สละสิทธิ์ในร่างกายตนเอง นอกจากนี้การเป็น “ผู้ได้รับบาดเจ็บ” อาจมีความหมายแฝง คือแอนนาไม่ได้รับเป็นธรรมจากพ่อแม่เพราะแอนนาไม่ได้รับประโยชน์จากการตัดสินใจของพ่อแม่ เธอกลายเป็นเพียงผลผลิตของเทคนิคการแพทย์สมัยใหม่ที่ใช้วิทยาศาสตร์สร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อใช้ประโยชน์จากร่างกายของเธอในการรักษาพี่สาวที่ป่วยเป็นโรคมะเร็ง ไม่ต่างจากสัตว์ที่มนุษย์เลี้ยงไว้เพื่อใช้ประโยชน์ ดังนั้นจูเลียมีความคิดเห็นสอดคล้องกับแคมป์เบลล์เรื่องแอนนาสมควรมีสิทธิ์ตัดสินใจในร่างกายตนเอง จูเลียยังตอกย้ำให้ผู้อ่านเห็นว่าพ่อแม่ใช้วิธีที่ผิดในการแก้ปัญหาลูกสาวที่ป่วยเพราะทั้งคู่มองข้ามว่าแอนนาเป็นมนุษย์ปุถุชนที่มีชีวิตจิตใจและมีความคิดความอ่านเป็นของตัวเอง เธอจึงต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* เล่าเรื่องปัญหาความเจ็บป่วยของเด็กในครอบครัวผ่านมุมมองของตัวละคร 7 ตัว ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ พ่อแม่ ลูก และทนายความ เพื่อนำเสนอความซับซ้อนของปัญหาลูกพี่น้องพ่อแม่เนื่องจากเกี่ยวข้องกับเรื่องกฎหมาย เทคนิคการแพทย์สมัยใหม่และความเป็นมนุษย์ปุถุชน กลุ่มแรกคือมุมมองของพ่อแม่และแม่ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญคือซาราผู้เป็นแม่บ้านดูแลลูกๆ เมื่อเคตป่วยเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว เธอใช้ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เพื่อสร้างสรรค์ลูกที่มีคุณสมบัติในการรักษาลูกที่ป่วยเป็นมะเร็ง ซาราผูกโยงการรักษาชีวิตเคตเข้ากับบทบาทการเป็นแม่ ดังนั้นซาราจึงทุ่มเทความสนใจทั้งหมดไปที่การรักษาชีวิตเคต เป็นเหตุให้เธอละเลยลูกอีกสองคน ขณะที่ไบรอันมีบทบาทหาเลี้ยงครอบครัว เขาจึงแก้ตัวที่มีได้ดูแลลูกด้วยการสนับสนุนแอนนาเรื่องสิทธิในร่างกายตนเองจนเกิดความขัดแย้งกับภรรยา กลุ่มที่สองคือมุมมองของลูก เห็นได้ว่าลูกทุกคนต่างได้รับผลกระทบจากวิธีแก้ปัญหาที่ผิดพลาดของพ่อแม่ในการรักษาชีวิตเคต ในมุมมองของแอนนาซึ่งเป็นลูกสาวคนเล็ก การที่เธอเป็นมนุษย์ปุถุชนที่มีชีวิตจิตใจ เธอไม่ยอมเป็นอะไหล่รักษาเคตเนื่องจากเธอต้องการมีสุขภาพที่ดีและมีชีวิตที่เป็นอิสระจากเคต แอนนาจึงติดต่อทนายความเพื่อยุติปัญหาการเป็นอะไหล่ให้พี่สาว ในมุมมองของเคตซึ่งเป็นผู้ป่วย เธอรู้สึกถึงความเจ็บป่วยของเธอบั่นทอนชีวิตของคนในครอบครัว เธอจึงสั่งห้ามแอนนาบริจาคตให้เธอเพื่อยุติปัญหาความเจ็บป่วยของตนเอง ในมุมมองของเจสซีซึ่งเป็นลูกชายคนโต เขาเครียดและมองว่าตัวเองไร้ค่าเพราะไม่มีส่วนรักษาความเจ็บป่วยของเคต เป็นเหตุให้เจสซีใช้ชีวิตเสี่ยงอันตรายและเป็นโรคชอบเล่นไฟ ส่วนหนึ่งเพื่อระบายความเครียด อีกส่วนหนึ่งเพื่อเรียกร้องให้พ่อแม่สนใจ กลุ่มที่สามคือมุมมองของทนายความสองคน คนแรกคือแคมป์เบลล์ผู้เป็นทนายความของแอนนา คนที่สองคือจูเลียผู้เป็น

ผู้ปกครองที่ศาลแต่งตั้งให้แอนนา ทั้งแคมป์เบลล์และจูเลียต่างทำหน้าที่ประจักษ์ตัวแทนของผู้อ่านซึ่งเป็นคนภายนอกครอบครัวที่มองเข้าไปในครอบครัวพีตซ์เจอร์ลด์ ทั้งคู่หาที่มาที่ไปของปัญหาและใช้ความรู้ทางกฎหมายหาทางออกที่เป็นประโยชน์ต่อแอนนามากที่สุด อย่างไรก็ตามทั้งคู่ชี้ให้ผู้อ่านเห็นต้นตอของปัญหา นั่นคือซาราและไบรอันเลือกวิธีแก้ปัญหาคความเจ็บป่วยของเคตตีผิดพลาด เป็นเหตุให้ลูกทั้งสามจิตใจบอบช้ำ สามีมรรายทะเลาะกัน

3.2 แชนเดิล วิท แคร์: ปัญหาความพิการของเด็กในครอบครัว

นวนิยายเรื่อง *แฮนด์ลิ่ง วิท แคร์* (Handle With Care) บอกเล่าเรื่องราวในอดีตของครอบครัวโอเคีฟ (O'Keefe) ตั้งแต่เริ่มแรกที่ชาร์ลอตต์ (Charlotte) ให้กำเนิดลูกสาวพิการชื่อวิลโลว์ (Willow) ผู้ป่วยเป็นโรคกระดูกพรุน⁷⁵ ไปจนถึงวันที่วิลโลว์วัย 7 ขวบตกบ่อน้ำเสียชีวิต ปัญหาความขัดแย้งในเรื่องเกิดจากการที่วิลโลว์กระดูกเปราะบางและหักง่าย ส่งผลให้เธอระมัดระวังเป็นพิเศษเวลาเดินหรือขยับร่างกาย หากไม่ระวังกระดูกอาจแตกหัก ส่งผลให้เกิดความพิการทางร่างกาย วิลโลว์จึงต้องนั่งรถเข็นหรือเข้าเฟือกเกือบตลอดเวลาไม่ต่างจากผู้พิการ ชาร์ลอตต์ผู้เป็นแม่จึงลาออกจากงานเพื่อดูแลวิลโลว์อย่างเต็มที่เพื่อป้องกันไม่ให้ลูกกระดูกหัก ฌอน (Sean) ผู้เป็นสามีจึงต้องทำหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัวแต่เพียงผู้เดียว ชาร์ลอตต์รู้สึกว้าวุ่นใจของครอบครัวไม่เพียงพอจ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าอุปกรณ์อำนวยความสะดวกต่างๆ สำหรับวิลโลว์ ซึ่งส่งผลให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ไม่ดี ด้วยเหตุนี้ชาร์ลอตต์จึงฟ้องร้องสูตินรีแพทย์ที่เธอฝากครรภ์ฐานตรวจพบความผิดปกติของทารกในครรภ์ช้าและมิได้แนะนำให้เธอทำแท้ง ชาร์ลอตต์เรียกร้องค่าเสียหายเพื่อได้รับผิดชอบต่อสุขภาพของบุตรที่เกิดมาพร้อมความพิการ ชาร์ลอตต์คิดเพียงว่าหากเธอชนะคดีความ ลูกจะได้มีคุณภาพชีวิตที่ดี อย่างไรก็ตามคดีความเรื่อง “การเกิดถือเป็นการเสียหาย” (Wrongful Birth Lawsuit) มีความซับซ้อนและมองได้สองด้าน ด้านแรกคือสูตินรีแพทย์บกพร่องในหน้าที่เนื่องจากไม่สามารถวินิจฉัยความผิดปกติของทารกในครรภ์ตั้งแต่เนิ่นๆ ทำให้ชาร์ลอตต์ซึ่งขณะนั้นกำลังตั้งครรภ์ 7 เดือนเสียโอกาสทำแท้ง ชาร์ลอตต์จึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากให้กำเนิดลูกที่พิการ ด้านที่สองคือเด็กพิการไม่ควรถือกำเนิดขึ้นมา หากชาร์ลอตต์ทราบว่าลูกพิการในระหว่างที่เธอดังครรภ์ตั้งแต่เนิ่นๆ เธอจะทำแท้ง การฟ้องร้องจึงก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างเธอกับสมาชิกในครอบครัวและเพื่อนสนิทซึ่งเป็นสูตินรีแพทย์ที่เธอฟ้องร้องนั่นเอง

⁷⁵ โรคกระดูกพรุน (Osteogenesis Imperfecta) “เป็นโรคที่เกิดจากความบกพร่องของคอลลาเจน ส่งผลให้กระดูกเปราะบางจนอาจแตกหักได้ หากเกิดการสะดุด การบิด การจาม” [It was a collagen defect that caused bones so brittle they might break with a stumble, a twist, a sneeze.] Jodi Picoult, *Handle with Care* (Simon & Schuster, 2009), 6.

เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ประพันธ์เลือกใช้เลข 7 ถึงสามครั้งในนวนิยายเรื่องนี้ สองครั้งแรกคือตอนที่ชาร์ลอตต์ตั้งครรภ์ได้ 7 เดือน (27 สัปดาห์) สูตินรีแพทย์ตรวจภาพถ่ายอัลตราซาวด์และพบว่าทารกมีกระดูกหัก 7 แห่งจึงสันนิษฐานว่าทารกป่วยเป็นโรคกระดูกพรุน ส่วนครั้งที่สามคือวิลโลว์เสียชีวิตตอนที่เธออายุ 7 ขวบ สองเหตุการณ์นี้เกี่ยวข้องกับวิลโลว์และเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญของเรื่อง เนื่องจากเหตุการณ์แรกเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาการเลี้ยงดูลูกพิการ ส่วนเหตุการณ์ที่สองเป็นจุดสิ้นสุดของปัญหาการเลี้ยงดูลูกพิการ ดังนั้นการที่ผู้ประพันธ์เลือกเลข 7 ในสองเหตุการณ์ดังกล่าวจึงมีความหมายเชิงสัญลักษณ์ เนื่องจากผู้ประพันธ์เป็นชาวอเมริกันเชื้อสายยิว ตามความเชื่อของชาวยิวเลข 7 หมายถึงการสิ้นสุดอย่างสมบูรณ์ กล่าวคือมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดดังนี้

The Hebrew word for the number seven, *sheva*, evokes a wealth of intended meaning. *Sheva* [...] means “fullness and completion.” The earth was full and creation complete on the seventh day. At the end of the Bible, in the Book of Revelation, we find an abundance of sevens signifying the end of the world – history come to its completion, in the fullness of time.”⁷⁶

คำว่าตัวเลข 7 ในภาษาฮีบรูคือ *เซวา* ทำให้นึกถึงความหมายที่เกี่ยวข้องกับคำนี้จำนวนมาก *เซวา* หมายถึง “ความเอิบอิ่มและการสิ้นสุดอย่างสมบูรณ์” โลกอุดมสมบูรณ์และการสร้างเสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์ในวันที่เจ็ด ตอนท้ายของคัมภีร์ไบเบิลส่วนที่เป็นหนังสือวิวรณ์มีการใช้เลข 7 ในลักษณะบ่งชี้ถึงวันสิ้นโลก ประวัติศาสตร์มาถึงจุดที่สิ้นสุดอย่างสมบูรณ์ จุดอิมตัวของเวลา

บทบาทของพระเจ้าในการสร้างโลกกับบทบาทของชาร์ลอตต์ในการดูแลลูกพิการมีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือพระเจ้าสร้างโลกเสร็จสมบูรณ์ 7 วัน ทว่าวันที่ 7 เป็นวันที่พระองค์พักผ่อน ส่วนชาร์ลอตต์ดูแลลูกพิการเป็นเวลา 7 ปี เธอเริ่มทุกขใจและกังวลใจเกี่ยวกับความผาสุกของชีวิตลูกตั้งแต่นั้น เธอตั้งครรภ์ 7 เดือน เมื่อชาร์ลอตต์ให้กำเนิดวิลโลว์ เธอจึงอุทิศตนเพื่อให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดี อาทิ ลาออกจากงานแม่ครัว ฟ้องร้องสูตินรีแพทย์ที่เธอฝากครรภ์ ชาร์ลอตต์เสร็จสิ้นหน้าที่ของเธอในการต่อสู้เพื่อให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดีในปีที่ 7 เมื่อเธอชนะคดีความและได้รับเงินค่าชดเชยจำนวนมหาศาล การได้รับเงินค่าชดเชยช่วยผ่อนคลายนความตึงเครียดจากการดูแลลูกและทำให้เธอได้หยุดพักเป็นครั้งแรก ชาร์ลอตต์มีต้องกระเปียดกระเสียดในเรื่องค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาลูกอีกต่อไป เพราะ

⁷⁶ Scott Hahn, *Swear to God: The Promise and Power of the Sacraments* (New York: Doubleday, 2004), 101-02.

เงินค่าชดเชยที่ได้มาเป็นหลักประกันว่าชาร์ลอตต์ให้ลูกทุกอย่างที่ลูกต้องการตลอดชีวิตของลูก ผู้ประพันธ์ยังใช้เลข 7 เป็นสัญลักษณ์ของการมีชีวิตอยู่กับโรคร้ายของวิลโลว์เนื่องจากนวนิยายเริ่มต้นตอนที่ชาร์ลอตต์ให้กำเนิดวิลโลว์ ผลจากการคลอดทำให้วิลโลว์กระดูกแตกหักยิ่งขึ้นและเกือบเสียชีวิต อย่างไรก็ตามวิลโลว์มีชีวิตอยู่รอดเป็นเวลาทั้งสิ้น 7 ปี ก่อนที่เธอจมน้ำเสียชีวิต

นอกจากนี้ชาวฮิวอิงยังเชื่อว่าเลข 7 เป็นเลขมงคลและมีมนตราพิเศษ หลักฐานหนึ่งซึ่งใช้ยืนยันความเชื่อนี้พบในคำภีร์ทัลมุด (Talmud) ซึ่งรวบรวมจารีตประเพณีและธรรมเนียมของชาวยิวแต่โบราณ ในนั้นกล่าวถึงใบสั่งยาซึ่งระบุว่าจะใช้ของ 7 อย่าง แต่ละอย่างมาจากแหล่งที่มา 7 แหล่งเพื่อใช้รักษาผู้ป่วยไข้วันเว้นสองวัน (Tertian Fever)⁷⁷

Take seven prickles from seven palmtrees, seven chips from seven beams, seven nails from seven bridges, seven ashes from seven ovens, seven scoops of earth from seven doorsockets, seven pieces of pitch from seven ships, seven handfuls of cumin, and seven hairs from the beard of an old dog, and tie them to the neck-hole of the shirt with a white twisted cord. 78

นำหนามเจ็ดอันจากต้นปาล์มเจ็ดต้น เศษไม้เจ็ดชิ้นจากคานเจ็ดคาน ตะปูเจ็ดตัวจากสะพานเจ็ดแห่ง แก้วถ่านจากเตาอบเจ็ดเตา ดินเจ็ดช้อนจากหมอนรองประตูเจ็ดก้อน ใบพัดเจ็ดอันจากเรือเจ็ดลำ ยี่หระเจ็ดกำมือ และหนวดเจ็ดเส้นจากสุนัขจรหาหนึ่งตัว จากนั้นนำของทั้งหมดมามัดรวมกันที่คอเสื้อด้วยเชือกที่พันเป็นเกลียวสีขาว

การที่ชาวยิวโบราณใช้ของ 7 อย่าง แต่ละอย่างมาจากแหล่งที่มา 7 แหล่ง ยกเว้นหนวดสุนัขซึ่งมาจากสุนัขเพียงตัวเดียว สะท้อนว่าตัวเลข 7 เป็นเลขมงคลและมีพลังพิเศษ ชาวยิวโบราณจึงนำของ 7 อย่างมาใช้รักษาโรคภัยไข้เจ็บ การที่ปีโคลด์เลือกเลข 7 เป็นสัญลักษณ์ของวิลโลว์จึงมีความหมายอันเป็นมงคลเช่นกัน กล่าวได้ว่าวิลโลว์เป็นเด็กที่พิเศษสำหรับครอบครัวไอศ์ฟเนื่องจากชาร์ลอตต์ในวัย 38 ปีต้องการมีลูกอย่างยิ่ง แต่ด้วยวัยที่สูงว่าเกณฑ์อายุที่เหมาะสมมีลูก นั่นคือ 30 ปีซึ่งเป็นวัยที่เซลล์ไข่เริ่ม

⁷⁷ ไข้วันเว้นสองวัน “เป็นอาการหนึ่งของโรคมาลาเรียส่งผลให้ผู้ป่วยมีไข้ทุกๆ วันที่สอง” [Denoting a form of malaria causing a fever that recurs every second day.] “Tertian Fever,” Oxford Dictionaries, <http://www.oxforddictionaries.com/definition/english/tertian>.

⁷⁸ Joshua Trachtenberg, *Jewish Magic and Superstition: A Study in Folk Religion* (New York: Behrman's Jewish Book House, 1939), 119.

เสื่อมคุณภาพ เป็นเหตุให้ชาร์ลอตต์ตั้งครรถ์ไม่สำเร็จเกือบ 2 ปี เธอจึงฝากครรภ์กับสูตินรีแพทย์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทและเริ่มตั้งครรถ์ตั้งใจหมาย เนื่องจากความยากลำบากในการมีลูกทำให้ชาร์ลอตต์อุทิศตนเพื่อดูแลรักษาและทะนุถนอมวิลโลว์เป็นอย่างดี

ผู้ประพันธ์สะท้อนบทบาทหน้าที่แม่และภรรยาของชาร์ลอตต์โดยให้ตัวละคร 6 ตัวเป็นผู้เล่าเรื่องราวในมุมมองของตนเองตั้งแต่วันแรกที่วิลโลว์เกิดถึงปัจจุบันผ่านไป 7 ปี ผู้ประพันธ์ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง อาทิ “ฉัน” “ผม” “หนู” ในการนำเสนอมุมมองและทัศนคติของตัวละครเหล่านี้ นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ใช้เวลาในอดีตกาล (past tense) นำเสนอมุมมองของตัวละครอีก 6 ตัว ได้แก่ วิลโลว์ พ่อชื่อฌอน (Sean) แม่ชื่อชาร์ลอตต์ (Charlotte) พี่สาวชื่ออมีเลีย (Amelia) ทนายความหญิงชื่อมาริน (Marin) และสูตินรีแพทย์หญิงชื่อไพเพอร์ (Piper) โดยเล่าในลักษณะย้อนกลับไปมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เพื่อทำความเข้าใจและทบทวนสิ่งที่ตนทำผิดพลาด ผู้เล่าจึงอาจมีน้ำเสียงและมุมมองที่ไม่เป็นกลาง กลวิธีการใช้ผู้เล่ามากกว่าหนึ่งคนจึงช่วยให้ผู้อ่านเห็นความซับซ้อนของปัญหาและมองปัญหาอย่างรอบด้านมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังให้ตัวละครแต่ละตัวบอกเล่าเรื่องราวในอดีตในลักษณะบอกเล่าความในใจกับใครสักคนที่ตัวละครกำลังสนทนาคำด้วยการใช้สรรพนามบุรุษที่สอง “คุณ” (you) บ่อยครั้ง ผู้อ่านทราบว่าตัวละครสนทนากับวิลโลว์เนื่องจากบริบทที่ตัวละครพูดถึงมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวิลโลว์โดยตรง บางกรณีตัวละครอาจใช้สรรพนามคำว่า “คุณ” เพื่อหมายถึงมนุษย์ปุถุชนทั่วไป อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ให้ตัวละครสนทนากับ “คุณ” เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกราวกับว่าตัวเองเป็นวิลโลว์และตัวละครกำลังสนทนากับตน เมื่อผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องเล่า ผู้อ่านจึงมีส่วนร่วมในการวิพากษ์วิจารณ์ตัวละครและเป็นผู้ตัดสินการกระทำของตัวละครนั้นๆ ในบทของวิลโลว์

ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครแต่ละตัวสลับสับเปลี่ยนกันเล่าเรื่องในมุมมองของตนเอง ในแต่ละบทมีตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่าเพียงผู้เดียว ชื่อบทในแต่ละบทจึงตั้งตามชื่อของตัวละครที่เป็นผู้เล่าในบทนั้นๆ เพื่อให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครตัวใดเป็นผู้เล่าเรื่อง นวนิยายเรื่องนี้มีทั้งหมด 78 บท โดยตัวละครแต่ละตัวนั้นเล่าเรื่องไม่เท่ากัน บทแบ่งตามผู้เล่าเรื่องดังนี้ ชาร์ลอตต์ 21 บท อมีเลีย 18 บท ฌอน 14 บท มาริน 13 บท ไพเพอร์ 11 บท ขณะที่วิลโลว์เล่าเรื่องเพียงหนึ่งบทในตอนท้ายของเรื่องเท่านั้น สาเหตุที่วิลโลว์ได้เล่าเรื่องเพียงบทเดียว เนื่องจากผู้ประพันธ์ต้องการเน้นย้ำความรู้สึกของตัวละครทุกตัวที่มีต่อวิลโลว์ซึ่งเป็นปมปัญหาของเรื่อง ต่างฝ่ายต่างร้องขอความเห็นใจจากวิลโลว์ แม้ว่าเธอเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม นอกจากนี้การที่วิลโลว์เล่าเรื่องเพียงบทเดียวยังสะท้อนว่าตัวละครทุกตัวต่างปิดกั้นวิลโลว์ไม่ให้เข้าถึงความจริงเกี่ยวกับคดีความ ขณะเดียวกันตัวละครทุกตัวต่างละเลยวิลโลว์ตลอดการฟ้องร้องในชั้นศาล เนื่องจากพวกเขาคิดว่าวิลโลว์เป็นเด็กและไม่เข้าใจกระบวนการ

ยุติธรรม พ่อแม่และทนายความจึงตัดสินใจไม่ให้วิลโลว์มีส่วนร่วมกับการคดีความที่มีเพียงอมีเลียเท่านั้นที่อยู่ดูแลวิลโลว์มากที่สุด ผู้อ่านจึงได้รู้ว่าวิลโลว์มีอารมณ์ความรู้สึกเช่นไรผ่านมุมมองของอมีเลียและมุมมองของตัวละครตัวอื่นๆ ที่ได้พูดคุยกับวิลโลว์ในระหว่างการดำเนินคดีความ วิลโลว์จึงได้นำเสนอมุมมองของตัวเองก็ต่อเมื่อคดีความได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

ผู้ประพันธ์ยังแบ่งเนื้อหาของนวนิยายออกเป็น 4 ภาค พร้อมทั้งสอดแทรกตำราขนมของชาร์ลอตต์จำนวน 9 รายการภายในนวนิยาย ในแต่ละภาคเริ่มต้นด้วยตำราขนมหนึ่งรายการ ส่วนรายการขนมที่เหลือจะอยู่ประมาณตอนกลางของภาคและตอนท้ายสุดของนวนิยาย ตำราขนมมีความสำคัญในเรื่องเนื่องจากชาร์ลอตต์เคยทำงานเป็นแม่ครัวทำขนม เธอเผยแพร่วิธีการทำขนมและสอนคำศัพท์เกี่ยวกับการทำขนมในลักษณะพูดคุยกับผู้อ่าน บ่อยครั้งที่ชาร์ลอตต์บันทึกความรู้สึกของเธอต่อชีวิตและให้คำแนะนำเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินชีวิตผ่านวิธีการทำขนมชนิดต่างๆ นอกจากนี้การทำขนมยังช่วยชาร์ลอตต์ผ่อนคลายความเครียดอีกด้วย เป็นที่น่าสังเกตว่านวนิยายเรื่องนี้มีตัวละครผู้หญิงที่เป็นผู้เล่าจำนวน 5 คนจากทั้งหมด 6 คน อีกทั้งผู้ประพันธ์มักนำเสนอมุมมองของตัวละครผู้หญิงก่อนและหลังจากที่ผู้ประพันธ์นำเสนอตำราขนมหนึ่งรายการ จึงกล่าวได้ว่าผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการนำเสนอมุมมองและบทบาทของตัวละครผู้หญิง เนื่องจากตัวละครผู้หญิงมีบทบาทโดดเด่นในเรื่องและเป็นตัวละครที่ขับเคลื่อนเรื่องราวในนวนิยาย

ในหัวข้อนี้กล่าวถึงมุมมองของตัวละครมากกว่าหนึ่งตัวที่มีต่อปัญหาความพิการของเด็กเพื่อนำเสนอความซับซ้อนของปัญหาโดยแยกการวิเคราะห์ออกเป็นสามหัวข้อหลัก หัวข้อที่หนึ่งคือปัญหาความพิการของเด็กในมุมมองของชาร์ลอตต์และฌอนผู้เป็นพ่อแม่ หัวข้อที่สองคือปัญหาความพิการของเด็กในมุมมองของลูก 2 คนคือ วิลโลว์และอมีเลีย หัวข้อที่สามคือปัญหาความพิการของเด็กในมุมมองของทนายความหญิงชื่อมาริน และสูตินรีแพทย์หญิงชื่อไพเพอร์

3.2.1 ชาร์ลอตต์และฌอน: พ่อแม่กับการดูแลลูกพิการ

ชาร์ลอตต์และฌอนเลี้ยงวิลโลว์ที่พิการมาตลอด 5 ปีโดยไม่มีปัญหา วิลโลว์หกล้มเข้าออกโรงพยาบาลเป็นเรื่องปกติ จนกระทั่งวันที่ครอบครัวโอคิฟไปเที่ยวต่างเมืองเป็นครั้งแรก วิลโลว์หกล้มระหว่างเดินเที่ยวในดิสนีย์แลนด์ ทว่าเกิดปัญหาใหญ่เพราะว่าพวกเขาไม่ได้นำจดหมายจากแพทย์ที่ระบุว่าวิลโลว์เป็นโรคกระดูกพรุนไปด้วย เป็นเหตุให้ชาร์ลอตต์และฌอนถูกตั้งข้อหาทำร้ายร่างกาย วิลโลว์และถูกควบคุมตัวหนึ่งคืน กว่าพวกเขาจะติดต่อแพทย์ประจำตัววิลโลว์ให้ส่งเอกสารยืนยันโรค วิลโลว์นอนรักษาตัวในโรงพยาบาลเพียงคนเดียว ส่วนอมีเลียถูกส่งไปอยู่กับครอบครัวอุปถัมภ์ เหตุการณ์นี้สะเทือนใจชาร์ลอตต์และฌอนเป็นอย่างมากที่มีได้อยู่ดูแลลูก ฌอนจึงติดต่อทนายความ

เพื่อเรียกร้องค่าเสียหายจากดิสนีย์แลนด์ แพทย์และตำรวจ แต่ทนายความกลับแนะนำฉอนให้ฟ้องร้องสูตินรีแพทย์ผู้เป็นต้นเหตุของปัญหาที่แท้จริง ความขัดแย้งระหว่างฉอนกับชาร์ลอตต์จึงเกิดขึ้นเพราะชาร์ลอตต์ทำตามทนายความแนะนำขณะที่ฉอนต่อต้านความคิดนี้

ในมุมมองของชาร์ลอตต์ การฟ้องร้องเป็นหนทางเดียวในการแก้ไขความผิดพลาดในอดีต นั่นคือชาร์ลอตต์มิได้ทำแท้งเมื่อทราบว่าลูกพิการ การที่ชาร์ลอตต์ได้รับการอบรมสั่งสอนจากโรงเรียนคาทอลิกและยังแต่งงานกับชาวคาทอลิกทำให้เธอปฏิบัติตัวตามหลักศาสนาอย่างเคร่งครัดตลอดจนกระทั่งวันหนึ่งที่ชาร์ลอตต์ตั้งครรภ์ได้ 7 เดือน สูตินรีแพทย์ตรวจอุตราซาวด์และพบว่าทารกมีกระดูกหักจำนวนมาก สูตินรีแพทย์จึงสันนิษฐานว่าลูกในครรภ์ของชาร์ลอตต์อาจป่วยเป็นโรคกระดูกพรุน ทำให้ชาร์ลอตต์เกิดความกังวลเรื่องสุขภาพของตัวเอง เป็นเหตุให้เธอคิดทำแท้ง แม้ว่าชาร์ลอตต์ถูกปลุกฝังตามหลักคำสอนของชาวคาทอลิกว่าการทำแท้งเป็นการฆ่าเพื่อนมนุษย์ก็ตาม ชาร์ลอตต์เผยความรู้สึกของเธอเมื่อทราบว่าลูกป่วยดังนี้

[...] I was afraid to touch my hands to my abdomen, and acknowledge you. For seven months we had been a unit – integrated and inseparable – but right now, you felt alien to me. Sometimes in the shower when I did a self-breast exam I had wondered what I would do if I were diagnosed – chemo, radiation, surgery? – and I had decided that I would want the tumor cut out of me right away, that I couldn't bear sleeping at night and knowing it was growing beneath my skin. You – who had been so precious to me hours ago – suddenly felt that way: unfamiliar, upsetting, *other*.

After Piper left, Sean became a man of action. “We’ll find the best doctors,” he vowed. “We’ll do whatever it takes.”

But what if there was nothing that could be done?⁷⁹

[...] แม่ไม่กล้าเอามือไปจับที่หน้าท้องของตัวเอง และยอมรับลูก ตลอดเจ็ดเดือนที่เราเป็นหนึ่งหน่วย – ที่รวมตัวกันและแยกออกจากกันไม่ได้ – แต่เวลานี้ ลูกกลับเป็นสิ่งที่แปลกปลอม บางคราวในห้องอาบน้ำ ขณะที่แม่ตรวจหน้าอก แม่ลองจินตนาการดูว่าแม่จะอย่างไรหากแม่ถูกวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็ง – เคมีบำบัด ฉายรังสี ผ่าตัด – แม่เลือกผ่าตัดเอาก่อนเนื้อร้ายออกทันที แม่ทนนอนหลับไม่ลงหรือหากรู้ว่า

⁷⁹ Picoult, *Handle with Care*, 350.

ก่อนเนื้อร้ายนั้นเติบโตอยู่ที่ผิวหนัง ลูก – ผู้เป็นแก้วตาดวงใจของแม่เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา – กลับทำให้แม่รู้สึกอย่างที่กำลังข้างต้น: ไม่คุ้นเคย บั่นป่วนใจ เป็นอื่น

หลังจากที่ไฟเพอร์กลับไปแล้ว ฌอนกลายเป็นคนพูดจริงทำจริง “พวกเรา จะหาแพทย์ที่ดีที่สุด” เขาให้คำมั่นสัญญา “พวกเราจะทำทุกอย่างที่ทำได้” แล้วถ้าหากทำอะไรไม่ได้แล้วเล่า

ชาร์ลอตต์เผยว่าความรู้สึกดีๆ ที่เธอมีเกี่ยวกับลูกเปลี่ยนเป็นความกังวลเกี่ยวกับสุขภาพร่างกายของตัวเอง การที่ชาร์ลอตต์ยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่เธอจินตนาการว่าเธอเป็นมะเร็งและใช้วิธีรักษาด้วยการตัดเนื้อร้ายออกแทนการรักษาด้วยเคมีบำบัดหรือฉายรังสี สะท้อนมุมมองของชาร์ลอตต์ที่มองลูกซึ่งป่วยเป็นโรคระดุกพรุนว่านำปัญหามาสู่สุขภาพของเธอ ดังนั้นการรักษาให้สุขภาพของเธอกลับมาดีดังเดิมคือการกำจัดลูกในครรภ์ด้วยการทำแท้ง นอกจากนี้การที่ชาร์ลอตต์เปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับลูกในครรภ์ จากเดิมที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับลูกกลายเป็นแปลกแยก สะท้อนให้เห็นว่าเธอผิดหวังและเสียใจที่ลูกพิการ เนื่องจากก่อนหน้านี้สูตินรีแพทย์ยืนยันว่าลูกของเธอสุขภาพดีและมีได้เป็นโรคดาวน์ซินโดรมอย่างที่กำลังกันในตอนแรก การที่แพทย์เผยว่าลูกของเธอเป็นโรคระดุกพรุนเป็นสิ่งที่เธอไม่คาดคิดมาก่อน แม้ว่าเธอตั้งใจที่ลูกไม่ป่วยเป็นโรคดาวน์ซินโดรมแต่การที่ลูกเป็นโรคระดุกพรุนกลับสร้างความทุกข์ใจให้เธอไม่ต่างกัน เนื่องจากเป็นโรคนี้นี้เป็นโรคที่ไม่มีทางรักษาให้หายได้ พ่อแม่ทำได้เพียงป้องกันลูกไม่ให้กระดูกหัก อย่างไรก็ตามฌอนแสดงความเชื่อมั่นว่าเขาจะทำทุกอย่างเพื่อดูแลรักษาลูก แต่การที่ฌอนกล่าวเช่นนั้นกลับทำให้ชาร์ลอตต์ทุกข์ใจเพราะเธอไม่ต้องการลูก ด้วยเหตุนี้ชาร์ลอตต์จึงไม่อาจเผยความต้องการของเธอให้สามีทราบได้

เมื่อชาร์ลอตต์ไม่อาจเผยให้สามีทราบได้ว่าเธอต้องการทำแท้ง เธอจึงระบายความในใจกับแอนนี่ (Annie) ผู้ที่เคยทำแท้งเนื่องจากสูติแพทย์ตรวจพบว่าลูกเป็นโรคดาวน์ซินโดรม ชาร์ลอตต์เผยให้ผู้อ่านทราบว่าสาเหตุที่เธอต้องการทำแท้งเพราะเธอไม่ต้องการให้ลูกเกิดมาทนทุกข์กับโรคระดุกพรุนที่สร้างความเจ็บปวดให้แก่ร่างกายตลอดชีวิต ชาร์ลอตต์พูดกับแอนนี่ดังนี้

“The doctors told me that if she lives – *if* – she’s going to be so sick. So, so sick. And I’m not supposed to think about it, but I don’t understand why it’s a sin if you love something and want to keep it from having to suffer.” I wiped my face with my sleeve. “I can’t tell my husband. I can’t tell him I’ve even thought about this.”⁸⁰

⁸⁰ Ibid., 190.

“หมอบอกฉันว่าหากลูกรอดชีวิต – หาก – ลูกจะป่วยหนักอย่างมาก ป่วยหนักมากๆ ฉันไม่ควรคิดถึงมัน แต่ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมมันถึงเป็นบาปหากเรารักบางอย่างและต้องการป้องกันไม่ให้มันต้องทนทุกข์ทรมาน” ฉันใช้แขนเสื้อปิดหน้า “ฉันไม่กล้าบอกสามี ฉันไม่กล้าแม้แต่บอกเขาว่าฉันคิดถึงสิ่งนี้”

ในมุมมองของชาร์ลอตต์ การทำแท้งช่วยให้ลูกไม่ต้องเกิดมาทนทุกข์กับโรคทางพันธุกรรมที่ไม่สามารถรักษาให้หายได้ เห็นได้ว่าชาร์ลอตต์เป็นห่วงลูกมากกว่าตัวเอง เธอคิดการณ์ไกลไปถึงคุณภาพชีวิตของลูกข้างหน้า แม้ว่าระยะเวลาการตั้งครรภ์ที่แพทย์เห็นสมควรให้ทำแท้งคือ 3 เดือนก็ตาม แต่มีแพทย์บางคนที่อนุโลมให้ผู้หญิงทำแท้งระยะปลาย (late-term abortion) ได้สองกรณี กรณีแรกคือการตั้งครรภ์ “เป็นอันตรายต่อสุขภาพของแม่และทารก” [...] there was a great maternal or fetal health risk.⁸¹ ส่วนกรณีที่สองคือการตั้งครรภ์นำไปสู่ “การให้กำเนิดทารกซึ่งไม่มีโอกาสรอดชีวิต” [...] giving birth to a baby with no chance of survival.⁸² ชาร์ลอตต์ผู้ตั้งครรภ์เกือบ 7 เดือนจึงเข้าข่ายกรณีแรก การแตกหักของกระดูกเป็นอันตรายต่อสุขภาพของวิลโลว์เนื่องจาก อย่างไรก็ตาม ชาร์ลอตต์ไม่รู้วิธีทำให้ฉันสนับสนุนการทำแท้ง เมื่อเธอเป็นชาวคาทอลิกเช่นเดียวกับเธอ ชาร์ลอตต์คิดไม่ตกระหว่างทางเลือกสองทาง ทางหนึ่งเป็นการทำตามที่ต้องการเพื่อไม่ให้ลูกต้องทรมานตลอดชีวิต ทางที่สองเป็นการทำตามที่มีต้องการคือให้กำเนิดลูกและหาทางดูแลและเยียวยาภายหลัง แต่ไม่ว่าชาร์ลอตต์ตัดสินใจเลือกทางเดินใด เธอไม่อาจพอใจการตัดสินใจของตัวเองเพราะแต่ละทางต่างส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเธอ หากชาร์ลอตต์เลือกทำแท้ง นอกจากเธอและสามีบาดเจ็บหากัน แต่เธอยังทำใจยอมรับเรื่องเสียลูกไม่ได้ เธอกล่าวกับไพเพอร์ดังนี้ “เธอทำได้หรือ บินข้ามพากประเทศพร้อมกับลูกในครรภ์ ทั้งที่รู้ว่าเธอจะบินกลับมาโดยไม่มีลูก” [How do you fly across the country with a baby inside you, knowing you’ll be coming back without one?]⁸³ คำกล่าวของชาร์ลอตต์สะท้อนความซับซ้อนของปัญหาเรื่องการทำแท้ง แม้ว่าการทำแท้งเป็นวิธีการป้องกันไม่ให้ลูกเกิดมาพร้อมกับโรคร้ายที่ทำให้เธอเจ็บปวดตลอดชีวิต แต่การทำแท้งทำให้จิตใจของผู้เป็นแม่บอบช้ำ ชาร์ลอตต์ทำใจทำแท้งไม่ได้ เธอไม่กล้ายื่นหัตถ์ในสิ่งที่ตัวเองเชื่อว่าเป็นประโยชน์สำหรับเธอเองและลูก ชาร์ลอตต์จึงตั้งครรภ์ต่อไป

เมื่อชาร์ลอตต์มิได้ทำแท้งเสียตั้งแต่ตอนที่สูตินรีแพทย์ตรวจพบว่าลูกป่วยเป็นโรคกระดูกพรุน เธอจึงก้มหน้าก้มตาเลี้ยงลูกให้ดีที่สุด ทว่าชาร์ลอตต์เผยให้ผู้อ่านทราบว่าเธอประสบปัญหาทาง

⁸¹ Ibid., 356.

⁸² Ibid.

⁸³ Ibid.

การเงินเนื่องจากรายได้ของครอบครัวมาจากสามีเพียงผู้เดียว ทำให้รายได้ไม่เพียงพอสำหรับค่ารักษาพยาบาลวิลโลว์และค่าอุปกรณ์อำนวยความสะดวกต่างๆ ชาร์ลอตต์จึงไม่อาจดูแลวิลโลว์ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีได้ตามที่เธอต้องการได้ ดังนั้นเมื่อนายความแนะนำให้ชาร์ลอตต์ฟ้องร้องสูตินรีแพทย์เพื่อเรียกร้องค่าชดเชยเธอจึงรีบคว้าโอกาสทันที ชาร์ลอตต์เผยความในใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ดูแลลูกให้นายฟังดังนี้

“All these years I’ve just gone along doing what needed to be done. [...] She was my baby and I was going to take care of her, and that was that.” [...] “Then, you and Robert Ramirez started talking, asking me questions. And I thought, *Someone gets it*. It felt like I’d been living underground, and for a moment, I’d been given this glimpse of the sky. Once you’ve seen that, how can you go back where you came from?”⁸⁴

“ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ฉันก็แค่ทำในสิ่งที่ต้องทำ [...] ลูกเป็นลูกของฉัน ฉันมีหน้าที่ดูแลลูก ก็เท่านั้น” [...] “แต่พอคุณกับโรเบิร์ต รามิเรซเริ่มพูดเกี่ยวกับคดีความและถามคำถามฉัน ฉันจึงตระหนักว่าพวกคุณเข้าใจฉัน ฉันรู้สึกเหมือนจมอยู่ใต้ผืนดินทันใดนั้น พวกคุณก็ทำให้ฉันเห็นแสงรำไร แล้วอย่างนี้จะให้ฉันกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมได้อย่างไร”

ชาร์ลอตต์กล้าเปิดเผยความรู้สึกที่เธอเก็บซ่อนไว้ข้างในให้นายทราบเพราะนายอยู่ฝ่ายเดียวกับเธอ และไม่ตัดสินเธอ คำพูดของชาร์ลอตต์สะท้อนความรู้สึกที่เธอไม่กล้าเปิดเผยให้ครอบครัวได้รู้ นั่นคือเธอเหน็ดเหนื่อยกับการเลี้ยงดูวิลโลว์ ชาร์ลอตต์มิได้บอกนายตรงๆ ว่าเธอรู้สึกเช่นนั้น แต่เธอสะท้อนผ่านการใช้อุปมาเปรียบชีวิตของเธอตั้งแต่มีวิลโลว์ว่า “เหมือนจมอยู่ใต้ผืนดิน” กล่าวคือตั้งแต่ชาร์ลอตต์ให้กำเนิดวิลโลว์ เธอสละอาชีพแม่ครัวเพื่อทุ่มเทเวลาทั้งหมดทำหน้าที่เลี้ยงดูวิลโลว์แต่เพียงผู้เดียว เป็นเหตุให้ชาร์ลอตต์ไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง เธอไม่เห็นว่าจะมีชีวิตที่แตกต่างไปจากนี้หรือดีกว่านี้ได้ ด้วยสถานะการเงินของที่บ้านที่มีอยู่อย่างขัดสน ชาร์ลอตต์ต้องดูแลลูกเองเพราะค่าจ้างพยาบาลมาช่วยดูแลวิลโลว์แพงกว่าเงินเดือนแม่ครัวของเธอเอง ส่วนค่าอุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้วิลโลว์มีราคาสูง เป็นเหตุให้เธอซื้อของมือสองหรือให้วิลโลว์ทนใช้ของเดิม อาทิ รถเข็นซึ่งเธอควรซื้อใหม่ให้ลูกทุกปีตามขนาดร่างกายของวิลโลว์ที่โตขึ้น ชาร์ลอตต์จึงอยู่ในความมืดบอดและไม่เห็นทางออกที่จะช่วยผ่อนเบาภาระการดูแลวิลโลว์ของเธอลงได้ ชาร์ลอตต์มีหน้าที่ดูแลวิลโลว์ตลอดชีวิต

⁸⁴ Ibid., 262.

ดังนั้นเมื่อทนายความเสนอให้ชาร์ลอตต์ฟ้องร้องแพทย์เพื่อค่าชดเชย ชาร์ลอตต์จึงเห็นว่าเงินค่าชดเชยเปรียบเสมือน “แสงสว่าง” หรือความหวังมาแก้ปัญหาค่าใช้จ่ายในการดูแลวิลโลว์ได้ เธอยังเชื่อมั่นว่าการชนะคดีความจะทำให้สมาชิกในครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและผ่อนคลายภาวะของเธอในการดูแลวิลโลว์เพราะเธอจะได้รับเงินมากพอในการใช้จ่ายค่ารักษาพยาบาล ค่าจ้างพยาบาล ค่าอุปกรณ์อำนวยความสะดวก ค่าเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ค่าเดินทาง เป็นต้น

แม้ว่าการเลี้ยงลูกพิการทำให้ชาร์ลอตต์เหน็ดเหนื่อยและท้อถอย แต่ความยากลำบากจากการเลี้ยงลูกทำให้เธอเข้มแข็งขึ้นและกล้ายืนหยัดในความคิดของตัวเองมากขึ้น เธอสะท้อนว่าเธอแข็งแกร่งและมีความกล้ามากขึ้นด้วยการควบคุมแพทย์และพยาบาลเพื่อให้พวกเขาดูแลและจับต้องวิลโลว์อย่างถูกวิธี ชาร์ลอตต์ยังมีปากเสียงกับครูโรงเรียนอนุบาลที่ปฏิเสธไม่ให้วิลโลว์กลับไปเรียน เนื่องจากครูเกรงว่าวิลโลว์จะได้รับอันตรายในโรงเรียน ขณะที่ชาร์ลอตต์อยากให้ลูกใช้ชีวิตร่วมกับเด็กคนอื่นๆ ที่สำคัญที่สุดเธอเข้าพบทนายความเพื่อเดินทางเรื่องการฟ้องร้องสูติแพทย์แต่เพียงผู้เดียวแม้ว่าสามีมีความเห็นต่างก็ตาม การที่ชาร์ลอตต์เปลี่ยนไปเป็นคนละคน จากเดิมที่เธอไม่มั่นใจในตนเอง กลายเป็นคนที่มั่นใจในตัวเองมากขึ้น ขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้เธอดูเป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัวมากขึ้นเช่นกันเพราะเธอไม่ฟังคำคัดค้านของสามี ส่งผลให้เกิดปัญหาความขัดแย้งกับสามี ในมุมมองของสามี ปัญหาความขัดแย้งอยู่สองเรื่อง เรื่องแรกคือชาร์ลอตต์ทำให้เขารู้สึกบกร่องในหน้าที่พ่อ เนื่องจากเขาไม่อาจหารายได้มากพอสำหรับดูแลวิลโลว์ ส่งผลต่อความมั่นใจของเขาเองในฐานะผู้นำครอบครัว ส่วนเรื่องที่สองคือฉอนไม่เชื่อว่าชาร์ลอตต์ฟ้องร้องสูติแพทย์เพื่อผลประโยชน์ของลูกอย่างแท้จริง เขาคิดว่าชาร์ลอตต์ทำเพื่อตัวเองและเงินค่าชดเชยก้อนโต ด้วยเหตุนี้ฉอนจึงไม่ร่วมฟ้องร้องคดีความกับชาร์ลอตต์

ในฐานะผู้หาเลี้ยงครอบครัวเพียงคนเดียว ฉอนไม่เคยคิดว่าครอบครัวเดือดร้อนเรื่องเงินทอง เขาเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถเลี้ยงดูวิลโลว์ได้ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ฉอนคัดค้านการฟ้องร้องสูติแพทย์ของชาร์ลอตต์ ฉอนได้แสดงให้เห็นแล้วว่าเขาดูแลครอบครัวได้เป็นอย่างดีมาตลอด 5 ปีที่วิลโลว์เกิดมาดังนี้ “พวกเราไม่ต้องการความช่วยเหลือ พวกเราจัดการมาได้ตั้งห้าปี เราจะจัดการเรื่องนี้ต่อไป” “[...] We don't need help. We've handled this for five years; we'll keep handling it ourselves.”⁸⁵ คำพูดของฉอนสะท้อนว่าเขาเชื่อมั่นในการปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าครอบครัวของตนเอง ผิดกับชาร์ลอตต์ที่ต้องการความช่วยเหลือ อย่างไรก็ตามความขัดแย้งระหว่างชาร์ลอตต์กับฉอนเกิดจากการที่ทั้งคู่มองจากมุมที่ต่างกัน ฉอนมองจากมุมมองผู้หาเลี้ยงครอบครัวซึ่งมองว่ารายได้ของเขาเพียงพอต่อค่าใช้จ่ายพื้นฐานในครอบครัว ขณะที่ชาร์ลอตต์มองจากมุมมองผู้ดูแล

⁸⁵ Ibid., 99.

ลูกเต็มเวลา เธอต้องการให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ปัจจุบัน อีกทั้งชาร์ลอตต์ยังเป็นผู้ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ของบริษัทประกันซึ่งเข้มงวดเรื่องการอนุมัติค่าใช้จ่าย ชาร์ลอตต์จึงรู้ว่าสถานะทางการเงินของครอบครัว ไม่อาจทำให้วิลโลว์มีคุณภาพชีวิตที่ดีได้ เธอเชื่อว่าเงินค่าชดเชยจะช่วยให้จ่ายค่าใช้จ่ายส่วนต่างซึ่งบริษัทประกันไม่ครอบคลุม อาทิ รถเข็นซึ่งบริษัทอนุมัติให้ซื้ออันใหม่ 5 ปีครั้ง ค่าเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับผู้ป่วยโรคมะเร็ง ความคิดเห็นที่ต่างกันทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับชาร์ลอตต์เริ่มห่างเหินแยกจากกันซ้ำๆ แม้ว่าทั้งสองทะเลาะกันชั่วคราวครั้งชั่วคราว แต่แล้วทั้งสองกลับมาคืนดีและเข้าใจกันภายหลัง เมื่อเธอนึกถึงชาร์ลอตต์หวังดีต่อวิลโลว์จริงๆ

อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอนึกค้ำใจเรื่องฟ้องร้องค่าเสียหายจากสูตินรีแพทย์เป็นเพราะเธอคิดว่าส่วนหนึ่งของการเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดีคือการได้รับการยกย่องจากวิลโลว์ว่าเป็นผู้ที่สามารถปกป้องดูแลเธอได้ เธอนึกถึงแสดงออกว่าเขาเป็นพ่อที่ปกป้องดูแลวิลโลว์ด้วยการขึ้นให้การช่วยเหลือไพเพอร์ หากวิลโลว์คิดว่าชาร์ลอตต์ไม่ต้องการเธอ อย่างน้อยเธอนขอให้เขาเป็นคนหนึ่งที่ยังอยู่เคียงข้างลูก เธอนึกถึงความในใจว่า “พ่อนี้ไปตอนที่ลูกตระหนักว่าพ่อไม่ใช่อัศวินขี่ม้าขาว [...] พ่ออยากเป็นผู้ชนะของลูกตราบนานเท่าที่พ่อจะทำให้ลูกเชื่อในตัวพ่อได้” [I was thinking of the moment you realized that I wasn't a knight in shining armor. [...] I wanted to be your champion for as long as I could keep you believing in me.]⁸⁶ การที่เธอนำตัวเองไปเปรียบเข้ากับ “อัศวินขี่ม้าขาว” สะท้อนบทบาทของผู้นำครอบครัวแบบในเทพนิยายที่เป็นผู้ช่วยเหลือลูกในยามตกยาก เธอนึกถึงการเป็นผู้ปกป้องดูแลวิลโลว์ ทว่าในความเป็นจริงเธอนทำงานล่วงเวลาบ่อยครั้งทำให้เขาไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้านดูแลลูก บทบาทนี้จึงตกเป็นของชาร์ลอตต์แต่เพียงผู้เดียว เมื่อเธอนึกตระหนักว่าเขาสูญเสียตำแหน่ง “อัศวินขี่ม้าขาว” ให้แก่ภรรยา เขาก็ต่อสู้เพื่อให้ได้ตำแหน่งนี้กลับมาอีกครั้งด้วยการเข้าร่วมกับฝ่ายคู่อริของชาร์ลอตต์เพื่อสร้างความภูมิใจให้ตนเองในฐานะผู้นำครอบครัว

เมื่อชาร์ลอตต์ขึ้นศาลบ่อยขึ้น เป็นเหตุให้เธอนกลางมาอยู่ดูแลลูกมากขึ้น ทำให้เขาตระหนักว่าเขาไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับวิลโลว์หรือการดูแลรักษาลูกมากนัก เธอนึกถึงกล่าวขอโทษชาร์ลอตต์ที่คิดว่าเธอทำเพื่อตัวเอง กล่าวคือเธอนไม่เคยทำหน้าที่อยู่ดูแลวิลโลว์อย่างแท้จริงหรืออยู่ดูแลลูกยามเธอเจ็บป่วย ดังนั้นเมื่อวิลโลว์ประสบอุบัติเหตุกระดูกหักและถูกส่งเข้าโรงพยาบาลเธอนจึงทำอะไรไม่ถูก ขณะที่ชาร์ลอตต์สามารถจัดการเรื่องต่างๆ ในโรงพยาบาลได้อย่างคล่องแคล่ว อาทิ เรื่องเอกสาร เรื่องติดต่อเจ้าหน้าที่ เรื่องยา เธอนนึกถึงความรู้สึกนี้ให้ผู้อ่านฟังว่า

⁸⁶ Ibid., 150.

How had Charlotte known to do this? Was it because she'd been with you more times than I could count when a break happened? Was it because she'd learned to be proactive, instead of reactive, in a hospital? Or was it because she knew you better than I ever would?⁸⁷

ชาร์ลอตต์รู้เรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร เนื่องจากแม่อยู่ดูแลลูกตอนกระดูกหักบ่อยครั้งกว่าพ่อ เนื่องจากแม่เรียนรู้ว่าต้องเตรียมพร้อมอย่างไรบ้างในโรงพยาบาลมากกว่ารอรับคำสั่ง หรือเป็นเพราะแม่รู้จักลูกดีกว่าพ่อมาก

ชาร์ลอตต์พิสูจน์ให้ผมเห็นว่า เธอทำหน้าที่ดูแลลูกได้ดีกว่าเขา เขารู้สึกฉงน ขณะเดียวกันยกย่องเธอที่รู้จักรับมือกับสถานการณ์ในโรงพยาบาลได้อย่างดีเยี่ยม ชาร์ลอตต์จัดการปัญหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผมจึงตระหนักว่าผมมองเธอผิดไปในตอนแรกที่คิดว่าเธอทำเพื่อตัวเอง ผมจึงกล่าวขอโทษชาร์ลอตต์ในวันนั้น กล่าวได้ว่าการที่ชาร์ลอตต์พิสูจน์ให้ผมเห็นว่าเธอทำหน้าที่ดูแลลูกได้ดีกว่าเขาทำให้อคติที่ผมเคยมีต่อชาร์ลอตต์ได้จางหายไป อาทิ อคติว่าชาร์ลอตต์เป็นแม่ไม่ดี ผมอดทนตัดสินเธอโดยมิได้มองปัญหาให้รอบด้าน ผมปฏิบัติต่อชาร์ลอตต์อย่างไม่เป็นธรรมที่ไม่ฟังเธออธิบายและไม่เชื่อว่าเธอมีเจตนาดีในการทำเพื่อลูกและครอบครัว ในตอนท้ายของเรื่อง ผมและชาร์ลอตต์สามารถปรับความเข้าใจกันได้ การที่ชาร์ลอตต์เรียนรู้ที่จะเตรียมพร้อม แสดงให้ผมเห็นว่าเธอมองไปถึงอนาคตของลูก ดังนั้นผมจึงเห็นว่าการที่ชาร์ลอตต์ฟ้องร้องสูตินรีแพทย์นั้นชอบธรรมเพราะเงินที่ได้จากการชนะคดีความจำนวนแปดล้านดอลลาร์สามารถทำให้วิลโลว์มีชีวิตที่สุขสบายตลอดชีวิตของเธอ

อย่างไรก็ตามแม้ว่าชาร์ลอตต์ทำหน้าที่แม่ในการดูแลวิลโลว์อย่างดีที่สุดตามความคิดของเธอและผม แต่กระนั้นผู้ประพันธ์กลับให้วิลโลว์เสียชีวิตในตอนท้ายของนวนิยาย การเสียชีวิตของวิลโลว์เกิดจากสองสาเหตุ สาเหตุแรกเป็นผลจากความอวดดีของเธอเองที่ไม่ทำตามคำสั่งของแม่ กล่าวคือชาร์ลอตต์ไม่เคยอนุญาตให้วิลโลว์เล่นสเก็ตน้ำแข็งเพราะเธอกลัววิลโลว์จะหกล้มกระดูกหัก ทว่าวันนั้นเป็นช่วงปลายฤดูหนาว ชาร์ลอตต์อนุญาตให้วิลโลว์ออกไปเดินเล่นนอกบ้านคนเดียวเป็นครั้งแรกเนื่องจากใจของเธอกำลังจذبกับการอบขนม แต่กระนั้นชาร์ลอตต์ไม่ลืมย้ำเตือนวิลโลว์ให้เดินอย่างระมัดระวัง ทว่าวิลโลว์กลับมุ่งหน้าไปที่บ่อน้ำบริเวณบ้านซึ่งเป็นน้ำแข็ง วิลโลว์กล่าวว่า “พ่อแม่ไม่อนุญาตให้หนูเดินบนน้ำแข็ง แต่ก็เหมือนทุกอย่างที่พ่อแม่ห้าม หนูนึกถึงแต่เรื่องนี้” [I'd never been allowed on the ice, and like most things that you aren't allowed to do, it was all I

⁸⁷ Ibid., 316.

thought about.]⁸⁸ คำกล่าวของวิลโลว์สะท้อนว่าเธอทำหายคำสั่งของแม่ ยิ่งแม่ห้ามไม่ให้วิลโลว์เดินบนน้ำแข็ง เธอยิ่งต้องการทำสิ่งนั้น เป็นเหตุให้วิลโลว์ตกน้ำและจมน้ำเสียชีวิตเนื่องจากพื้นน้ำแข็งไม่แข็งแรงพอ การเสียชีวิตของวิลโลว์เป็นผลจากความอวดดีของเธอเองที่ทำตามความต้องการของตนเองและไม่เชื่อฟังคำสั่งของแม่

ส่วนสาเหตุที่สอง การเสียชีวิตของวิลโลว์อาจตีความได้ว่าเป็นกลวิธีที่ผู้ประพันธ์ใช้ลงโทษพ่อแม่ที่มีได้ใส่ใจดูแลลูกอย่างแท้จริง แม้ว่าทั้งชาร์ลอตต์และฌอนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าตนทำเพื่อลูก แต่ในความเป็นจริงทั้งคู่ต่างทำตามความต้องการของตนเองและมีได้คำนึงถึงความต้องการของลูก กล่าวคือชาร์ลอตต์พูดเสมอว่าเธอต้องการชนะคดีความเพื่อนำค่าชดเชยมาพัฒนาคุณภาพชีวิตของลูก ทว่า 6 เดือนผ่านไปจากวันที่เธอชนะคดีความ ชาร์ลอตต์กลับมิได้นำเช็คที่ได้จากการชนะคดีความไปขึ้นเงินและนำมาพัฒนาคุณภาพชีวิตของวิลโลว์ตามที่เธอตั้งปณิธานเอาไว้ ในมุมมองของวิลโลว์ เธอเน้นย้ำเรื่องนี้ในบทของเธอถึงสองครั้ง วิลโลว์เผยให้ผู้อ่านเห็นสถานการณ์ในครอบครัวช่วงนี้ พร้อมทั้งหาเหตุผลมาอธิบายสาเหตุที่พ่อแม่ไม่นำเช็คไปขึ้นเงินดังนี้

[...] We still had a rusty old car and our little house and the same clothes. A lot of zeros didn't mean anything, really, except security – my parents could splurge a little, because if their funds ran out, there was a backup. That meant they didn't fight nearly as much, which wasn't something you could buy at a store anyway.⁸⁹

[...] พวกเรายังใช้รถคันเก่า อยู่ในบ้านหลังเล็กหลังเดิมและใส่เสื้อผ้าชุดเดิม เลขศูนย์จำนวนมากที่อยู่บนเช็คไม่มีความหมายใด นอกจากให้ความมั่นคง พ่อแม่ก็ถลุงเงินมากขึ้น เนื่องจากพวกเขามีเงินสำรองหากเงินเก็บหมด พ่อแม่ทะเลาะกันไม่บ่อยเท่าแต่ก่อนซึ่งเป็นสิ่งที่หาซื้อไม่ได้ตามร้านค้า

วิลโลว์มองว่าการได้เช็คก้อนโตเป็นเงินจำนวนมากทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ดีขึ้นเพียงเล็กน้อย เนื่องจากพวกเขายังคงดำเนินชีวิตตามเดิม แต่ความเปลี่ยนแปลงในครอบครัวที่วิลโลว์ให้ความสำคัญมากกว่าเงินทองคือความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่เนื่องจากส่งผลกระทบต่อลูก กล่าวคือเด็กต้องการให้พ่อแม่ดูแลเอาใจใส่ หากพ่อแม่ทะเลาะกัน ลูกจะไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่ ดังนั้นการที่ฌอนและชาร์ลอตต์ทะเลาะกันน้อยลง แสดงว่าทั้งคู่มีเวลาดูแลเอาใจใส่วิลโลว์มากกว่าเดิม

⁸⁸ Ibid., 472.

⁸⁹ Ibid., 471.

อย่างไรก็ตามทั้งคู่กลับละเลยสภาพจิตใจของวิลโลว์ที่บอบช้ำและมีได้กระทำการใดเพื่อปรับความเข้าใจกับลูกหรือเยียวยาบาดแผลในจิตใจของลูก

วันที่วิลโลว์เสียชีวิตเป็นวันที่ชาร์ลอตต์อนุญาตให้วิลโลว์เดินออกไปข้างนอกแต่เพียงผู้เดียว เนื่องจากชาร์ลอตต์กำลังวุ่นวายอยู่กับการรวบรวมสูตรขนมหวาน เพื่อนำไปตีพิมพ์เป็นตำราขนมหวาน การกระทำของชาร์ลอตต์แสดงให้เห็นว่าเธอใช้เวลาหลังจากขณะคติความไปกับการเขียนสูตรทำขนมหวาน จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่เราได้เห็นนำเช็คค่าชดเชยไปขึ้นเงิน หรือเป็นเพราะชาร์ลอตต์ให้ความสำคัญแก่เรื่องการเงินทองจำนวนมากมากกว่าการให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดี กล่าวคือที่ผ่านมาชาร์ลอตต์มักมีปัญหาเกี่ยวกับบริษัทประกันที่เข้มงวดเรื่องการอนุมัติค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายสำหรับซื้ออุปกรณ์ เป็นเหตุให้เธอปะทะวาทากับพนักงานของบริษัทประกันเสมอ ชาร์ลอตต์คิดเสมอว่าการที่ครอบครัวมีรายได้และเงินเก็บไม่มากเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการรักษาพยาบาลและการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกให้ลูก ทำให้เธอเครียดและทุกข์ใจ ดังนั้นเหตุผลเดียวที่ชาร์ลอตต์ดำเนินการฟ้องร้องสูตินรีแพทย์เพียงเพราะเธอต้องการเงินจำนวนมากเพื่อเธอมีเงินใช้จ่ายอย่างเต็มที่ยามที่ลูกประสบอุบัติเหตุหรือต้องการอุปกรณ์อำนวยความสะดวกใดๆ ด้วยเหตุนี้ชาร์ลอตต์จึงมีได้นำเช็คไปขึ้นเงินเพราะว่าวิลโลว์มิได้ประสบอุบัติเหตุหรือต้องการอุปกรณ์อำนวยความสะดวกชิ้นใหม่ การกระทำของเธอจึงขัดแย้งกับคำพูดของเธอ หากชาร์ลอตต์ให้ความสำคัญกับคุณภาพชีวิตของลูกมากที่สุด เธอควรนำเช็คไปขึ้นเงินทันทีที่เธอได้รับและนำเงินไปซื้ออุปกรณ์อำนวยความสะดวกต่างๆ หรือพาวิลโลว์ไปเข้าร่วมกิจกรรมสำหรับผู้ป่วยโรคกระดูกพรุนตามที่เธอตั้งปณิธานเอาไว้

เมื่อชาร์ลอตต์ให้ความสำคัญที่การเงินจำนวนมากเพื่อดูแลวิลโลว์ ดังนั้นตอนวิลโลว์เสียชีวิต ชาร์ลอตต์จึงนำเช็คใส่ไปในโถงศพของวิลโลว์ กล่าวได้ว่าการที่ผู้ประพันธ์ให้ชาร์ลอตต์ทำเช่นนั้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าเช็คค่าชดเชยไม่มีประโยชน์ต่อเธออีกต่อไป เนื่องจากเช็คค่าชดเชยนี้ใช้สำหรับดูแลวิลโลว์เท่านั้น อีกทั้งหากไม่มีวิลโลว์เสีย ฌอนมีรายได้เงินเพียงพอสำหรับเลี้ยงดูสมาชิกทุกคนในครอบครัว พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องพึ่งเช็คค่าชดเชย นอกจากนี้การที่ชาร์ลอตต์นำเช็คใส่ไปในโถงศพของวิลโลว์ยังแสดงว่าเธอเสียใจที่เธอมีได้นำเช็คไปขึ้นเงิน เป็นเหตุให้วิลโลว์มิได้ประโยชน์จากเงินค่าชดเชย หากชาร์ลอตต์นำเช็คไปขึ้นเงิน วิลโลว์อาจมีคุณภาพชีวิตที่ดีก่อนเธอเสียชีวิต

การทำขนมหวานและการเขียนสูตรอาหารมีส่วนสำคัญในนวนิยาย ชาร์ลอตต์เล่าว่าช่วงที่เธอและฌอนออกเดทกันแรกๆ ชาร์ลอตต์มักทำขนมหวานไปให้เขาที่บ้าน เธออธิบายว่า “ฉันแสดงออกทางความรักด้วยการกระทำได้ดีกว่าการพูดจา” [...] it was always easier for me to show love

than to say it.]⁹⁰ ชาร์ลอตต์จึงใช้การทำขนมหวานเพื่อแสดงความรัก เธอทำเช่นนั้นเสมอมา จนกระทั่งวิลโลว์ถือกำเนิด ชาร์ลอตต์หมดเวลาไปกับการดูแลลูก เธอจึงไม่ค่อยมีเวลาทำขนมหวาน บ่อยครั้งเท่าแต่ก่อน อีกทั้งชาร์ลอตต์ยังล้มเลิกความฝันในการเป็นเจ้าของร้านขนมหวาน กล่าวได้ว่า การที่ชาร์ลอตต์เลิกทำขนมหวานและล้มเลิกความฝันสะท้อนว่าเธอสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง และสูญเสียความสุขในการทำขนมหวาน เธอไม่ใส่ใจเรื่องการกินอีกต่อไป เนื่องจากการทำขนมหวาน มีขั้นตอนที่ยุ่งยากและใช้เวลามาก เธอจึงหันไปทำอาหารที่ใช้เวลาน้อยและไม่ค่อยมีประโยชน์ต่อ ร่างกาย อาทิ สปาเก็ตตี้ เป็นเหตุให้อามีเลียบ่นเรื่องความจำเจของรายการอาหารและคุณค่าทาง โภชนาการ

วันหนึ่งหลังจากที่เธอกับมอทนทะเลาะกันอย่างรุนแรงเรื่องคดีความ เป็นเหตุให้เขาตีตัวออก ห่างเธอและครอบครัว ชาร์ลอตต์จึงกลับมาทำขนมหวานอีกครั้ง จากเดิมที่เธอตั้งใจทำเพียงวาฟเฟิล เป็นอาหารเข้าให้ลูก ทว่าวันนั้นชาร์ลอตต์และลูกทั้งสองกลับทำขนมหวานอีกหลากหลายรายการ เธอ บรรยายว่า

We baked until there was hardly anything left in my pantry, [...], until we did not notice your father being gone the whole day, until we could not eat another bite.⁹¹

พวกเราช่วยกันอบขนมหวานจนแทบไม่เหลือสิ่งใดในตู้เก็บอาหาร [...] จนกระทั่ง พวกเราไม่ตระหนักเสียด้วยซ้ำว่าพ่อของลูกหายตัวไปทั้งวัน จนกระทั่งพวกเราไม่ อาจทานได้อีกคำ

กล่าวได้ว่า การทำขนมหวานช่วยให้ชาร์ลอตต์ผ่อนคลายความเครียดจากปัญหาต่างๆ ที่เข้ามารุมเร้า เธอ อาทิ ปัญหาความขัดแย้งกับสามี ปัญหาทางการเงินของครอบครัว ชาร์ลอตต์สะสมปัญหาเหล่านี้ เป็นเวลานานโดยไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือเยียวยา เป็นเหตุให้เธออบขนมหวานมากเกินไปจนความจำเป็น สำหรับครอบครัว อามีเลียจึงเสนอให้ชาร์ลอตต์นำขนมหวานที่เหลือมาวางขายหน้าบ้านและวางกล่อง เงินสำหรับให้ผู้มาซื้อจ่ายเงิน วันถัดมาชาร์ลอตต์มาที่โต๊ะขนมและพบว่าขนมหวานขายหมดและ ภายในกล่องเงินมีเงินจำนวนมาก ชาร์ลอตต์และลูกทั้งสองจึงช่วยกันทำขนมหวานขายเพื่อหารายได้ ให้แก่ครอบครัว

⁹⁰ Ibid., 207.

⁹¹ Ibid., 209.

แม้ว่าฉอนมีปัญหากับชาร์ลอตต์และตีตัวออกห่างเธอและครอบครัว แต่การที่ชาร์ลอตต์และลูกๆ ช่วยกันทำขนมหวานขาย ช่วยให้ฉอนรักษาความสัมพันธ์กับภรรยาและลูกทางอ้อม กล่าวคือ ช่วงเวลาที่ฉอนแยกตัวออกมาพักที่โรงแรม เขามักแวะมาที่บ้านสัปดาห์ละสองถึงสามครั้งโดยไม่ให้ภรรยาและลูกทราบเพื่อซื้อขนมหวานทั้งหมดของพวกเธอ เขาใส่เงินทั้งหมดที่เขามีในกล่องเงินและใช้ด้านหลังกระดาษห่อขนมหวานเขียนข้อความถึงภรรยาและลูกๆ ฉอนบรรยายดังนี้

With a pencil, I wrote a customer's message across the blank back: /
love them.

Tomorrow, you'd read it. All three of you would be giddy, would assume the anonymous writer had been talking about the food, and not the bakers.

ผมใช้ดินสอเขียนข้อความจากลูกค้าด้านหลังว่า ผมชอบขนมเหล่านี้

พรุ่งนี้ เมื่อคุณเปิดอ่าน คุณและลูกๆ อาจงงงเงาะและคาดคะเนว่าผู้เขียน
นิรนามพูดถึงขนม มิใช่ผู้อบขนม

ขนมหวานกลายเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงฉอนเข้ากับครอบครัว เขียนข้อความที่ฉอนเขียนนั้นในภาษาอังกฤษ คำว่า “them” ตีความได้สองความหมาย ความหมายแรกซึ่งตรงกับบริบททางธุรกิจคือ ฉอนเขียนข้อความบอกผู้อบขนมว่าเขาชื่นชอบที่ผู้อบขนมทำออกมาวางขาย ความหมายที่สองซึ่งตรงกับวัตถุประสงค์ของฉอนคือเขาเขียนข้อความถึงภรรยาเพื่อบอกว่าเขารักลูกทั้งสอง ความหมายอย่างหลังนี้เป็นสิ่งที่ฉอนไม่อาจพูดได้ในความเป็นจริง เนื่องจากเขายังคงโกรธเคืองภรรยา เรื่องเธอยืนยันฟ้องร้องสูตินรีแพทย์เรื่อง “การเกิดถือเป็นความเสียหาย” เป็นเหตุให้เขาไม่พูดจากับเธอ ด้วยเหตุนี้ฉอนจึงบอกรักลูกผ่านการเขียนข้อความถึงผู้อบขนม ฉอนยังแสดงออกว่าเขารักลูกด้วยการอุดหนุนขนมหวานของพวกเธอ ขณะเดียวกันการที่ฉอนซื้อขนมหวานทั้งหมดและใส่เงินทั้งหมดที่เขามีในกล่องเงินสะท้อนว่าเขายังคงตระหนักถึงภาระหน้าที่ของหัวหน้าครอบครัวในการเลี้ยงดูภรรยาและลูกๆ แม้ว่าฉอนมิได้อยู่ดูแลครอบครัวด้วยตัวเอง แต่เขาดูแลครอบครัวด้วยการมอบเงินทั้งหมดที่เขามีให้แก่ครอบครัวผ่านการซื้อขนมหวาน

หลังจากวิลโลว์เสียชีวิต ผู้ประพันธ์เผยแพร่สูตรวิธีการทำขนมที่ชื่อวิลโลว์ส์ ซาบายอง วิทคลาวด์ส์ (Willow's Sabayon, with Clouds) ซึ่งเป็นขนมร่ายกายสุดท้ายในนวนิยาย กอปรกับอธิบายความหมายของคำศัพท์คำว่า “สูตร” (recipe) ดังนี้ “สูตร (1) ชุดคำสั่งในการเตรียมทำอาหาร (2) บางสิ่งบางอย่างที่นำไปสู่ผลลัพธ์ที่แน่นอน” [Recipe: (1) a set of instructions for preparing

a dish; (2) something likely to lead to a certain outcome.]⁹² หากทำตามคำสั่งทุกอย่างในสูตร ผลลัพธ์ควรออกมาเหมือนกันทุกครั้ง แต่กระนั้นชาร์ลอตต์กลับไม่พอใจกับผลลัพธ์ เมื่อเธอทำทุกอย่างตามสูตร ชาร์ลอตต์เผยความรู้สึกของเธอเกี่ยวกับการสูญเสียลูกสาวหลังจากที่เธอทำทุกอย่างตามสูตรดังนี้

Follow these rules, and you will get what you want: [...] And yet, you can observe a recipe down to the letter, and it will not make a difference when the end product sits in front of you and you realize it's not what you wanted.⁹³

ทำตามกฎระเบียบเหล่านี้ แล้วคุณจะได้ตามที่คุณต้องการ แต่กระนั้นต่อให้คุณปฏิบัติตามสูตรอย่างเคร่งครัด ผลที่ได้ออกมาจะไม่มีค่าอันใด หากสิ่งที่อยู่ต่อหน้าคุณไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องการ

ชาร์ลอตต์เปรียบเทียบเปรยการฟ้องร้องว่าเหมือนกับสูตรวิธีทำขนม เธอทำตามที่ทนายความบอกอย่างละเอียดเพราะเชื่อว่าการชนะคดีความจะส่งผลดีต่อครอบครัว วิลโลว์จะมีคุณภาพชีวิตที่ดีจากการได้เงินค่าชดเชย ทว่าเมื่อชาร์ลอตต์ชนะคดีความ เธอกลับพบว่าการกระทำของเธอส่งผลเสียต่อครอบครัวมากกว่าผลดี แม้ว่าชาร์ลอตต์ได้เงินค่าชดเชยตามที่ต้องการ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและเพื่อนสนิทคนเดียวที่เธอมีราวฉาน เธอยังทำร้ายจิตใจสามีและลูกสาวทั้งสอง ยิ่งไปกว่านั้นชาร์ลอตต์คิดว่าเวลาหนึ่งปีครึ่งที่เธอเสียไปกับการต่อสู้คดีความเพื่อลูก เธอกลับเสียโอกาสอยู่ดูแลลูกเงินชดเชยที่ได้มาจึงไม่มีประโยชน์อันใดเมื่อลูกเสียชีวิตไปแล้ว สิ่งที่ต้องการมากกว่าเงินค่าชดเชยคือการได้ลูกกลับคืนมา

หลังจากนั้นชาร์ลอตต์จึงสอนวิธีการทำขนมที่ชื่อวิลโลว์ ซาบายอง วิท คลาวด์ส์ โดยเริ่มจากการทำซาบายอง จากนั้นทำก้อนเมฆ (Clouds) จากการตีไข่ขาว เกลือ น้ำตาลและนม จากนั้นจึงทำสายไหม (Spun Sugar) ชาร์ลอตต์สอดแทรกความรู้สึกของเธอในการอธิบายวิธีทำขนมชนิดนี้ว่า

The outcome of this recipe is a work of art, if you can make it through the complicated preparation. Above all else: handle

⁹² Ibid., 475.

⁹³ Ibid.

everything with care. This dessert, like you, is gone before you know it.
This dessert, like you, is impossibly sweet.

This dessert fills me, when I miss you the most.⁹⁴

ผลลัพธ์ของสูตรนี้คืองานศิลปะ หากคุณทำตามขั้นตอนการเตรียมตัวอัน
ซับซ้อน สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องทำตามขั้นตอนอย่างระมัดระวัง ลูกเหมือนกับของหวาน
ชนิดนี้ตรงที่หมดไปก่อนคุณรู้ตัว ลูกเหมือนกับของหวานชนิดนี้ตรงที่หวานอย่าง
ไม่น่าเป็นไปได้

ของหวานชนิดนี้ช่วยเติมเต็มแม่ ยามที่แม่คิดถึงลูกที่สุด

ชาร์ลอตต์เปรียบเทียบการทำขนมวิลโลว์ส์ ซาบายอง วิท คลาวด์ส์เป็นการเลี้ยงดูวิลโลว์ เนื่องจากขั้นตอน
การทำนั้นซับซ้อนและละเอียดอ่อน ตั้งแต่การตีส่วนผสม การตัดทวงส่วนผสมลงบนถาดและการอบ
เช่นเดียวกับเลี้ยงดูวิลโลว์ที่ต้องการการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษเพราะเธอมีกระดูกเปราะบางและหัก
ง่าย ซึ่งสะท้อนความละเอียดอ่อนในการดูแลวิลโลว์ ดังนั้นผู้ที่ดูแลวิลโลว์จึงควรจับต้องอย่าง
ระมัดระวัง (handle with care) เพื่อไม่ให้เธอกระดูกหักและได้รับบาดเจ็บ การจับต้องอย่าง
ระมัดระวังจึงกลายเป็นที่มาของชื่อเรื่องนั่นเอง นอกจากนี้ชาร์ลอตต์ยังใช้คำกริยาว่า “gone” ซึ่งมี
สองความหมาย ความหมายแรกคือหมดไป กล่าวคือวิลโลว์เหมือนกับขนมหวานตรงที่อร่อย ทำให้ผู้
ทานทานหมดโดยไม่รู้ตัว ความหมายที่สองคือเสียชีวิต กล่าวคือการทำวิลโลว์เป็นโรคกระดูกพรุนเธอจึง
มีอายุสั้น แต่กระนั้นวิลโลว์กลับประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปอย่างรวดเร็วโดยที่ชาร์ลอตต์ไม่ทันตั้งตัว
เธอเสียชีวิตด้วยวัยเพียง 7 ปี ชาร์ลอตต์จึงมีน้ำเสียวโศกเศร้าเสียใจที่วิลโลว์เสียชีวิตไปก่อนวัยอันควร
ชาร์ลอตต์ยังรู้สึกเสียดายวิลโลว์เพราะเธอเป็นเด็กที่อ่อนหวานและมีจิตใจดี ตามความหมายของคำว่า
“sweet” ซึ่งแปลได้หลายความหมาย อาทิ “จิตใจดี” “อ่อนหวาน” ชาร์ลอตต์จึงใช้ขนมวิลโลว์ส์
ซาบายอง วิท คลาวด์ส์เป็นอุปมาของวิลโลว์ ดังนั้นการที่ชาร์ลอตต์ทานขนมชนิดนี้จึงเป็นการ
แสดงออกเชิงสัญลักษณ์ของการรับเอาลูกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตน ทำให้ชาร์ลอตต์ใกล้ชิดกับลูก
แม้ว่าวิลโลว์เสียชีวิตไปแล้วก็ตาม

การเสียชีวิตของวิลโลว์เป็นการลงโทษตนเองเช่นกัน เนื่องจากฉอนปล่อยให้ความบาดหมาง
ระหว่างเขาและภรรยาเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาตีตัวออกห่างครอบครัวด้วยการแยกตัวออกมาเข้า
โรงแรมอยู่เป็นเวลาเกือบหนึ่งเดือนเพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับภรรยา เป็นเหตุให้ช่วงเวลานั้นเขา
ไม่ได้ดูแลลูก อีกทั้งการที่ฉอนหยิ่งในศักดิ์ศรีของตน เป็นเหตุให้เขาขึ้นให้การช่วยเหลือไฟเฟอร์เพราะ
เขาไม่พอใจชาร์ลอตต์ที่ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองทำหน้าที่ผู้นำครอบครัวบกพร่องจากการมีรายได้น้อย

⁹⁴ Ibid., 33.

เกินไป จึงกล่าวได้ว่าฌอนไม่ต่างจากชาร์ลอตต์ที่คำนึงถึงความต้องการของตัวเองมากกว่าความต้องการของลูก เขาไม่ยอมลดอคติของตัวเองเพื่ออยู่บ้านพร้อมหน้าพร้อมตาตามที่ลูกต้องการกว่าฌอนจะยอมปรับความเข้าใจกับชาร์ลอตต์ วิลโลว์จิตใจบอบช้ำเสียแล้วเพราะเธอคิดว่าตัวเองเป็นต้นเหตุที่ทำให้พ่อแม่ทะเลาะกัน ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าตลอดช่วงเวลาที่ยังชาร์ลอตต์ต่อสู้ในชั้นศาล ฌอนมิได้ใส่ใจดูแลลูกตามที่เขาต้องการ ในทางตรงกันข้ามชาร์ลอตต์กลับเป็นผู้ดูแลลูกมากกว่าเขาดังนั้นเมื่อวิลโลว์ประสบอุบัติเหตุ ฌอนจึงปฏิบัติตนไม่ถูกเพราะเขาไม่เคยอยู่ดูแลลูกนั่นเอง

3.2.2 วิลโลว์และอมีเลีย: น้องสาวผู้พิการกับพี่สาวที่ไร้คนสนใจ

ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นความซับซ้อนของปัญหาความพิการของเด็กจากมุมมองของวิลโลว์ผู้พิการและมุมมองของอมีเลียผู้เป็นพี่สาวของวิลโลว์เพื่อชี้ให้เห็นว่าทั้งอมีเลียและวิลโลว์ต่างไม่คิดว่าความพิการเป็นปัญหา แต่พ่อแม่ทะเลาะกันและไม่ดูแลต่างหากที่เป็นปัญหา ทำให้อมีเลียเครียดและทำร้ายร่างกายตัวเองด้วยการล้วงคอและกรีดร่างกาย ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่เป็นเหตุให้พ่อแม่ละเลยหน้าที่ดูแลลูก อมีเลียจึงกลายเป็นผู้ดูแลน้อง ส่วนวิลโลว์ผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของวิลโลว์เพียงบทสุดท้าย ผู้วิจัยจึงศึกษามุมมองความคิดเห็นของวิลโลว์ผ่านมุมมองการเล่าเรื่องของอมีเลีย เนื่องจากอมีเลียเป็นผู้ดูแลน้องในช่วงเวลาที่พ่อแม่ทะเลาะกันเรื่องคดีความและแยกกันอยู่ อย่างไรก็ตามอมีเลียและวิลโลว์ต่างมีปมขัดแย้งในใจด้วยกันทั้งคู่ อมีเลียมีปมในใจเรื่องถูกแม่ละเลยกล่าวคือตั้งแต่พ่อที่แท้จริงของอมีเลียทิ้งครอบครัวไปตอนเธอยังไม่เกิด แม่เลี้ยงดูอมีเลียเพียงลำพัง เธอผูกพันกับแม่และมีแม่เป็นที่ปรึกษา ทว่าเมื่อแม่แต่งงานใหม่กับฌอนตอนอมีเลียอายุ 7 ปีและมีวิลโลว์ในเวลาต่อมา อมีเลียวัย 12 ปีรู้สึกห่างเหินกับแม่และรู้สึกว่าแม่ไม่ต้องการเธอเพราะแม่ทุ่มเทความสนใจทั้งหมดไปที่น้อง เป็นเหตุให้เธออิจฉาน้อง เมื่ออมีเลียไม่อาจขอคำปรึกษาจากใครได้ เธอจึงระบายความเครียดด้วยการล้วงคอและกรีดร่างกาย ส่วนวิลโลว์มีปมในใจเรื่องพ่อแม่ไม่ต้องการเธอเช่นกัน แต่วิลโลว์ดีกว่าอมีเลียตรงที่ เธอระบายความในใจกับอมีเลียได้

อมีเลียเผยให้ผู้อ่านเห็นความไม่เป็นธรรมในชีวิตผู้ป่วยโรคกระดูกพรุนอย่างวิลโลว์ด้วยการเปรียบเทียบตัวเองกับน้องในเรื่องการเล่นกีฬา กระดูกที่เปราะบางและแตกหักง่ายส่งผลให้วิลโลว์เล่นกีฬาไม่ได้ นอกจากนี้มีเลียยกตัวอย่างการเล่นซ่อนหาซึ่งอาศัยความคล่องแคล่วว่องไวในการหาที่ซ่อนตัว แต่วิลโลว์ใช้เวลามากกว่าผู้อื่นเนื่องจากเธอเคลื่อนไหวได้ไม่เร็วเท่าอมีเลีย ด้วยเหตุนี้เพื่อความเป็นธรรม แม่จึงขอให้อมีเลียต่อเวลาให้วิลโลว์หาที่ซ่อนตัวเพิ่มอีก 20 วินาที อมีเลียอธิบายสาเหตุที่ทำให้วิลโลว์เคลื่อนไหวช้าลงว่า “[...] เธอเดินเร็วไม่เท่าฉัน เพราะอุปกรณ์ตามขา ไม้ยันรักแร้ บ้างก็รถเข็น เธอจึงขยับตัวไปหาที่ซ่อนตัวได้ช้ากว่าฉันมาก ” [...] you couldn't get around as fast as I could, with your braces or crutches or wheelchair, and it took you longer

to wiggle into a hiding spot.⁹⁵ อมีเลียยกการเล่นซ่อนหาเพื่อชี้ให้ผู้่านเห็นว่าวิลโลว์มีข้อจำกัดทางด้านร่างกาย ทำให้เธอไม่อาจเดินได้ตามปกติหากไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกที่กล่าวไว้ข้างต้น แต่กระนั้นข้อจำกัดนี้มิได้ทำให้วิลโลว์นั่งนิ่งอยู่กับที่ไม่ว่าอะไร เพียงแต่วิลโลว์ทำกิจกรรมได้ช้ากว่าผู้ที่มีร่างกายปกติอย่างอมีเลียนั่นเอง

การที่วิลโลว์มีกระดูกเปราะบางทำให้อมีเลียต้องระมัดระวังตัวเป็นพิเศษเมื่ออยู่กับน้องเพื่อป้องกันไม่ให้น้องได้รับบาดเจ็บ แต่กระนั้นอมีเลียก็อดหงุดหงิดพ่อแม่ไม่ได้ที่พูดจ่าจี้จ๊าไซ้ตลอดเวลา เรื่องอันตรายที่อาจเกิดกับร่างกายของน้อง อมีเลียนำเสนอชีวิตของเธออย่างคร่าวๆดังนี้

Here's a snapshot of what it's like to be me:

Amelia, don't jump on the bed, you'll hurt Willow.

Amelia, how many times have I told you not to leave your socks on the floor, because Willow could trip over them?

Amelia, turn off the TV (although I've only watched a half hour, and you've been staring at it like a zombie for five hours straight).⁹⁶

นี่คือภาพอย่างคร่าวๆ ว่าชีวิตของฉันเป็นอย่างไร:

อมีเลีย อย่ากระโดดบนที่นอน เดี่ยวลูกทำให้วิลโลว์เจ็บหรอก

อมีเลีย ต้องให้แม่บอกลูกก็ครั้งว่าไม่ให้ทิ้งถุงเท้าบนพื้น เพราะวิลโลว์อาจสะดุดล้มได้

อมีเลีย ปิดทีวีได้แล้ว (ทั้งที่ฉันได้ดูเพียงครึ่งชั่วโมง ในขณะที่เธอจ้องดูทีวีราวกับผีดิบตลอด 5 ชั่วโมงโดยไม่หยุดพัก)

ข้อความที่อ้างข้างต้นสะท้อนว่าอมีเลียน้อยใจพ่อแม่ที่เป็นห่วงความปลอดภัยของน้องมากกว่าจิตใจของอมีเลีย อมีเลียยังรู้สึกที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อเธออย่างไม่เป็นธรรม เนื่องจากพ่อแม่มักดักเตือนและเข้มงวดกับเธอเพียงคนเดียว ขณะที่วิลโลว์ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ พ่อแม่กลับมิได้ว่ากล่าวแต่อย่างใด วิลโลว์เป็นดั่งศูนย์กลางของครอบครัวที่พ่อแม่ทุ่มเทความสนใจให้เพียงเพราะกระดูกของเธออาจแตกหักได้ง่ายจากการลื่นล้มหรือกระแทก ส่วนอมีเลียเปรียบเสมือนเงาที่ไร้ตัวตน มีตัวตนเมื่อการกระทำของเธออาจส่งผลต่อความปลอดภัยของน้องสาว พ่อแม่สร้างกฎหรือข้อห้ามกับอมีเลียเสมอ เธอจึงรู้สึกว่าพ่อแม่ลำเอียง

⁹⁵ Ibid., 86.

⁹⁶ Ibid., 19.

การที่พ่อแม่คิดถึงแต่น้อง ทำให้อมีเลียอิจฉาริษยาน้องสาวที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อ และแม่เป็นอย่างดี ขณะที่อมีเลียกลับถูกพ่อแม่ละเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่ที่เคยสนใจอมีเลียเพียงคนเดียว แต่บัดนี้เธอกลับรู้สึกห่างเหินกับแม่ ดังนั้นเมื่ออมีเลียทะเลาะกับแม่ แม่กลับไม่แก้ไขปัญหาใดๆ หากแต่ทิ้งให้ฉอนเป็นผู้ไกล่เกลี่ย ทว่าการที่ฉอนเป็นพ่อเลี้ยงของอมีเลียทำให้อมีเลียไม่อาจเชื่อสนิทใจได้ว่าเขารักเธอจริง อมีเลียเผยความรู้สึกต่อพ่อแม่ดังนี้

[...] Mom isn't the one who tries to iron out the mess. She's too busy making sure you're all right, so the task falls to Dad. Ah, see, there's something else that I'm jealous about: he's your real dad, but he's only my stepfather. [...] Sean adopted me, and he acts like he loves me just as much as he loves you – even though there's this black, jagged splinter in my mind that constantly reminds me this couldn't possibly be true.⁹⁷

แม่ไม่ใช่คนที่พยายามคลี่คลายปัญหา แม่มีแต่หวังว่าเธออยู่ดีมีสุขไหม พ่อจึงต้องทำหน้าที่คลี่คลายปัญหาแทน มีอีกอย่างที่ฉันอิจฉาเธอ เขาเป็นพ่อจริงๆ ของเธอ แต่เป็นเพียงพ่อเลี้ยงของฉัน [...] ฉอนรับเลี้ยงฉันและแสดงออกว่าเขารักฉันมากพอๆ กับเธอ – แม้ว่าในความคิดของฉันจะมีเศษเสี้ยวที่ขรุขระซึ่งคอยย้ำเตือนฉันว่ามันไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นได้

การมีน้องพิการ นอกจากอมีเลียรู้สึกว่าคุณแม่ทอดทิ้งเธอเพื่อดูแลน้อง แม่ยังทิ้งให้ฉอนทำหน้าที่ดูแลเธออีกด้วย แม้ว่าฉอนเป็นพ่อที่แสนดีรักใคร่ดูแลเธอและน้องเป็นอย่างดี แต่การที่ฉอนเป็นเพียงพ่อเลี้ยง เขาไม่ต่างจากคนแปลกหน้าที่อมีเลียต้องใช้เวลาในการปรับตัวเข้าหา อมีเลียจึงรู้สึกไม่สะดวกใจที่จะปรึกษาฉอนมากนักหรือเชื่อสนิทใจได้ว่าฉอนรักเธอราวกับลูกในไส้ของเขา ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับฉอนมีช่องว่างระหว่างกัน ช่องว่างนี้กันทั้งสองไม่ให้สนิทกันได้อย่างเต็มที่ จึงกล่าวได้ว่าการที่แม่แต่งงานใหม่ ทำให้อมีเลียรู้สึกว่าคุณแม่ไม่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอย่างสมบูรณ์

อมีเลียชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าปัญหาที่เกิดจากพ่อแม่ไม่ดูแลเอาใจใส่ลูกส่งผลให้เด็กตั้งเครียด อมีเลียไม่มีคนให้คำปรึกษา เนื่องจากพ่อแม่ทะเลาะกันเรื่องวิลโลว์และเรื่องคดีความ อมีเลียจึงไม่อาจระบายความอัดอั้นตันใจให้ใครฟังได้หรือขอคำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาครอบครัว นอกจากนี้คดีความยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างอมีเลียกับเอมมาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเธอร้ายฉาน เนื่องจาก

⁹⁷ Ibid., 17-18.

เอมมาเป็นลูกสาวของสูตินรีแพทย์ที่แม่ฟ้องร้อง ปัญหาเหล่านี้เข้ามาบั่นทอนอมีเลีย เป็นเหตุให้เธอระบายความเครียดด้วยการล้างคอและกรี๊ดร่างกาย อย่างไรก็ตามอมีเลียเก็บเจ็บบเรื่องเธอทำร้ายร่างกายตนเอง จนกระทั่งวันหนึ่งวิลโลว์เปิดห้องน้ำเข้ามาพบเธอกำลังกรี๊ดขา วิลโลว์จึงลองทำตาม คราวนี้อมีเลียเป็นผู้เปิดห้องน้ำมาพบน้องนอนหมดสติและเลือดนองอยู่ที่พื้น เป็นเหตุให้วิลโลว์เข้ารักษาตัวในโรงพยาบาล เหตุการณ์นี้สะเทือนใจอมีเลียและทำให้เธอเรียนรู้ความผิดพลาดของตนเอง อมีเลียสะท้อนความรู้สึกลึกผ่านบทสนทนาระหว่างเธอกับวิลโลว์ดังนี้

“What were you *thinking*?” I said.

“I just wanted to see what it was like,” you said. “When I saw you –”

“You shouldn’t have.”

“Well, I did. And you looked ... I don’t know ... so *happy*.” [...]

“It’s a stupid way to be happy. It’s what I did because I couldn’t be happy the normal way.” I shook my head. “I look at you, Wiki, with so much shit raining down on you, and you never let it get you down. But me, I can’t even be satisfied with all the good stuff in my life. I’m pathetic.”

[...] I swiped a tear from my eye. “Don’t try to be like me, Willow,” I said. “Especially since I was only trying to be like *you*.”⁹⁸

“เธอคิดอะไรของเธอ” ฉันพูด

“ฉันแค่อยากลองทำดูเท่านั้นว่าทำแล้วรู้สึกอย่างไร” เธอตอบ “ตอนฉันเห็นพี่ - ”

“เธอไม่น่าทำเลย”

“ฉันทำไปแล้ว พี่ดู ... ฉันไม่รู้ ... *มีความสุขมาก*” [...]

“เป็นวิธีการทำให้ตัวเองมีความสุขที่โง่มาก พี่ทำเช่นนั้นเพราะพี่หาความสุขแบบคนปกติทำไม่ได้” ฉันสายหัว “พี่เห็นเธอ วิกี⁹⁹ เธอพบปัญหามากมาย แต่เธอไม่ได้ปล่อยให้ปัญหาเหล่านั้นบั่นทอนจิตใจของเธอ แล้วดูพี่สิ พี่มีสิ่งดี ๆ ในชีวิต แต่พี่กลับไม่พอใจ พี่มันน่าสมเพช”

⁹⁸ Ibid., 415-16.

⁹⁹ อมีเลียตั้งฉายาวิลโลว์ว่าวิกิ (Wiki) เนื่องจากวิลโลว์ชอบอ่านหนังสือและให้ข้อมูลต่างๆ ที่คนทั่วไปไม่รู้ วิลโลว์จึงเปรียบเหมือนวิกิพีเดีย (Wikipedia) ซึ่งเป็นสารานุกรมที่รวบรวมข้อมูลมากที่สุดในอินเทอร์เน็ต

[...] ฉันทปาดน้ำตา “อย่าเอาพี่เป็นแบบอย่างเลย วิลโลว์” ฉันทพูด “เพราะพี่พยายามทำตัวเลียนแบบเธอนะ”

บทสนทนาที่อ้างข้างต้นสะท้อนว่ามีเสียใจที่เธอเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้แก่น้อง เป็นเหตุให้น้องทำตามและได้รับบาดเจ็บเกือบเสียชีวิต อมีเลียยอมรับว่าการทำร้ายร่างกายตนเองไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหาที่ดี รังแต่คงปัญหาไว้เช่นเดิม การที่ทำร้ายตัวเองจึงสะท้อนสภาพจิตใจที่อ่อนแอของอมีเลีย เธอจึงคิดว่าตัวเองน่าสมเพชเพราะเธอมีร่างกายที่สมบูรณ์และแข็งแรง แต่เธอกลับมีจิตใจที่อ่อนแอใช้ “วิธีโง่ๆ” ระบายความเครียดเพื่อให้ตัวเองมีความสุข ขณะที่วิลโลว์ถึงแม้จะมีร่างกายที่อ่อนแอ แตกหักง่าย แต่น้องกลับมีจิตใจที่เข้มแข็ง อดทนต่อปัญหา ไม่หวั่นไหวง่ายแบบอมีเลีย อมีเลียจึงละอายใจต่อการกระทำของตัวเอง

ส่วนวิลโลว์มีปมในใจเรื่องพ่อแม่ไม่ต้องการเธอและกลัวว่าพ่อแม่จะไล่เธอออกจากบ้านเพราะความพิการของตนเอง กล่าวคือ การที่วิลโลว์อายุเพียง 5 ขวบ เธอควรได้รับความรักและการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่ ทว่าการฟ้องร้องกลับทำให้พ่อแม่ทะเลาะกันและละเลยหน้าที่ในการดูแลลูก เป็นเหตุให้วิลโลว์คิดว่าพ่อแม่ไม่ต้องการเธอ อย่างไรก็ตามการที่ผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของวิลโลว์เพียงบทสุดท้าย เป็นเหตุให้ผู้วิจัยศึกษามุมมองของวิลโลว์ผ่านบทสนทนาที่เธอพูดคุยกับตัวละครอื่นๆ โดยเฉพาะอมีเลียที่มีบทสนทนายาวที่สุดในเรื่อง เนื่องจากพ่อแม่ต่างหมกมุ่นกันเรื่องของตนเองจนละเลยเรื่องลูก ภาระการดูแลวิลโลว์จึงตกมาที่อมีเลีย อีกทั้งการที่อมีเลียกับวิลโลว์เป็นพี่น้องกัน วิลโลว์จึงสะดวกใจบอกความในใจกับอมีเลียมากกว่าพ่อแม่

อมีเลียชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าถึงแม้พ่อแม่ต่างพยายามปิดบังวิลโลว์เรื่องคดีความด้วยการไม่พูดคุยกับลูกหรืออธิบายให้ลูกเข้าใจเรื่องคดีความ อย่างไรก็ตามวิลโลว์เริ่มประติดประต่อเรื่องราวด้วยตนเอง วิลโลว์คิดว่าพ่อแม่ทะเลาะกันเพราะเธอและถามไถ่พี่สาวว่าเป็นเช่นนั้นตามที่เธอคิดหรือไม่ อย่างไรก็ตามการที่พ่อแม่ทะเลาะกันเสียงดังเรื่องคดีความกลับทำให้วิลโลว์รู้เรื่องคดีความอยู่ดี แม้ว่าวิลโลว์มิได้เข้าใจคดีความ แต่เธอเข้าใจว่าพ่อแม่ไม่ต้องการเธอ วันหนึ่งที่วิลโลว์หกล้มกระดูกหัก อมีเลียไปเยี่ยมวิลโลว์ที่โรงพยาบาลทำให้อมีเลียรู้ว่าวิลโลว์รู้เรื่องราวความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในบ้านซึ่งมีวิลโลว์เป็นศูนย์กลางความขัดแย้ง วิลโลว์พูดคุยกับเธอดังนี้

[...] “You don’t have to be nice to me just because I won’t be around here much longer.”

That sent a chill down my spine. [...] Were you, like, dying?
“What are you talking about?”

“Mom wants to get rid of me because things like this keep happening.” You swiped the tears from your eyes with your hands. “I’m not the kind of kid anyone wants.”

“What are you talking about? [...]”

[...] “Nobody keeps things that get broken. Sooner or later, they get thrown away.”¹⁰⁰

[...] “พี่ไม่ต้องทำดีกับหนูหรอกเพราะว่าหนูจะอยู่ที่นี้ไม่นาน”

ทำเอาฉันเสียวสันหลังวาบ [...] หรือว่าน้องกำลังจะตาย “เธอพูดอะไรของเธอ”

“แม่ไม่อยากได้หนูเพราะว่าเรื่องแบบนี้เกิดเรื่อยๆ” เธอใช้มือปาดน้ำตา “หนูไม่ใช่เด็กแบบที่ใครต้องการ”

“เธอพูดอะไรของเธอ [...]”

[...] “ไม่มีใครเก็บสิ่งของที่แตกหักหรือ ไม่ซ้าก็เร็ว สิ่งของเหล่านี้ก็จะถูกทิ้ง”

บทสนทนาระหว่างวิลโลว์และอมีเลียที่ยกมานี้สะท้อนว่าผลกระทบจากการที่พ่อแม่ไม่พูดคุยและอธิบายให้ลูกเข้าใจปัญหาความซับซ้อนของความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่ เป็นเหตุให้ลูกเข้าใจผิด คิดไปเองว่าเป็นความผิดของตนเองที่ประสบอุบัติเหตุกระดูกหักบ่อยครั้ง พ่อแม่จึงไม่อยากเลี้ยงดูเธอแม้ว่าในมุมมองของชาร์ลอตต์ เธอทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดี แต่ในมุมมองของวิลโลว์กลับไม่ได้คิดเช่นนั้น ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าความหวังดีของชาร์ลอตต์ในการทำให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดีกลับไร้ความหมายในเมื่อในปัจจุบันวิลโลว์ไม่มีคุณภาพชีวิตที่ดี เธอวิตกและกังวลว่าพ่อแม่จะไล่เธอออกจากบ้านในเร็ววันนี้ การที่ผู้ประพันธ์นำเสนอบทสนทนาในมุมมองของอมีเลีย ผู้อ่านจึงรู้ว่าอมีเลียยังไม่รู้ว่าน้องพูดถึงเรื่องอะไรในตอนแรก ปฏิกิริยาของอมีเลียสะท้อนให้ผู้อ่านทราบอีกเช่นกันว่าพ่อแม่ไม่ได้ทำหน้าที่ดูแลสภาพจิตใจของวิลโลว์ ทั้งคู่ต่างวุ่นวายอยู่ในโลกของตัวเองจนและมิได้อธิบายให้ลูกสาวทราบเกี่ยวกับสถานการณ์ในครอบครัว ยิ่งพวกเขาไม่เปิดใจพูดคุยกับวิลโลว์ วิลโลว์ยิ่งทำความเข้าใจเรื่องราวต่างๆ เพียงลำพัง เป็นเหตุให้ลูกคิดว่าพ่อแม่ไม่รัก

อย่างไรก็ตามตอนจบของนวนิยายตอนที่วิลโลว์จมน้ำเสียชีวิต วิลโลว์เน้นย้ำให้ผู้อ่านเห็นปมความขัดแย้งระหว่างลูกกับพ่อแม่ชัดเจนมากขึ้น เกิดจากการที่พวกเขาให้ความสำคัญคนละเรื่อง ลูกให้ความสำคัญกับเรื่องของจิตใจมากกว่าร่างกาย ขณะที่แม่ให้ความสำคัญกับเรื่องของร่างกายมากกว่าจิตใจ วิลโลว์บอกเล่าความรู้สึกของเธอขณะที่เธอกำลังจมน้ำดังนี้ “หนูหลับตาและกุมสิ่ง

¹⁰⁰ Picoult, *Handle with Care*, 320-21.

ต่างๆ ที่หนูมั่นใจว่าเป็นจริงไว้ในกำปั้น พ่อแม่รักหนู ครั้งนี้หนูไม่ได้ทำกระดูกหัก” [...] I closed my eyes and curled my fists around the things I knew for sure: [...] That I was loved. That this time, it was not me who broke.]¹⁰¹ การที่วิลโลว์นึกถึงเรื่องพ่อแม่รักเธอเป็นเรื่องแรก สะท้อนว่าเธอให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากที่สุด กล่าวคือตลอดช่วงเวลาที่ชาร์ลอตต์ต่อสู้คดีในศาล วิลโลว์คิดเพียงอย่างเดียวว่าแม่ไม่รักเธอ แม่จึงต้องการกำจัดเธอ ทว่าหลังจากที่ชาร์ลอตต์ชนะคดี ความ เธอมีเวลาดูแลลูกเต็มเวลาอีกครั้ง ปมความขัดแย้งในจิตใจของวิลโลว์เรื่องแม่ไม่รักเธอจึงจางหายไป อย่างไรก็ตามสิ่งที่วิลโลว์ให้ความสำคัญรองลงมาคือเรื่องกระดูกหัก ฌอนและชาร์ลอตต์กลับกังวลเรื่องนี้มากที่สุด โดยเฉพาะชาร์ลอตต์ที่ลาออกจากงานเพื่อดูแลป้องกันไม่ให้ลูกได้รับอุบัติเหตุกระดูกหัก เธอเน้นย้ำเรื่องนี้กับวิลโลว์เสมอ แม้แต่วันที่ชาร์ลอตต์อนุญาตให้วิลโลว์ออกไปเดินเล่นข้างนอกเพียงคนเดียว เธอไม่ลืมย้ำเตือนวิลโลว์ให้ระวังตัวเอง แต่กระนั้นการที่วิลโลว์เป็นเด็กและให้ความสำคัญกับเรื่องของจิตใจมากกว่าร่างกาย เธอจึงทำตามความต้องการของตนเอง นั่นคือเดินบนบ่อน้ำที่เป็นน้ำแข็ง วิลโลว์ทราบดีว่าเธออาจลื่นหกล้มได้ เธอจึงหมอบคลานอย่างช้าๆ ทว่าวิลโลว์มิได้ตระหนักว่าพื้นผิวของน้ำแข็งบางและแตกหักง่าย โดยเฉพาะช่วงปลายฤดูหนาวของเดือนมีนาคม เมื่อพื้นน้ำแข็งแตก วิลโลว์จึงจมน้ำเสียชีวิต การที่ผู้ประพันธ์ให้วิลโลว์เสียชีวิตด้วยการจมน้ำเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าภัยอันตรายเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ในกรณีของวิลโลว์ เธอเสียชีวิตจากสาเหตุที่เธอไม่คาดคิด เธอจึงมิได้ระวัง อย่างไรก็ตามวิลโลว์กลับมิได้เป็นห่วงชีวิตของตนเอง หากแต่เธอกังวลว่ากระดูกของเธอแตกหักหรือไม่เนื่องจากเป็นสิ่งที่พ่อแม่เป็นห่วงมากที่สุด วิลโลว์จึงภูมิใจที่เธอทำตามคำสั่งของแม่ด้วยการรักษากระดูกไม่ให้แตกหัก ด้วยสองเหตุนี้ทำให้วิลโลว์สบายใจก่อนเสียชีวิต

3.2.3 มารินและไฟเพอร์: มุมมองของคนนอกครอบครัว

หัวข้อที่สามคือปัญหาความพิการในมุมมองของทนายความและสูตินรีแพทย์ ทนายความคิดว่าเด็กทุกคนมีสิทธิเกิด แม้ว่าพ่อแม่ไม่ต้องการลูกก็ตาม อีกทั้งความพิการของลูกเป็นปัญหาต่อพ่อแม่ เมื่อพ่อแม่มีสถานะการเงินไม่ดีเช่นครอบครัวของชาร์ลอตต์ ส่วนสูตินรีแพทย์มองว่าความพิการของวิลโลว์เกิดจากตัวเธอที่ทำหน้าที่ผิดพลาดในฐานะสูตินรีแพทย์และเพื่อนสนิทของชาร์ลอตต์

ผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของมารินเป็นครั้งแรกด้วยการเผยว่าเธอมีปมความขัดแย้งในใจเรื่องการเป็นลูกบุญธรรม มารินนึกสงสัยเสมอว่าเหตุใดแม่ผู้ให้กำเนิดเธอไม่ต้องการเธอ เมื่อมารินได้มาเป็นทนายความให้ชาร์ลอตต์ มารินมองว่าคดีความเรื่อง “การเกิดถือเป็นความเสียหาย” เป็นเรื่องของแม่ที่ไม่ต้องการลูก กล่าวคือหากชาร์ลอตต์รู้ว่าลูกจะเกิดมาพิการตั้งแต่ตอนเธอตั้งครรภ์ได้ 3 เดือน

¹⁰¹ Ibid., 473.

ชาร์ลอตต์จะทำแท้ง มารินจึงคิดว่าชาร์ลอตต์แยกว่าแม่ผู้ให้กำเนิดเธอเพราะชาร์ลอตต์ไม่ต้องการลูกของตนเองและต้องการทำแท้ง ขณะที่แม่ผู้ให้กำเนิดมารินไม่ต้องการมาริน แต่เลือกไม่ทำแท้งและมอบมารินให้สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทำให้มารินมีชีวิตและได้รับโอกาสดีๆ ในชีวิตเฉกเช่นทุกวันนี้ อย่างไรก็ตามมารินมาเป็นทนายความให้ชาร์ลอตต์กลับยิ่งทำให้เธอสับสนหาแม่ผู้ให้กำเนิดเธอมากยิ่งขึ้น มารินเผยความในใจดังนี้

[...] the more involved I became with the O'Keefe case, the harder it was to put my birth mother out of my mind. [...] If I had to represent a woman who wished she'd gotten rid of her child, then the least I could do was find my own mother and praise her for thinking differently.¹⁰²

[...] ยิ่งฉันพัวพันกับคดีความครอบครัวโอคีฟมากเท่าใด ยิ่งทำให้ฉันนึกถึงแม่ผู้ให้กำเนิดฉันมากขึ้น [...] ถ้าฉันต้องเป็นทนายความให้ผู้หญิงที่คิดทำแท้งลูก อย่างน้อยฉันควรตามหาแม่ผู้ให้กำเนิดฉันและชื่นชมเธอที่มีได้คิดเช่นเดียวกับชาร์ลอตต์

มารินยกย่องแม่ผู้ให้กำเนิดเธอที่อย่างน้อยให้กำเนิดเธอ แม้ว่าแม่ไม่ต้องการเธอก็ตาม ขณะที่ชาร์ลอตต์ให้กำเนิดลูก แต่กลับคิดว่าลูกไม่ควรถือกำเนิด อย่างไรก็ตามมารินสะท้อนว่าแม่ไม่ควรยุติการตั้งครรภ์เพียงเพราะลูกมิได้เป็นตามที่ตนต้องการ เด็กทุกคนมีสิทธิถือกำเนิด แต่กระนั้นมารินยังมีคำถามที่ค้างคาใจว่าเหตุใดแม่ผู้ให้กำเนิดเธอก็กลับไม่ต้องการเธอ มารินจึงตั้งปณิธานออกตามหาแม่ผู้ให้กำเนิดเธอ เมื่อเธอสืบเสาะค้นหาว่าแม่ผู้ให้กำเนิดเธอชื่อจูเลียต คูเปอร์ (Juliet Cooper) และไปพบเธอที่บ้าน มารินผิดหวังเพราะจูเลียตไม่ต้อนรับและไม่ต้องการเธอ จูเลียตอธิบายว่าเธอถูกข่มขืนและถูกทำร้ายร่างกายอย่างหนักตอนเธออายุ 16 ปี การที่มารินมาพบเธอทำให้เธอนึกย้อนถึงเหตุการณ์ในวันนั้นซึ่งเธอพยายามลบลืม อีกทั้งมารินยังมีตาและผมสีเดียวกับคนที่ข่มขืนจูเลียต ด้วยเหตุนี้จูเลียตจึงขอร้องไม่ให้มารินติดต่อเธออีก แม้ว่าแม่ผู้ให้กำเนิดมารินในชีวิตจริงมิได้เป็นดังที่มารินคาดหวัง อีกทั้งจูเลียตยังตอกย้ำปมในจิตใจของมารินเรื่องลูกที่แม่ไม่ต้องการ แต่มารินยังคงเชื่อมั่นว่าการทำแท้งไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาเรื่องการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์หรือทารกพิการด้วยการเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าวิลโลว์น่ารักเพียงใด

การที่มารินบอกเล่าว่าวิลโลว์น่ารักน่าเอ็นดูเพื่อสะท้อนว่าเธอเห็นอกเห็นใจวิลโลว์และตำหนิชาร์ลอตต์ที่ไม่ต้องการวิลโลว์ กล่าวคือมารินไปเยี่ยมวิลโลว์ที่บ้านเพื่อเก็บข้อมูลทำคดี เธอจึงได้มีเวลาพูดคุยและทำกิจกรรมร่วมกับวิลโลว์ มารินรู้สึกที่วิลโลว์ไม่ต่างจากเด็กวัย 5 - 6 ขวบทั่วไป ที่สำคัญ

¹⁰² Ibid., 224.

คือวิลโลว์มิได้แสดงออกว่าความพิการของตนเองเป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตดังที่ชาร์ลอตต์กล่าวอ้าง มารินบอกเล่าความรู้สึกของเธอเกี่ยวกับวิลโลว์และชาร์ลอตต์ดังนี้

I liked you. I liked you a lot. You were genuine and funny and smart, and maybe your bones broke every now and then. I liked you for dismissing your condition as the least important part of you – nearly as much as I disliked your mother for highlighting it.¹⁰³

ฉันชอบเธอ ฉันชอบเธอมาก เธอจริงใจ ตลกและฉลาด บางทีกระดูกของเธอหักเป็นครั้งคราว ฉันชอบที่เธอมองข้ามความพิการ เธอเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ฉันกลับรังเกียจแม่ของเธอที่ทำให้ความพิการของเธอเป็นเรื่องใหญ่

มารินมองว่าชาร์ลอตต์ทำให้ความพิการของวิลโลว์ดูเหมือนเป็นปัญหาและเป็นอุปสรรคเกินความเป็นจริง เป็นเหตุให้ตัวตนของวิลโลว์ในแง่มุมมองอื่นๆ ถูกบดบังเพราะความพิการ อาทิ วิลโลว์เป็นคนอารมณ์ขัน วิลโลว์รอบรู้เรื่องหนังสือ แม้ว่ามารินใช้เวลาเล่นและพูดคุยกับวิลโลว์เพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่ทำให้ผู้อ่านรู้จักวิลโลว์มากขึ้น สิ่งสำคัญคือวิลโลว์มิได้คิดว่าความพิการหรือกระดูกที่หักบ่อยเป็นปัญหาใหญ่โตสำหรับเธอหากแต่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของชีวิตเธอ วิลโลว์ดำเนินชีวิตแบบเด็กทั่วไป ด้วยเหตุนี้มารินจึงมองชาร์ลอตต์ในแง่ลบที่มองความพิการของวิลโลว์ที่เน้นย้ำว่าความพิการของวิลโลว์เป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิต

เมื่อคติความดำเนินมาถึงจุดที่ศาลตัดสินว่าชาร์ลอตต์ควรได้เงินค่าเสียหายหรือไม่ มารินตระหนักถึงความซับซ้อนของคติความยิ่งขึ้นเนื่องจากมีผู้พิการจากสมาคมผู้พิการของอเมริกาเดินทางมาร่วมฟังคำตัดสินของศาลและมาแสดงจุดยืนเรื่องสิทธิการมีชีวิตของผู้พิการและการต่อต้านคติความเรื่อง “การเกิดถือเป็นการเสียหาย” เนื่องจากคติความนี้ส่งสารบอกสังคมว่าเด็กพิการไม่ควรถือกำเนิดขึ้นมา มารินอดเห็นด้วยไม่ได้กับสารที่คติความนี้สื่อออกไป เธอเองก็เป็นผู้หนึ่งที่มีได้เห็นด้วยกับชาร์ลอตต์ตั้งแต่นั้น มารินเล่าความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องทำแท้งดังนี้

If it was acceptable to want to terminate a fetus that had Down or OI, what about when medical advances made it possible to see your child’s potential beauty, or her level of compassion? What about parents who wanted only a boy and learned they had conceived a

¹⁰³ Ibid., 226.

girl? Who would be allowed to set the bars for access, and for rejection?¹⁰⁴

หากอนุญาตให้คนทำแท้งทารกที่เป็นโรคดาวน์ซินโดรมและโรคกระดูกพรุนได้แล้ว เมื่อถึงคราวที่การแพทย์สามารถรู้ล่วงหน้าได้ว่าเด็กจะมีหน้าตาอย่างไร ฉลาดหรือไม่ เล่า แล้วกรณีที่พ่อแม่ต้องการเฉพาะลูกชาย แต่กลับได้ลูกผู้หญิงเล่า ใครจะเป็นผู้ กำหนดว่าเด็กคนใดสมควรอยู่ เด็กคนใดสมควรตาย

ทนายความชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าหากศาลตัดสินให้ชาร์ลอตต์ชนะคดีความ ศาลจะสร้างมาตรฐานให้แก่ สังคมว่าการทำแท้งทารกที่เป็นโรคดาวน์ซินโดรมและโรคกระดูกพรุนเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ในสังคม เนื่องจากการมีลูกที่เป็นโรคดังกล่าวพ่อแม่จะเสียค่าใช้จ่ายมหาศาลเพื่อดูแลลูก ศาลตัดสินให้ ชาร์ลอตต์ได้รับเงินค่าเสียหายเพราะความพิการของวิลโลว์ส่งผลต่อการเงินของครอบครัวจริง เนื่องจากครอบครัวโอคีฟไม่มีเงินเก็บให้ลูกเรียนระดับอุดมศึกษา ไม่มีเงินพาลูกไปเที่ยว ไม่มีเงินจัดงานวันเกิดใหญ่ๆ หรือซื้อของขวัญแพงๆ เพราะเงินทั้งหมดที่มีพวกเขาเก็บไว้จ่ายส่วนต่างๆที่ประกันไม่ ครอบคลุม

อย่างไรก็ตามมารินต้องการชี้ปัญหาทางจริยธรรมที่อาจตามมาในอนาคตเมื่อพ่อแม่นำ เทคโนโลยีทางการแพทย์มาใช้ในทางที่ผิด เช่น บ่งบอกว่าทารกในครรภ์จะโตมามีหน้าตาเช่นไรหรือมี สติปัญญาที่เฉลียวฉลาดหรือไม่ เพื่อทำแท้งลูกที่ไม่มีคุณสมบัติตามที่พ่อแม่ต้องการ หากเมื่อวันนั้น มาถึง ใครจะมีวิจารณญาณพอในการตัดสินปัญหาทางจริยธรรมนี้ คำกล่าวของมารินสะท้อนสภาพ สังคมปัจจุบันที่พ่อแม่วางแผนเรื่องลูกมากขึ้นเพราะปัจจัยทางการเงินทำให้พ่อแม่นิยมมีลูกเพียงหนึ่ง หรือสองคนเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นพ่อแม่จึงมีแนวโน้มที่จะใช้เทคโนโลยีทางการแพทย์เพื่อจำเพาะ เจาะจงลักษณะของพันธุกรรมลูกมากขึ้นกำจัดความผิดปกติทางพันธุกรรมเพื่อให้ลูกเกิดมาสุขภาพ แข็งแรงปราศจากโรคที่เกิดจากพันธุกรรม อาทิ ดาวน์ซินโดรม ตาบอดสี ลูคีเมีย (Leukemia) เบาหวาน หรือเพียงเพื่อจำเพาะเจาะจงคุณลักษณะของลูก เช่น เพศของลูก เทคโนโลยีทางการแพทย์ ในปัจจุบันช่วยให้พ่อแม่ระบุได้ว่าต้องการลูกชายหรือลูกสาวได้ตั้งแต่ก่อนตั้งครรภ์ แต่กระนั้นปัญหาที่ อาจตามมาคือปัญหาความสมดุลของประชากร เนื่องจากพ่อแม่ในสังคมบางสังคม อาทิ สังคมคมจีน และสังคมคมอินเดียนิยมลูกชายมากกว่าลูกสาว ท้ายที่สุดมารินเน้นย้ำว่ามนุษย์มีสิทธิตัดสินให้ใครเกิด หรือใครตายได้หรือไม่ หรือสิทธินั้นควรเป็นไปตามการคัดสรรทางธรรมชาติ

¹⁰⁴ Ibid., 440.

การที่ไฟเพอร์เป็นสูตินรีแพทย์ เธอจึงเผชิญกับปัญหาทางจริยธรรมโดยตรง โดยเฉพาะเรื่องชาร์ลอตต์กับการทำแท้ง ในมุมมองของไฟเพอร์ผู้เป็นสูตินรีแพทย์และเพื่อนสนิทของชาร์ลอตต์ไฟเพอร์เห็นว่าการที่ชาร์ลอตต์ฟ้องร้องเธอเป็นเรื่องเหนือความคาดหมายและไม่เป็นธรรม ในฐานะเพื่อนสนิทของชาร์ลอตต์และแม่อุปถัมภ์ของวิลโลว์ ตลอดเวลาที่ผ่านมาชาร์ลอตต์ไม่เคยกล่าวโทษไฟเพอร์ที่ปฏิบัติหน้าที่ไม่ดี เธอไม่เคยเผยว่าเธอต้องการทำแท้งหรือแสดงว่าความพิการของวิลโลว์เป็นปัญหาสำหรับเธอ ตรงกันข้ามชาร์ลอตต์กลับรักใคร่และดูแลลูกอย่างดี การที่ชาร์ลอตต์ฟ้องร้องเธอจึงเป็นการโยนความผิดของตัวเองและไม่ยอมรับความจริงว่าลูกเกิดมาพิการเพราะตัวเองตั้งครรรภ์ตอนอายุมาก อย่างไรก็ตามการฟ้องร้องไม่เพียงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับชาร์ลอตต์แตกร้าว ยังทำให้เธอเสียความมั่นใจในบทบาทการเป็นสูตินรีแพทย์ของตนเองอีกด้วย แต่กระนั้นไฟเพอร์ยอมรับว่าเธอทำผิดพลาดต่อชาร์ลอตต์ทั้งในฐานะสูตินรีแพทย์และเพื่อนสนิทถึงสองครั้ง ครั้งแรกคือตอนที่ไฟเพอร์มองข้ามความผิดปกติของกระดูกของทารกตอนเธอตรวจผลอัลตราซาวด์ของชาร์ลอตต์ซึ่งตั้งครรรภ์ 11 สัปดาห์เนื่องจากเธอคิดว่าเครื่องอัลตราซาวด์รุ่นใหม่นี้ทำงานได้อย่างดีเยี่ยม เธอจึงเห็นอวัยวะภายในของทารกชัดเจนและมีได้ให้คำแนะนำชาร์ลอตต์เรื่องการทำแท้งตอนที่เธอตรวจพบว่าการกในครรรภ์เป็นโรคกระดูกพรุน หลังจากนั้นเมื่อไฟเพอร์นัดชาร์ลอตต์เพื่อตรวจอัลตราซาวด์อีกครั้งชาร์ลอตต์ตั้งครรรภ์ 7 เดือน คราวนี้ไฟเพอร์ตรวจพบว่าการกในครรรภ์เป็นโรคกระดูกพรุน เธอแนะนำชาร์ลอตต์เรื่องทำแท้งระยะปลาย แต่เธอมิได้ช่วยชาร์ลอตต์ตัดสินใจ เป็นเหตุให้ชาร์ลอตต์ฟ้องร้องไฟเพอร์เรื่องปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง

ผู้ประพันธ์นำเสนอเรื่องราวในมุมมองของไฟเพอร์ในลักษณะขอความเห็นใจจากผู้อ่านด้วยการบอกเล่าว่าไฟเพอร์ให้ความช่วยเหลือและดูแลชาร์ลอตต์เป็นอย่างดี ตลอด 8 ปีที่ทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทกัน อาทิ แนะนำชาร์ลอตต์ให้รู้จักภอน และเป็นสูตินรีแพทย์ผู้ดูแลครรรภ์ของชาร์ลอตต์ตามที่ชาร์ลอตต์ร้องขอ ไฟเพอร์อธิบายว่าเธอผิดพลาดในหน้าที่แพทย์เพราะเธอเป็นเพื่อนสนิทของชาร์ลอตต์เป็นเหตุให้เธอมองข้ามความผิดปกติของทารกและมีได้แนะนำชาร์ลอตต์ให้ทำแท้ง กล่าวคือชาร์ลอตต์ตั้งครรรภ์ในวัย 38 ปีซึ่งเป็นวัยที่สูงว่าเกณฑ์เพราะเซลล์ไข่เริ่มเสื่อมคุณภาพเมื่อผู้หญิงอายุ 30 ปี เป็นเหตุให้ชาร์ลอตต์ตั้งครรรภ์ไม่สำเร็จ 2 ปีก่อนเธอฝากครรรภ์กับไฟเพอร์ นอกจากนี้ผู้หญิงวัย 30 ปีขึ้นไปยังมีโอกาสเสี่ยงมีลูกเป็นโรคดาวน์ซินโดรมสูงถึง 1 คนต่อทารกแรกเกิด 270 คน ในกรณีของชาร์ลอตต์ ผลการตรวจเลือดเผยว่าลูกของเธอมีโอกาสเป็นโรคดาวน์ซินโดรมสูงกว่าเกณฑ์ทั่วไปคือ 1 คนต่อทารกแรกเกิด 150 คน ดังนั้นตอนที่ชาร์ลอตต์ตั้งครรรภ์ได้ 11 สัปดาห์ไฟเพอร์มุ่งตรวจหาตัวบ่งชี้ว่าทารกเป็นโรคดาวน์ซินโดรมโดยเลือกเครื่องตรวจอัลตราซาวด์ใหม่ล่าสุดเพื่อให้ผลดีที่สุดไฟเพอร์จึงมิได้ตระหนักว่าการที่เธอเห็นสมองวิลโลว์ได้ชัดเจนเป็นเพราะกระดูกของวิลโลว์เปราะบางมิใช่เพราะเครื่องตรวจอัลตราซาวด์ทำงานได้อย่างดีเยี่ยมตามที่เธอเข้าใจ อย่างไรก็ตามไฟเพอร์

วินิจฉัยว่าลูกของชาร์ลอตต์ร่างกายปกติสมบูรณ์ดีและไม่ได้เป็นโรคคาวาน์ซินโดรม เมื่อไฟเพอร์มองย้อนกลับไปในอดีตเธอจึงตระหนักว่าเธอปฏิบัติหน้าที่ผิดพลาด

ส่วนการให้คำแนะนำผู้ฝากครรภ์เรื่องท่าแท้งนั้นเป็นหนึ่งในข้อบังคับปฏิบัติของสูตินรีแพทย์ในประเทศอเมริกาในการดูแลครรภ์ สูตินรีแพทย์ต้องแนะนำทางเลือกต่างๆ ให้แก่ผู้ที่มาฝากครรภ์ รวมถึงการทำแท้งเมื่อตรวจพบว่าทารกมีความผิดปกติทางร่างกาย การที่ไฟเพอร์มิได้แนะนำชาร์ลอตต์เรื่องท่าแท้งตอนตรวจอัลตราซาวด์ครั้งที่สองเพราะตอนตรวจอัลตราซาวด์ครั้งแรกชาร์ลอตต์ตอบปฏิเสธ กล่าวคือตอนที่ไฟเพอร์ตรวจอัลตราซาวด์ชาร์ลอตต์ครั้งแรก ไฟเพอร์เผยว่าชาร์ลอตต์กังวลว่าลูกอาจเป็นโรคคาวาน์ซินโดรม เธอจึงแนะนำชาร์ลอตต์เรื่องท่าแท้ง ชาร์ลอตต์มีปฏิกิริยาดังนี้ “ไฟเพอร์ ฉันทำทุกอย่างเพื่อมีลูกคนนี้ ฉันไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือ” [Piper, I worked too hard to have this baby. I'm not going to give it up that easily.]¹⁰⁵ เมื่อชาร์ลอตต์ปฏิเสธการทำแท้งในตอนตรวจอัลตราซาวด์ครั้งแรก ไฟเพอร์จึงมิได้แนะนำชาร์ลอตต์เรื่องท่าแท้งอีกที่ตอนตรวจอัลตราซาวด์ครั้งที่สอง ตอนนั้นชาร์ลอตต์ตั้งครรภ์ได้ 7 เดือน ไฟเพอร์สังเกตเห็นว่าทารกกระดูกหัก 5 ตำแหน่ง เธอจึงรู้ว่าทารกเป็นโรคกระดูกพรุนและส่งชาร์ลอตต์ไปพบแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทันที อย่างไรก็ตามไฟเพอร์ปฏิบัติหน้าที่ผิดพลาดที่มิได้แนะนำชาร์ลอตต์เรื่องท่าแท้ง ไฟเพอร์ยอมรับว่าเธอบกพร่องในสองเรื่องที่กล่าวมาข้างต้น เป็นเหตุให้เธอไม่สามารถสู้คดีได้และเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ไฟเพอร์สูญเสียความมั่นใจในฐานะสูตินรีแพทย์และเปลี่ยนไปทำงานคลินิกสุขภาพสตรี

นอกจากไฟเพอร์ทำผิดพลาดต่อชาร์ลอตต์ในฐานะสูตินรีแพทย์ ไฟเพอร์ยังทำผิดพลาดในฐานะเพื่อนสนิทที่มิได้ช่วยชาร์ลอตต์ตัดสินใจเกี่ยวกับวิลโลว์เกี่ยวกับเรื่องท่าแท้ง โดยเฉพาะหลังจากที่เธอตรวจพบว่าทารกในครรภ์เป็นโรคกระดูกพรุนทำให้พิการ ไฟเพอร์ส่งชาร์ลอตต์ให้ไปพบแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเรื่องกระดูก ไฟเพอร์เล่าว่าชาร์ลอตต์เสียใจมากเมื่อรู้ว่าลูกจะเกิดมาเจ็บปวดตลอดชีวิต แต่กระนั้นชาร์ลอตต์ไม่กล้าตัดสินใจท่าแท้ง แม้ว่าขณะนั้นเธอตั้งครรภ์เกือบ 7 เดือนแล้วก็ตามซึ่งปกติมักโรงพยาบาลกำหนดให้อายุครรภ์ต้องไม่เกิน 3 เดือนจึงอนุญาตท่าแท้งได้ อย่างไรก็ตามไฟเพอร์ยืนยันว่ามีแพทย์จำนวนหนึ่งที่ยอมท่าแท้ง หากการตั้งครรภ์เป็นอันตรายต่อสุขภาพแม่และทารกในครรภ์ ชาร์ลอตต์จึงถามไฟเพอร์ว่าหากไฟเพอร์เป็นเธอ ไฟเพอร์จะทำเช่นไร แต่ไฟเพอร์มีอาจตัดสินใจแทนชาร์ลอตต์ได้ การที่ไฟเพอร์มิได้ตอบชาร์ลอตต์จึงเป็นปมในใจของไฟเพอร์ ดังนั้นการที่ชาร์ลอตต์ฟ้องร้องเธอทำให้เธออยากย้อนกลับไปแก้ไขความผิดด้วยการตอบคำถามชาร์ลอตต์เกี่ยวกับการท่าแท้งดังนี้

¹⁰⁵ Ibid., 140.

What would I do? [...]

If you chose to stop a loved one's suffering – either before it began or during the process – was that murder, or mercy?

“Yes,” I whispered. “I would.”¹⁰⁶

ฉันจะเลือกทำหรือไม่ [...]

หากฉันเลือกยุติความเจ็บปวดให้คนรัก – ไม่ว่าจะ เป็นก่อนหน้าที่คนรักจะเจ็บปวดหรือ ณ ขณะที่คนรักกำลังเจ็บปวด – จะเรียกว่าฆาตกรรมหรือกรุณา

“ทำ” ฉันพูดแผ่วเบา “ฉันจะทำ”

การที่ไฟเพอร์เลือกทำแท้งสะท้อนความรู้สึกของไฟเพอร์สองด้าน ด้านแรกคือไฟเพอร์รักวิลโลว์ เช่นเดียวกับชาร์ลอตต์ เธอจึงไม่ยอมให้วิลโลว์เกิดมาทนทุกข์ทรมานเพราะเธอรู้ว่าวิลโลว์เจ็บปวดเพียงใดเมื่อกระดูกแตกหักแต่ละครั้ง จึงกล่าวได้ว่าในมุมมองของไฟเพอร์ การทำแท้งถือว่าการการุณยฆาต¹⁰⁷ เพื่อทารกจะได้ไม่ต้องเกิดมาทนทุกข์ทรมานกับโรคที่ก่อให้เกิดความพิการและความเจ็บปวดเฉกเช่นวิลโลว์ที่เป็นโรคกระดูกพรุน ความหมายที่สองคือไฟเพอร์รับไม่ได้ที่เธอถูกชาร์ลอตต์ฟ้องร้อง ดังนั้นหากไฟเพอร์แนะนำชาร์ลอตต์ให้ทำแท้งเสียแต่ตอนนั้น ปัญหาเรื่องการฟ้องร้องคงไม่เกิดขึ้น ไฟเพอร์คงไม่เสียเพื่อนและเสียความมั่นใจในตนเอง

ไฟเพอร์เป็นเหยื่อของกฎหมายที่เปิดช่องโหว่ให้มารินผู้เป็นทนายความของชาร์ลอตต์แสวงหาผลประโยชน์เพื่อสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเอง เนื่องจากคติความ “การเกิดถือเป็นความเสียหาย” ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ในสังคมเกี่ยวกับจริยธรรมการแพทย์ในการสืบทอดสันตติวงศ์เด็กผู้ใดสมควรถือกำเนิดหรือไม่สมควรถือกำเนิด แม้ว่าในทางกฎหมาย ศาลตัดสินให้ไฟเพอร์มีความผิดเพราะบกพร่องในหน้าที่การเป็นสูตินรีแพทย์ ทว่าในแง่จริยธรรม ตัวละครทุกตัวต่างตระหนักดีว่าการที่ชาร์ลอตต์ดำเนินคดีความเอาความผิดกับไฟเพอร์เป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรม เนื่องจากไฟเพอร์ปฏิบัติหน้าที่ดูแลครรภ์ชาร์ลอตต์เป็นอย่างดีและให้ความช่วยเหลือเธอและลูกมาโดยตลอด การที่ชาร์ลอตต์

¹⁰⁶ Ibid., 357.

¹⁰⁷ การการุณยฆาต มาจากคำว่า Mercy Killing หรือ Euthanasia หมายถึง “การฆ่าผู้ป่วยที่อาการหนัก และไม่มีทางรักษาให้ดีขึ้นได้เพื่อยุติความเจ็บปวดทรมาน” [...] is a practice of killing someone who is very ill and will never get better in order to end their suffering [...]. “Euthanasia,” in *Collins Cobuild Advanced Learner's English Dictionary* (Glasgow: HarperCollins, 2006), 484. ในกรณีของวิลโลว์ เธอเป็นโรคกระดูกพรุนซึ่งก่อให้เกิดความพิการและความเจ็บปวด อีกทั้งยังเป็นโรคที่ไม่มีทางรักษาให้หายได้ วิลโลว์จะเจ็บปวดทรมานจากโรคนี้อันไปตลอดชีวิต

ฟ้องร้องไพเพอร์เรื่องปฏิบัติหน้าที่สูตินรีแพทย์บกพร่องจึงสะท้อนว่าชาร์ลอตต์เป็นคนเห็นแก่ตัว เธอทำลายชีวิตของเพื่อนสนิทเพียงเพื่อประโยชน์ของตัวเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แชนเดิล วิท แคร์ เล่าเรื่องปัญหาความพิการของเด็กในครอบครัวผ่านมุมมองของตัวละคร 6 ตัว ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ พ่อแม่ ลูก และทนายความกับสูตินรีแพทย์ กลุ่มแรกคือมุมมองของฉอนกับชาร์ลอตต์ผู้เป็นพ่อแม่ ทั้งคู่ใช้ชีวิตที่แตกต่างกันเพื่อแสดงออกว่าทั้งคู่รักลูก ชาร์ลอตต์แสดงออกว่ารักลูกด้วยการทำตามที่ทนายความแนะนำด้วยการฟ้องร้องเรียกค่าชดเชยจากสูตินรีแพทย์เพื่อนำเงินมาพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ลูก ส่วนฉอนแสดงออกว่ารักลูกด้วยการไม่ร่วมฟ้องร้องกับชาร์ลอตต์ ฉอนคิดว่าลูกจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้ด้วยการมีพ่อแม่ที่ดูแลเอาใจใส่ ส่งผลให้ทั้งคู่ทะเลาะกัน ฉอนมองว่าชาร์ลอตต์เห็นแก่ตัวที่ฟ้องร้องเรียกค่าชดเชยที่ลูกพิการจากสูตินรีแพทย์ผู้เป็นเพื่อนสนิท เธอยังทำร้ายจิตใจสามีและลูกเพื่อชนะคดีความ อย่างไรก็ตามทั้งคู่แก้ไขปัญหาในมุมมองของผู้ใหญ่โดยมิได้คำนึงถึงความต้องการของลูกและมิได้นำลูกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหา การกระทำของพ่อแม่จึงส่งผลกระทบต่อจิตใจของลูกทั้งสองซึ่งอยู่ในกลุ่มที่สอง อมิเลียมองว่าปัญหาในครอบครัวมิได้เกิดจากความพิการของวิลโลว์ หากแต่เกิดจากแม่ละเลยเธอและน้อง ส่วนพ่อเป็นพ่อเลี้ยง เมื่อมีเลียไม่อาจขอคำปรึกษาจากพ่อแม่ได้ เธอจึงระบายความเครียดด้วยการทำร้ายร่างกายตนเอง ส่วนวิลโลว์กังวลว่าพ่อแม่จะทอดทิ้งเธอเพราะเธอพิการ กลุ่มที่สามคือมุมมองของทนายความที่ชื่อมารินและสูตินรีแพทย์ที่ชื่อไพเพอร์ มารินมีปมเรื่องแม่ผู้ให้กำเนิดไม่ต้องการเธอ เธอจึงรังเกียจชาร์ลอตต์เพราะคิดว่าชาร์ลอตต์ไม่ต้องการลูกผู้พิการ เมื่อเธอรู้จักชาร์ลอตต์มากขึ้น เธอจึงเข้าใจว่าชาร์ลอตต์รักลูกและยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่วนไพเพอร์เป็นเหยื่อของกฎหมายที่เปิดช่องโหว่ให้ชาร์ลอตต์ฟ้องร้องเรียกค่าชดเชย ไพเพอร์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าปัญหาทั้งหมดเกิดจากชาร์ลอตต์ผู้ดันทุรังที่จะมีลูกในวัย 38 ปีซึ่งลูกมีโอกาสเป็นโรคร้ายสูง ชาร์ลอตต์โยนความผิดของตัวเองที่มีได้ทำแท้งด้วยการใช้กฎหมายเอาความผิดกับไพเพอร์

3.3 แวนิชิง แอ็กตส์: ปัญหาการหายาร่างในครอบครัว

นวนิยายเรื่อง *แวนิชิง แอ็กตส์* (Vanishing Acts) นำเสนอปัญหาการหายาร่างในครอบครัวแมตทิวส์ (Mathews) ในอดีตที่ส่งผลต่อตัวละครพ่อแม่และลูกสาวในปัจจุบัน กล่าวคือหลังจากที่เอลีส (Elise) แท้งลูกชาย เอลีสหันไปติดสุราอย่างหนักเพื่อผ่อนคลายความเครียดและความโศกเศร้า ทำให้เธอปล่อยปละละเลยลูกสาวที่ชื่อเบธานี (Bethany) วัย 3 ขวบ ขณะเดียวกันการอยู่กับสามียิ่งย่ำเตือนเธอให้นึกถึงลูกที่เสียไป เป็นเหตุให้เธอนอกใจสามี ชาลส์ (Charles) พยายามช่วยเหลือเอลีสอย่างเต็มที่ แต่ล้มเหลว ชาลส์จึงหย่าร้างกับเอลีส ส่วนลูก กฎหมายในตอนนั้นให้สิทธิแม่เป็นผู้เลี้ยงดูลูกเท่านั้น ขณะที่ชาลส์ได้สิทธิในการดูแลลูกเฉพาะวันเสาร์อาทิตย์ เขาจึงรู้สึกว่าเขาไม่ได้รับความเป็น

ธรรมจากกฎหมาย เนื่องจากศาลตัดสินโดยมิได้คำนึงเรื่องแม่ติดสุราเป็นปัญหาต่อการเลี้ยงดูลูก ชาลส์อดทนกับปัญหานี้เรื่อยมาจนวันหนึ่งชาลส์มาส่งลูกที่บ้านเอลีสหลังจากที่ลูกอยู่กับเขาสองวัน เขาพบว่าดีตกรรยาเมาจนหมดสติอยู่บนพื้นและปล่อยให้บ้านสกปรกและรกรุงรัง ด้วยเหตุที่ชาลส์เป็นห่วงลูกและหมดหวังว่าเอลีสจะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ชาลส์จึงพาลูกหนีจากรัฐแอริโซนา (Arizona) ไปอยู่ที่รัฐนิวแฮมป์เชียร์ (New Hampshire) เพื่อให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าหากเขาเป็นผู้ดูแล ระหว่างทางชาลส์เดินทางไปรัฐนิวยอร์กเพื่อซื้อสิ่งที่เป็นอัตลักษณ์ (identity) ของคนที่เสียชีวิตไปแล้ว อาทิ หมายเลขประกันสังคม (social security number) สูติบัตร เพื่อสวมรอยเป็นคนนั้นๆ ชาลส์และลูกสาวจึงกลายเป็นแอนดรูว์ ฮอปกินส์ (Andrew Hopkins) และดีเลีย (Delia) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าแอนดรูว์เลี้ยงลูกดีเพียงใด การที่ดีเลียมีพ่อเลี้ยงดูเพียงคนเดียวส่งผลให้เธอมีปมในใจเรื่องขาดแม่ ดีเลียโหยหาและต้องการความรักจากแม่ ทว่าปมนี้คลี่คลายลงเมื่อตำรวจจับกุมแอนดรูว์ข้อหาลักพาตัวลูกสาวเมื่อ 28 ปีที่แล้ว เขาขึ้นศาลที่รัฐแอริโซนา ทำให้ดีเลียวัย 32 ปีเดินทางไปที่รัฐแอริโซนาเพื่อช่วยเหลือพ่อ ขณะเดียวกันเธอต้องการสืบเสาะค้นหาแม่เพื่อสานสัมพันธ์ เนื่องจากแม่ของเธอมิได้เสียชีวิตอย่างที่พ่อกล่าวอ้าง

ผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องโดยให้ตัวละคร 5 ตัวเป็นผู้เล่าเรื่องราวในมุมมองของตนเอง ได้แก่ ดีเลีย แอนดรูว์ เอลีส คู่หมั้นของดีเลียที่ชื่ออีริก (Eric) ซึ่งกลายเป็นทนายความของแอนดรูว์ และเพื่อนชายที่สนิทของดีเลียและอีริกชื่อฟิตซ์ (Fitz) ผู้ประพันธ์ใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งในการนำเสนอ มุมมองและทัศนคติของตัวละครแต่ละตัว ตัวละครสลับสับเปลี่ยนกันเล่าเรื่องในมุมมองของตัวเอง ในแต่ละบทมีตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่าเพียงผู้เดียว ชื่อบทในแต่ละบทจึงตั้งตามชื่อของตัวละครที่เป็นผู้เล่าในบทนั้นๆ เพื่อให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครตัวใดเป็นผู้เล่าเรื่อง นวนิยายเรื่องนี้มีทั้งหมด 27 บท ตัวละครแต่ละตัวนั้นเล่าเรื่องไม่เท่ากัน แบ่งตามผู้เล่าเรื่องดังนี้ ดีเลีย 8 บท แอนดรูว์ 6 บท อีริก 6 บท ฟิตซ์ 6 บท ขณะที่เอลีสเล่าเรื่องเพียงหนึ่งบทเท่านั้นเพราะผู้ประพันธ์ต้องการให้เอลีสทำหน้าที่เต็ม ส่วนเรื่องราวในอดีตที่แอนดรูว์ไม่ได้เล่าให้เต็มเพื่อให้พ่อลูกสานสัมพันธ์กันหลังจากคดีความสิ้นสุดลง

ผู้ประพันธ์ใช้ผู้เล่ามากกว่าหนึ่งคนเล่าเรื่องในมุมมองของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเห็นความเชื่อมโยงและการร้อยเรียงของเรื่องเล่า กลวิธีการใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนช่วยให้ผู้อ่านรู้สึกว่าคุณเองมิได้ถูกตัวละครตัวใดตัวหนึ่งครอบงำความคิด ทำให้ผู้อ่านมองปัญหาอย่างรอบด้าน แต่กระนั้น การที่ผู้ประพันธ์ให้น้ำหนักตัวละครแต่ละตัวเล่าเรื่องไม่เท่ากัน ทำให้มุมมองและความคิดของตัวละครที่เล่าเรื่องมากที่สุดมีอิทธิพลต่อผู้อ่านมากที่สุด เนื่องจากตัวละครตัวนั้นมีโอกาสให้น้ำผู้อ่านให้มองในมุมมองของตนมากที่สุด ในนวนิยายเรื่องนี้ดีเลียเป็นตัวละครที่มีบทบาทมากที่สุดในเรื่อง เพราะเธอ

เป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการกระทำของพ่อแม่ ผู้ประพันธ์จึงต้องการนำเสนอรายละเอียดของ อารมณ์ความรู้สึกของดิเลียตปัญหา อาทิ การหย่าร้าง บทบาทพ่อแม่ในการดูแลลูก

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังเล่าเรื่องด้วยการให้ตัวละครใช้สรรพนามบุรุษที่สอง “คุณ” แทนผู้ที่ ตัวละครกำลังสนทนากับ บ่อยครั้งผู้อ่านทราบว่าตัวละครสนทนากับดิเลีย เนื่องจากบริบทที่ตัวละคร พูดถึงมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับดิเลียโดยตรง ในแง่การร้องขอความเห็นใจจากเธอหรือบอกเล่าความในใจ ซึ่งไม่อาจเปิดเผยกับดิเลียในชีวิตจริง บางกรณีตัวละครอาจใช้สรรพนามคำว่า “คุณ” เพื่อหมายถึง มนุษย์ปุถุชนทั่วไป อย่างไรก็ตามทั้งสองกรณีทำให้ผู้อ่านรู้สึกราวกับว่าตัวเองเป็นดิเลียและตัวละคร กำลังสนทนากับตน เมื่อผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องเล่า ผู้อ่านจึงมีส่วนร่วมในการ วิพากษ์วิจารณ์ตัวละครและเป็นผู้ตัดสินการกระทำของตัวละครนั้นๆ

ในหัวข้อนี้กล่าวถึงมุมมองของตัวละครมากกว่าหนึ่งตัวที่มีต่อปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว เพื่อนำเสนอความซับซ้อนของปัญหาโดยแยกการวิเคราะห์ออกเป็นสามหัวข้อหลัก หัวข้อที่หนึ่ง คือ ปัญหาการหย่าร้างในมุมมองของแอนดรูว์และเอลีสผู้เป็นพ่อแม่ หัวข้อที่สอง คือปัญหาการหย่าร้างใน มุมมองของเพื่อนบ้าน 2 คน ได้แก่ อีริกและพิตซ์ และหัวข้อที่สาม คือปัญหาการหย่าร้างในมุมมอง ของดิเลียผู้เป็นลูก

3.3.1 แอนดรูว์และเอลีส: พ่อแม่ที่แยกทางกัน

หัวข้อนี้กล่าวถึงปัญหาการหย่าร้างในมุมมองของพ่อแม่ หัวข้อนี้ผู้วิจัยต้องการชี้ให้เห็นว่า ปัญหาการหย่าร้างในครอบครัวผูกโยงกับบทบาทหน้าที่พ่อแม่ในการปกป้องดูแลลูก กล่าวคือเอลีสจม อยู่ในความทุกข์ทรมานใจที่เธอแท้งลูกคนที่สอง เอลีสจึงดื่มเหล้าเพื่อลืมความทุกข์จนส่งผลกระทบต่อ ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับสามีและการปฏิบัติตามหน้าที่แม่ผู้ปกป้องดูแลลูก เป็นเหตุให้แอนดรูว์ ลักพาตัวลูกเพราะเขาไม่อาจทนเห็นลูกสาวถูกละเลยได้อีกต่อไป ในมุมมองของเอลีส แม้ว่าเธอทำ ผิดพลาดที่มีได้ดูแลลูกอย่างดี แต่แอนดรูว์ทำผิดเช่นกันที่พาลูกไปจากเธอ เป็นเหตุให้เธอเสียโอกาส อยู่ดูแลลูกถึง 28 ปี เอลีสจึงขอโอกาสแก้ตัวและขอความเป็นธรรมในการดูแลลูก ขณะที่ในมุมมอง ของแอนดรูว์ เอลีสอยู่ในสภาพที่เกินเยียวยา เธอไม่อาจดูแลตัวเองหรือลูกได้ เขาจึงพาลูกหนีเพื่อให้ ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

แม้ว่าผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของเธอน้อยที่สุด แต่กระนั้นเอลีสคือตัวละครสำคัญในการ ผูกเรื่องเนื่องจากเธอเป็นต้นเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาในเรื่อง ผู้อ่านจึงควรได้รู้สาเหตุที่ทำให้เธอติดเหล้า จากมุมมองของเธอเอง ในมุมมองของเอลีส ปัญหาการหย่าร้างเกิดจากความผิดพลาดของตนเอง

ผู้ประพันธ์นำเสนอเรื่องราวในมุมมองของเอลีสเพื่อให้เธอเป็นแม่ที่น่าสงสารและน่าเห็นใจ แม้ว่าเอลีสทำผิดพลาด แต่เธอไม่สมควรถูกแอนดรูว์ลงโทษด้วยการพรากลูกไปจากเธอ เอลีสเผยว่าสาเหตุที่ดื่มเหล้าอย่างหนักเป็นเพราะเธอแท้งลูกชาย “ฉันดื่มเหล้าเยอะตั้งแต่ก่อนที่ฉันได้รู้จักกับพ่อของเธออีก แต่ฉันยอมรับเลยว่าฉันมาติดเหล้าตอนที่ฉันแท้งลูก” [I drank a lot before I met your father, but I honestly think it took that miscarriage to make me an alcoholic.]¹⁰⁸ เอลีสยอมรับว่าเธอจมอยู่ในความทุกข์จนเธอไม่อาจทำอะไรได้ได้นอกจากดื่มเหล้าเพื่อลืมความทุกข์ เอลีสต้องการขอให้ดิเลียเห็นใจเธอเรื่องการติดสุรา เพราะเธอมีได้เป็นคนติดสุราตั้งแต่แรกเริ่มที่เธอรู้จักแอนดรูว์ ดังนั้นช่วงเวลาตั้งแต่ดิเลียเกิดไปจนถึงก่อนหน้าที่เอลีสแท้งลูกเป็นเวลา 3 ปี เป็นช่วงเวลาที่เธอมีสติและมีได้ปล่อยปละละเลยลูก อย่างไรก็ตามเอลีสยอมรับว่าเธอผิดที่มีได้ดูแลดิเลียเป็นอย่างดีหลังจากนั้น เอลีสเผยความในใจต่อเหตุการณ์ครั้งนั้นดังนี้ “ฉันรู้ตัวช้าเกินไปว่าการที่ฉันอาลัยอาวรณ์ลูกชายที่เสียชีวิตไป จะทำให้ฉันเสียลูกสาวที่มีชีวิตอยู่” [I didn't know until it was too late that trying to hold on to the baby I'd lost was going to cost me the child I already had.]¹⁰⁹ เอลีสเสียใจที่เธอรู้ตัวช้า เธอมีได้ใส่ใจดูแลดิเลียให้ดีตอนนั้น แต่กว่าเอลีสจะคิดได้ เธอเสียดิเลียไปแล้ว

เมื่อเอลีสพบดิเลียอีกครั้งหลังจากที่เธอเฝ้ารอลูกมา 28 ปี เอลีสต้องการให้ลูกเห็นว่าเอลีสเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อขอโอกาสทำหน้าที่แม่ดั้งเดิม แต่ดิเลียกลับมิได้เปิดโอกาสให้เอลีสได้อธิบายและหนีกลับบ้านทันทีที่เธอรู้ว่าเอลีสเคยเป็นคนติดเหล้า เอลีสจึงมีทันได้บอกลูกว่า “แม่มีได้เป็นคนแบบตอนนั้นแล้ว ลูกก็เช่นกัน” [I'm not the person I was then, any more than you are.]¹¹⁰ เอลีสสะท้อนว่าความผิดพลาดในอดีตทำให้เธอเปลี่ยนแปลงตัวเอง เธอมีได้เป็นแม่ที่ไม่เอาไหนแบบเดิมเมื่อ 28 ปีก่อน เอลีสเลิกดื่มสุราสองปีหลังจากที่ลูกถูกลักพาตัว ดังนั้นดิเลียไม่ควรยึดติดอดีตหรือสิ่งที่ตัวเองจินตนาการเกี่ยวกับแม่ หากแต่เธอควรเปิดใจเริ่มต้นใหม่ด้วยการให้โอกาสเอลีสแก้ตัว เมื่อดิเลียมิได้ให้โอกาสเอลีสแก้ตัวและไม่ต้องการสานต่อความสัมพันธ์กับเธอ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงไม่อาจสานต่อได้ สอดคล้องกับบทพยากรณ์เล่าเรื่องของเอลีสที่สิ้นสุดเพียงบทเดียว บทพยากรณ์เล่าเรื่องจึงเป็นตัวบ่งชี้ว่าเอลีสมีบทบาทในชีวิตดิเลียเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เพราะเอลีสมีบทบาทในชีวิตของดิเลียเพียงช่วงเวลาที่ย้อนหลังต่อสู่อดีตเท่านั้น หลังจากที่แอนดรูว์ชนะคดีความและศาลปล่อยตัวแอนดรูว์ออกจากคุก ทั้งแอนดรูว์และดิเลียต่างกลับไปใช้ชีวิตในรัฐนิวแฮมป์เชียร์ดั้งเดิม เอลีสไม่มีบทบาทในชีวิตของดิเลียและแอนดรูว์อีกต่อไป

¹⁰⁸ Jodi Picoult, *Vanishing Acts* (London: Hodder, 2006), 165.

¹⁰⁹ Ibid.

¹¹⁰ Ibid., 158.

อย่างไรก็ตามแม้ว่าเอลิซาโกรธที่แอนดรูว์พรางลูกไปจากเธอ แต่เมื่อเธอมาเยี่ยมแอนดรูว์ซึ่งถูกกักขังในคุกระหว่างการดำเนินคดี เธอกลับเผยความในใจเกี่ยวกับลูกให้แอนดรูว์ฟังดังนี้ “โ้วชาร์ลี” เอลิซาพูด [...] “ลูกโตมาสมบูรณ์แบบที่สุด” [“Oh, Charlie,” Elise says, [...] “She turned out absolutely perfect.”]¹¹¹ แม้ว่าเหตุการณ์นี้บอกเล่าในมุมมองของแอนดรูว์ แต่คำพูดของเอลิซาสะท้อนว่าเธอมีน้ำเสียงตื่นเต้น เธอมาได้มาเยี่ยมแอนดรูว์เพื่อตำหนิเขาที่ลักพาตัวลูก หากแต่ชื่นชมเขาที่เลี้ยงลูกได้ดีเยี่ยม เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะเอลิซาพบและพูดคุยกับดิลีย์ อีกทั้งเธอยังเข้าร่วมรับฟังคำให้การของผู้คนในศาลที่เกี่ยวข้องกับแอนดรูว์ กล่าวได้ว่าเอลิซายอมรับว่าแอนดรูว์เลี้ยงลูกได้ดีกว่าเธอ

หากเอลิสำหน้าทีผู้ก่เรื่องในส่วนของสาเหตุที่เธอตีแม่เหล้าอย่างหนักจนดูแลลูกไม่ได้ แอนดรูว์หน้าทีผู้ก่เรื่องในส่วนของสาเหตุที่ผลักดันเขาให้ลักพาตัวลูกสาว แอนดรูว์ลักพาตัวลูกเพราะปัญหาด้านกฎหมายในสหรัฐอเมริกาที่หลังจากการหย่าร้าง ศาลให้สิทธิแม่เลี้ยงดูบุตรทันที ทำให้ผู้เป็นพ่อไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกฎหมายในการได้สิทธิเลี้ยงดูลูก แอนดรูว์เผยว่า “สมัยนั้น ไม่มีใครคิดว่าพ่อจะทำหน้าที่เลี้ยงดูลูกได้ดีเท่าแม่ ... แม้แต่แม่ขี้เหล้าก็ตาม” [Back then no one believed a father could do as good a job raising a kid as a mother ... even an alcoholic one.]¹¹² คำพูดของแอนดรูว์สะท้อนให้เห็นว่ากฎหมายเมื่อเกือบ 30 ปีที่แล้วให้สิทธิการดูแลลูกแก่แม่เพราะเชื่อว่าแม่ทำหน้าที่ดูแลลูกได้ดีกว่าพ่อ แอนดรูว์จึงไม่ได้สิทธิดูแลลูกด้วยเหตุผลนี้ แอนดรูว์ไม่ได้รับความเป็นธรรมเพราะศาลไม่พิจารณาปัจจัยอื่นที่ส่งผลกระทบต่อกรเลี้ยงดูลูก อาทิ การติดเหล้า กล่าวคือการติดสุราทำให้ผู้เป็นแม่ไม่อาจควบคุมสติและอารมณ์ แอนดรูว์ยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่เอลิซาแต่งงานไม่อาจทำหน้าที่แม่ได้ นั่นคืองานวันเกิดของดิลีย์ตอนอายุ 2 ขวบ มีเพื่อนของดิลีย์และพ่อแม่ของพวกเขามาร่วมงาน แอนดรูว์เห็นว่าเอลิซาลงมาจากห้องนอนในอาการมึนเมาจึงขอให้เธอกลับไปที่ห้องนอนเพื่อพักผ่อน เป็นเหตุให้เอลิซาอารมณ์เสียและทำลายเค้กวันเกิดของดิลีย์ต่อหน้าเด็กและพ่อแม่ของพวกเขา เหตุการณ์วันนั้นทำให้แอนดรูว์ประจักษ์ว่าการติดสุราทำให้เอลิซาดูแลลูกไม่ได้

บทบาทของแอนดรูว์สะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่าแม่ที่ติดสุราไม่สมควรได้รับสิทธิดูแลลูกซึ่งสอดคล้องกับมุมมองของอีริคว่าการมีแม่ติดสุราเป็นปัญหาในวัยเด็ก ชีวิตในวัยเด็กของอีริคจึงเปรียบเสมือนภาพสะท้อนวัยเด็กของดิลีย์หากพ่อของเธอมิได้ลักพาตัวเธอจากแม่ติดสุรา การที่ผู้ประพันธ์ยกตัวอย่างแม่ติดสุราสองคน คนหนึ่งคือเอลิซาและอีกคนคือแม่ของอีริค เพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่า การที่แอนดรูว์ลักพาตัวลูกเป็นสิ่งที่สมควรกระทำ เนื่องจากเอลิซามีพฤติกรรมไม่เหมาะสมแก่การดูแล

¹¹¹ Ibid., 367.

¹¹² Ibid., 369.

ลูก ขณะที่แอนดรูว์ทำหน้าที่พ่อได้อย่างดีเยี่ยม อีริกและพิตซ์ต่างเห็นพ้องต้องกันในเรื่องนี้ พวกเขายกย่องให้แอนดรูว์เป็นพ่อในอุดมคติของพวกเขาเพราะว่าทั้งคู่ต่างมีพ่อและแม่ที่บกพร่องในหน้าที่ดูแลลูก มุมมองของอีริกและพิตซ์จึงช่วยเสริมให้การกระทำของแอนดรูว์ที่ลักพาตัวลูกจากแม่ซึ่งเฝ้าดูขอบด้วยธรรมยิ่งขึ้น ท้ายที่สุดทั้งคู่ต่างช่วยให้ดีเลียตระหนักได้ว่าแอนดรูว์ทำหน้าที่พ่อผู้ดูแลเธอเป็นอย่างดี อีกทั้งแอนดรูว์ยังป้องกันดีเลียจากการมีชีวิตในวัยเด็กเฉกเช่นอีริกที่มีบาดแผลในจิตใจจากการมีแม่ซึ่งเฝ้าล่า กอปรกับพ่อที่ทรงครอบครัวยุติ อีริกจึงกลายเป็นผู้ทำหน้าที่ดูแลแม่แต่เพียงผู้เดียว ในกรณีของพิตซ์ พ่อแม่ของเขาทะเลาะกันเพราะความเจ้าชู้ของพ่อ ทำให้ไม่มีใครทำหน้าที่ดูแลลูก พิตซ์จึงมีความทรงจำไม่ดีเกี่ยวกับพ่อแม่

อย่างไรก็ตามอีริกและพิตซ์ต่างอิจฉาดีเลียตั้งแต่เด็ก เนื่องจากเธอมีพ่อที่รักใคร่แสนดีและยังดูแลเอาใจใส่เธอเป็นอย่างดี แอนดรูว์เป็นแบบอย่างที่ดีของพ่อแม่ที่ทั้งคู่ต้องการ อีริกกล่าวดีเลียถึงแอนดรูว์ดังนี้ “เขาเป็นแบบอย่างพ่อที่ดี ทั้งใส่ใจและทุ่มเท เป็นพ่อแม่ที่ผมยอมทำทุกอย่างตอนเด็กๆ เพื่อให้ได้มาเป็นพ่อแม่ของตัวเอง” [He’s been a model father – attentive, devoted – the parent I would have killed to have when I was growing up.]¹¹³ ในมุมมองของอีริก ดีเลียนั้นโชคดีกว่าตัวเขามาก แม้ว่าเธอมีพ่อเลี้ยงดูเพียงคนเดียว ทว่าเป็นพ่อที่มีคุณภาพครบทุกประการ ขณะที่อีริกมีพ่อเจ้าชู้และหนีไปอยู่กับซู่ ส่วนแม่ติดสุราและมักเมาหมดสติ ทำให้ไม่สามารถดูแลอีริกหรือแม่แต่ตนเองได้ ภาระการดูแลแม่จึงตกมาที่เขาแต่เพียงผู้เดียว ทำให้อีริกมีช่วงเวลาในวัยเด็กที่เหน็ดเหนื่อยจากการดูแลทั้งตนเองและแม่ จึงกล่าวได้ว่ากรณีที่ผู้ประพันธ์ใช้ผู้เล่าหลายคนทำให้มีน้ำหนักรู้สึกเชื่อถือมากกว่าการให้ตัวละครเล่าเพียงตัวเดียว เนื่องจากผู้อ่านเห็นปัญหาเรื่องการมีพ่อแม่ติดสุราและเจ้าชู้จากประสบการณ์ชีวิตของตัวละครแต่ละตัว ปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้พ่อแม่ของพวกเขาละเลยหน้าที่ปกป้องดูแลลูก ด้วยเหตุนี้แอนดรูว์จึงได้รับความเป็นธรรมในตอนจบของเรื่องเมื่อศาลพิพากษาว่าเขาไม่ผิดที่ลักพาตัวลูก นอกจากนี้ยังอัยการฝ่ายโจทก์ซึ่งอยู่ฝ่ายตรงกันข้ามกลับเผยกับแอนดรูว์หลังจากที่เขาชนะคดีความว่า “หากเป็นฉัน ฉันก็จะทำเช่นเดียวกัน” [I would have done it, too.]¹¹⁴ คำพูดของอัยการสะท้อนว่าผู้ที่ควรยึดมั่นในกฎหมายยังเห็นชอบต่อการกระทำของแอนดรูว์ เป็นเพราะแอนดรูว์มีเหตุผลที่ดีในการลักพาตัวลูก คำพูดของอัยการเป็นตัวสะท้อนเจตนาของผู้ประพันธ์ที่คาดหวังว่าผู้อ่านจะมีความเห็นเช่นเดียวกับอัยการเมื่ออ่านนวนิยายจบเล่ม หลังจากผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีนำเสนอเรื่องราวโดยการให้ตัวละครหลายตัวเป็นผู้เล่าโน้มน้ำหนักผู้อ่านให้เห็นบทบาทของแอนดรูว์ในการทำหน้าที่พ่อผู้ปกป้องและดูแลลูก ซึ่งแตกต่างจากบทบาทของเอลิสในการดูแลลูกอย่างผู้จมอยู่ในความโศกเศร้าจากการสูญเสียลูกชาย เป็นเหตุให้เธอละเลยดีเลีย

¹¹³ Ibid., 30.

¹¹⁴ Ibid., 410.

3.3.2 อีริกและพิตซ์: มุมมองของคนนอกครอบครัว

อีริกและพิตซ์เป็นตัวละครที่ทำหน้าที่ให้ผู้อ่านเห็นบทบาทของพ่อแม่ที่ดีด้วยการเปรียบเทียบ แอนดรูว์กับพ่อแม่ของตน ปกติแล้วพ่อแม่มีหน้าที่ปกป้องและดูแลลูก ทว่าทั้งพ่อและแม่ของอีริกและพิตซ์ต่างจมอยู่กับปัญหาในชีวิตของตัวเอง อาทิ ปัญหาติดสุรา ปัญหาสามีนอกใจภรรยา เป็นเหตุให้พวกเขาไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูก อีริกและพิตซ์ต่างได้รับผลกระทบทางจิตใจตั้งแต่เด็ก การที่ทั้งคู่เป็นคนใกล้ชิดของดิเลีย ช่วยให้ดิเลียเห็นคุณค่าของพ่อและช่วยเหลือพ่อให้ชนะคดีความ

ครอบครัวของอีริกประสบปัญหาเรื่องพ่อทอดทิ้งครอบครัวไปมีผู้หญิงอื่น ส่งผลให้แม่ตีมสุรา เพื่อผ่อนคลายความเครียดและความโศกเศร้า อีริกเติบโตมากับแม่ชีเหล่า เธอมักอยู่ในสภาพมึนเมา จนไม่สามารถดูแลลูกหรือแม้แต่ตัวเองได้ อีริกจึงรับบทบาทภาระหน้าที่ดูแลแม่ด้วยตัวเอง อีริกเล่าว่า ตอนเขาอายุ 9 ขวบ ดิเลียล่วงรู้ความลับที่อีริกเก็บงำเกี่ยวกับแม่ชีเหล่า วันนั้นดิเลียมาหาอีริกที่บ้าน โดยมีได้นัดหมายเพื่อชวนเขาออกไปเล่น เธอเจออีริกกำลังช่วยเหลือแม่ที่นอนหมดสติบนกองอาเจียนในห้องครัว ดิเลียจึงช่วยอีริกพุงแม่ไปนอนบนโซฟา จากนั้นเธอยังช่วยเขาทำความสะอาดกองอาเจียนในห้องครัว เหตุการณ์วันนั้นทำให้อีริกอับอายขายหน้าอย่างยิ่ง เขาไม่เคยภูมิใจที่มีแม่ติดสุรา จึงขอร้องดิเลียไม่ให้บอกพิตซ์เรื่องนี้ การมีแม่ติดสุราเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้อีริกไม่ชวนเพื่อนมาเล่นที่บ้าน ผู้ประพันธ์ต้องการนำเสนอปัญหาของการมีแม่ติดสุรา นั่นคือลูกกลายเป็นผู้ดูแลทั้งตัวเองและแม่

แม่ของอีริกนอกจากดูแลลูกไม่ได้แล้ว เธอยังใช้ความรุนแรงกับลูก อีริกบอกเล่าถึงเหตุการณ์ที่แม่เมาเหล้าและทำร้ายร่างกายเขา ตอนนั้นอีริกอายุ 10 ขวบ แม่โกรธที่เขาแอบฟังเธอคุยโทรศัพท์ เธอจึงกระชากหูเขาให้ลุกขึ้น ดุด่าว่าเขา จากนั้นเธอบีบไปที่หัวของเขาอย่างแรง จนทำให้เขาารู้สึกมึนงง แม้ว่าแม่ของอีริกกล่าวขอโทษลูกว่าเธอมีได้ตั้งใจทำร้ายร่างกายเขาทันทีหลังจากที่ตบหัวเขา แต่การกระทำของเธอทำร้ายจิตใจลูก ในมุมมองของอีริก อากาการมีเมามีไซผลลัพท์ที่แย่ที่สุดจากการตีมสุรา แต่เป็นการกระทำความรุนแรงต่อเขาต่างหากที่อีริกรับไม่ได้ เขาจึงเกลียดแม่ ผู้ประพันธ์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นโทษของการติดสุราด้วยการนำเสนอแม่ของอีริกซึ่งมีอากาการมีเมามาจากการตีมสุรา เธอควบคุมสติอารมณ์ตัวเองไม่ได้ เป็นเหตุให้เธอทำร้ายร่างกายเขา

การที่อีริกเกลียดแม่ที่ติดสุรา ส่งผลให้เขารู้สึกโหยหาพ่อแม่ที่สามารถปกป้องดูแลลูกได้ผู้ที่ไม่ติดสุราและไม่ทำร้ายร่างกายอย่างแม่ของเขา ครอบครัวในอุดมคติที่อีริกต้องการคือครอบครัวที่อบอุ่นแบบดิเลีย ดังนั้นเมื่ออีริกผิดหวังจากครอบครัวของตนโดยเฉพาะให้ตัวแม่ของเขา เขามักหันไปพึ่งครอบครัวของดิเลีย ทว่าคราวนี้อีริกมิได้เข้าไปในบ้านดิเลียเช่นทุกครั้ง เนื่องจากเขามองผ่านหน้าต่าง

แล้วเห็นดิเลียกับพ่อกำลังสนุกสนานกับการกินข้าว อีริคจึงนั่งมองทั้งคู่บนสนามหญ้าข้างนอกบ้าน อีริคบรรยายภาพดิเลียและแอนดรูว์ขณะที่ทั้งคู่นั่งทานอาหารค่ำดังนี้

Their kitchen window burned buttery as a candle, and inside I could see Delia and her father eating dinner. Fried chicken. Her father had both of the drumsticks in his hands, and he was making them do a can-can across the platter toward Delia.

I sat down on the lawn. I didn't really want to interrupt them, I realized. I just wanted to know that somewhere, in a household, this was going on."¹¹⁵

แสงจากหน้าต่างห้องครัวสว่างไสวราวกับแสงเทียน ผมมองเห็นดิเลียกับพ่อของเธอ กำลังกินข้าวอยู่ในครัว พ่อของเธอจับน่องไก่ทอดสองน่องมาเต้นแคนแคนเหนือจาน ตรงหน้าดิเลีย

ผมนั่งลงบนสนามหญ้า คิดว่าไม่อยากรบกวนพวกเขา ผมแค่อยากแน่ใจว่ามีครอบครัวที่เป็นอย่างนี้จริงๆ

ภาพที่พ่อลูกทานข้าวและหยอกล้อกันอย่างสนุกสนานท่ามกลางแสงเทียนแสดงให้เห็นภาพของครอบครัวที่เพียบพร้อมไปด้วยความรัก ครอบครัวของดิเลียจึงเป็นลักษณะครอบครัวในอุดมคติที่ อีริคโหยหา เธอมีพ่อที่ทำหน้าที่ดูแลรักใคร่ลูกเป็นอย่างดีซึ่งแตกต่างกับครอบครัวของอีริคอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากเขามีแม่ที่ติดสุราจนไม่อาจทำหน้าที่พ่อแม่ที่ดีได้ ส่วนพ่อทอดทิ้งครอบครัวไปมีผู้หญิงอื่น ส่งผลให้บรรยากาศในบ้านของอีริคไร้ซึ่งความสุข ความสนุกสนานและขาดชีวิตชีวา แม่ของอีริคจึงเป็นตัวอย่างของพ่อแม่ที่ล้มเหลวในบทบาทหน้าที่ปกป้องดูแลลูก ผู้ประพันธ์ยังชี้ให้ผู้อ่านเห็นปัญหาของครอบครัวอเมริกันที่มีพ่อแม่ติดสุรา พวกเขาไม่อาจให้ความอบอุ่นและดูแลเอาใจใส่ลูกได้ดี เป็นเหตุให้ลูกขาดความรัก

อีริคมิได้เป็นคนเดียวที่ประสบปัญหาพ่อแม่ละเลยหน้าที่ปกป้องดูแลลูก พิตซ์ก็ประสบปัญหาเช่นกัน นั่นคือปัญหาพ่มีชู้และแม่ไม่ยอมรับความจริง พ่อของพิตซ์ทำงานเป็นพนักงานขาย เขาเดินทางไปขายของต่างเมืองบ่อยจึงมักมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ส่วนแม่ของพิตซ์แก้ปัญหาด้วยการสร้างทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเกี่ยวกับการกระทำของพ่อและทำตัวให้ยุ่งอยู่เสมอ ปัญหาที่กล่าวมานี้เป็นเพียงปัญหาส่วนหนึ่งที่พิตซ์ต้องเผชิญตลอดชีวิตในวัยเด็กของเขา เมื่อ

¹¹⁵ Ibid., 109.

ปัญหาไม่ได้รับการแก้ไข ปัญหาจึงทวีความรุนแรงขึ้น เช่น พ่อติดการพนัน แม่ใช้มีดขู่ฆ่าพ่อหากเขาพาขึ้นมาที่บ้านเธออีก และเหตุการณ์เกินเลยจนทำให้แม่กินยานอนหลับหมดกระปุก พิตซ์จึงต้องโทรเรียกรถพยาบาล สิ่งที่พิตซ์กล่าวมาข้างต้นเกี่ยวกับพ่อแม่ของเธอเป็นเรื่องราวที่ครอบครัวที่มีทั้งพ่อและแม่นั้นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะทำหน้าที่ดูแลลูกได้ดีกว่าครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว การที่พ่อแม่ใส่ใจสนใจลูกต่างหากคือบทบาทสำคัญของการเป็นพ่อแม่

การที่พิตซ์นำเสนอภาพครอบครัวของตนเพื่อให้ดิเลียเห็นว่าปัญหาเรื่องเธอถูกพ่อลักพาตัวนั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเทียบกับปัญหาที่พิตซ์ประสบตั้งแต่เด็ก เขายังช่วยให้ดิเลียรู้สึกว่าเธอโชคดีที่มีพ่อที่ใส่ใจเลี้ยงลูกเป็นอย่างดี ดิเลียไม่ควรเสียใจที่เธอไม่มีแม่หรือรู้สึกว่าเขาได้รับความรักน้อยกว่าครอบครัวที่มีทั้งพ่อและแม่ พิตซ์กล่าวกับดิเลียว่า “พ่อของเธอดีกว่าพ่อแม่ของหลายๆ คนรวมกันเสียอีก” [Your dad was better than most parents put together.]¹¹⁶ สรุปได้ว่าพิตซ์และอีริคมีชีวิตวัยเด็กที่ยากลำบากและมีคุณภาพชีวิตที่ย่ำแย่ เนื่องจากพ่อแม่ของทั้งคู่ต่างจมอยู่กับปัญหาของตน อาทิ ปัญหาติดสุรา ปัญหาสามีนอกใจภรรยา เป็นเหตุให้พวกเขาละเลยภาระความรับผิดชอบที่มีต่อลูก เมื่อเป็นเช่นนั้นลูกจึงพึ่งพาตนเอง ในมุมมองของพ่อแม่ของทั้งคู่ต่างจมอยู่กับปัญหาของตน เป็นเหตุให้พวกเขาละเลยภาระความรับผิดชอบที่มีต่อลูกพิตซ์และอีริค ทั้งคู่จึงขาดดิเลียที่แอนดรูว์ปฏิบัติตนเป็นพ่อที่ดี แม้ว่าเวลาที่แอนดรูว์ลักพาตัวดิเลียจากแม่เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แต่การกระทำของเขากลับช่วยให้เธอมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นมากกว่าการเติบโตมากับแม่ผู้ติดสุรา ดิเลียจึงมิได้ประสบปัญหาในวัยเด็กเช่นเดียวกับอีริคและพิตซ์

3.2.3 ดิเลีย: ลูกสาวผู้โหยหาแม่

การที่ดิเลียมีแอนดรูว์เป็นผู้เลี้ยงดูเธอแต่เพียงผู้เดียวนั้น ย่อมมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างดิเลียและพ่อ กล่าวได้ว่าสายสัมพันธ์ระหว่างเธอและเขานั้น แน่นแฟ้นกว่าสายสัมพันธ์ระหว่างอีริคและพิตซ์กับพ่อแม่ของพวกเขา แต่กระนั้นความสัมพันธ์ระหว่างดิเลียกับพอกกลับมิได้สนิทแนบแน่น หากแต่มีช่องว่างระหว่างกัน ช่องว่างนี้ทั้งสองจนไม่สามารถเชื่อมโยงกันได้อย่างเต็มที่ สาเหตุหลักที่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างดิเลียและแอนดรูว์มีสองสาเหตุ สาเหตุแรกคือแอนดรูว์ไม่อาจเป็นที่ปรึกษาแก่ดิเลียในเรื่องเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของผู้หญิงได้ สาเหตุที่สองคือดิเลียอัจฉาเด็กที่มีทั้งพ่อและแม่ เนื่องจากเธอมีปมเรื่องขาดแม่ สองสาเหตุนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สายสัมพันธ์ระหว่างดิเลียกับพอกมีปัญหา ส่วนปมเรื่องการขาดแม่ของดิเลีย แม้ว่าเธอพยายามเยียวยาด้วยการสร้างแม่ขึ้นมาในจินตนาการเพื่อชดเชยส่วนที่พ่อไม่อาจเติมเต็มให้เธอได้ แต่กระนั้นเมื่อเธอพบแม่จริงๆ สิ่งที่ดีเสีย

¹¹⁶ Ibid., 9.

จินตนาการวาดฝันเกี่ยวกับแม่ของเธอกลับทำให้เธอผิดหวัง เนื่องจากเอลีสมีได้เป็นแม่ตามแบบที่เธอคาดหวัง ซึ่งเกิดจากสาเหตุ 3 ประการ ประการแรก คือแม่มีพื้นเพทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากเธอ ประการที่สอง คือทั้งคู่มิได้ใช้ชีวิตร่วมกันถึง 28 ปี ประการสุดท้ายคือแม่ติดสุราและมีได้ปกป้องดูแลเธอ เป็นเหตุให้ดิเลียเชื่อมโยงกับเอลีสไม่ได้และตัดสินใจไม่สานต่อความสัมพันธ์กับแม่ ดิเลียจึงกลับไปสานสัมพันธ์กับพ่อให้เหนียวแน่นขึ้นด้วยการช่วยเหลือให้เขาชนะคดีความ

ตลอดช่วงวัยเด็กของดิเลีย เธอมองเพียงส่วนที่เป็นปมด้อยของเธอ นั่นคือการไม่มีแม่เฉกเช่นเด็กคนอื่นๆ ดิเลียจึงอิจฉาเด็กที่มีทั้งพ่อและแม่ แม้ว่าพ่อทำหน้าที่ดูแลเธอได้ดีเพียงใด แต่พ่อไม่อาจแทนแม่ได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัวของผู้หญิง อาทิ การมีประจำเดือน การใช้ผ้าอนามัย การจูบครั้งแรก ช่องว่างระหว่างดิเลียกับพ่อจึงเกิดขึ้น เธอเผยความรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาในวัยเด็กจากการไม่มีแม่ดังนี้

“There were times I missed my mother desperately while I was growing up – when all the other kids at school had two parents at the Holiday Concert, when I got my period and had to sit down on the lip of the bathtub with my father to read the directions on the Tampax box, when I first kissed Eric and felt like I might burst out of my skin.”¹¹⁷

“ช่วงเวลาที่ยืนเติบโต ฉันคิดถึงแม่อยู่บ่อยครั้ง เช่น ตอนวันงานคอนเสิร์ตวันหยุดที่เด็กๆ ต่างพาพ่อและแม่มาร่วมงาน ตอนฉันมีประจำเดือน ฉันกับพ่อนั่งบนขอบอ่างอาบน้ำอ่านวิธีการใช้ผ้าอนามัย ตอนฉันจูบอีริกและรู้สึกขาบชานไปทั่วร่างกาย”

ดิเลียชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าอุปสรรคข้างต้นมีสาเหตุมาจากการที่พ่อไม่อาจทำหน้าที่ในส่วนของเธอได้ โดยเฉพาะเรื่องผ้าอนามัยและประสบการณ์จูบครั้งแรกซึ่งเป็นเรื่องที่ลูกสาวมักแบ่งปันกับแม่เพราะผู้หญิงสามารถเข้าใจความรู้สึกของกันและกันดีกว่าผู้ชาย แม้ว่าแอนดรูว์แสดงให้เห็นว่าเขาพยายามช่วยเหลือลูกอย่างดีที่สุดแบบที่พ่อจะสามารถช่วยเหลือลูกสาวได้ แต่การที่เขาไม่มีความรู้หรือประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับการใช้ผ้าอนามัยทำให้ดิเลียเงินอายที่พ่อสอนให้เธอใช้ผ้าอนามัย ส่วนเรื่องความรัก ดิเลียกล่าวว่าเธอไม่อาจแบ่งปันความรู้สึกที่เธอได้จูบกับอีริกให้พ่อฟังได้ เนื่องจากเธอเกรงใจและเงินอายพ่อ ดิเลียจึงเก็บความรู้สึกนั้นไว้คนเดียว

¹¹⁷ Ibid.

อย่างไรก็ตามแม้ว่าแอนดรูว์เต็มเต็มส่วนที่ดิเลียต้องการจากแม่ไม่ได้ แต่แอนดรูว์เป็นแบบอย่างที่ดี ทำให้เธออยากโตขึ้นมาเป็นแบบเขา ดิเลียพยายามเชื่อมโยงตนเองเข้ากับพ่อด้วยการเลียนแบบการกระทำของเขา อาทิ การโกนหนวด เธอใช้แปรงสีฟันเลียนแบบท่าทางของพ่อขณะโกนหนวด ดิเลียบอกเล่าความรู้สึกของเธอในวัยเยาว์ดังนี้

I used to love to watch my father shave. I had no mother to show me the wonders of blush and mascara; [...]. I'd pretend to shave beside him with a toothbrush. Then we would lean into the mirror together – my father checking for spots he had missed; and me, glancing from his eyes and jaw and lips to mine, trying to find all the matches.

As a child, all I ever wanted was to grow up to be just like him.¹¹⁸

แต่ก่อน ฉันชอบดูพ่อโกนหนวด ฉันไม่มีแม่มาสอนการใช้แปรงปิดแก้มและมาสคารา [...] ฉันจึงหยิบแปรงสีฟันเลียนแบบท่าทางพ่อตอนโกนหนวดอยู่ข้างๆ จากนั้นเราทั้งคู่โค้งตัวเข้าหากระจกข้างหน้า พ่อมองหาจุดที่ไม่ได้โกน ส่วนฉันชายตามองตา คาง ริมฝีปากของพ่อและของฉัน เพื่อหาส่วนที่เรามีเหมือนกัน

ตอนเด็กๆ ฉันต้องการเพียงอย่างเดียวคือโตมาเป็นแบบพ่อ

การที่ดิเลียพยายามเลียนแบบพ่อเป็นการลดความรู้สึกว่าตนเองแตกต่างจากพ่อ เธอสามารถหาวิธีเชื่อมโยงตนเองเข้ากับพ่อได้ด้วยการเลียนแบบท่าทางพ่อโกนหนวด กล่าวได้ว่าในโลกแห่งความเป็นจริง แอนดรูว์เป็นต้นแบบเดียวที่ดิเลียมีในครอบครัว เธอจึงนำเขามาเป็นแบบอย่างในการพัฒนาตนเองขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ อย่างไรก็ตามดิเลียเน้นย้ำว่าเธอรู้สึกเช่นนั้นเฉพาะตอนเด็ก เมื่อเธอเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เธอไม่ได้รู้สึกเช่นนั้นแล้ว นอกจากนี้การที่ดิเลียมิได้เรียนรู้วิธีแต่งหน้าในตอนเด็กสะท้อนว่าเธอยังคงโหยหาแม่ เพราะการโกนหนวดนั้นไม่อาจทำให้เธอเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับพ่อได้อย่างสมบูรณ์ ส่งผลให้เกิดช่องว่างระหว่างความสัมพันธ์ของเธอกับเขา แม้ว่าแอนดรูว์พยายามทุ่มเทในการเลี้ยงลูกให้ดีเพียงใดก็ตาม แต่เขาไม่อาจทำให้ดิเลียรู้สึกโหยหาแม่ลดลง

ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจจากการไม่มีแม่ส่งผลให้ดิเลียสร้างแม่ขึ้นมาในจินตนาการตามลักษณะผู้หญิงที่เธอพบทั่วไปตามที่ต่างๆ เช่น ข้างสระว่ายน้ำ ในเทพนิยาย หรือในภาพยนตร์ เพื่อ

¹¹⁸ Ibid., 329.

ชดเชยส่วนที่พ่อแม่อาจเติมเต็มให้เธอได้ ดิเลียยังสร้างเรื่องราวที่เธอสามารถเชื่อมโยงตนเองเข้ากับแม่ได้ โดยเฉพาะเรื่องการเป็นแม่ เนื่องจากเธอไม่มีต้นแบบให้ปฏิบัติตาม เธอจึงจินตนาการให้แม่ของเธอมีลักษณะดังนี้ “ฉันอยากเป็นแม่ที่สู้ทุกวิถีทางเพื่อได้อยู่กับลูก ฉันคิดว่าแม่เป็นแบบนั้น” [I wanted to be the kind of mother who couldn't be separated from a child without putting up a fierce fight. I like to believe my own mother had been that way.]¹¹⁹ ผู้ประพันธ์ต้องการชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าดิเลียจินตนาการให้แม่มีลักษณะตามที่เธอต้องการ ดังนั้นดิเลียจึงคาดหวังไว้สูงว่าเอลีสจะเป็นแม่ในอุดมคติของเธอ

อย่างไรก็ดีเพื่อให้ผู้อ่านเห็นปมเรื่องการขาดแม่ชัดเจนขึ้น ผู้ประพันธ์จึงให้ดิเลียเลือกเรียนสาขาสัตววิทยาในระดับอุดมศึกษาและเลือกทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับวิธีการที่ถูกใช้ชี้ตัวพ่อแม่และวิธีการที่พ่อแม่ใช้ชี้ตัวลูก เธอได้ข้อสรุปที่น่าสนใจว่า “สัญชาตญาณที่ช่วยให้พ่อแม่ลูกระบุชี้กันและกันได้นั้น มิใช่สิ่งที่มีมาโดยกำเนิด หากแต่พัฒนาขึ้นจากสายสัมพันธ์ที่พ่อแม่ลูกใช้ชีวิตร่วมกัน” [Instinct, as it turns out, isn't defined as a trait you're born with, but one that develops as a parent and child bond.]¹²⁰ จากการทดลองวิจัยเกี่ยวกับสัตว์ ดิเลียสรุปว่าหากจับพ่อแม่แยกออกจากลูกตั้งแต่เด็ก พ่อแม่จะไม่อาจจะระบุชี้ว่าตัวไหนเป็นลูกของตัวเอง ลูกก็เช่นเดียวกันไม่อาจจะระบุชี้ว่าตัวไหนเป็นพ่อแม่ของตน พ่อแม่ลูกจึงหากันไม่พบ ผู้ประพันธ์ใช้ผลการศึกษานี้เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างดิเลียกับแม่ และดิเลียกับพ่อ โดยชี้ให้ผู้อ่านเห็นความสำคัญของการใช้ชีวิตร่วมกันตั้งแต่เด็ก กล่าวคือความผูกพันระหว่างพ่อแม่กับลูกต้องสร้างขึ้นมาจากการใช้ชีวิตร่วมกันตั้งแต่เล็กจนโต มิได้เกิดขึ้นชั่วข้ามคืนเพียงเพราะพวกเขา มีสายเลือดเดียวกัน

การที่แอนดรูว์พาดิเลียหนีจากเอลีสตั้งแต่ตอนเด็กทำให้ดิเลียมีโอกาสใกล้ชิดกับแม่เพียง 3 ปีเท่านั้น แม่เป็นแค่เพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่กลับสร้างบาดแผลภายในจิตใจเธอเรื่อยมา ดิเลียยังคงโหยหาความรักและการดูแลเอาใจใส่จากแม่แม้กระทั่งในปัจจุบันที่เธออายุ 32 ปี สิ่งเดียวที่ช่วยให้เธอได้รู้สึกใกล้ชิดกับแม่นั้น คือความทรงจำต่างๆ ในอดีต เนื่องจากแอนดรูว์มักหลีกเลียงประเด็นเกี่ยวกับเอลีสและอดีตอันขมขื่น ความสัมพันธ์ของดิเลียกับแม่จึงเป็นความสัมพันธ์ที่ดิเลียจดจำได้ในวัยเยาว์และสิ่งที่เธอจินตนาการขึ้นมาใหม่เท่านั้น ดิเลียจึงรู้สึกผิดหวังเมื่อแม่ในชีวิตจริงมิได้เป็นอย่างที่เธอจินตนาการ เนื่องจากดิเลียนำประสบการณ์ที่เธอเรียนรู้จากพ่อแม่ของอีริคและพิตซ์มาจินตนาการวาดฝันให้แม่เป็นคนที่มีคุณสมบัติที่ดีพร้อมเหมาะสมเป็นพ่อแม่ อาทิ ไม่ตืดเหล้า ไม่เจ้าชู้ ไม่ใช่ความรุนแรง ที่สำคัญที่สุด คือแม่ของเธอต้องสามารถปกป้องดูแลลูกได้

¹¹⁹ Ibid., 11.

¹²⁰ Ibid., 137.

เมื่อดิเลียกับเอลิสพบกันครั้งแรก เธอไม่มั่นใจว่าการที่เธอรู้สึกคุ้นเคยกับเอลิสเมื่อทั้งคู่กอดกัน นั้นเป็นความรู้สึกที่เธอรู้สึกจริง หรือเป็นความรู้สึกที่เธออยากให้เกิดขึ้น เนื่องจากเธอต้องการได้แม่ กลับคืนมาจนอาจจินตนาการความรู้สึกคุ้นเคยนี้ขึ้นมาเอง ดิเลียอธิบายดังนี้ “ฉันไม่แน่ใจว่าการที่ฉัน รู้สึกคุ้นเคยกับแม่เป็นเพราะฉันจำแม่ได้ หรือเพราะว่าฉันพยายามเชื่อว่าฉันรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ แม่ยังมี กลิ่นกายเหมือนวนิลาและแอปเปิล” [it’s hard to know whether this feels familiar because I remember it, or because I so badly want it to. She still smells like vanilla and apples.]¹²¹ แม้ว่าดิเลียไม่คุ้นหน้าคุ้นตากับเอลิสเพราะเธอไม่ได้พบแม่มา 28 ปี แต่เธอสามารถระบุได้ว่าเอลิสเป็นแม่ของเธอจากกลิ่นกายที่เธอจำได้ในวัยเยาว์ ทันทีที่ดิเลียเข้าสวมกอดเอลิส ขณะเดียวกัน การที่ดิเลียรู้สึกไม่มั่นใจว่าเอลิสเป็นแม่ของเธอยังแสดงให้เห็นว่าดิเลียไม่ได้รับการเลี้ยงดูจาก เอลิสเป็นเวลานานซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเธอเองเกี่ยวกับความสามารถของสัตว์ในการระบุชี้ พ่อแม่ลูกของตัวเอง กล่าวคือเอลิสไม่ต่างจากคนแปลกหน้า ทว่าตัวบ่งชี้เดียวที่ทำให้ดิเลียมั่นใจว่าเอลิส คือแม่ของเธอจริงๆ คือกลิ่นกาย ซึ่งไม่มีน้ำหนักพอที่จะทำให้ดิเลียรู้สึกผูกพันกับเอลิสได้ กล่าวได้ว่า การที่ดิเลียได้รับการเลี้ยงดูจากเอลิสทำให้สายสัมพันธ์ระหว่างเธอและแม่ไม่ได้รับการพัฒนาให้แน่น แพนและทำให้เธอไม่รู้สึกคุ้นเคยหรือผูกพันกับแม่ที่อยู่ตรงหน้า

ในส่วนความสัมพันธ์ระหว่างดิเลียกับแม่ ดิเลียคาดหวังว่าเธอจะสามารถเชื่อมโยงกับเอลิสได้ ทันที ดังนั้นการที่ดิเลียไปพบเอลิสครั้งแรกที่บ้านกลับทำให้เธอผิดหวัง นอกจากเธอไม่เชื่อมโยงกับแม่ ได้ทันทีแล้ว เธอยังรู้สึกว่าเอลิสไม่ต่างอะไรกับคนแปลกหน้าที่เธอไม่เคยรู้จัก ดิเลียเผยความรู้สึกของเธอเมื่อพบแม่เป็นครั้งแรกดังนี้ “ฉันไม่เคยคิดจินตนาการว่าแม่จะพูดภาษาสเปนเป็นภาษาหลัก หรือ แต่งงานใหม่ หรือดูเป็นๆ ฉันไม่เคยคิดจินตนาการว่าแม่จะเป็นคนแปลกหน้าถึงเพียงนี้” [In none of my imaginings was my mother Spanish-speaking, or remarried, or awkward. In none of my imaginings was she a total stranger.]¹²² ดิเลียรู้สึกไม่คุ้นเคยกับแม่เพราะความแตกต่างทาง วัฒนธรรม กล่าวคือแอนดรูว์เลี้ยงดูดิเลียแบบชาวอเมริกันเชื้อสายอังกฤษ เธอคุ้นเคยกับการพูด ภาษาอังกฤษ วัฒนธรรมแบบชาวอังกฤษ ดิเลียจึงแปลกใจเมื่อพบเอลิส เพราะเธอไม่คาดฝันว่าเอลิส จะมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากเธอ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับแม่ต้องเริ่มต้นใหม่ จากศูนย์ เพราะว่าทั้งคู่ไม่เคยรู้เรื่องราวของกันและกันตลอดเวลา 28 ปีที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ดิเลียรู้แต่ เพียงว่าเอลิสเป็นแม่ที่ให้กำเนิดและเธอคือลูกสาวที่ถูกพ่อลักพาตัวไปเท่านั้น ดิเลียผิดหวังเพราะได้ สร้างคุณลักษณะของแม่โดยอ้างอิงจากชีวิตที่เธอคุ้นเคย อาทิ การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ การ ไม่มีคูครองคนใหม่เฉกเช่นพ่อของเธอ และการเป็นคนมั่นใจในตัวเองเฉกเช่นพ่อของเธอ สิ่งเดียวที่

¹²¹ Ibid., 139.

¹²² Ibid., 141.

ดิเลียมีร่วมกันกับเอลิสคือทั้งคู่มีสายเลือดเดียวกันซึ่งไม่เพียงพอให้ทั้งคู่คุ้นเคยกันได้ ผู้ประพันธ์ใช้ความห่างเหินเพื่อแสดงให้ผู้อ่านเห็นว่าดิเลียและแม่เชื่อมโยงกันได้ลำบาก ดังนั้นดิเลียและแม่จึงหาทางเชื่อมโยงกันด้วยการระลึกความทรงจำที่ทั้งคู่มีร่วมกัน

ดิเลียเล่าเรื่องราวทุกอย่างที่เธอจำได้ให้เอลิสฟัง รวมทั้งความฝันอันแปลกประหลาด อาทิ ฝันที่ว่าตนปลุกต้นมะนาว ฝันว่าตนชื่อ “กริลลา” (Grilla) เพื่อให้เอลิสช่วยไขข้อสงสัยของดิเลียเกี่ยวกับความฝันเหล่านี้ สำหรับดิเลีย ใจหนึ่งเธอเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงในอดีต แต่อีกใจหนึ่งเธอเชื่อว่าความฝันเหล่านี้เป็นเรื่องไม่น่าเกิดขึ้นจริง ทว่าเอลิสยืนยันว่าเหตุการณ์ดังกล่าวมิใช่ความฝัน หากแต่เป็นความทรงจำของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงที่บ้านหลังนี้ เอลิสเผยว่าตอนเด็กดิเลียอาศัยอยู่บ้านของเธอในรัฐแอริโซนาซึ่งเป็นรัฐเขตร้อน ตั้งอยู่ในภาคตะวันตกเฉียงใต้สุดของสหรัฐอเมริกาจึงเหมาะสมแก่การปลุกต้นมะนาว ขณะที่ดิเลียคุ้นเคยกับการอาศัยอยู่ในรัฐนิวแฮมป์เชียร์ซึ่งเป็นรัฐเขตหนาวทางตะวันออกเฉียงเหนือสุดของประเทศ ดิเลียจึงแปลกใจเรื่องเธอปลุกต้นมะนาวในความฝันและคิดว่าอาจเป็นเรื่องที่เธอจินตนาการขึ้นมาเอง ดิเลียกล่าวว่า “ภายในครึ่งชั่วโมง แม่ให้สิ่งที่พ่อให้เธอไม่ได้ นั่นคืออดีต” [In a half hour my mother has managed to give me what my father couldn't: my past.]¹²³ อดีตในวัยเด็กของดิเลียเป็นเรื่องที่เธอกระหายใคร่รู้ เนื่องจากแอนดรูว์ทั้งปกปิดและหลีกเลี่ยงไม่พูดถึงเรื่องราวในอดีตอยู่เสมอ ทำให้ดิเลียเกิดคำถามและช่องว่างในจิตใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต การที่เอลิสอธิบายเรื่องราวในอดีตให้กระจ่าง เธอจึงมีบทบาทเติมเต็มชิ้นส่วนสำคัญที่ขาดหายในชีวิตของดิเลีย เอลิสจึงเปรียบเสมือนสะพานที่เชื่อมโยงดิเลียเข้ากับอดีต ทำให้ดิเลียเข้าใจตัวเองมากขึ้น อาทิ ชีวิตในวัยเด็ก ภูมิลำเนาเดิม อีกทั้งยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างแม่ลูก ทำให้ดิเลียรู้สึกดีกับเอลิสและยอมรับเอลิสมากขึ้น

แม้ว่าเอลิสช่วยเติมเต็มเรื่องราวที่ดิเลียไม่รู้เกี่ยวกับตัวเองและครอบครัวเมื่อครั้งวัยเยาว์ ทว่าการรับรู้เรื่องราวในอดีตบางเรื่องกลับสร้างบาดแผลในใจดิเลียทั้งหมดสองเรื่อง เรื่องแรกคือเอลิสเคยติดสุรา ส่วนเรื่องที่สองคือดิเลียถูกแฟนใหม่ของแม่ล่วงละเมิดทางเพศ สองเรื่องนี้ทำให้เธอเสื่อมศรัทธาในตัวเอลิส กล่าวคือหลังจากที่ดิเลียพูดคุยกับเอลิสบ่อยขึ้น ดิเลียจึงถามพ่อว่าเหตุใดเขาจึงลักพาตัวเธอ แอนดรูว์เผยให้ดิเลียเห็นปัญหาของการมีแม่ติดสุราดังนี้ “ดิเลีย แม่ของลูกติดสุรา แม่ดูแลตัวเองยังไม่ได้เลย จะดูแลลูกได้อย่างไร” [Your mother was a drunk, Delia. She couldn't take care of herself, much less a baby.]¹²⁴ การที่เอลิสดื่มสุราเป็นอาฉิมทำให้เธอทำหน้าที่ดูแลลูกไม่ได้และเป็นเหตุปัจจัยสำคัญที่ทำให้แอนดรูว์ลักพาตัวดิเลีย ประเด็นเรื่องการมีแม่ติดสุราเป็นเรื่อง

¹²³ Ibid., 144.

¹²⁴ Ibid., 148.

ที่ดิเลียยอมรับไม่ได้มาตั้งแต่เด็ก เนื่องจากเธอมีประสบการณ์ไม่ดีเกี่ยวกับแม่ของอิริคตอนเธออายุ 9 ขวบ ดิเลียช่วยอิริคพยุงแม่ที่เมาจนหมดสติบนพื้นในห้องครัวไปนอนบนโซฟา กอปรกับอิริคยังเล่าให้ดิเลียฟังว่าแม่เคยทำร้ายร่างกายเขา ดิเลียจึงรู้ผลเสียของการมีแม่ติดสุราเป็นอย่างดี เมื่อพ่อเผยว่าแม่ติดสุรา ดิเลียจึงฝังใจว่าคนติดสุราไม่อาจทำหน้าที่พ่อแม่ที่ดีแก่ลูกได้และเริ่มมีทัศนคติในแง่ลบต่อแม่

นอกจากนี้แอนดรูว์ยังชี้ให้ดิเลียเห็นอันตรายของการมีแม่ติดสุราเป็นผู้ดูแลด้วยการเล่าว่าลูกเกือบเสียชีวิตจากการถูกแมงป่องต่อย เพราะดิเลียแพ้พิษแมงป่องอย่างรุนแรง กล่าวคือวันนั้นแอนดรูว์ออกไปทำงาน ดิเลียอยู่บ้านกับเอลิสเพียงลำพัง การที่เอลิสดื่มสุราเป็นอาเจิน เธอจึงมิได้เอาใจจดจ่ออยู่กับการดูแลลูก เป็นเหตุให้ลูกถูกแมงป่องต่อยในบ้านของเธอเอง แม้ว่าเอลิสนำดิเลียส่งโรงพยาบาลได้ทันท่วงที ทว่าเหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าการติดสุราส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันของผู้ดูแลลูก เนื่องจากการดื่มสุราปริมาณมากทำให้ผู้ดื่มประมาทและขาดสติสัมปชัญญะ ส่งผลให้ลูกได้รับอันตราย แม่ติดสุราจึงไม่สามารถปกป้องดูแลลูกได้ หากแอนดรูว์มิได้ลักพาตัวดิเลีย เธออาจได้รับอันตรายจากเหตุการณ์คล้ายคลึงกันเป็นแน่

เหตุการณ์ที่ดิเลียถูกแมงป่องต่อยมิใช่เหตุการณ์ในอดีตเพียงเดียวที่กระทบกระเทือนจิตใจดิเลีย ยิ่งดิเลียนึกถึงอดีตมากเท่าใด เธอยิ่งจำเหตุการณ์ในอดีตมากขึ้นเท่านั้น หนึ่งในนั้นคือเหตุการณ์ที่เธอถูกแฟนใหม่ของแม่ที่ชื่อวิกเตอร์ (Victor) ล่วงละเมิดทางเพศ ดิเลียค่อยๆ นำความทรงจำในวัยเด็กมาเชื่อมโยงกัน กอปรกับวิกเตอร์อธิบายคำว่า “กริลลา” แปลว่า “จิ้งหรีด” ซึ่งเป็นคำแสดงความเอ็นดูที่เขามักใช้เรียกดิเลียในตอนนั้น ทำให้ดิเลียจำเหตุการณ์ตอนที่วิกเตอร์ล่วงละเมิดทางเพศเธอได้ วันนั้นเธอออกไปปลุกต้นมะนาวกับวิกเตอร์เพียงลำพัง ดิเลียเผยความทรงจำของเธอเกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าวดังนี้ “เขายกฉันขึ้นนั่งบนหัวไหล่ มือของเขาขยับเหมือนผีเสื้อที่ส่วนลึกของน่องขาของฉัน” [*He swings me up onto his shoulders. He clasps the backs of my legs, to steady me. His hands are butterflies on the insides of my thighs.*]¹²⁵ แม้ว่าดิเลียมิได้กล่าวว่าวิกเตอร์ใช้มือลูบไล้รอยเวทของเธอก็ตาม แต่คำพูดของดิเลียสะท้อนว่าวิกเตอร์ มีเจตนาล่วงละเมิดทางเพศเธอด้วยการใช้มือล่วงเข้าไปลูบไล้ “ส่วนลึกของน่องขา” ซึ่งเป็นบริเวณอวัยวะเพศของเธอนั่นเอง แม้ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าวิกเตอร์ล่วงละเมิดดิเลียตอนเด็กหรือไม่ นอกจากดิเลียและวิกเตอร์ ทว่าวิกเตอร์ปฏิเสธข้อกล่าวหานี้ ความทรงจำของดิเลียเป็นหลักฐานเดียวที่ยืนยันได้ว่าวิกเตอร์ล่วงละเมิดทางเพศเธอ เหตุการณ์นี้ตอกย้ำให้เอลิสเป็นแม่ที่ไม่ดูแลลูกตามคำบอกเล่าของแอนดรูว์

¹²⁵ Ibid., 394.

หากผู้อ่านมองเหตุการณ์นี้ในมุมมองของเอลีส วิกเตอร์รักและเอ็นดูดีเลีย เธอไม่คิดว่า วิกเตอร์จะเบียดเบียนต่อลูกสาว อีกทั้งดีเลียยังมีได้บอกเอลีสว่าวิกเตอร์ล่วงละเมิดทางเพศเธอวันนั้น เอลีสจึงตกใจที่ดีเลียกล่าวหาวิกเตอร์เช่นนั้น ทว่าในมุมมองของดีเลีย การที่เธอมีได้บอกแม่ตอนนั้น เนื่องจากดีเลียยังเด็กและไม่รู้ว่าการกระทำของวิกเตอร์ถือเป็นการล่วงละเมิดทางเพศเธอ เมื่อเธอเป็นผู้ใหญ่และนึกย้อนกลับไปตอนเธออายุ 3 ขวบ ดีเลียมั่นใจว่าวิกเตอร์ล่วงละเมิดทางเพศเธอ อย่างไรก็ตามการที่ดีเลียจำได้ว่าตนถูกวิกเตอร์ล่วงละเมิดทางเพศมิได้ทำให้ดีเลียรู้สึกแย่มากเท่าการที่เอลีสปักใจเชื่อว่าวิกเตอร์บริสุทธ์ ดีเลียเสียใจและผิดหวังที่แม่ไม่เชื่อเธอ นอกจากเอลีสไม่อาจป้องกันดีเลียจากการถูกแมงป่องต่อย เธอยังไม่อาจป้องกันลูกจากการได้รับการถูกวิกเตอร์ล่วงละเมิดทางเพศ

เมื่อดีเลียเรียนรู้ว่าเอลีสมิได้เป็นแม่ในแบบที่เธอจินตนาการวาดฝันไว้ เนื่องจากเอลีสล้มเหลวในการทำหน้าที่ปกป้องดูแลดีเลียในวัยเด็กถึงสองครั้ง ทำให้ดีเลียตระหนักถึงความจริงสองเรื่อง เรื่องแรกคือการที่พ่อลักพาตัวเธอเพื่อให้เธอได้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ดีเลียเห็นคุณค่าของพ่อมากขึ้นและหายโกรธที่เขาลักพาตัวเธอ เรื่องที่สองคือคนติดสุรามักบกพร่องในหน้าที่ปกป้องดูแลลูก ในตอนจบของเรื่อง ดีเลียไม่เลือกอีริกผู้เป็นพ่อของลูกเป็นคู่ครอง เธออธิบายเหตุผลดังนี้ “ฉันไม่อยากจะลูกโตมากับพ่อที่เป็นที่พึ่งไม่ได้และเห็นแก่ตัว” [I didn't want my child to grow up with a parent who is unreliable and selfish.]¹²⁶ ดีเลียสะท้อนว่าคนติดเหล้าไม่อาจทำหน้าที่พ่อแม่ที่ดีได้ เธอไม่ไว้วางใจอีริกให้ทำหน้าที่พ่อผู้ปกป้องดูแลลูก ดีเลียจึงปฏิเสธที่จะแต่งงานกับอีริกและแยกทางกับเขาในท้ายที่สุด แม้ว่าทั้งคู่หมั้นกันและมีลูกสาววัย 4 ขวบที่ชื่อโซฟี (Sophie) ด้วยกันก็ตาม ขณะเดียวกันดีเลียกลับเลือกเพื่อนสนิทอย่างพิตซ์เป็นคู่ครองเพราะเขาดูแลเอาใจใส่เธอและลูกสาวเป็นอย่างดีเสมอมา ที่สำคัญที่สุด คือพิตซ์ไม่ติดสุรา ดีเลียจึงมั่นใจว่าพิตซ์ปกป้องดูแลเธอและลูกได้

ดีเลียเรียนรู้จากประสบการณ์ของเธอว่าบทบาทหน้าที่สำคัญที่สุดของการเป็นแม่ คือการปกป้องลูกจากภัยร้ายในสังคม ในฐานะที่ดีเลียเป็นแม่ หากลูกของเธอถูกล่วงละเมิดทางเพศ ดีเลียจะไม่นิ่งเฉยเฉกเช่นเอลีส เธอกล่าวถึงบทบาทของแม่ที่พึงกระทำดังนี้ “ฉันนึกคิดว่าหากมีใครก็ตามแตะต้องโซฟี ฉันจะฆ่าเขา” [I think of what would happen if someone, anyone, touched Sophie. [...] I'd kill him.]¹²⁷ แม้ว่าการฆ่าคนเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่การที่ดีเลียยอมฆ่าคนที่ล่วงละเมิดทางเพศลูกสาวเพื่อปกป้องลูกสาวไม่ให้ถูกคนร้ายล่วงละเมิดทางเพศอีกครั้งแสดงว่าเธอให้ความสำคัญต่อการปกป้องลูกเหนือสิ่งอื่นใด เธอไม่ปล่อยให้ผู้ที่ล่วงละเมิดทางเพศลูกสาวลอยนวล

¹²⁶ Ibid., 149.

¹²⁷ Ibid., 413.

โดยไม่ดำเนินการอันใด ดิเลียจึงไม่พอใจเอลีสอย่างยิ่งที่เชื่อวิเคเตอร์อย่างสนิทใจและมีได้ดำเนินการใด เพื่อปกป้องดิเลีย

ความรู้สึกดีใจที่ได้แม่กลับคืนมาในตอนต้นของเรื่องจึงเปลี่ยนเป็นความขมขื่น เมื่อเอลีสมิได้มีคุณสมบัติของการเป็นแม่แบบที่เธอต้องการ นั่นคือเอลีสติดสุราและปกป้องดูแลลูกไม่ได้ ดิเลียไม่อาจฝืนใจสานต่อความสัมพันธ์กับแม่ได้ ดิเลียเผยความในใจดังนี้

It is a lie when you force a connection, because you so desperately want there to be one. It is a lie when you tell yourself that you will have lunches together and pass down secret recipes and do all the hundred other things that I have fantasized daughters do with their mothers, as if that might actually make us any less foreign to each other. No one gets to start where they left off; it just doesn't work that way.¹²⁸

มันเป็นความสัมพันธ์แบบหลอกเมื่อคุณฝืนให้เกิดความสัมพันธ์เพียงเพราะคุณต้องการให้ความสัมพันธ์นั้นเกิดขึ้นใจจะขาด มันเป็นการหลอกตัวเองว่าคุณจะกินข้าวเที่ยงด้วยกัน ถ่ายทอดสูตรอาหารลับเฉพาะและเพื่อฝืนถึงกิจกรรมต่างๆ ที่ลูกสาวและแม่ทำร่วมกัน รวากับว่าสิ่งเหล่านี้จะทำให้สองเรารู้สึกแปลกแยกกันน้อยลง ไม่มีใครต่อยอดความสัมพันธ์จากจุดที่พวกเขาทิ้งไว้ มันทำแบบนี้ไม่ได้หรอก

การที่แอนดรูว์ลักพาตัวดิเลียจากเอลีสเมื่อ 28 ปีที่แล้ว ทำให้สายสัมพันธ์ระหว่างเธอและแม่ถูกตัดขาดลงอย่างฉับพลัน เมื่อดิเลียในวัย 32 ปีพบแม่อีกครั้ง เธอพยายามสานสัมพันธ์กับแม่ด้วยการรำลึกถึงอดีตที่ทั้งคู่ร่วมกัน แต่กระนั้นการมีความทรงจำร่วมกับแม่ไม่อาจทำให้ดิเลียรู้สึกผูกพันกับเอลีส เนื่องจากสองสาเหตุ สาเหตุแรกคือดิเลียไม่มีความสนใจในสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับเอลีส อาทิ เรื่องอาชีพเสริมในการอ่านไฟท่าไรท้านายดวงชะตา เรื่องภาษาและประเพณีความเชื่อของชาวอเมริกันเชื้อสายสเปน อีริคเผยว่าดิเลียสอบตกวิชาภาษาสเปนตอนเรียนมหาวิทยาลัย สาเหตุที่สองคือดิเลียไม่ประทับใจในตัวเอลีส เอลีสติดสุราและปกป้องดูแลลูกไม่ได้ เมื่อเอลีสมิใช่แม่ในอุดมคติที่ดิเลียยกย่องนับถือ ดิเลียจึงไม่อาจนับเอลีสเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวหรือต้องการสานต่อความสัมพันธ์กับเอลีส ความสัมพันธ์ของดิเลียกับแม่จึงต่อไม่ติด

¹²⁸ Ibid., 150.

ในมุมมองของเอลีส เธอไม่อาจสานต่อสายสัมพันธ์กับลูกสาวได้เช่นกัน เนื่องจากเธอโยยหา ลูกสาวที่ชื่อเบทานีวิัย 4 ขวบที่ถูกสามีลักพาตัวไปกลับคืนมาดังเดิม แม้ว่าดิเลียคือเบทานีเมื่อ 28 ปี ก่อน ทว่าดิเลียในวันนี้ไม่ต่างจากคนแปลกหน้าที่เอลีสไม่รู้จักมักจี่ ทั้งคู่เริ่มทำความรู้จักกันและกัน ตั้งแต่ต้นใหม่เพื่อสานต่อสายสัมพันธ์ อย่างไรก็ตามเอลีสประสบกับปัญหาเช่นเดียวกับดิเลีย เอลีส ผิดหวังที่ดิเลียในวัย 32 ปีมิใช่ลูกน้อยที่เธอถวิลหา เอลีสกล่าวกับดิเลียว่า “แม่รู้ว่าแม่ต้องหาลูกจนพบ ทว่าแม่คาดหวังเสมอว่าลูกยังคงอายุ 4 ขวบ” [I knew that one day I’d find you. But somehow, I always expected you to still be four years old.]¹²⁹ หากพิจารณาจาก คำพูดของเอลีส ผู้อ่านจะเห็นว่าเอลีสยังคงยึดติดอยู่กับอดีตตอนลูกถูกพรากไปจากเธอ เอลีสมิได้มอง ความเป็นจริงว่าเมื่อเวลาล่วงเลยผ่านไป ลูกเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ดิเลียมิใช่เด็ก 4 ขวบคนเดิมอีกต่อไป ส่วนเอลีสมิได้เตรียมใจเป็นแม่ของลูกซึ่งโตเป็นผู้ใหญ่ เอลีสจึงรู้สึกไม่คุ้นเคยกับดิเลียเช่นกัน เมื่อความ จริงมิได้เป็นตามที่เอลีสต้องการ เธอจึงไม่อาจพัฒนาความสัมพันธ์กับลูกสาวให้สนิทแน่นแฟ้น

ในตอนท้ายของเรื่อง ดิเลียกับแม่ไม่ประสบความสำเร็จในการสานสัมพันธ์เข้าหากัน ดิเลียบรรยายเหตุการณ์ตอนที่เอลีสเข้ามาแสดงความยินดีกับดิเลียหลังจากที่แอนดรูว์เป็นฝ่ายชนะ คดีความดังนี้ “แม่ลังเล ไม่มั่นใจ จากนั้นแม่จึงหอมแก้มฉันเพื่อจากลา เราเชื่อมโยงกันไม่ได้จริงๆ” [She hesitates, unsure, and then leans forward to kiss me good-bye on the cheek. We don’t quite connect.]¹³⁰ คำพูดของดิเลียตอกย้ำว่าเธอกับแม่ไม่อาจพัฒนาความสัมพันธ์ให้ แน่นแฟ้นได้ เอลีสปฏิบัติตัวไม่ถูกและไม่รู้ว่าควรแสดงความยินดีกับลูกสาวอย่างไร เอลีสจึงแสดงออก ถึงความรักต่อลูกสาวออกมาอย่างไม่เป็นธรรมชาติ นวนิยายจบลงด้วยการเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าดิเลีย และแม่ต่างยังคงเป็นคนแปลกหน้า ทั้งคู่ไม่อาจสานความสัมพันธ์ให้ติดได้ ดิเลียผิดหวังที่แม่ไม่ใช่ แม่แบบที่เธอต้องการ ส่วนเอลีสต้องการลูกวัย 4 ขวบที่ถูกอดีตสามีลักพาตัวไปกลับคืนมา สิ่งทั้งคู่ คาดหวังกับสิ่งที่ทั้งคู่ต้องการจึงไม่สอดคล้องกัน นอกจากนี้ดิเลียยังสามารถจัดการกับอดีตและตัวเอง ได้ เธอตระหนักว่า “การไม่รู้เรื่องราวในอดีตนั้นเป็นลาภอันประเสริฐ” [There are some things, I think, you’re better off not remembering.]¹³¹ นอกจากความทรงจำเก่าๆ เหล่านี้มิได้ ทำให้เธอสานสัมพันธ์กับแม่ แล้วยังกลับส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับลูกสาวและพ่ออีกด้วย ดิเลียหมกมุ่นอยู่กับการรื้อฟื้นอดีต หมกมุ่นอยู่กับการทุ่มเทความสนใจส่วนใหญ่ไปที่การสานสัมพันธ์ กับแม่จนเธอละเลยการดูแลลูกสาวและพ่อที่กำลังถูกศาลดำเนินคดี อีกทั้งอดีตยังนำความปวดใจมา ให้ดิเลียเมื่อได้รู้ว่าแม่ที่เธอเฝ้าถวิลหานั้นกลับไม่เคยดูแลเอาใจใส่เธอ เธอจึงสรุปว่า “ฉันไม่ต้องการนำ

¹²⁹ Ibid., 143.

¹³⁰ Ibid., 394.

¹³¹ Ibid., 153.

อดีตมาเป็นส่วนหนึ่งของตนเอง แต่ฉันต้องการสร้างความทรงจำใหม่” [I want to make new memories instead of search for old ones.]¹³² เพื่อให้เธอได้ก้าวเดินไปข้างหน้า มุ่งทำสิ่งดีๆ ให้แก่ลูกสาว พ่อ และตนเอง แทนการหยุดนิ่งอยู่ในอดีตอย่างที่เป็นมา เวลาในปัจจุบันจึงเริ่มเข้ามามีบทบาทสำคัญแทนที่อดีตและการปฏิเสธแม่เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิเสธอดีต

กล่าวโดยสรุปได้ว่า *แวนิง แอ็กตส์* เล่าเรื่องปัญหาการหย่าร้างในครอบครัวผ่านมุมมองของตัวละคร 5 ตัว ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ พ่อแม่ เพื่อนบ้านและลูกสาว ตัวละครเหล่านี้ชี้ให้เห็นความซับซ้อนของปัญหาดังกล่าวซึ่งเกี่ยวข้องกับกฎหมาย พฤติกรรมของพ่อแม่ กลุ่มแรกคือ มุมมองของแอนดรูว์และเอลีสผู้เป็นพ่อแม่ ปัญหาเรื่องกฎหมายเลี้ยงดูบุตรและปัญหาเอลีสติดสุราอย่างหนักและปกป้องดูแลลูกไม่ได้ เป็นปัจจัยสำคัญที่บีบให้แอนดรูว์ลักพาตัวลูกเพื่อให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดี ในมุมมองของเอลีส แม้ว่าเธอทำผิดพลาดที่มีได้ดูแลลูกอย่างดี แต่แอนดรูว์ทำผิดที่พาลูกไปจากเธอ เป็นเหตุให้เธอเสียโอกาสอยู่ดูแลลูกถึง 28 ปี เอลีสจึงขอโอกาสแก้ตัวและขอความเป็นธรรมในการดูแลลูก กลุ่มที่สอง คือมุมมองของเพื่อนบ้าน 2 คนคือ อีริกและพิตซ์ การที่อีริกและพิตซ์เป็นเพื่อนกับดิเลียตั้งแต่เด็ก พวกเขาจึงมักเปรียบเทียบครอบครัวของตนกับครอบครัวของดิเลีย พวกเขาต่างอิจฉาดิเลียที่มีพ่อที่ดูแลเอาใจใส่เธอเป็นอย่างดี ต่างจากครอบครัวของพวกเขาที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลยลูก การที่ผู้ประพันธ์ให้อีริกและพิตซ์บอกเล่าปัญหาในวัยเยาว์เพื่อชี้ให้เห็นว่าการที่แอนดรูว์ลักพาตัวดิเลียจากแม่เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แต่การกระทำของเขากลับช่วยให้เธอมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นมากกว่าการเติบโตมากับแม่ผู้ติดสุรา ดิเลียจึงมิได้ประสบปัญหาในวัยเด็กเช่นเดียวกับอีริกและพิตซ์ กลุ่มที่สาม คือมุมมองของดิเลียผู้เป็นลูก การที่ดิเลียได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อเพียงคนเดียวทำให้เธอมีปมเรื่องขาดแม่ เนื่องจากเธอไม่อาจเชื่อมโยงกับพ่อได้เต็มที่ ดิเลียจึงเยียวยาตัวเองด้วยการสร้างแม่ในอุดมคติเพื่อให้เธอเชื่อมโยงได้ ทว่าเมื่อดิเลียพบแม่ เธอกลับเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับแม่ไม่ได้ เนื่องจากปัจจัยทางวัฒนธรรมและเรื่องการเงินที่ทั้งคู่มิได้อยู่ด้วยกันถึง 28 ปี ดิเลียยังผิดหวังเมื่อทราบว่าแม่เคยติดสุราและมีได้ปกป้องดูแลเธอ เธอจึงไม่สานสัมพันธ์กับแม่และช่วยเหลือพ่อให้พ้นจากความผิด

3.4 บทสรุป

นวนิยาย 3 เรื่องของโจดี ปีโคลต์ ได้แก่ *มาย ซิสเตอร์ คีปเปอร์ แฮนเดิล วิท แคร์* และ *แวนิง แอ็กตส์* ใช้กลวิธีผูกเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “ฉัน” แทนตนเองในการเล่าเรื่อง ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครแต่ละตัวสลับสับเปลี่ยนกันเล่าเรื่องในมุมมองของตัวเอง

¹³² Ibid., 394.

แต่ละบทมีตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า ชื่อบทในแต่ละบทจึงตั้งตามชื่อของตัวละครที่เป็นผู้เล่าในบทนั้นๆ เพื่อให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครตัวใดเป็นผู้เล่าเรื่อง การที่ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครทุกตัวสลับสับเปลี่ยนกันเล่าเรื่องในมุมมองของตัวเอง ช่วยให้ผู้อ่านมองปัญหาของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัย อาทิ ความเจ็บป่วย ความพิการ การถูกล่วงละเมิดทางเพศ การทำร้ายตัวเองและการฟ้องร้องพ่อแม่ อย่างรอบด้านจากมุมมองของพ่อแม่ ลูกและบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา อาทิ ทัศนคติของครู คณาจารย์ ผู้อ่านจึงมีได้รู้ลึกกว่าตนเองถูกตัวละครตัวใดตัวหนึ่งครอบงำความคิด แต่กระนั้นการที่ผู้ประพันธ์ให้นำหน้าตัวละครแต่ละตัวเล่าเรื่องไม่เท่ากัน ทำให้มุมมองและความคิดของตัวละครที่เล่าเรื่องมากที่สุดมีอิทธิพลต่อผู้อ่านมากที่สุด เนื่องจากตัวละครตัวนั้นมีโอกาสโน้มน้าวผู้อ่านให้มองในมุมมองของตนมากที่สุด

เรื่อง *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* เผยให้ผู้อ่านเห็นปัญหาความเจ็บป่วยของเด็กในครอบครัวและการฟ้องร้องพ่อแม่ผ่านมุมมองของพ่อแม่ ลูก 3 คนและทนายความ กล่าวโดยสรุปได้ว่าการที่เคตป่วยเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาว เป็นแรงกระตุ้นให้พ่อแม่พึ่งพาเทคโนโลยีทางการแพทย์ในการมีลูกอีกคนซึ่งออกแบบพันธุกรรมให้ตรงกับเคตทุกประการเพื่อใช้เป็นอะไหล่รักษาชีวิตเคต พ่อแม่มีได้ตระหนักถึงความรู้สึกของลูกทั้งสาม ลูกชายคนโตกลายเป็นโรคทางจิต เนื่องจากเขาได้รับการดูแลเองใจใส่จากพ่อแม่ เคตคิดฆ่าตัวตายเพราะความเจ็บป่วยของตนบั่นทอนสภาพจิตใจและคุณภาพชีวิตของตนเองและครอบครัว ส่วนแอนนามีชีวิตผูกติดกับการช่วยเหลือชีวิตพี่สาว จนไม่อาจมีชีวิตเป็นของตัวเอง อีกทั้งการช่วยเหลือชีวิตพี่สาวยังบั่นทอนสุขภาพของเธอเอง ด้วยเหตุนี้แอนนาจึงฟ้องร้องพ่อแม่เพื่อสิทธิในร่างกายของตัวเอง ส่งผลให้พ่อแม่ทะเลาะกัน พ่อเห็นด้วยกับลูกสาว ส่วนแม่ไม่เห็นด้วยเพราะแอนนาจะกลายเป็นผู้กำหนดชีวิตของเคต หากแอนนาเลิกเป็นอะไหล่ให้แก่เคต โอกาสรอดของเคตจะริบหรี่ทันที อย่างไรก็ตามในตอนท้ายของนวนิยาย แอนนาเผยว่าเคตเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการฟ้องร้องครั้งนี้เพราะเคตไม่อาจทนเห็นแอนนาเจ็บป่วยจากการเป็นอะไหล่ให้เธอ การที่พวกเขาแก้ปัญหาโดยไม่ปรึกษาพ่อแม่ เนื่องจากพ่อแม่มองเฉพาะเรื่องการรักษาชีวิตเคตโดยไม่ใส่ใจความรู้สึกและความต้องการของลูก อย่างไรก็ตามการที่ลูกฟ้องร้องพ่อแม่ ทำให้สมาชิกในครอบครัวเปิดใจพูดคุยปัญหากันมากขึ้น สุดท้ายศาลตัดสินให้แอนนามีสิทธิในร่างกายของตัวเอง

เรื่อง *แฮนเดิล วิท แคร์* เผยให้ผู้อ่านเห็นปัญหาความพิการของเด็กในครอบครัวผ่านมุมมองของพ่อแม่ ลูก 2 คน ทนายความและสูตินรีแพทย์ กล่าวโดยสรุปได้ว่าความพิการของวิลโลว์เป็นปัญหาสำหรับครอบครัว ชาร์ลอตต์ผู้เป็นแม่มองว่ารายได้ของครอบครัวไม่เพียงพอสำหรับดูแลวิลโลว์ เธอจึงฟ้องร้องสูตินรีแพทย์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธอเพื่อให้ได้ค่าชดเชยโดยมิได้ตระหนักว่าคดีความเรื่อง “การเกิดถือเป็นความเสียหาย” สร้างความร้ายฉานให้แก่ครอบครัวและเพื่อนสนิท สามีน้อยใจ

ภรรยาที่มองว่าเขาหาเลี้ยงครอบครัวได้ไม่เพียงพอ ทำให้ทั้งคู่ทะเลาะกันและแยกกันอยู่ ฌอนและชาร์ลอตต์แก้ไขปัญหานี้ในมุมมองของผู้ใหญ่โดยมีได้คำนึงถึงความต้องการของลูกและมีได้นำลูกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหา เป็นเหตุให้วิลโลว์น้อยใจพ่อแม่ เธอคิดเอาเองว่าพ่อแม่ไม่ต้องการเธอ เพราะเธอพิการ ส่วนอามีเลียมองว่าปัญหาในครอบครัวนี้ได้เกิดจากความพิการของวิลโลว์ หากแต่เกิดจากแม่ละเลยเธอและน้อง ส่วนพ่อเป็นพ่อเลี้ยง เมื่ออามีเลียไม่อาจขอคำปรึกษาจากพ่อแม่ได้ เธอจึงระบายความเครียดด้วยการทำร้ายร่างกายตนเอง นอกจากนี้การที่นายความมีปมเรื่องแม่ผู้ให้กำเนิดไม่ต้องการเธอ มารินจึงรังเกียจชาร์ลอตต์เพราะคิดว่าชาร์ลอตต์ไม่ต้องการลูกผู้พิการ เมื่อเธอรู้จักชาร์ลอตต์มากขึ้น เธอจึงเข้าใจว่าชาร์ลอตต์รักลูกและยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่วนไฟเฟอร์ผู้เป็นสูตินรีแพทย์และเป็นเพื่อนสนิทของชาร์ลอตต์ เธอตกเป็นเหยื่อของกฎหมายที่เปิดช่องโหว่ให้ชาร์ลอตต์ฟ้องร้องเรียกค่าชดเชย ไฟเฟอร์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าปัญหาทั้งหมดเกิดจากชาร์ลอตต์ผู้ดันทุรังที่จะมีลูกในวัย 38 ปีซึ่งลูกมีโอกาสเป็นโรคร้ายสูง ชาร์ลอตต์โยนความผิดของตัวเองที่มีได้ทำแท้งด้วยการใช้กฎหมายเอาความผิดกับไฟเฟอร์

เรื่อง *แวนนิซิง แอ็กตส์* เผยให้ผู้อ่านเห็นปัญหาการหย่าร้างในครอบครัวผ่านมุมมองของตัวละคร 5 ตัว ได้แก่ พ่อแม่ เพื่อนบ้านและลูกสาว ตัวละครเหล่านี้ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าปัญหาการหย่าร้างในครอบครัวเกี่ยวข้องกับกฎหมายและพฤติกรรมของพ่อแม่ กล่าวคือเอลีสติดสุราอย่างหนักหลังจากที่เธอแท้งลูกคนที่สอง เป็นเหตุให้เธอละเลยลูกและสามี แอนดรูว์จึงหย่ากับเอลีส แต่กระนั้นการที่แอนดรูว์ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกฎหมายการเลี้ยงดูบุตรที่ให้สิทธิแม่ดูแลลูก เป็นเหตุให้แอนดรูว์ลักพาตัวลูกเพื่อให้ลูกมีคุณภาพชีวิตที่ดี ในมุมมองของเอลีส เธอเสียโอกาสอยู่ดูแลลูกถึง 28 ปี เอลีสจึงขอความเป็นธรรมในการสานสัมพันธ์กับลูก ในมุมมองของเพื่อนบ้าน 2 คน อีริคมีแม่ขี้เหล้าและทำร้ายร่างกายเขา ส่วนพิตซ์มีพ่อเจ้าชู้และแม่ไม่ยอมรับความจริง เป็นเหตุให้ทั้งคู่จิตใจเสียที่มีพ่อที่ดูแลเอาใจใส่เธอเป็นอย่างดี ต่างจากครอบครัวของพวกเขาที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลยลูก การที่ผู้ประพันธ์ให้อีริคและพิตซ์บอกเล่าปัญหาในวัยเยาว์ เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าการที่แอนดรูว์ลักพาตัวดิเลียจากแม่เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แต่การกระทำของเขากลับช่วยให้เธอมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นมากกว่า การเติบโตมากับแม่ผู้ติดสุรา ดิเลียจึงมิได้ประสบปัญหาในวัยเด็กเช่นเดียวกับอีริคและพิตซ์ ในมุมมองของดิเลีย การที่เธอได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อเพียงคนเดียว ทำให้เธอมีปมเรื่องขาดแม่ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะดิเลียไม่อาจเชื่อมโยงกับพ่อได้เต็มที่ เธอจึงเยียวยาตัวเองด้วยการสร้างแม่ในอุดมคติ เพื่อให้เธอเชื่อมโยง ทว่าเมื่อดิเลียพบแม่ที่ให้กำเนิดเธอ เธอกลับเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับแม่ไม่ได้ เนื่องจากปัจจัยทางวัฒนธรรมและเรื่องการทำแท้งที่ทั้งคู่ได้อยู่ด้วยกันถึง 28 ปี ดิเลียยังผิดหวังเมื่อทราบว่าแม่เคยติดสุราและมีได้ปกป้องดูแลเธอ เธอจึงไม่สานสัมพันธ์กับแม่และช่วยเหลือพ่อให้พ้นจากความผิด

บทที่ 4

มอญย้อนอดีต: ปัญหาเด็กและเยาวชนกับการใช้ลำดับเวลา

บทนี้จะกล่าวถึงนวนิยายสี่เรื่องของโจดี ปีโคลต์ ได้แก่ *ไนน์ทีน มินิตส์* (2007) *เพลน ทูรูท* (2000) *เฟอร์เฟค แมตซ์* (2002) และ *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* (2006) ซึ่งใช้กลวิธีการเล่าเรื่องในลักษณะเดียวกันคือการผูกเรื่องโดยใช้ลำดับเวลาในการนำเสนอปัญหาเด็กและเยาวชนร่วมสมัย การเล่าสลับระหว่างเหตุการณ์ในปัจจุบันกับเหตุการณ์ในอดีตเผยให้เห็นเหตุปัจจัยที่เป็นสาเหตุหรือผลของปัญหาต่างๆ ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครที่มีต่อปัญหานั้นๆ ทั้งนี้กลวิธีดังกล่าวสามารถนำเสนอปัญหาแต่ละปัญหาได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะปัญหาความขัดแย้งภายในครอบครัวซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมา อาทิ ปัญหาการสังหารหมู่ในโรงเรียนในเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์* ปัญหาความเชื่อทางนิกายอามิชในเรื่อง *เพลน ทูรูท* ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศเด็กชายในเรื่อง *เฟอร์เฟค แมตซ์* ปัญหาช่องว่างระหว่างพ่อกับลูกสาวในเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล*

4.1 *ไนน์ทีน มินิตส์*: ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียน

นวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์* นำเสนอเรื่องราวความเป็นมาก่อนหน้าและหลังเหตุการณ์กราดยิงในโรงเรียนมัธยมสเตอร์ลิง (Sterling High School) ในเมืองสเตอร์ลิง รัฐนิวแฮมป์เชียร์ ส่งผลให้นักเรียนและครูภายในโรงเรียนเสียชีวิตรวมกันทั้งหมด 10 คนและบาดเจ็บอีกจำนวนมาก ผู้ก่อเหตุเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายเพศชายวัย 17 ปีชื่อปีเตอร์ เฮาตัน (Peter Houghton)

ผู้ประพันธ์ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากคดีสังหารหมู่ในโรงเรียนมัธยมโคลัมโบนเพื่อใช้ประกอบการเขียนนวนิยายเรื่องนี้ให้สมจริง¹³³ ข้อมูลในนวนิยายจึงคล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริง กล่าวคือเยาวชนผู้ก่อเหตุระเบิดที่จอดรถโรงเรียนแล้วจึงบุกเข้าไปยิงในโรงอาหาร ห้องสมุด โรงยิม เป็นต้น รายละเอียดของสถานที่และตัวละครก่อเหตุอาจแตกต่างจากเหตุการณ์จริง ทว่าประเด็นสำคัญอยู่ที่ผู้ก่อเหตุมิได้เจาะจงใครเป็นพิเศษ เหตุที่ถูกลิงจึงมีความหลากหลายทั้ง เด็กพิเศษ เด็กผิวสี นักกีฬาโรงเรียนและครู เป็นต้น กล่าวคือผู้ประพันธ์ตั้งใจแต่งนวนิยายให้ใกล้เคียงกับเหตุการณ์จริง เพื่อให้ผู้อ่านย้อนระลึกถึงโศกนาฏกรรมสังหารหมู่ของโรงเรียนมัธยมโคลัมโบน อีกทั้งยังทำให้ผู้อ่านเข้าใจและมีอารมณ์ร่วมกับเหตุการณ์ในนวนิยายได้ง่ายขึ้น ทว่านวนิยายไม่ได้เหมือนเหตุการณ์จริง

¹³³ Julia Keller, "Fact Follows Fiction: School Shooting Tale a Best Seller since March," Chicago Tribune, http://articles.chicagotribune.com/2007-04-23/features/0704230135_1_atia-books-nineteen-minutes-previous-novels.

ทั้งหมด ผู้ประพันธ์ลดจำนวนผู้ก่อเหตุให้เหลือเพียงคนเดียวและผู้ก่อเหตุไม่ได้ยิงตัวตายหลังสังหารหมู่ เพื่อให้ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอเหตุปัจจัยที่ส่งผลให้ปีเตอร์กราดยิงในโรงเรียน ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครสองตัวซึ่งเป็นทนายความของปีเตอร์ที่ชื่อจอร์แดน (Jordan) กับภรรยาของเขาชื่อเซเลนา (Selena) พูดอ้างอิงถึงโศกนาฏกรรมสังหารหมู่ของโรงเรียนมัธยมโคลัมไบน์กับเหตุการณ์กราดยิงที่เพิ่งเกิดขึ้นในชุมชนที่พวกเขาอยู่อาศัย ผู้เล่าบรรยายบทสนทนาของจอร์แดนและเซเลนาตอนต้นเรื่องดังนี้

“It’s like Columbine,” Selena said. “In our back yard.”

“Except right now,” Jordan murmured, “there’s someone to blame who is still alive.”¹³⁴

“อย่างกับโคลัมไบน์เลย” เซเลนาพูด “ในสวนหลังบ้านของพวกเรา”

“แต่แตกต่างตรงตอนนี้” จอร์แดนพูดพิมพ์ “ผู้ก่อเหตุยังมีชีวิตอยู่”

การที่เซเลนาใช้คำว่า “ในสวนหลังบ้านของพวกเรา” เธอต้องการเน้นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนวนิยายใกล้เคียงตัวมาก เธอไม่คาดคิดว่าเหตุการณ์โศกนาฏกรรมที่โรงเรียนมัธยมโคลัมไบน์จะเกิดขึ้นในเมืองของเธอได้ การที่ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครทั้งสองพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมืองของตนว่ามีลักษณะคล้ายกับเหตุการณ์โศกนาฏกรรมที่โรงเรียนมัธยมโคลัมไบน์เพื่อให้ผู้อ่านสมมติและจินตนาการว่าเหตุการณ์ในนวนิยายได้รับแรงบันดาลใจมาจากเหตุการณ์จริง แต่จุดที่ต่างกันอยู่ที่ “ผู้ก่อเหตุยังมีชีวิตอยู่” เพื่อให้ผู้ประพันธ์มีโอกาสบอกเล่าเรื่องราวในมุมมองของผู้ก่อเหตุถึงสาเหตุเบื้องหลังการกระทำของเขาต่อผู้อ่าน ต่างจากเหตุการณ์จริงตรงที่ผู้ก่อเหตุมักยิงตัวตายทันทีหลังจากที่ก่อเหตุ นวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์* จึงเป็นเหมือนกระบอกเสียงให้แก่ผู้ก่อเหตุในการนำเสนอ มุมมองของตนเพื่อให้ผู้อ่านรู้จักผู้ก่อเหตุอย่างรอบด้านก่อนตัดสินความผิดของเขา

นวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์* นำเสนอชีวิตของตัวละครผู้ก่อเหตุสังหารหมู่ทุกแง่มุม อาทิ เรื่องส่วนตัว เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนคนอื่นในโรงเรียน นวนิยายเรื่องนี้จึงให้ภาพของผู้ก่อเหตุอย่างละเอียดมากกว่าที่ปรากฏตามสื่อต่างๆ กล่าวคือผลการวิจัยการรายงานข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับคดีสังหารหมู่โรงเรียนโคลัมไบน์เผยว่าสื่อ นำข้อมูลจากบทสัมภาษณ์ของนักเรียนผู้อยู่ในเหตุการณ์มาสรุปอย่างผิวเผินว่าเยาวชนผู้ก่อเหตุนิยมความรุนแรงเพียงเพราะเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่พวกเขาสวมใส่ดังนี้ “นักเขียนข่าวเชื่อมโยงเสื้อผ้าของผู้ก่อเหตุเข้ากับความรุนแรงที่เกิดขึ้นเพื่อยืนยันจากการคาดเดาว่ารูปลักษณ์เป็นเหตุปัจจัยในการก่อเหตุกราดยิง” [...] it was this association between the gunmen’s dress and violence

¹³⁴ Jodi Picoult, *Nineteen Minutes* (New York: Atria, 2007), 86.

that provided the platform from which media writers began to construct more speculative claims in which appearance was presented as a cause of the shootings.]¹³⁵ เสื้อผ้าที่สื่อหมายถึงคือชุดคลุมสีดำ (black trench coat) ที่ผู้ก่อเหตุสวมใส่ในวันนั้น ชุดคลุมสีดำจึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของความรุนแรง เป็นเหตุให้สื่อมองว่านักเรียนชายที่สวมชุดคลุมสีดำมีแนวโน้มว่าจะก่อความรุนแรง อย่างไรก็ตามผลการวิจัยชี้ว่าสื่อสรุปเช่นนั้นจากการ “คาดเดา” หาใช้เหตุปัจจัยที่แท้จริงดังนี้ “รูปลักษณะภายนอกถูกนำเสนอให้เป็นแพะรับบาปสำหรับปัญหาและแนวทางแก้ไขโรงเรียนโคลัมไบน์ [...] ยิ่งไปกว่านั้นสื่อที่เน้นด้านบันเทิงมักนิยมให้คำอธิบายและเสนอแนวทางแก้ไขอย่างง่ายให้ผู้อ่าน ทั้งที่ปัญหาซับซ้อนกว่านั้น” [...] appearance was presented as both a scapegoat for and a solution to the Columbine problem. [...] Further, presenting simple explanations for and easily implemented solutions to complex issues is consistent with an entertainment orientation of the news media.]¹³⁶ รูปลักษณะภายนอกจึงมิใช่สาเหตุที่ทำให้นักเรียนโรงเรียนโคลัมไบน์ลุกขึ้นมาก่อเหตุสังหาร การที่สื่อมิได้ลงลึกหาสืบหาสาเหตุที่แท้จริงจึงนำเสนอข้อมูลซึ่งไม่เป็นธรรมแก่ผู้ก่อเหตุ อาทิ ผู้ก่อเหตุสวมชุดคลุมสีดำ ผลการวิจัยอ้างอิงข้อมูลจากรายงานที่เป็นทางการของคดีสังหารหมู่โรงเรียนโคลัมไบน์ (The Columbine Report) ว่าข้อมูลที่ปรากฏในสื่อไม่ตรงกับข้อเท็จจริงเนื่องจากผู้ก่อเหตุถอดชุดคลุมสีดำออกก่อนเข้าไปในโรงเรียน

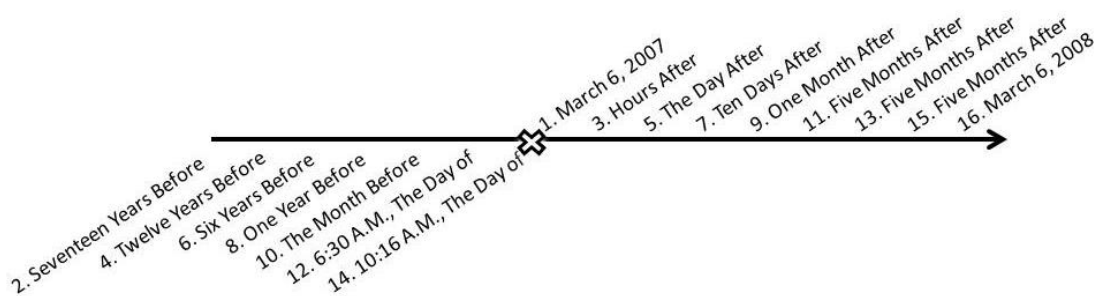
นอกจากนี้ผลการวิจัยยังชี้ว่า “การรายงานข่าวเกี่ยวกับการกราดยิงที่โรงเรียนโคลัมไบน์มีใจความที่เต็มไปด้วยความกลัวและการข่มขู่” [Media coverage concerning the Columbine shootings was rife with themes of fear and intimidation.]¹³⁷ ด้วยการนำเสนอว่าผู้ก่อเหตุนิยมความรุนแรงจากเสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่ เกมส์ที่พวกเขาเล่น เป็นต้น ขณะที่นวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์* กลับทำให้ผู้ก่อเหตุดูน่าสงสารและน่าเห็นใจด้วยการเผยแพร่ปัจจัยที่บีบให้ตัวละครก่อเหตุ อาทิ ป่วยเป็นโรคทางจิตจากการถูกรังแกในโรงเรียน ขาดคนให้คำปรึกษาและพึ่งพา ด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงเลือกนำเสนอเรื่องราวในมุมมองทั้งของผู้ก่อเหตุ ครอบครัวของผู้ก่อเหตุและเพื่อนของผู้ก่อเหตุเพื่อให้ผู้อ่านมองผู้ก่อเหตุในมุมมองต่างจากที่สื่อนำเสนอ

¹³⁵ Jennifer Paff Ogle, Molly Eckman, and Catherine Amoroso Leslie, “Personal Appearances as a Social Problem: Newspaper Coverage of the Columbine High School Shootings,” in *Critical Readings: Violence and the Media*, ed. C. Kay Weaver and Cynthia Carter (New York: Open University Press, 2006), 232.

¹³⁶ *Ibid.*, 242.

¹³⁷ *Ibid.*, 241.

ผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้งนำเสนอมุมมองของตัวละครอันหลากหลาย ตัวละครหลักมี 6 ตัว อันได้แก่ ปีเตอร์ เลซี (Lacy) ผู้เป็นแม่ของปีเตอร์ ลูอิส (Lewis) ผู้เป็นพ่อของปีเตอร์ โจซี (Josie) ผู้เป็นเพื่อนสมัยเด็กของปีเตอร์ อเล็กซ์ซานดรา (Alexandra) หรือเรียกสั้นๆ ว่าอเล็กซ์ (Alex) ผู้เป็นแม่ของโจซี และจอร์แดนผู้เป็นทนายความฝ่ายปีเตอร์ นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังผูกเรื่องด้วยการเล่าเหตุการณ์ปัจจุบันสลับกับเหตุการณ์ในอดีตและแบ่งนวนิยายออกเป็นสองภาค ภาคแรกมี 10 บท ส่วนภาคที่สองมี 6 บท รวมทั้งหมด 16 บท ซึ่งบทในแต่ละบทตั้งตามเวลา วัน เดือน ปี ผู้ประพันธ์เลือกวันที่ปีเตอร์เกรดยี่งนักเรียนในโรงเรียน นั่นคือวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 2007 เป็นชื่อบทแรก บทอื่นๆ จากนั้นจึงเป็นเหตุการณ์ที่เล่าสลับไปมาก่อนและหลังวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 2007 หากนำบททั้ง 16 บทมาเรียงกันตามลำดับเวลาจะได้ตามแผนภูมิดังนี้

ภาพที่ 1 แผนภูมิแสดงชื่อบทตามลำดับเวลา

จากแผนภูมิแสดงชื่อบทตามลำดับเวลาข้างต้นจะเห็นว่าผู้ประพันธ์เริ่มเล่าเรื่องจากวันที่ปีเตอร์ก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน แล้วจึงย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์เมื่อ 17 ปี ก่อนหน้านั้น นั่นคือปีที่ปีเตอร์กำเนิด แล้วจึงกลับมาเล่าเรื่องราวในวันที่ปีเตอร์ก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียนอีกครั้ง ทว่าหลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้นไปแล้วหลายชั่วโมง กล่าวโดยสรุปคือชื่อบทที่อยู่ข้างบนเส้นเวลาเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ส่วนชื่อบทที่อยู่ข้างล่างเส้นเวลาเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เหตุการณ์ในอดีตเผยให้ผู้อ่านเห็นข้อมูลเพิ่มเติมหรือเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อเหตุการณ์ปัจจุบันที่เล่าไปก่อนหน้านี้ ซึ่งเป็นภูมิหลังของปีเตอร์ และที่สำคัญคือเหตุการณ์ในอดีตช่วยให้ผู้อ่านเห็นใจปีเตอร์ที่ถูกรังแกอย่างยาวนานเป็นเหตุให้เขาใช้ความรุนแรงแก้ไขปัญหาการถูกรังแกในโรงเรียน ส่วนเหตุการณ์ปัจจุบันเป็นช่วงเวลาที่ปีเตอร์ถูกดำเนินคดีและถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิต จากนั้นปีเตอร์ฆ่าตัวตายในคุก ทั้งหมดกินเวลา 5 เดือน ส่วนบทที่ 16 เป็นบทสรุปของเรื่อง การที่ผู้ประพันธ์เล่าเรื่องด้วยการผูกช่วงเวลาทั้งอดีตและปัจจุบันสลับไปสลับมาเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นปมหลังของตัวละครว่าเปลี่ยนแปลงจากอดีตมากน้อยเพียงใด

โดยเฉพาะอย่างยิ่งปีเตอร์และแม่ เนื่องจากมุมมองของทั้งคู่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจบ่อเกิดของความขัดแย้งตั้งแต่วันที่ปีเตอร์ลืมตาดูโลก

ผู้ประพันธ์ยังใช้สุภาษิตจีนมาเกริ่นนำก่อนนำเสนอเรื่องราวในสองภาค ภาคแรกผู้ประพันธ์ยกสุภาษิตจีน มีใจความดังนี้ “หากเราไม่เปลี่ยนทิศทางที่เรามุ่งหน้าไป เราจะลงเอยที่จุดหมายปลายทางนั้นในที่สุด” [If we don't change the direction we are headed, we will end up where we are going.]¹³⁸ การเปลี่ยนเส้นทางชีวิตมีความสำคัญสำหรับตัวละครที่เป็นเยาวชน อาทิปีเตอร์และโจซี และเป็นที่มาของชื่อนวนิยาย กล่าวคือเวลา 19 นาทีที่ผู้ประพันธ์นำมาตั้งเป็นชื่อนวนิยายมาจากระยะเวลาทั้งหมดที่ปีเตอร์ใช้ในการก่อเหตุสังหารหมู่ในโรงเรียน เวลา 19 นาทีนี้เป็นจุดเปลี่ยนของเส้นทางชีวิตของปีเตอร์และโจซี ในกรณีของปีเตอร์ เขาลุกขึ้นมาปกป้องตัวเองและยุติปัญหาการถูกรังแกอย่างยาวนานด้วยการพลิกบทบาทของตัวเองจากเหยื่อของการถูกรังแกกลายเป็นผู้กระทำความรุนแรงต่อผู้อื่น หากปีเตอร์ไม่ยุติการถูกรังแก เขาจะถูกรังแกอยู่ต่อไป ดังนั้นเป้าหมายของปีเตอร์คือการหาวิธีเปลี่ยนเส้นทางชีวิตของเขาเพื่อไม่ให้ตนตกเป็นเหยื่อการถูกรังแกในโรงเรียนอีกต่อไป ในกรณีของโจซี เธอเป็นแฟนแมตต์ (Matt) ซึ่งเป็นตัวตั้งตัวตีในการรังแกปีเตอร์ แม้ว่าโจซีและแมตต์รักกันมากเพียงใด แต่เป็นความสัมพันธ์ที่เจ็บปวดเนื่องจากแมตต์ทำร้ายร่างกายและจิตใจเธอ จึงกล่าวได้ว่าโจซีเป็นเหยื่อการถูกรังแกเช่นเดียวกับปีเตอร์ เมื่อโจซีตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องเลือกระหว่างแมตต์กับปีเตอร์ เธอจึงเลือกแมตต์เพราะว่าเขาเป็นภัยคุกคามเธอมากกว่าปีเตอร์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทสมัยเด็กของเธอ

ส่วนสุภาษิตในภาคที่สองว่าด้วยการแก้แค้นดังนี้ “เมื่อคุณเริ่มเดินทางแก้แค้น ให้เริ่มจากการขุดหลุมฝังศพสองหลุม หลุมหนึ่งสำหรับศัตรู อีกหลุมสำหรับตัวคุณเอง” [When you begin a journey of revenge, start by digging two graves: one for your enemy, and one for yourself.]¹³⁹ การฆ่าล้างแค้นนั้นมิได้นำมาซึ่งความตายของศัตรูเพียงฝ่ายเดียว หากแต่ผู้กระทำการแก้แค้นนั้นมีจุดจบด้วยความตายเช่นเดียวกัน อาจเกิดจากฝ่ายศัตรูที่ต้องการแก้แค้นคืน จึงเกิดเป็นวงจรวัฏจักรของการแก้แค้นไม่จบสิ้น ในกรณีของปีเตอร์ ปีเตอร์ถูกเด็กในโรงเรียนกระทำความรุนแรงจนก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายและก่อให้เกิดความทุกข์ใจ ปีเตอร์จึงใช้ความรุนแรงโต้ตอบความรุนแรงเพราะเป็นหนทางเดียวที่สามารถยุติปัญหาการถูกรังแกได้ การยิงปืนไม่เพียงทำลายศัตรูส่วนใหญ่ให้ตายได้ แต่ยังทำลายตัวเขาเองไม่ต่างกัน กล่าวคือปีเตอร์ถูกริตรอนเสรีภาพ ถูกสังคมประณาม ถูกมองว่าเป็นผู้กระทำมากกว่าผู้ถูกกระทำ ในตอนท้ายของนวนิยาย ปีเตอร์ฆ่าตัวตายในคุก

¹³⁸ Picoult, *Nineteen Minutes*, 1.

¹³⁹ *Ibid.*, 473.

ผู้ประพันธ์จึงชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าการแก้แค้นหรือการใช้ความรุนแรงทำลายทั้งสองฝ่าย ดังนั้นสุภาชิตจินที่เกริ่นนำภาคสองคือการเกริ่นการณ์ของจุดจบของปีเตอร์นั่นเอง

ในหัวข้อนี้จะแบ่งหัวข้อการวิเคราะห์ออกเป็นสามหัวข้อย่อย หัวข้อแรกการสลับลำดับเวลาระหว่างอดีตกับปัจจุบันเผยให้เห็นเหตุปัจจัยต่างๆ ที่บีบคั้นให้ปีเตอร์ก่อเหตุสังหารหมูในโรงเรียนได้แก่ ความรู้สึกน้อยใจที่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่เท่าพี่ชาย การถูกเด็กในโรงเรียนทำร้ายร่างกายและกลั่นแกล้ง หัวข้อที่สองการสลับลำดับเวลาระหว่างอดีตกับปัจจุบันเผยให้เห็นบทบาทการเลี้ยงดูลูกที่แตกต่างกันของเลซีและลูอิสผู้เป็นแม่และพ่อของปีเตอร์ เมื่อลูกก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน ทั้งคู่จึงรับมือกับปัญหาแตกต่างกัน เลซีพยายามเข้าหาลูก ขณะที่ลูอิสกลับตีตัวออกห่างลูก เป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาจึงราวฉนวน ส่วนหัวข้อสุดท้ายการสลับลำดับเวลาระหว่างอดีตกับปัจจุบันเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าโจซีประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์อันห่างเหินกับแม่ เธอยังถูกเพื่อนในกลุ่มรังแกและถูกแฟนทำร้ายร่างกายและข่มขืน

4.1.1 ปีเตอร์: อดีตกับการถูกรังแกและถูกละเลย

ราชบัณฑิตยสถานบัญญัติคำว่า “รังแก” ไว้ว่า “กลั่นแกล้งทำความเดือดร้อนให้ผู้อื่น (มักใช้กับผู้มีอำนาจมากกว่า) เช่น ผู้ใหญ่รังแกเด็ก”¹⁴⁰ หากแต่การรังแกที่ปรากฏในเรื่องนั้นเป็นแบบเด็กรังแกเด็ก ในลักษณะของการใช้กำลังกดขี่และข่มขู่ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ การรังแกจึงแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นธรรมในสังคม โดยผู้ที่แข็งแรงกว่ารังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า ในกรณีของปีเตอร์ เขาถูกทั้งเด็กชายและเด็กหญิงในโรงเรียนที่มีสถานะสูงกว่า อาทิ รูนฟี นักกีฬาโรงเรียน ผู้นำเชียร์ รังแกตั้งแต่วันแรกที่ไปโรงเรียน ที่สำคัญกว่านั้นโจอี (Joey) ผู้เป็นพี่ชายกลับร่วมรังแกปีเตอร์ นอกจากนี้โจซีผู้เป็นเพื่อนสนิทในวัยเด็กของปีเตอร์และเคยปกป้องปีเตอร์ได้ย้ายข้างไปอยู่ฝ่ายเดียวกับกลุ่มเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียนซึ่งประกอบด้วยนักกีฬาโรงเรียนและผู้นำเชียร์ อาทิ แมตต์ ดรูว์ (Drew) และคอร์ทนีย์ (Courtney) เด็กเหล่านี้แบ่งพรรคแบ่งพวกด้วยการคบเฉพาะเด็กที่เป็นนักกีฬาโรงเรียนและผู้นำเชียร์ อีกทั้งพวกเขายังกำหนดชนชั้นในโรงเรียนด้วยการรังแกเด็กที่อ่อนแอกว่า นั่นคือปีเตอร์ ปีเตอร์จึงรู้สึกไร้ที่พึ่งพิงเมื่อเขาอยู่ในโรงเรียน ขณะเดียวกันปีเตอร์ยังรู้สึกแปลกแยกกับพ่อแม่และพี่ชายในครอบครัว เนื่องจากเขาน้อยใจที่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่เท่าพี่ชายทำให้ปีเตอร์ไม่สามารถระบายความรู้สึกอัดอั้นตันใจจากที่โรงเรียนให้คนที่บ้านฟังได้ ปีเตอร์จึงไม่อาจขอให้พ่อแม่ช่วยเหลือเขาได้

¹⁴⁰ ราชบัณฑิตยสถาน, “รังแก,” ใน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชันส์, 2546), 940.

นวนิยายเปิดเรื่องด้วยจุดวิกฤต (climax)¹⁴¹ ของเรื่อง นั่นคือวันที่ปีเตอร์เกรดถึงในโรงเรียนมัธยมสเตอร์ลิง ผู้ประพันธ์แบ่งการเล่าเหตุการณ์นี้ออกเป็นสองบท บทแรกนำเสนอเหตุการณ์ความสงบภายในเมืองสเตอร์ลิงเพื่อเผยชีวิตของตัวละครในเรื่อง รวมทั้งปีเตอร์ผู้ไม่อยากไปโรงเรียน ผู้เล่าตัดมาบรรยายบรรยากาศที่โรงเรียนสเตอร์ลิงที่ครูและนักเรียนทักทายพูดคุยกันก่อนเข้าห้องเรียน จากนั้นมีเสียงระเบิดและเสียงปืนดังลั่นรัวหลายนัด นักสืบชื่อแพทริก (Patrick) ไปที่เกิดเหตุ แต่ยังไม่พบผู้ก่อเหตุ จากนั้นในต่อมา นักสืบจับกุมปีเตอร์และสอบปากคำเขา ทว่าปีเตอร์กลับนั่งร้องไห้และกล่าวเพียงสองประโยคได้แก่ “ผมอยากพบแม่” [I want my mom.]¹⁴² และ “พวกเขาเริ่มก่อน” [They started it.]¹⁴³ ท่าทางและคำพูดของปีเตอร์ขัดแย้งกับการกระทำอันโหดร้ายของเขาก่อนหน้านี้ กล่าวคือ ปีเตอร์มิได้ดูเป็นเด็กก้าวร้าว หากแต่อ่อนแอ ร้องไห้หาแม่ นอกจากนี้ การที่ปีเตอร์พูดว่า “พวกเขาเริ่มก่อน” เผยให้ผู้อ่านเห็นบมปัญหาและเหตุปัจจัยที่ผลักดันปีเตอร์ให้ก่อเหตุร้าย ในมุมมองของปีเตอร์ เด็กในโรงเรียนเป็นฝ่ายเริ่มก่อน ทำให้ผู้อ่านกระหายใคร่รู้ว่าใครเป็นต้นเหตุให้ปีเตอร์ก่อเหตุครั้งนี้

ผู้ประพันธ์ตัดเวลาไปนำเสนอเหตุการณ์ในอดีตเพื่อเผยบาดแผลในจิตใจของปีเตอร์จากการถูกเด็กในโรงเรียนกลั่นแกล้งวันแรกที่ปีเตอร์ไปโรงเรียนส่งผลให้เขาสูญเสียความมั่นใจตัวเอง ตอนนั้นปีเตอร์อายุเพียง 5 ขวบ เป็นวันที่ปีเตอร์ตื่นตื่นดีใจที่จะได้ขึ้นรถโรงเรียนไปโรงเรียนเป็นวันแรก หลังจากที่เขาเฝ้าดูพี่ชายขึ้นรถไปโรงเรียนตลอด 3 ปีที่ผ่านมา เมื่อรถโรงเรียนมาถึง ปีเตอร์ไปนั่งข้างโจซี ขณะที่เขากำลังอวดกล่องข้าวรูปซูเปอร์แมนที่แม่ให้เป็นของขวัญให้โจซีดู เด็กชายซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่เป็นผู้ชายเดินมาพูดกับปีเตอร์และโยนกล่องอาหารกลางวันรูปซูเปอร์แมนของปีเตอร์ออกนอกกรงโรงเรียน ผู้เล่าถ่ายทอดเหตุการณ์วันนั้นไว้ว่า

“Hey, freak,” he said, “you want to see Superman fly?”

Before Peter understood what the older boy was doing, he opened a window and hurled Peter’s lunch box out of it.¹⁴⁴

“เฮ้ ตัวประหลาด” รุ่นพี่พูด “อยากเห็นซูเปอร์แมนบินไหม”

¹⁴¹ จุดวิกฤตคือ “จุดที่นำเหตุการณ์ในโครงเรื่องไปสู่ความขัดแย้งที่กำลังก่อร่างขึ้นถึงขีดสุดหรือซับซ้อนถึงขีดสุด หรือจุดเปลี่ยนของเรื่อง” [The point toward which the action of a plot builds as the conflicts become increasingly intense or complex; the turning point.] McMahan, Day, and Funk, *Literature and the Writing Process*, 1129.

¹⁴² Picoult, *Nineteen Minutes*, 77.

¹⁴³ *ibid.*

¹⁴⁴ *ibid.*, 95.

ปีเตอร์ยังไม่ทันเข้าใจว่ารุ่นพี่หมายความว่าอะไร รุ่นพี่คนนั้นก็เปิดหน้าต่าง แล้วเขี่ยกล่องอาหารของปีเตอร์ออกนอกหน้าต่าง

การที่เด็กรุ่นพี่ทำลายกล่องข้าวรูปซูเปอร์แมนของปีเตอร์เป็นการกระทำที่ไม่เป็นธรรมต่อปีเตอร์ เนื่องจากปีเตอร์นั่งเล่นกับโจซี ไม่ได้ไปทำความเดือดร้อนให้ใครหรือยุ่งเกี่ยวกับใคร ทว่าเด็กรุ่นพี่กลับใช้ความอาวุโสแสดงว่าตนเหนือกว่าโดยการรังแกปีเตอร์ที่อ่อนแอกว่าตน เพียงเพราะรุ่นพี่คนนั้นไม่ถูกชะตาปีเตอร์ แม้ว่าเด็กรุ่นพี่มิได้ทำร้ายร่างกายปีเตอร์โดยตรงก็ตาม แต่เขาทำร้ายจิตใจและข่มขวัญปีเตอร์ อีกทั้งยังสร้างบาดแผลในจิตใจปีเตอร์ นอกจากนี้ผู้เล่ายังสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่าปีเตอร์ยังไร้เดียงสา เนื่องจากเขาไม่เข้าใจว่าเด็กรุ่นพี่จะทำให้กล่องข้าวซูเปอร์แมนบินได้อย่างไร เขาไม่คิดว่าคำว่า “บิน” จะหมายถึงโยนออกไป ปีเตอร์จึงเปรียบเสมือนผ้าสีขาวยังอ่อนประสบการณ์ในการใช้ชีวิตในสังคม เขาเพิ่งสัมผัสกับความอยุติธรรมในสังคมเป็นครั้งแรก ดังนั้น เมื่อเขาพบคนที่หวังร้ายต่อเขาอย่างเช่นเด็กรุ่นพี่ ปีเตอร์จึงไม่รู้วิธีการรับมือกับเหตุการณ์ได้ทันท่วงทีและตกเป็นเหยื่อการถูกรังแกอย่างง่ายดาย ประสบการณ์เลวร้ายครั้งแรกของปีเตอร์ส่งผลกระทบต่อทัศนคติของเขาในการไปโรงเรียน นอกจากปีเตอร์เสียความมั่นใจตัวเองแล้ว เขายังหวาดกลัวว่าเขาจะถูกรังแกทุกครั้งที่ไม่ไปโรงเรียนนับแต่นั้นเรื่อยมา

ไม่เพียงแต่เด็กรุ่นพี่คนนั้นทำร้ายจิตใจปีเตอร์โดยขว้างกล่องข้าวรูปซูเปอร์แมนที่เขารักมากออกนอกหน้าต่างแล้ว เขายังทำร้ายจิตใจปีเตอร์โดยเรียกปีเตอร์ว่าเป็นตัวประหลาดอีกด้วย คำว่า “ตัวประหลาด” หรือ “freak” นั้นใช้เรียก “คนที่ถูกมองว่าแปลกประหลาดเพราะว่ารูปร่างหน้าตา ความประพฤติหรือความคิดของพวกเขา” [someone who is considered to be very strange because of the way they look, behave, or think]¹⁴⁵ คำว่า “ตัวประหลาด” จึงเป็นคำหยาบคายที่ใช้ดูถูกคนที่แตกต่างจากตนเอง และยังเป็นคำที่ใช้ลดทอนคุณค่าความเป็นมนุษย์อีกด้วย ดังนั้นเมื่อเด็กรุ่นพี่เห็นว่าปีเตอร์เป็น “ตัวประหลาด” ที่ไม่มีเกียรติและศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับตน เด็กรุ่นพี่จึงรังแกและพูดจาดูถูกปีเตอร์ตามอำเภอใจ เขาไม่สนใจว่าปีเตอร์จะรู้สึกเช่นไร นอกจากนี้การที่ปีเตอร์ถูกทำให้เป็น “ตัวประหลาด” เนื่องจากเขามีกล่องข้าวรูปซูเปอร์แมน ซึ่งปีเตอร์เริ่มเรียนรู้ว่าการมีข้าวของเครื่องใช้ลวดลายซูเปอร์แมนมิได้แสดงว่าเขาเท่ หากแต่เป็นตัวบ่งชี้ว่าเขาเป็น “ตัวประหลาด” ในสายตาเด็กคนอื่นๆ

¹⁴⁵ “Freak,” in *Longman Dictionary of Contemporary English* (Harlow: Longman, 2003), 640.

กล่องอาหารกลางวันรูปซูเปอร์แมนเป็นเพียงจุดเริ่มต้นที่ทำให้ปีเตอร์ถูกรังแก เพราะในปีเดียวกันนั้นเองเด็กส่วนมากในโรงเรียนตอกย้ำให้ปีเตอร์เห็นว่าเขาแตกต่างจากเด็กคนอื่นๆ เพียงเพราะเขาสวมแว่นสายตาไปโรงเรียน ปีเตอร์จึงตระหนักว่าการใส่แว่นตาไม่ได้ทำให้เขาดูดีในสายตาเด็กในโรงเรียน กลับยิ่งทำให้เขาถูกเด็กนักเรียนนินทามากยิ่งขึ้น ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของปีเตอร์ตอนเริ่มแรกที่ได้ใส่แว่นสายตาไปโรงเรียนไว้ดังนี้

All superheroes had accessories – Batman’s belt, Superman’s cape – this was his, and it gave him X-ray vision. He was so excited about having his new glasses that he slept with them.

It wasn’t until he got to school the next day that he understood that with better vision came perfect hearing: Four-eyes; blind as a bat.¹⁴⁶

ยอดมนุษย์ทั้งหลายต่างก็มีอุปกรณ์กันทั้งนั้น – แบตแมนมีเข็มขัด ซูเปอร์แมนมีผ้าคลุม – เขามีแว่นตาที่ทำให้เขามีพลังสายตาเอกซ์เรย์ เขาตื่นเต้นมากที่ได้แว่นตาใหม่จนเขาใส่มันเข้านอน

จนกระทั่งเขาไปโรงเรียนในวันถัดมา เขาจึงรู้ว่าสายตาที่ดีขึ้นมาพร้อมกับ การได้ยินประโยคที่ชัดเต็มสองหู: ไร้สีตา ตาบอดเหมือนค้างคาว

การที่ปีเตอร์คิดว่าแว่นตาช่วยให้เขามีพลังพิเศษเหมือนมนุษย์สะท้อนว่าปีเตอร์อ่อนแอและไม่มีความมั่นใจตัวเอง ดังนั้นปีเตอร์จึงจินตนาการตัวเองเป็นยอดมนุษย์ที่มีแว่นสายตาเป็นอุปกรณ์เพิ่มพลังเพื่อให้ตัวเองมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะยามปีเตอร์ไปโรงเรียนซึ่งเขามักถูกกลั่นแกล้งรังแกเป็นประจำ ทว่าสิ่งที่ปีเตอร์จินตนาการว่าเพิ่มพลังพิเศษให้ตัวเองกับความเป็นจริงกลับแตกต่างกัน ปีเตอร์กลับโดนเด็กในโรงเรียนดูถูกดูแคลนและล้อเลียนเขาว่ามีสีตาบ้าง ตาบอดเหมือนค้างคาวบ้าง คำเหล่านี้ทำให้ปีเตอร์รู้สึกต่ำต้อยและคิดว่าตนผิดปกติกว่าเด็กคนอื่นๆ ในโรงเรียน การที่ปีเตอร์ใส่แว่นสายตากลายเป็นเรื่องที่แปลกประหลาด เนื่องจากเด็กในวัยเดียวกันมักมีสายตาที่ดี มองเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน ปฏิกริยาของเด็กเหล่านี้เมื่อเห็นปีเตอร์ใส่แว่นตาจึงแสดงให้เห็นการปฏิบัติต่อคนที่แตกต่างจากตนอย่างไม่เป็นธรรม อาทิ ดูถูกดูแคลนและล้อเลียน เด็กมองเพียงว่าปีเตอร์ที่ใส่แว่นตาว่าเป็น “ตัวประหลาด” โดยไม่เอาใจเขามาใส่ใจเราและไม่มองในมุมมองของปีเตอร์ว่าการใส่แว่นตาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนสายตาสั้นเพราะช่วยปีเตอร์ให้มองเห็นชัดเจนขึ้น

¹⁴⁶ Picoult, *Nineteen Minutes*, 110.

ผู้ประพันธ์กลับมาแนะนำเสนอเหตุการณ์ปัจจุบัน 10 วันหลังจากที่ปีเตอร์เกรดถึงในโรงเรียน ปีเตอร์ยังคงถูกขังอยู่ในคุกเนื่องจากศาลไม่อนุญาตให้ประกันตัวออกมา ขณะเดียวกันผู้เล่าเหยสิ่งของ ที่นักสืบค้นพบในห้องนอนของปีเตอร์ อาทิ ดิวิดีสารคดีเรื่อง *Bowling for Columbine* ซึ่งเป็น สารคดีเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ในโรงเรียนมัธยมโคลัมไบน์ หนังสือรุ่นซึ่งในนั้นมีรอยวงกลมบนรูป หน้านักเรียนที่รังแกปีเตอร์ หลักฐานเหล่านี้แสดงแรงจูงใจของปีเตอร์ในการก่อเหตุ นอกจากนี้บท สนทนาระหว่างปีเตอร์กับทนายความยังเผยว่าปีเตอร์ไม่รู้สึกผิดต่อการกระทำของเขา ในทางกลับกัน เขากลับมองว่าตนเป็นเหยื่อที่ถูกทำร้ายดังนี้

“Why is everyone so upset that those jerks are dead? [...] I mean, people are crying over them ... and they were assholes. Everyone’s saying I ruined their lives, but no one seemed to care when *my* life was the one being ruined.”¹⁴⁷

ทำไมทุกคนถึงได้เสียใจที่คนจี้เง่าพวกนั้นตาย แบบว่า ผู้คนร้องไห้ให้แก่คนพวกนั้น ทั้งที่พวกเขาเป็นคนเลว มีแต่คนพูดว่าผมทำลายชีวิตคนพวกนั้น แต่ไม่มีใครสนใจว่า ชีวิตของผมต่างหากที่ถูกคนพวกนั้นทำลาย

ปีเตอร์ไม่รู้สึกผิดที่เขาขังนักเรียนและครูในโรงเรียนจนถึงแก่ชีวิต เพราะปีเตอร์เห็นว่าการตายของคน เหล่านี้ยุติธรรมดีแล้วกับการที่พวกเขาทำลายชีวิตตน ซึ่ง ณ ตอนที่เขาถูกขังเป็นวันที่สิบ ผู้อ่านยังไม่ เห็นว่าชีวิตของปีเตอร์ถูกทำลายอย่างไร ทำให้ผู้อ่านสงสัยว่านักเรียนในโรงเรียนเริ่มใช้กำลังความ รุนแรงต่อปีเตอร์เมื่อใด เนื่องจากผู้เล่าย้อนกลับไปเล่าเรื่องราวของปีเตอร์ในวัยเด็กเท่านั้น ดังนั้นเมื่อผู้ เล่านำผู้อ่านย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ตอนปีเตอร์เข้าสู่วัยรุ่นในบทต่อๆ มา ผู้อ่านจะเห็นว่าเด็กใน โรงเรียนเริ่มใช้กำลังความรุนแรงต่อปีเตอร์มากขึ้น การที่ผู้เล่านำผู้อ่านย้อนกลับไปในอดีตเพื่อให้ ผู้อ่านเห็นเหตุปัจจัยต่างๆ ที่บีบคั้นให้ปีเตอร์ต่อเหตุสังหารหมู่ในโรงเรียน

เมื่อปีเตอร์ขึ้นชั้นประถมปีที่ 6 (sixth grade) เขาอายุประมาณ 11-12 ปี ปีเตอร์ยังคงถูก เด็กผู้ชายในโรงเรียนรังแกไม่ต่างจากตอนที่เขาอายุ 5 ขวบ ทว่าตอนนี้ ประเด็นที่เด็กผู้ชายในโรงเรียน นำมาล้อเลียนปีเตอร์เปลี่ยนไปจากเรื่องกล่องข้าวรูปซูเปอร์แมนและการใส่แว่นตา มาเป็นล้อเลียน ปีเตอร์ด้วยคำว่า “fag” เป็นคำสบถแปลว่า “ตุ๊ด” ซี เจ พาสโค (C. J. Pascoe) อธิบายว่า “สถานะ ตุ๊ดเป็นสถานะที่ไม่สมชายชาตรีที่สุด เป็นสถานะที่เด็กผู้ชายอ่อนแอ ถูกเอาเปรียบ และไม่มีความเป็น นายเหนือร่างกายตนเองและผู้อื่น” [...] the most unmasculine position is a fag position, in

¹⁴⁷ *ibid.*, 191.

which a boy is weak, penetrated, and lacking in mastery over his and others' bodies.]¹⁴⁸ กล่าวคือการใช้คำที่ปีเตอร์ถูกเพื่อนรังแกเพราะรูปร่างอันอ่อนแอและรูปร่างบอบบางที่ไม่สมชายชาตรี ผู้เล่าบรรยายรูปร่างและผิวพรรณปีเตอร์ดังนี้ “[...] ผิวขาวดุจท้องของปลา ตุ่มโผล่ออกมาจากกระดูกสันหลังและไหปลาร้า แขนไม่มีกล้ามเนื้อ” [...] skin white as the belly of a fish; knobs sticking out of his spine and collarbones. Arms without a single rope of muscle.]¹⁴⁹ ปีเตอร์มีผิวขาวซีดและมีรูปร่างผอมแห้ง เขาจึงดูอ่อนแอ ไม่มีเรี่ยวแรง ไม่แข็งแรง ไม่มีรูปร่างเหมือนเด็กหนุ่มส่วนใหญ่ในวัยเดียวกันที่มักเล่นกีฬา ออกกำลังกายและกินอาหารมาก ปีเตอร์กลับชอบอยู่บ้านเล่นเกม เขาไม่ชอบเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย เขาจึงมีแขนขาเล็กลีบ ไม่มีกล้ามเนื้อ อีกทั้ง ปีเตอร์ยังมีผิวขาวซีดเพราะไม่ได้ตากแดด ปีเตอร์จึงถูกเด็กผู้ชายในโรงเรียนเรียกว่า “ตุ๊ด” กล่าวคือในโรงเรียนอเมริกันความเป็นชายชาตรีผูกโยงเข้ากับการเป็นนักกีฬา เด็กที่ไม่เล่นกีฬาอย่างปีเตอร์จึงตกอยู่ในสถานะ “ตุ๊ด” ซึ่งเป็นสถานะต่ำต้อยกว่าชายชาตรี หากปีเตอร์มีรูปร่างที่แข็งแรง เขาคงมีแรงตอบโต้เด็กที่รังแกเขาได้

นอกจากเด็กผู้ชายในโรงเรียนเรียกปีเตอร์ว่า “fag” แล้ว พวกเขายังเรียกปีเตอร์ว่า “Homo” อีกด้วย ทั้งสองคำอาจใช้คำไทยว่า “ตุ๊ด” แทนได้ ทว่าคำว่า “Homo” หมายถึงคนรักเพศเดียวกัน (homosexual) มากกว่าคำว่า “fag” ซึ่งเน้นไปที่รูปลักษณ์ความไม่เป็นชายชาตรี ผู้เล่าบรรยายว่า “เด็กผู้ชายเรียกปีเตอร์ว่า ปีเตอร์ โฮโม แทน ปีเตอร์ ฮอตตัน” [They called him Peter Homo, instead of Peter Houghton]¹⁵⁰ การที่เด็กผู้ชายไม่เรียกปีเตอร์ตามชื่อจริง แต่เรียกปีเตอร์ว่า “Homo” เป็นการกำหนดให้ปีเตอร์เป็นคนที่รักเพศเดียวกัน ทั้งที่ปีเตอร์มิได้เป็นเช่นนั้น เด็กเหล่านั้นเห็นว่าเมื่อปีเตอร์มีรูปร่างที่ไม่สมชายชาตรี ย่อมแสดงว่าปีเตอร์ชอบผู้ชาย การที่เด็กผู้ชายในโรงเรียนผูกโยงรูปร่างภายนอกของปีเตอร์ซึ่งผอมแห้งและผิวขาวซีดเข้ากับคนที่รักเพศเดียวกันไม่เป็นธรรมต่อปีเตอร์ เนื่องจากรูปร่างภายนอกไม่ได้มีความเชื่อมโยงกับรสนิยมทางเพศเสมอไป นอกจากนั้นการที่เด็กผู้ชายเหล่านั้นตีตราว่าปีเตอร์ชอบผู้ชายยังเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพปีเตอร์ในการเลือกรสนิยมทางเพศอีกด้วย

การรังแกมิเพียงจำกัดอยู่ที่การล้อเลียนว่าเป็น “ตุ๊ด” หรือเป็นพวกที่รักเพศเดียวกันเท่านั้น แต่ยังลามไปถึงการทำร้ายร่างกายปีเตอร์อีกด้วย แมตต์ (Matt) ซึ่งเป็นนักกีฬาของโรงเรียน เป็นคน

¹⁴⁸ C. J. Pascoe, *Dude, You're a Fag: Masculinity and Sexuality in High School* (Berkeley: University of California Press, 2007), 23.

¹⁴⁹ Picoult, *Nineteen Minutes*, 209.

¹⁵⁰ *ibid.*, 208.

เดียวที่ทำร้ายร่างกายปีเตอร์ แมตต์เริ่มทำร้ายร่างกายปีเตอร์ครั้งแรกตอนที่พวกเขาอยู่ชั้นประถมปีที่ 6 ช่วงนั้นแมตต์และครูวูซึ่งเป็นนักกีฬาของโรงเรียนเช่นกัน ต่างนิยมล้อเลียนว่าปีเตอร์เป็น “ตุ๊ด” พวกเขาจึงเพ่งเล็งปีเตอร์เป็นพิเศษเวลาที่พวกเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าอาบน้ำ เพราะกลัวว่าปีเตอร์มองอวัยวะเพศของพวกเขา ดังนั้นเมื่อแมตต์เห็นว่าปีเตอร์มองมาทางเขา เขาก็ทำร้ายร่างกายปีเตอร์ ผู้เล่าบรรยายเหตุการณ์ในห้องอาบน้ำวันนั้นดังนี้

Matt suddenly twisted sideways. “Jesus Christ. Stop looking at my dick.”

“Fucking fag,” Drew said. [...]

“I wasn’t looking at you,” Peter blurted. “I can’t see anything.”

[...]

Suddenly Matt had Peter by the throat. “I don’t have my glasses on,” Peter choked out. “That’s why.”

Matt let go, shoving Peter against the wall [...].¹⁵¹

แมตต์หันข้างทันที “ให้ตายสิ เลิกมองจู้เราได้แล้ว”

“ไอ้ตุ๊ด” ครูวูพูด [...]

“เราไม่ได้มองนายซะหน่อย” ปีเตอร์พูดโพล่งออกมา “เรามองอะไรไม่เห็น” [...]

ทันใดนั้น แมตต์บีบคอปีเตอร์ “เพราะว่า” ปีเตอร์สลัก “เราไม่ได้ใส่แว่น”

แมตต์ปล่อยปีเตอร์ แล้วผลักปีเตอร์ไปที่ผนังห้องอาบน้ำ

ปีเตอร์ยืนยันว่าเขาไม่ได้มองแมตต์หรือจ้องมองอวัยวะเพศของแมตต์ตามที่ถูกกล่าวหา ทว่าแมตต์กลับใช้กำลังบีบคอปีเตอร์ทำให้ปีเตอร์ขาดอากาศหายใจ แมตต์กระทำต่อปีเตอร์อย่างเกินกว่าเหตุ หากแมตต์บีบคอปีเตอร์นานเกินไปอาจทำให้ปีเตอร์เสียชีวิตได้ ผู้ประพันธ์ทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงความรุนแรงในโรงเรียนที่ไม่ใช่เด็กทะเลาะกันเพียงเล็กน้อย แต่เป็นการทำร้ายร่างกายซึ่งอาจถึงแก่ชีวิตได้

ผู้ประพันธ์ยังชี้ให้ผู้อ่านเห็นสภาพจิตใจปีเตอร์หลังจากที่ถูกแมตต์ทำร้ายร่างกาย พร้อมทั้งเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าตลอดระยะเวลาที่ปีเตอร์ถูกแมตต์ทำร้ายร่างกาย เด็กผู้ชายคนอื่นในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเห็นปีเตอร์ถูกรังแกอย่างไม่เป็นธรรม แต่มิได้เข้าช่วยเหลือปีเตอร์ ผู้เล่าบรรยายเหตุการณ์

¹⁵¹ ibid., 210.

หลังจากที่แมตต์ปล่อยปีเตอร์ดังนี้ “ปีเตอร์กำลังร้องไห้ แต่เขาไม่คิดว่าเด็กคนอื่นๆ รู้ว่าเขาร้องไห้ เพราะว่าเขาเปียกไปทั้งตัว ทว่าทุกคนกำลังจ้องมองปีเตอร์” [...] he was crying, but he thought maybe people couldn't tell because the rest of him was dripping, too. Everyone was staring.]¹⁵² การที่ผู้ประพันธ์เน้นว่าปีเตอร์แอบร้องไห้หลังจากที่แมตต์ใช้กำลังทำร้ายเขา เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าการกระทำของแมตต์ไม่เพียงทำร้ายร่างกายปีเตอร์ แต่ยังทำร้ายจิตใจปีเตอร์ ทำให้ปีเตอร์สะเทือนใจและเสียขวัญอย่างยิ่ง ผู้อ่านยังเรียนรู้ว่าเหตุปัจจัยเบื้องหลังความรุนแรงในโรงเรียนมิได้เกิดจากเด็กก่อนแอดอย่างปีเตอร์ แต่เกิดจากเด็กที่สังคมอเมริกันเชิดหน้าชูตา อาทิ แมตต์และดรูว์ เนื่องจากพวกเขาเป็นนักกีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้โรงเรียน เด็กอย่างแมตต์และดรูว์ยังเป็นลูกในอุดมคติของพ่อแม่ เพราะทั้งคู่มีคุณสมบัติทุกอย่างที่พ่อแม่อยากให้ลูกพึงมี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียนที่ดีเด่น การเป็นนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จ เป็นต้น ทว่าเด็กเหล่านี้กลับกลายเป็นเด็กอันธพาลที่รังแกเด็กก่อนแอดอย่างปีเตอร์ถึงตอนนี้ผู้อ่านเริ่มเห็นใจปีเตอร์มากขึ้น และเข้าใจความรู้สึกของปีเตอร์ที่เห็นว่าตัวเองเป็นเหยื่อที่ถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรม ยิ่งไปกว่านั้น เด็กผู้ชายในห้องอาบน้ำกลับเพียงจ้องมองปีเตอร์ ไม่มีเด็กคนใดยื่นมือเข้าช่วยเหลือปีเตอร์หรือปลอบโยนเขาแม้แต่คนเดียว จึงกล่าวได้ว่า เด็กผู้ชายเหล่านี้มีส่วนร่วมในการรังแกปีเตอร์เช่นกัน แม้ว่าพวกเขาไม่ได้รังแกปีเตอร์โดยตรง แต่พวกเขาเพิกเฉยเมื่อปีเตอร์ถูกรังแก การที่พวกเขาไม่ได้คัดค้านเมื่อแมตต์และดรูว์รังแกปีเตอร์แสดงว่าพวกเขาเกรงกลัวว่าจะถูกรังแกเช่นกันหรือถูกมองว่าแตกต่างไปด้วยหากเข้าไปช่วยเหลือ

ทางด้านครอบครัว กล่าวได้ว่าปีเตอร์ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่ เพราะพ่อแม่ให้ความสำคัญกับพี่ชายที่ชื่อโจอี้ (Joey) มากกว่า ปีเตอร์รู้สึกว่าเขาไม่สามารถแข่งขันกับพี่ชายได้หรือแม้แต่ทำให้ดีเท่าพี่ชายยังเป็นไปไม่ได้เพราะโจอี้ดีเด่นไปทุกด้าน ปีเตอร์ตระหนักความจริงข้อนี้ตลอดเวลา การมีพี่ชายที่เก่งทุกด้านย่อมนำมาความกดดันมาสู่น้องชายให้เป็นเช่นพี่ชายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ พ่อแม่คาดหวังให้ปีเตอร์เล่นกีฬาเก่งแบบโจอี้ จึงบังคับให้ปีเตอร์เข้าร่วมทีมฟุตบอล (soccer) ของโรงเรียน ทั้งที่เขาไม่ชอบเล่นกีฬา แต่ปีเตอร์ต้องยอมฝืนใจเข้าร่วมและโกหกพ่อแม่ว่าเขาเล่นได้ดี เขารู้ว่าพ่อแม่ต้องการไต่เต้าเช่นนั้น อย่างไรก็ตามมีสิ่งหนึ่งที่โจอี้ทำไม่ได้คือล่าสัตว์ เนื่องจากเขากลัวเลือด โจอี้จึงไม่ออกไปล่าสัตว์กับพ่อ พ่อจึงชวนปีเตอร์ไปล่าสัตว์ กอปรกับปีเตอร์เรียนรู้เกี่ยวกับปืนจากพ่อตั้งแต่อายุ 5 ขวบเพราะเขาช่วยพ่อทำความสะอาดปืน นี่เป็นจุดเริ่มแรกที่ทำให้ปีเตอร์หลงใหลปืน อีกทั้งการเรียนรู้เกี่ยวกับปืนและการล่าสัตว์ยังเป็นหนทางเดียวที่ทำให้ปีเตอร์รู้สึกว่าเขาเป็นที่ยอมรับของพ่อและทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองเหนือกว่าโจอี้และเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่มีรังแกเขา ผู้เล่าบรรยายความคิดของปีเตอร์ตอนที่พ่อจะสอนให้ใช้ปืนดังนี้ “ปีเตอร์กำลังจะได้เรียนยิงปืนจริงๆ! ไม่มีเด็กโง่เขลาคนใดในห้องเรียนของเขา โดยเฉพาะพวกที่ทำตัวแยๆ จะสามารถอดอ้าแงได้เช่นเดียวกับ

¹⁵² ibid.

เขา” [He was about to learn how to use a real rifle! None of those idiot kids in his class, the ones who were such jerks, could say that.]¹⁵³ ปีเตอร์มีน้ำเสียงตื่นเต้นและภูมิใจที่ตัวเองเป็นเด็กคนเดียวในห้องเรียนที่จะได้เรียนรู้การยิงปืนจริง เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะปีเตอร์มีร่างกายที่อ่อนแอ ดังนั้นการที่เขาใช้ปืนเป็น ช่วยให้เขามั่นใจในตัวเองมากยิ่งขึ้น จึงกล่าวได้ว่าปืนเปรียบเหมือนอุปกรณ์พิเศษที่เหล่ายอดมนุษย์มีเพื่อเพิ่มกำลังให้กับตนเอง

การยิงปืนในเกมสตั๊ยช่วยให้ปีเตอร์ผ่อนคลายความเครียด ปีเตอร์อ้างอิงประสบการณ์ของตัวเองจากการถูกกลุ่มเด็กโด้งดั่งในโรงเรียนรังแกด้วยการสร้างเกมส์ที่ชื่อ *The Revenge of the Nerds* ซึ่งมีตัวเอกเป็นเด็กแบบปีเตอร์ที่มักตกเป็นเหยื่อการถูกรังแกและมีโรงเรียนเป็นฉากหลัง ปีเตอร์ออกแบบให้ตัวเอกเข้าไปในโรงเรียนเพื่อยิงเด็กที่รังแกเขา กล่าวได้ว่าโลกในเกมสตั๊ยช่วยให้ปีเตอร์ผ่อนคลายความเครียดจากการตกเป็นเหยื่อการถูกรังแกในโรงเรียนเสมอ เนื่องจากในนั้นปีเตอร์เป็นผู้กระทำมิใช่ผู้ถูกระทำ เขาชนะเสมอ ขณะที่โลกแห่งความจริง ปีเตอร์หวาดกลัวและสับสนกำลังของเด็กที่รักแกเขาไม่ได้ เป็นเหตุให้เขาแพ้อยู่ซ้ำไป เมื่อปีเตอร์ไม่อาจอดทนต่อการถูกรังแกอีกต่อไป เขาจึงเปลี่ยนโลกในเกมสตั๊ยให้กลายเป็นจริง ด้วยเหตุนี้ปีเตอร์จึงใช้ปืนยุติปัญหาการถูกรังแก

ผู้ประพันธ์ย้อนเวลากลับไปหนึ่งเดือนก่อนวันที่ปีเตอร์ก่อเหตุสังหารหมู่เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นเหตุการณ์ที่สร้างบาดแผลทางจิตใจของปีเตอร์เป็นเหตุให้เขาคิดฆ่าตัวตายคือเหตุการณ์ที่แมตต์ดึงกางเกงและบ็อกเซอร์ของปีเตอร์ลงมาถึงตาคุ่ม ขณะที่เขากำลังยืนคุยกับโจซีกกลางโรงอาหารท่ามกลางเด็กทั้งโรงเรียนที่กำลังทานอาหารกลางวัน จากนั้นแมตต์และครูวัยยังทำให้ร่างกายที่ไม่สมชายชาตรีของปีเตอร์เป็นเรื่องตลกขบขัน ผู้เล่าบรรยายเหตุการณ์วันนั้นดังนี้

Peter's skin was moon-white under the harsh fluorescent lamps of the cafeteria, his penis a tiny spiral shell on a sparse nest of pubic hair. He immediately covered his genitals with his lunch bag, and as he did, he dropped his milk carton. It spilled on the floor between his feet.

"Hey, look at that," Drew said. "Premature ejaculation."¹⁵⁴

ผิวพรรณของปีเตอร์เป็นสีขาวพระจันทร์ภายใต้แสงหยาบของหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ในโรงอาหาร ลิงค์ของเขาเป็นรูปหอยเกลียวอยู่ในรังที่มีขนบริเวณ

¹⁵³ *ibid.*, 125.

¹⁵⁴ *ibid.*, 458.

อวัยวะเพศบางเบา ขณะที่เขารับนำถุงอาหารกลางวันมาปิดลึงค์ เขาทำกล่องนมตก
หกเลอะพื้นระหว่างเท้าของเขา

“คุณนั่นสิ” ดรูว์กล่าว “ไม่ทันไรก็หลังแล้ว”

การที่ผู้เล่าบรรยายว่าปีเตอร์มีขนบริเวณอวัยวะเพศบางเบาและมีลึงค์ขนาดเล็กกลับแสดงให้เห็นว่าร่างกายของปีเตอร์เข้าสู่ระยะวัยรุ่นล่าช้ากว่าเด็กผู้ชายในวัยเดียวกัน ยิ่งดรูว์นำเรื่องนมหกเลอะพื้นมาเปรียบกับการหลังเร็วเพื่อล้อเลียนปีเตอร์ ยิ่งตอกย้ำว่าปีเตอร์มีร่างกายไม่สมชายชาตรี เขาไม่อาจควบคุมร่างกายของเขาได้ ปีเตอร์ตกเป็นเหยื่อเด็กอย่างแมตต์และดรูว์อยู่ร่ำไปเนื่องจากเด็กทั้งสองไม่เกรงกลัวปีเตอร์ ปีเตอร์อธิบายอย่างยั้งจนเขาวังหนีออกจากโรงอาหารทันที เหตุการณ์นี้ผลักดันให้ปีเตอร์ขโมยปืนของเพื่อนบ้าน ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของปีเตอร์หลังจากที่เขาได้ปืนมาครอบครองและถอดซองปืนออกเพื่อความปลอดภัยดังนี้ “เขาหลับตาและยกปืนขึ้นจ่อที่ศีรษะ “ปัง” เขาพูดแผ่วเบา” [He closed his eyes and held the gun up to his head. “Bang,” he whispered.]¹⁵⁵ ปีเตอร์ขโมยปืนเพื่อฆ่าตัวตายนั่นเอง แม้ว่าปีเตอร์จะมีได้ฆ่าตัวตายในวันนั้น แต่การมีปืนไว้ครอบครองทำให้เขาอุ่นใจหากวันใดเขาไม่อาจทนการถูกรังแกต่อไปได้และพร้อมฆ่าตัวตาย จึงกล่าวได้ว่าบาดแผลในจิตใจที่เกิดจากการถูกรังแกทำให้ปีเตอร์มีความคิดฆ่าตัวตาย

แม้ว่าเหตุการณ์ที่แมตต์ดิงกางเกงปีเตอร์ลงวันนั้นสร้างบาดแผลในจิตใจปีเตอร์เป็นเหตุให้เขาคิดฆ่าตัวตาย แต่เหตุการณ์ที่ทำให้ปีเตอร์ไม่อาจกลักรับทนกับการถูกรังแกได้อีกต่อไปและสร้างบาดแผลทางจิตใจมากที่สุดเป็นเหตุให้เขาลุกขึ้นมาตอบโต้คือเหตุการณ์ที่คอร์ทนีย์ (Courtney) เพื่อนของโจซีนำอีเมลซึ่งปีเตอร์เขียนบอกรักโจซีส่งต่อให้เด็กนักเรียนทุกคนในโรงเรียนอ่าน วันนั้นคือเช้าของวันเกิดเหตุ ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของปีเตอร์เมื่อพบว่าอีเมลส่วนตัวของตนถูกเผยแพร่ดังนี้

[...] He couldn't breathe; he couldn't move. [...]

He could hear them all laughing.

Peter glanced at his computer again. His mother always said that if something bad happened, you could look at it as a failure, or you could look at it as a chance to head in another direction.¹⁵⁶

[...] เขาหายใจไม่ออก เขาขยับตัวไม่ได้ [...]

เขาได้ยินเสียงเด็กเหล่านั้นกำลังหัวเราะเยาะเย้ยเขา

¹⁵⁵ ibid., 468.

¹⁵⁶ ibid., 554-55.

ปีเตอร์ฆ่าเลื่องดูหน้าจคอมพิวเตอร์อีกครั้ง แม่ของเขามักกล่าวเสมอว่า หากเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น ลูกมองว่ามันเป็นความล้มเหลวหรือมองว่าเป็นโอกาสให้มุ่งหน้าไปทิศทางอื่น

ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์นี้เป็นจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญในชีวิตของปีเตอร์ หากปีเตอร์ปล่อยให้เด็กในโรงเรียนรังแก เขาจะประสบกับเหตุการณ์ลักษณะนี้อีก คำสอนของแม่ยังสอดคล้องกับ สุภาจิตใจในภาคแรกที่พูดถึงการเปลี่ยนทิศทางการดำเนินชีวิต ปีเตอร์เลือกทำตามคำสอนของแม่คือ มองเหตุการณ์นี้ให้โอกาสในการเปลี่ยนบทบาทตนเองจากปกติที่ปีเตอร์มักนั่งเฉยกลายเป็นลุกขึ้นตอบโต้ ทว่าคราวนี้ปีเตอร์เลือกตอบโต้ด้วยการกราดยิง เนื่องจากปีเตอร์ได้ลองวิธีการอื่นๆ จนหมดแล้ว อาทิ ไปขอให้ครูช่วยและตอบโต้เมื่อถูกรังแก แต่ไม่มีวิธีใดที่ช่วยให้เขาหลุดพ้นจากการถูกรังแกได้จริง เด็กในโรงเรียนยังคงรังแกปีเตอร์ตามเดิม อีกทั้งพวกเขายังรังแกปีเตอร์หนักและรุนแรงมากยิ่งขึ้นจนทำให้ปีเตอร์บาดเจ็บและสะเทือนใจจนคิดฆ่าตัวตาย เมื่อครูและพ่อแม่ไม่อาจเป็นที่พึ่งพิงหรือปกป้องเขาได้ ปีเตอร์ถูกสถานการณ์บีบคั้นให้ลุกขึ้นตอบโต้

ผู้ประพันธ์ตัดฉากกลับมาที่เวลาปัจจุบันเพื่ออธิบายว่าการที่ปีเตอร์เลือกใช้อาวุธปืนแก้ไขปัญหาเป็นผลมาจากสภาพจิตใจของเขาด้วยการให้ทนายความส่งจิตแพทย์มาวินิจฉัยอาการของปีเตอร์ในระหว่างที่เขาจำคุก กล่าวคือปีเตอร์ป่วยเป็นโรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มอาการผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่อเนื่อง (Battered Woman Syndrome)¹⁵⁷ เนื่องจากเหยื่อที่ถูกรังแกและผู้หญิงที่ถูกสามีทารุณกรรมต่างหวาดกลัวสามีหรือผู้ที่รังแกตน ความหวาดกลัวนี้ส่งผลให้ผู้ป่วยเป็นโรคเครียดภายหลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (Post-Traumatic Stress Disorder)¹⁵⁸ การที่ปีเตอร์ถูกรังแกทั้ง

¹⁵⁷ กลุ่มอาการผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่อเนื่องเป็นอาการที่พบบ่อยให้หม่า “ผู้หญิงที่ถูกสามีหรือคนรักควบคุมและใช้อำนาจบังคับขู่เชิงร่างกาย ทางเพศและทางจิตใจเป็นเวลานานเพื่อให้เธออยู่ในลู่วางที่เขาต้องการโดยไม่คำนึงถึงสิทธิหรือความรู้สึกของเธอ” [...] a woman has been physically, sexually, and/or psychologically abused in an intimate relationship, when the partner (usually, but not always a man) exerted power and control over the woman to coerce her into doing whatever he wanted, without regard for her rights or feelings.] Lenore E. Walker, *The Battered Woman Syndrome: With Research Associates* (New York: Springer Pub. Co., 2009), 42. เป็นเหตุให้ผู้หญิงที่ป่วยเป็นโรคนี้ฆ่าสามีหรือคนรักเพื่อป้องกันตัวเองจากการถูกสามีหรือคนรักทำร้าย

¹⁵⁸ โรคเครียดภายหลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญเป็นโรคทางจิตเวชที่ผู้ป่วยประสบกับ “เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันหรือเกินการควบคุมที่ส่งผลกระทบต่อความคิด ความรู้สึกและการแสดงออกของผู้ที่ป่วยเป็นโรคนี้” [The event is usually experienced as unexpected, out of the person’s control, and causes disruption to how a person may think, feel, or act.] Ibid., 43.

ทางร่างกายและจิตใจต่อเนื่องเป็นเวลานานก่อให้เกิดบาดแผลทางใจและความเครียด คำให้การของในศาลจิตแพทย์ยังเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าความเครียดส่งผลให้ปีเตอร์หวาดกลัวการไปโรงเรียนดังนี้ “ปีเตอร์บอกผมว่าเขายอมตายแทนการอดทนมีชีวิตต่ออีกวันเพื่อเผ่าคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตนเมื่อไปโรงเรียน” [He told me that he would rather have died than spend another day thinking about what could happen to him at school.]¹⁵⁹ ความหวาดกลัวว่าตนจะถูกรังแกทำให้ปีเตอร์ไม่อาจฝันที่มีชีวิตรับมือกับการถูกรังแกได้อีกต่อไป เหตุการณ์ที่คอร์ตเนียนำอีเมลส่วนตัวของปีเตอร์มาเผยแพร่ให้เด็กนักเรียนทุกคนในโรงเรียนจึงเปรียบได้กับฟางเส้นสุดท้าย ทำให้ปีเตอร์เสียสติและกราดยิงทุกคนในโรงเรียนโดยมิได้ตระหนักว่าใครเป็นใคร เขื่อผู้เสียชีวิตจึงประกอบด้วยเด็กและครูผู้ที่ยังเคยรังแกและไม่เคยรังแกปีเตอร์

อย่างไรก็ตามนวนิยายจบลงด้วยศาลตัดสินให้ปีเตอร์จำคุกตลอดชีวิต ข้อหาที่มีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา 8 คดี ส่วนกรณีการเสียชีวิตของแมตต์ศาลตัดสินว่าปีเตอร์ผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยประมาทเนื่องจากปีเตอร์ยิงเพราะถูกแมตต์กระตุ้น ในกรณีของโจซี ศาลตัดสินว่าเธอผิดฐานฆ่าแมตต์โดยประมาทและจำคุก 5 ปี อย่างไรก็ตามหนึ่งเดือนให้หลัง ปีเตอร์ฆ่าตัวตายด้วยการยัดถุงเท้าเข้าไปในลำคอเพื่อทำให้ตัวเองขาดอากาศหายใจ ขณะที่เขากำลังหมดสติ ปีเตอร์เห็นตัวเองที่อายุ 18 ปีในปัจจุบันกำลังนั่งรถโรงเรียนไปโรงเรียนวันแรก มีเพียงเขาคนเดียวนั่งบนรถโรงเรียน ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของปีเตอร์ดังนี้ “ปีเตอร์ไม่กลัว ด้วยเหตุผลบางประการปีเตอร์รู้ว่าเขากำลังมุ่งหน้าไปที่ซึ่งเขาต้องการไป” [...] Peter wasn't scared. He knew, somehow, that he was headed exactly where he'd wanted to go.]¹⁶⁰ ปีเตอร์ฆ่าตัวตายสำเร็จตั้งใจหมายหลังจากที่เขามีความคิดนี้มาหลายเดือน ความตายของปีเตอร์จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากการที่เขาถูกรังแกมาอย่างยาวนานทำให้ปีเตอร์เสียความมั่นใจในตัวเอง กอปรกับการที่เขาไม่สนิทกับพ่อและแม่ทำให้เขาไร้ที่พึ่งพิงหรือคนให้คำปรึกษา การตายของปีเตอร์จึงเป็นผลมาจากการที่ปีเตอร์ไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือเยียวยาบาดแผลทางใจ นอกจากนี้เส้นทางที่ปีเตอร์กำลังมุ่งหน้าไปยังโยงไปถึงสุภาชีวิตเงินที่กล่าวไว้ในภาคแรกก็พูดถึงการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต กล่าวคือในมุมมองของปีเตอร์ เขาพึงพอใจกับการที่เขาเปลี่ยนแปลงเส้นทางชีวิตของตนด้วยการก่อเหตุสังหารหมู่นในโรงเรียนเพื่อยุติสถานะผู้ถูกรังแก ความตายเป็นหนทางเดียวที่สามารถปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระได้ ปีเตอร์จึงนอนตายตาหลับ

¹⁵⁹ Picoult, *Nineteen Minutes*, 409.

¹⁶⁰ *ibid.*, 638.

กล่าวโดยสรุปในส่วนของปีเตอร์ได้ว่าการที่เขาถูกรังแกอย่างยาวนานและไม่ได้รับการช่วยเหลือส่งผลให้ปีเตอร์เป็นโรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มอาการผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่อเนื่อง เมื่อการถูกรังแกดำเนินต่อไปและทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น สภาพจิตใจของปีเตอร์ถูกบั่นทอนจนปีเตอร์ไม่อาจฟันทนกับการถูกรังแกอีกต่อไป เขาจึงใช้ปืนซึ่งเป็นอาวุธเดียวที่เขาคุ้นเคยตั้งแต่เด็กบุกเข้าไปในโรงเรียนซึ่งเป็นสถานที่ที่เขาถูกรังแกและกราดยิงเด็กนักเรียนและครูในโรงเรียนจนเสียชีวิต อย่างไรก็ตามผลเสียจากการถูกรังแกทำให้ปีเตอร์เสียความมั่นใจในตัวเองและฆ่าตัวตาย

4.1.2 เลซีและลูอิส: อดีตกับการมองคนละมุมเรื่องการเลี้ยงดูลูก

หัวข้อนี้กล่าวถึงบทบาทการเลี้ยงดูลูกที่แตกต่างกันของเลซีและลูอิสผู้เป็นแม่และพ่อของปีเตอร์และโจอี การที่โจอีรับผิดชอบและดูแลตัวเองได้ตั้งแต่ ทำให้พ่อแม่คาดหวังว่าปีเตอร์จะเป็นเหมือนพี่ชาย แต่กระนั้นเลซีตระหนักดีว่าปีเตอร์เป็นเด็กที่อ่อนโยนและต้องการการดูแลเอาใจใส่มากกว่าพี่ชาย เธอพร้อมเข้าช่วยเหลือลูกทันทีเมื่อลูกประสบปัญหา ขณะที่ลูอิสกลับสอนให้ลูกเข้มแข็งและรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเองโดยมิได้ใส่ใจความรู้สึกของลูก แต่กระนั้นการที่เลซีไม่กล้ายื่นมือเข้ามาช่วยในความคิดของตัวเอง ทำให้ลูอิสมีบทบาทเหนือความคิดของเธอเอง ส่งผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับลูกห่างเหินและไม่เข้าใจกัน ดังนั้นเมื่อปีเตอร์ก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน เลซีจึงเปลี่ยนบทบาทเป็นฝ่ายทำทุกอย่างเพื่อช่วยเหลือลูก อาทิ สรรหาทนายความให้ลูก ไปเยี่ยมลูกที่ห้องคุมขังเกือบทุกสัปดาห์ ส่วนลูอิสกลับตีตัวออกห่างลูก ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาจึงร้าวฉาน อย่างไรก็ตามเพื่อสานรอยร้าวในครอบครัว ลูอิสก้าวข้ามอคติที่เขามีต่อลูกด้วยการไปเยี่ยมลูกที่ห้องคุมขังและไปร่วมฟังคำพิพากษาของศาลกับภรรยา

ผู้เล่าพาผู้อ่านย้อนเวลากลับไปตอนปีเตอร์เรียนอนุบาลซึ่งเป็นวันที่เขาทำกล่องข้าวหாயเป็นครั้งที่ 3 ผู้เล่าชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าเลซีและลูอิสต่างรับมือกับปัญหานี้แตกต่างกัน เลซีใช้อารมณ์ต่อว่าลูก ส่วนลูอิสใช้เหตุผลทางเศรษฐศาสตร์ลงโทษลูก กล่าวคือเลซีบ่นปีเตอร์เรื่องเขาทำกล่องข้าวหாய แต่เธอซื้อกล่องข้าวให้ลูกใหม่ จนกระทั่งปีเตอร์ทำกล่องข้าวหாயเป็นครั้งที่ 3 เลซีจึงแก้ปัญหาด้วยการเตรียมอาหารเข้าใส่ถุงกระดาษให้ปีเตอร์นำไปโรงเรียนแทนกล่องข้าว ขณะที่ลูอิสกลับคิดว่าลูกควรรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง แม้ว่าลูอิสมิได้บอกว่าด้วยวิธีใด แต่ผู้วิจัยคิดว่าลูอิสอาจต้องการให้ปีเตอร์จ่ายเงินชดใช้หรือทำงานชดใช้ตามมูลค่าของกล่องอาหารที่ลูกทำหாய เนื่องจากสองเหตุผล เหตุผลแรกคือลูอิสเป็นอาจารย์สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ในมหาวิทยาลัยสเตอร์ลิง เขาจึงคิดเรื่องมูลค่าของสินค้าที่สูญหายไป ส่วนเหตุผลที่สองคือเลซีแสดงออกว่าเธอไม่เห็นด้วยกับวิธีการของสามีด้วยการให้เหตุผลว่าลูกอายุเพียง 5 ขวบซึ่งเป็นวัยที่เด็กเกินกว่าการมีรายได้หรือเข้าใจเรื่องการทำงาน อย่างไรก็ตามทั้งคู่ต่างแก้ปัญหาที่ปลายเหตุโดยมุ่งเน้นไปที่เรื่องการให้ลูกมีวินัยในการรักษาสมบัติของ

ตนเอง ทั้งคู่มิได้จับเข้าพุดคุยกับลูกด้วยเหตุผลหาข้อเท็จจริงว่าเป็นอย่างไร แต่ด่วนเชื่อลูกทันทีว่าลูกทำหายตามที่ลูกกล่าวอ้าง ทั้งคู่จึงแก้ปัญหาไม่ตรงจุด

เมื่อเลซีทราบความจริงว่าปีเตอร์ถูกรังแกในโรงเรียนร้างแก เธอไม่นิ่งดูตาย เลซีพยายามแก้ไขปัญหาลูกถูกเพื่อนรังแกทันทีด้วยการเข้าพบครูประจำชั้นเพื่อขอความช่วยเหลือและคำแนะนำ ทว่าครูกลับเผยว่าโรงเรียนไม่มีนโยบายใดๆ หรือดำเนินการใดๆ ในการแก้ปัญหาการรังแกในโรงเรียนให้ลดลง ครูจึงแนะนำปีเตอร์ให้แก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง ครูอธิบายให้เลซีฟังดังนี้

“The boys identify Peter as the reason they’re in trouble, and that perpetuates the cycle of violence. [...] I’m showing Peter how to stand up for himself [...] instead of just accepting it. [...] if Peter wants it to end, he’s going to have to be part of the solution.”¹⁶¹

“เมื่อเด็กผู้ชายเหล่านี้เห็นว่าปีเตอร์เป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกตนโดนลงโทษ พวกเขากลับไปรังแกปีเตอร์ต่อ [...] ดิฉันแสดงให้ปีเตอร์เห็นว่าเขาต้องพึ่งตัวเอง [...] ไม่ใช่ยอมรับในชะตา [...] หากปีเตอร์อยากให้ออกมาตุลาการ เขาต้องแก้ไขปัญหาลูกเองค่ะ”

หากพิจารณาคำแนะนำของครูเพียงผิวเผิน ครูมีส่วนถูกต้องตรงที่การลงโทษมิใช่การแก้ปัญหาที่ถูกต้อง เพราะเด็กผู้ชายในโรงเรียนก็จะรังแกปีเตอร์อยู่ร่ำไป แต่กระนั้นการที่ครูแนะนำให้ปีเตอร์ตอบโต้ก็มีได้แก้ปัญหาเช่นกัน หากแต่สนับสนุนให้เด็กใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหายิ่งขึ้น นอกจากนี้ครูไม่แสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือออกมาตรการใดๆ มายับยั้งหรือหยุดยั้งไม่ให้ปีเตอร์ถูกรังแก ครูยังผลักภาระหน้าที่ดูแลเด็กด้วยการให้เด็กเป็นฝ่ายดูแลตัวเองเมื่อถูกรังแก ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ขณะที่ต้นเหตุของปัญหาที่แท้จริงเกิดจากเด็กที่รังแกปีเตอร์มีทัศนคติไม่ดีต่อเขา ดังนั้นครูควรหาวิธีทำให้เด็กทั้งสองฝ่ายปรองดองกัน อาทิ ปรับทัศนคติของเด็กที่รังแกปีเตอร์เพื่อให้เด็กทั้งสองฝ่ายเข้าใจกันและขจัดปัญหาเด็กรังแกกันในโรงเรียน

อย่างไรก็ตามเมื่อครูเสนอแนะให้ปีเตอร์แก้ปัญหาด้วยตัวเอง เลซีจึงกลับบ้านเพื่ออบรมปีเตอร์ตามที่ครูแนะนำดังนี้ “คราวหน้าถ้าเด็กเหล่านี้รังแกลูกอีก ลูกต้องยืนหยัดด้วยตัวเอง ลูกต้องสู้ปีเตอร์ ไม่งั้น ... แม่จะลงโทษลูก” [The next time it happens, you have to stick up for yourself. You have to, Peter, or I ... I’m going to have to punish you.]¹⁶² คำกล่าวของเลซี

¹⁶¹ ibid., 103-04.

¹⁶² ibid., 105.

ในการบีบบังคับให้ปีเตอร์ “ยืนหยัดด้วยตัวเอง” เป็นแนวความคิดคล้ายคลึงกับกับแนวความคิดของลูอิสในการฝึกให้ลูกรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง กล่าวคือเมื่อลูกถูกรังแก ลูกควรหาวิธีการปกป้องตัวเองด้วยตัวเอง ทั้งนี้เลซีเชื่อตามคำแนะนำของครูว่าการตอบโต้ความรุนแรงด้วยความรุนแรงเป็นวิธีการเดียวในการทำให้เด็กในโรงเรียนเล็กรังแกปีเตอร์ แต่กระนั้นเลซีมิได้อธิบายให้ปีเตอร์เข้าใจอย่างเป็นเหตุเป็นผลว่าเหตุใดเธอจึงคิดว่าการใช้ความรุนแรงเป็นวิธีเดียวในการยุติปัญหาการถูกรังแก เธอกลับเน้นให้เขาตอบโต้เพียงอย่างเดียว ทำให้ปีเตอร์อาจไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาต้องตอบโต้ และอาจไม่เข้าใจว่าเหตุใดแม่จึงไม่มีวิธีการอื่นช่วยเหลือเขา นอกจากนี้เลซียังบีบบังคับให้ลูกทำตามที่เขาสอน โดยการขู่ลงโทษเขา การทำเช่นนั้น ไม่เพียงแต่ทำให้ปีเตอร์ตอบโต้เด็กที่รังแกเขาเพราะเขาหวาดกลัวเธอ แต่ยังบีบบังคับให้ปีเตอร์ใช้ความรุนแรงเป็นการแก้ปัญหาเพียงวิธีเดียว เลซีมิได้เสนอวิธีแก้ปัญหาอื่นให้แก่เขา การที่เลซีใช้อำนาจความเป็นแม่บังคับให้เขาใช้ความรุนแรง กล่าวได้ว่าเลซีรังแกลูกเช่นกัน เนื่องจากเธอบังคับให้ลูกทำในสิ่งที่ไม่ต้องการทำ หากเลซีคิดว่าปีเตอร์ควรรู้จักตอบโต้เมื่อเขาถูกรังแก เธอควรแนะนำให้ลูกลองทำตามที่เขาแนะนำก่อน หากทำแล้วไม่สำเร็จ เธอและเขาควรหาวิธีอื่นแก้ปัญหาาร่วมกัน เลซีไม่ควรบังคับลูกและเธอยังไม่ควรขู่ลงโทษเขาหากเขาไม่ทำตามที่เขาสั่ง เป็นเหตุให้ปีเตอร์ต้องกลักรู้สึกผิดใจทำตามที่เขาสั่ง ทั้งที่เขาไม่ชอบความรุนแรง

การที่เลซีเข้าพบครูเพื่อขอคำปรึกษาเรื่องลูกถูกรังแกทำให้ผู้อ่านเห็นว่าปีเตอร์ไม่ใช่คนที่โหดร้ายหรือชอบความรุนแรงตามที่ผู้เล่านำเสนอในตอนต้นของเรื่อง หากแต่เขาเป็นเด็กที่อ่อนโยนและรักสงบ ครูประจำชั้นคิดว่าบุคลิกของปีเตอร์ กอปรกับการที่ปีเตอร์มักใช้เวลาเล่นกับโจซีในช่วงพักกลางวันมากกว่าไปเล่นกับเด็กผู้ชายคนอื่นๆ เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กผู้ชายในโรงเรียนรังแกปีเตอร์ ครูชี้แจงให้เลซีเห็นว่าอุปนิสัยของปีเตอร์ทำให้เด็กผู้ชายคนอื่นๆ เกิดการแยกเขาแยกเราดังนี้

“He is sensitive, and he’s sweet. But that means he’s far less likely to be running around with the other boys playing police chase than he is to be coloring in a corner with Josie.”¹⁶³

“ปีเตอร์เป็นเด็กอ่อนไหว และอ่อนโยน แต่ก็ทำให้เขานิยมนั่งระบายสีกับโจซีตามมุมห้อง มากกว่าไปเล่นตำรวจจับผู้ร้ายกับเด็กผู้ชาย”

จากคำบอกเล่าของครู ปีเตอร์นิยมทำกิจกรรมที่ใช้ความเงียบและสมาธิมากกว่ากิจกรรมที่ใช้กำลังกายและความรุนแรง การที่ปีเตอร์ไม่นิยมเล่นตำรวจจับผู้ร้ายกับเด็กผู้ชายคนอื่นๆ ในโรงเรียน เนื่องจากกิจกรรมดังกล่าวแฝงความรุนแรง กล่าวคือผู้เล่นที่เป็นตำรวจนอกจากมีหน้าที่วิ่งไล่จับผู้ร้าย ยังมีอาวุธ

¹⁶³ ibid., 103.

ป็นเป็นของประจำกายเพื่อใช้ขึงผู้ร้าย ด้วยเหตุนี้ตำรวจจึงมีสถานะสูงกว่าผู้ร้าย ส่วนผู้ร้ายมีสถานะต่ำ ต่ำกว่าตำรวจเพราะผู้ร้ายไม่มีอาวุธเพื่อใช้ต่อสู้กับตำรวจ ผู้ร้ายจึงทำได้เพียงวิ่งหนีตำรวจ การละเล่น ลักษณะนี้ทำให้ผู้เล่นซึมซับค่านิยมที่ผิดคือผู้มีสถานะสูงกว่ากดขี่รังแกผู้อ่อนแอและทำให้เด็กซึมซับ ค่านิยมเรื่องการรังแกผู้อื่น ดังนั้นเมื่อเด็กผู้ชายเหล่านี้รังแกเด็กที่อ่อนแอในโรงเรียน พวกเขาจึงไม่ ตระหนักว่าพวกเขากระทำความผิด เด็กผู้ชายเหล่านี้คิดว่าพวกตนเป็นตำรวจและทดลองใช้สถานะอัน สูงกว่าของพวกตนด้วยการใช้จำนวนคนที่มากกว่าหรือพลังที่มากกว่ารังแกปีเตอร์ ปีเตอร์จึง เปรียบเป็นผู้ร้ายอ่อนแอและไม่มีหนทางตอบโต้ เป็นเหตุให้วิธีการที่ครูประจำชั้นแนะนำให้เลซีใช้ยุติ ปัญหาการถูกรังแกไม่ประสบผลสำเร็จ หากแต่กระตุ้นให้ปีเตอร์ถูกรังแกเพิ่มมากขึ้น

นอกจากเลซีไม่อาจแก้ไขปัญหาปีเตอร์ถูกรังแกในโรงเรียน เธอยังมีส่วนสำคัญในการทำให้ ปีเตอร์ถูกรังแกอีกด้วย กล่าวคือเลซีเลี้ยงลูกให้เป็นเด็กอยู่เสมอ เธอจึงซื้อของเครื่องใช้ให้ปีเตอร์ไม่สม กับวัยของเขา ผู้เล่าเหตุการณ์ตอนที่ปีเตอร์อายุ 11 ปี เลซีซื้อสมุดลายชูเปอร์แมนให้ลูก เป็นเหตุให้ ลูกถูกเด็กผู้ชายในโรงเรียนรังแกด้วยการทำนมหกใส่ ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของปีเตอร์ที่มีต่อแม่ดังนี้ “[สมุดที่มีกลิ่นเหม็น] อาจช่วยกระตุ้นให้แม่ซื้อสมุดใหม่ที่ลวดลายปกตีแฉกเช่นสมุดของเด็กคนอื่น ๆ” [[The reek binder] just might be enough incentive for her to buy him a new, normal notebook, one like everyone else’s.]¹⁶⁴ วัยรุ่นอย่างปีเตอร์นั้นให้ความสำคัญกับการกลมกลืน เป็นหนึ่งเดียวเหมือนเด็กคนอื่น ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกรังแก ดังนั้นการที่เลซียังคงซื้อของลวดลาย ชูเปอร์แมนให้แก่ปีเตอร์ที่อายุ 11 ปี สะท้อนว่าเธอไม่เข้าใจว่าการที่เด็กในวัยนี้ถือสมุดโน้ตลวดลาย ชูเปอร์แมนเป็นเรื่องที่น่าอับอายและทำให้ปีเตอร์ตกเป็นเป้าหมายของการถูกรังแกง่ายขึ้น เลซียังคง เห็นว่าปีเตอร์เป็นเด็กเล็กไม่ว่าเวลาผ่านไปเพียงใด แม้ว่าปีเตอร์ได้เติบโตเป็นวัยรุ่น การที่เธอไม่ สามารถปรับตัวให้ทันลูกและความต้องการของลูก เป็นเหตุให้เลซีและปีเตอร์ห่างเหินกัน

นอกจากเลซีไม่รู้ว่าเป็นเหตุที่ปีเตอร์ถูกรังแกเพราะสมุดโน้ตลวดลายชูเปอร์แมนที่เธอซื้อให้ลูก เธอยังไม่ ตระหนักว่าการที่เธอพยายามแก้ปัญหาลูกถูกรังแกด้วยการบีบบังคับให้ลูกเล่นฟุตบอล (soccer) ทำ ให้ลูกถูกเด็กที่เป็นนักกีฬาโรงเรียนรังแกบ่อยขึ้นและรุนแรงมากกว่าเดิม แม้ว่าเลซีทราบว่าเป็นปีเตอร์ เกลียดการเล่นกีฬาทุกชนิด แต่เธอก็กลับผลักดันให้ปีเตอร์เล่นฟุตบอลเพราะเธอเชื่อว่าวิธีนี้จะช่วยให้ลูก เป็นเพื่อนกับเด็กที่รังแกลูก เมื่อทั้งสองฝ่ายเป็นเพื่อนกัน ปัญหาลูกถูกรังแกจะยุติลงเช่นกัน ผู้เล่าเผย แนวคิดของเลซีผ่านการบรรยายความคิดของปีเตอร์ดังนี้ “แม่ของเขาเชื่อว่าการเป็นที่ยอมรับของฝูง ชนคือการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของฝูงชน” [...] his mother’s belief that part of fitting in

¹⁶⁴ ibid., 199.

meant being in the crowd.]¹⁶⁵ ทว่าจุดบอดของความคิดนี้อยู่ตรงที่ปีเตอร์เล่นกีฬาไม่เป็น ปีเตอร์ได้เพียงเข้าร่วมซ้อมกีฬา แต่ไม่ได้รับการคัดเลือกให้ลงแข่งขัน การที่เลซีผลักดันให้ปีเตอร์เข้าร่วมชมรมฟุตบอลส่งผลร้ายต่อปีเตอร์ เนื่องจากฟุตบอลเป็นกีฬาซึ่งรวบรวมเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียน เด็กเหล่านี้เป็นตัวตั้งตัวตีในการรังแกปีเตอร์ อีกทั้งพวกเขายังไม่คบหาสมาคมกับเด็กที่เล่นกีฬาไม่เก่งอย่างปีเตอร์ ส่งผลให้ปีเตอร์กลายเป็นตัวตลกในชมรมและถูกรังแกหนักขึ้นกว่าเดิม จึงกล่าวได้ว่าการที่เลซีแก้ไขปัญหาลูกถูกรังแกด้วยการส่งลูกเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กที่รังแกลูก ไม่ต่างจากการโยนปีเตอร์ลงในบ่อจระเข้ นอกจากเป็นวิธีการที่ไม่ช่วยแก้ปัญหาลูกถูกรังแกในโรงเรียน แต่ยังสร้างปัญหาให้ลูกเดือดร้อนมากกว่าเดิม

หลังจากที่เลซีทราบว่าเป็นผู้ก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียนมัธยมสเตอร์ลิง เธอจึงตกใจ เพราะเธอไม่เคยทราบว่าปีเตอร์ประสบปัญหาการถูกรังแกมากมายเพียงใด ความสัมพันธ์อันห่างเหินระหว่างเธอและลูกทำให้ปีเตอร์เก็บงำบาดแผลในใจจากการถูกรังแกไว้เพียงลำพัง เมื่อเลซีมองย้อนกลับไปในอดีต เธอตระหนักว่าตัวเองเป็นต้นเหตุทำให้ปีเตอร์ก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน เนื่องจากเธอเป็นผู้ผลักดันให้ปีเตอร์ใช้ความรุนแรงแก้ปัญหาลูกถูกรังแกในโรงเรียนร้างแก ผู้เล่าเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าเลซีกล่าวโทษตัวเองผ่านบทสนทนาระหว่างเธอและสามีดังนี้

“Do you think,” Lacy whispered, “it’s our fault?”

[...] “What was the name of Hitler’s mother?” Lacy asked.

Lewis blinked at her. “What?”

“Was she awful?”¹⁶⁶

“คุณคิดว่า” เลซีพูดแผ่วเบา “เป็นความผิดของพวกเราไหม”

[...] “แม่ของฮิตเลอร์ชื่ออะไรนะ” เลซีถาม

ลูอิสกระพริบตา “อะไรนะ”

“เธอเป็นคนเลวร้ายไหม”

การที่เลซีกล่าวถึงแม่ของฮิตเลอร์สะท้อนว่าเธอเปรียบเทียบตัวเองเป็นแม่ของฮิตเลอร์ เนื่องจากเลซีคิดว่าตัวเองเป็นแม่ที่เลวร้ายผู้เลี้ยงดูลูกให้กลายเป็นฆาตกร การกระทำของปีเตอร์ในการกราดยิงนักเรียนในโรงเรียนดูโหดร้ายและสมควรถูกประณามไม่ต่างจากการกระทำของฮิตเลอร์ที่ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวในมุมมองของเลซี การกระทำของลูกล้อมสะท้อนบทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ในการเลี้ยงดูลูก ลูกเป็นคน

¹⁶⁵ *ibid.*, 208.

¹⁶⁶ *ibid.*, 135-36.

อย่างไรเป็นผลจากวิธีการที่พ่อแม่เลี้ยงดูลูก ดังนั้นเลซี่คิดว่าเธอสมควรถูกประณามเช่นกัน เพราะเธอผลักดันให้ลูกใช้ความรุนแรงแก้ไขปัญหาคาถุกรังแกในโรงเรียน ทำให้ปีเตอร์เปลี่ยนจากเด็กที่อ่อนโยนกลายเป็นผู้ก่อเหตุสังหารหมู่ในโรงเรียน หากเธอไม่ทำตามคำแนะนำของครูประจำชั้นเรียนของปีเตอร์ในคราวนั้น ลูกอาจไม่กลายเป็นผู้ก่อเหตุร้ายในปัจจุบันนี้

อย่างไรก็ตามการที่ผู้เล่าย้อนกลับไปเสนอเหตุการณ์ในอดีตทำให้ผู้อ่านทราบว่าเลซี่ช่วยเหลือลูกแก้ไขปัญหาคาถุกรังแกในโรงเรียนอย่างเต็มที่ เธอมีแม่ที่เลวร้ายผู้ไม่สนใจใยดีลูกอย่างที่เราจะกล่าวโทษตัวเอง แต่เลซี่เป็นแม่รักลูกและห่วงใยลูก เพียงแต่เธอไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง ส่งผลให้เธอทำตามคำแนะนำของผู้อื่นในการเลี้ยงลูก อาทิ ครู สามี เลซี่ยกเหตุการณ์ในอดีตที่เป็นตราบบาบในจิตใจของเธอ นั่นคือเหตุการณ์ที่เธอมีได้ไปปรับลูกออกจากค่ายกีฬาตามที่ลูกร้องขอ เนื่องจากลูอิสเชื่อว่าลูกควรอยู่ให้ครบกำหนดการของค่ายซึ่งเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์เพื่อไม่ให้ลูกล้อท้อต่ออุปสรรค เลซี่คิดว่าเหตุการณ์นี้ทำให้ปีเตอร์ผิดหวังในตัวเธอและตีตัวออกห่างเธอจากนั้นเป็นต้นมา เมื่อไม่เลซี่สามารถย้อนเวลากลับไปแก้ไขความผิดพลาดในอดีต เธอจึงกล่าวขอโทษลูกเมื่อเธอไปเยี่ยมลูกที่ห้องคุมขัง การที่เลซี่ทำเช่นนั้นสะท้อนว่าเธอต้องการสานสัมพันธ์กับลูกอีกครั้งหลังจากที่ทั้งคู่มีความสัมพันธ์อันห่างเหินมายาวนาน เลซี่แสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำของเธอก็ได้เป็นที่พึงพิงให้แก่ปีเตอร์ ด้วยการไปเยี่ยมลูกที่ห้องคุมขังสัปดาห์วันสัปดาห์สลับกับลูอิสตามกฎของห้องคุมขังที่อนุญาตให้ญาติเข้าเยี่ยมผู้ถูกคุมขังเพียงสัปดาห์ละหนึ่งคนเท่านั้น

เลซี่แสดงความพยายามในการแก้ไขปัญหาคาถุกรังแกในครอบครัวด้วยการเข้าหาลูกและให้กำลังใจลูกหลังจากที่ลูกถูกจับกุมตัว ขณะที่ลูอิสกลับหนีปัญหาด้วยการตีตัวออกห่างลูก เลซี่จับได้ว่าสามีโกหกเธอตลอด 6 เดือนว่าไปเยี่ยมลูก เพราะปีเตอร์เผยว่ามีเพียงเธอเป็นผู้เดียวที่มาเยี่ยมเขา วันหนึ่งเลซี่จึงสะกดรอยตามสามีหลังจากที่เขาบอกเธอว่าเขาจะไปเยี่ยมลูก เธอพบว่าสามีซื้อดอกไม้ไปเยี่ยมหลุมฝังศพของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจากเหตุการณ์กราดยิงในโรงเรียนที่ลูกเป็นผู้ก่อ ลูอิสสารภาพสาเหตุที่เขาไม่อาจไปเยี่ยมลูกดังนี้

“Because I still think, every day, of the drunk who crashed into Joey’s car. I think of how much I wished he’d died instead of Joey; how he *deserved* to die. The parents of every one of these kids is thinking the same thing about Peter,” Lewis said. “And Lacy ... I don’t blame a single one of them.”¹⁶⁷

¹⁶⁷ *ibid.*

“เพราะพ่อยังมีถึงไอ้พี่เหล่าที่ขับรถชนรถของโจอี้ทุกวัน พ่ออยากให้มันตายแทนใจอ้อย่างยิ่ง มันสมควรตาย พ่อแม่ของเด็กเหล่านี้คงคิดเช่นเดียวกันเมื่อนึกถึงปีเตอร์” ลูอิสกล่าว “เลซี พ่อตำหนิพวกเขาไม่ได้แม้แต่คนเดียว”

คำพูดของลูอิสสะท้อนว่าเขาไม่เพียงไม่เป็นห่วงเป็นใยลูก แต่เขายังคิดว่าลูกสมควรตายที่คร่าชีวิตผู้อื่น ความคิดของลูอิสสอดคล้องกับวิธีการที่เขาเลี้ยงดูปีเตอร์ตั้งแต่เด็ก นั่นคือลูอิสสอนให้ลูกรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง ดังนั้นเมื่อลูกคร่าชีวิตผู้อื่น ลูกย่อมไม่สมควรมีชีวิตอยู่รอดต่อไป อย่างไรก็ตาม ลูอิสแตกต่างจากเลซีตรงที่เขาอยู่กับปัจจุบัน ขณะที่เลซียังคงยึดติดกับสิ่งที่ตัวเองทำผิดพลาดในอดีต อีกทั้งลูอิสกลับมองเพียงผิวเผินว่าลูกชายของตัวเองสร้างปัญหาให้ครอบครัวของผู้อื่นโดยไม่พยายามหาเหตุผลอธิบายเหตุปัจจัยที่บีบคั้นให้ปีเตอร์ลุกขึ้นมาก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน

แม้ลูอิสและเลซีมองปัญหาในคนละมุมกัน แต่สิ่งหนึ่งที่ลูอิสมีร่วมกับภรรยาคือเขาคิดว่าตัวเองเลี้ยงลูกผิดพลาด กล่าวคือลูอิสเป็นผู้สอนให้ลูกรู้จักวิธีการใช้ปืนและล่าสัตว์ตั้งแต่เด็กซึ่งอาจเป็นเหตุให้ปีเตอร์นิยมความรุนแรงเมื่อโตขึ้น อย่างไรก็ตามลูอิสแสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเองด้วยการนำความรู้ความเชี่ยวชาญเรื่องอาวุธความซุขเชิงเศรษฐศาสตร์ นั่นคือ “ความสุขเท่ากับความเป็นจริงหารด้วยความคาดหวัง” [happiness equals reality divided by expectation.]¹⁶⁸ มาประยุกต์ใช้ในการทำให้สมาชิกในครอบครัวและตัวเองมีความสุข ลูอิสตระหนักถึงความเป็นจริงว่าเขาเหลือลูกเพียงคนเดียว อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างเขาและภรรยาแย่งร้างฉานหลังจากที่เขาเผยความในใจเกี่ยวกับปีเตอร์ให้ภรรยาทราบ ลูอิสจึงลอคคิตีที่เขามีต่อลูกด้วยการไปเยี่ยมลูกที่ถูกคุมขังครั้งแรกในรอบ 6 เดือนเพื่อให้กำลังใจลูก ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของลูอิสหลังจากที่เขาพยายามทำให้ลูกมีความสุขดังนี้ “[...] คุณยอมพูดทุกเรื่อง ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกคงรอยยิ้ม เช่นนั้นบนใบหน้า [...] แม้ว่าทุกคำที่คุณพูดออกไปทำให้คุณรู้สึกราวกับคุณกำลังกลืนเศษแก้วก็ตาม” [...] you would say anything – do anything – to keep your son smiling like that, [...], even if every word felt like you were swallowing glass.]¹⁶⁹ ผู้เล่าชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าลูอิสยอมกล้ำกลืนฝืนใจทำในสิ่งที่ตนไม่ต้องการเพื่อสานสัมพันธ์กับลูกด้วยการทำในสิ่งที่ลูกไม่คาดหวังสองเรื่อง เรื่องแรกคือเขากล่าวขอโทษลูกที่ละเลยลูกตลอด 18 ปี เรื่องที่สองคือเขาพยายามหาเรื่องตลกพูดคุยกับลูก เมื่อความเป็นจริงนั้นตีกว่าสิ่งที่ปีเตอร์คาดหวังในพ่อ ปีเตอร์จึงเปลี่ยนที่ท่าจากที่ก้าวร้าวกับพ่อในตอนแรกที่พ่อมาเยี่ยมกลายเป็นพ่อนคลายและมีรอยยิ้มบนใบหน้า จึงกล่าวได้ว่าลูอิสประสบความสำเร็จในการทำให้ลูกมีความสุข นอกจากนี้ลูอิสยังเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อให้ภรรยามีความสุข

¹⁶⁸ *ibid.*, 183.

¹⁶⁹ *ibid.*, 497-98.

ด้วยการไปฟังการไต่สวนคดีกับเธอ หลังจากที่ทั้งคู่แยกห้องนอนและพูดจากันน้อยลงตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา

4.1.3 โจซี: อดีตกับปัญหาความสัมพันธ์กับแม่ เพื่อนและแฟน

หัวข้อนี้กล่าวถึงการสลัปลำดับเวลาระหว่างอดีตกับปัจจุบันเผยให้ผู้อ่านเห็นสองเรื่องเกี่ยวกับโจซี เรื่องแรกคือความสัมพันธ์อันห่างเหินระหว่างเธอกับแม่ เรื่องที่สองคือปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเพื่อนและแฟน ทั้งสองเรื่องเกี่ยวโยงกัน กล่าวคือสิ่งที่โจซีมีแม่ซึ่งมุ่งมั่นในอาชีพการงาน ส่งผลให้เธอไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เท่าที่ควรและห่างเหินกับแม่ เมื่อโจซีเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับแม่ยิ่งห่างเหินมากขึ้น เนื่องจากโจซีเธอเข้ากลุ่มเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียนและมีแฟนเป็นนักกีฬาออกก๊อกรของโรงเรียนที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในเมืองสเตอร์ลิงที่ชื่อแมตต์ การมีเพื่อนใหม่และการมีแฟนเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในชีวิตของโจซี กล่าวคือเธอทำทุกอย่างเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในหมู่เพื่อนฝูงและแฟน อาทิ เปลี่ยนแปลงตัวเองเรื่องเสื้อผ้าหน้าผม เลิกคบปีเตอร์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเธอตั้งแต่เด็ก แต่กระนั้นโจซีกลับพบว่าจุดหมายปลายทางที่เธอกำลังมุ่งหน้าไปนั้นมิได้ทำให้เธอมีความสุข โจซีสูญเสียความมั่นใจในตัวเองจากปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเพื่อนในกลุ่มซึ่งไม่จริงใจ อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับแฟนหนุ่มยังตั้งอยู่บนฐานของทั้งความรักและความเกรงกลัว เนื่องจากแมตต์ทำร้ายร่างกายและจิตใจของเธอ เมื่อโจซีไม่มีใครให้คำปรึกษา เธอจึงรับมือกับปัญหาและหาทางแก้ไขปัญหาด้วยตัวเองด้วยการยิงแมตต์ โจซีจึงกลายเป็นผู้ก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียนเช่นเดียวกับปีเตอร์

โจซีเป็นลูกเพียงคนเดียวของอเล็กซ์ผู้เป็นแม่ เธอมาจากครอบครัวซึ่งมีฐานะดี มีแม่เป็นผู้พิพากษาศาลสูง (Superior Court Judge) แต่กระนั้นโจซีประสบปัญหาครอบครัวสองเรื่อง เรื่องแรกคือโจซีห่างเหินกับแม่ เรื่องที่สองคือโจซีมีปมเรื่องขาดพ่อ แม้ว่าโจซีมีแม่เพียงคนเดียวเลี้ยงดูตั้งแต่เกิด ทว่าเธอกับแม่กลับมีความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกัน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะอเล็กซ์มุ่งมั่นในอาชีพทนายความ จึงไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้านดูแลเอาใจใส่ลูกสาว ทั้งคู่จึงไม่มีกิจกรรมที่แม่และลูกสาวทำร่วมกัน อาทิ เรื่องการแต่งกายและการแต่งหน้าทำผมซึ่งโจซีเรียนรู้เรื่องเหล่านี้จากเพื่อน อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะโจซีไม่ชอบบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยของแม่ที่มักสวมบทบาทผู้พิพากษาอยู่เสมอ ผู้เล่ายกตัวอย่างเหตุการณ์ในอดีตที่โจซีกับแม่ไม่เข้าใจกัน อาทิ เรื่องมารยาทในที่สาธารณะ อเล็กซ์ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้อย่างยิ่ง เธอเกรงว่าเธออาจเสียภาพลักษณ์ของผู้พิพากษาหากลูกประพฤติตนไม่เหมาะสมในที่สาธารณะ อเล็กซ์จึงเข้มงวดกับลูก อาทิ ควบคุมไม่ให้ลูกร้องไห้เมื่อไม่ได้ของที่ต้องการในร้านค้า ตำหนิลูกเมื่อลูกพูดว่าอาหารดูน่ารังเกียจต่อหน้าบริการ โจซีกลับมองคนละมุมกับแม่ เธอมองว่าแม่แสนสร้างเวลาพูดคุยกับผู้อื่น อีกทั้งแม่ยังสนใจความรู้สึกของผู้อื่นมากกว่าความรู้สึกของลูก โจซีจึงน้อยใจแม่

และเก็บำความคิดและความรู้สึกของตนเพื่อหลีกเลี่ยงการทะเลาะกัน การที่ผู้เล่าย้อนกลับไปเล่าเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างโจซีในวัยเด็กกับแม่ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจสาเหตุที่โจซีไม่เปิดใจพูดคุยกับแม่เรื่องปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนและแฟน การที่ทั้งคู่ไม่พูดคุยเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องงานการเรียน ส่งผลให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ยิ่งห่างเหินกันมากขึ้น

ความสัมพันธ์อันห่างเหินระหว่างโจซีกับแม่เป็นแรงผลักดันให้โจซีออกตามหาพ่อของเธอ กล่าวคือโจซีมีปมเรื่องขาดพ่อตั้งแต่เด็ก เธอมักประสบปัญหาหายมโรงเรียนมีกิจกรรมที่เกี่ยวกับพ่อ เนื่องจากคุณครูจับเธอเข้ากลุ่มเด็กที่พ่อเสียชีวิตและเด็กที่พ่อแม่แยกทางกัน ทว่าในกรณีของโจซี เธอไม่เคยรู้จักหรือเห็นหน้าคร่ำตาของพ่อก่อน ส่งผลให้โจซีในวัยเด็กรู้สึกว่าตัวเองแตกต่างจากเด็กเหล่านี้และเด็กที่มีทั้งพ่อและแม่ เมื่อโจซีถามแม่เรื่องพ่อ อเล็กซ์กลับกล่าวเพียงว่า “พ่อเป็นพวกไม่นิยมแต่งงาน” [He wasn't the marrying type.]¹⁷⁰ การที่อเล็กซ์กล่าวเช่นนั้น นอกจากมิได้ไขความจริงให้กระจ่าง หากแต่ทำให้ลูกสับสนไม่รู้ว่าเหตุใดพ่อก็จะทิ้งครอบครัว อเล็กซ์เก็บำความจริงเพราะเธอตั้งครร์ไม่พึงประสงค์กับอาจารย์ผู้สอนวิชาการเป็นทนายแก้ต่าง (Trial Advocacy) ที่ชื่อโลแกน (Logan) ตอนที่เธอเป็นนักเรียนกฎหมาย เมื่ออเล็กซ์ปรึกษาโลแกนเรื่องทารกในครร์ เขาต้องการให้อเล็กซ์ทำแท้ง เนื่องจากเขาแต่งงานมีครอบครัวแล้ว ส่วนอเล็กซ์คิดทำแท้งเช่นเดียวกัน เนื่องจากเธอไม่พร้อมเป็นแม่เลี้ยงดูลูกและเรียนไปพร้อมกัน จนกระทั่งอเล็กซ์เข้าร่วมกิจกรรมการดูแลครร์ซึ่งมีเลซีเป็นนางพยาบาลผดุงครร์ผู้ทำหน้าที่ดำเนินกิจกรรม ทำให้ทั้งคู่กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน เลซีให้กำลังใจอเล็กซ์ตลอดการตั้งครร์จนอเล็กซ์เปลี่ยนใจไม่ทำแท้งและตัดความสัมพันธ์กับโลแกน

การที่อเล็กซ์ไม่เปิดใจพูดความจริงกับโจซีเรื่องพ่อ ทำให้ลูกโหยหาพ่อกยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเมื่อโจซีทะเลาะกับแม่หรือผิดใจกัน เธอมักนึกถึงพ่อและหันไปเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับพ่อในเรื่องของหน้าตา ผู้เล่าบรรยายความคิดของโจซีตอนเธออายุ 10 ขวบดังนี้

Josie used to think, when she was younger, that she would grow up to look like her mother – fine-boned, dark-haired, light-eyed. The combination of elements were all there in her features, but as she'd gotten older, she started to look like someone else entirely – someone she had never met. Her father.¹⁷¹

¹⁷⁰ *ibid.*, 281.

¹⁷¹ *ibid.*, 215.

โจซี่เคยคิดตอนเธอดีกว่านี้ว่าเธอจะโตขึ้นมีหน้าตาเหมือนแม่ อาทิ โครงหน้าดี ผมสีเข้ม ตาสีอ่อน โจซี่มีส่วนประสมเหล่านี้ครบทุกประการ ทว่าเมื่อเธอมีอายุมากขึ้น เธอเริ่มหน้าตาเหมือนใครบางคนทั้งใบหน้า ใครบางคนที่ไม่เคยพบพ่อของเธอนั่นเอง

การที่โจซี่ปฏิเสธว่าเธอมีหน้าตาเหมือนแม่และหันไปคิดว่าตัวเองมีหน้าตาเหมือนพ่อ สะท้อนว่าโจซี่มีปัญหาด้านความสัมพันธ์กับแม่ เธอจึงตีตัวออกห่างจากแม่ด้วยการไม่เชื่อมโยงตัวเองเข้ากับแม่ทางหน้าตาและหันไปเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับพ่อ ดังนั้นโจซี่จึงรวบรวมข้อมูลที่เธอรู้อเกี่ยวกับพ่อ เธอขอให้ปีเตอร์ค้นหาที่อยู่ของพ่อเธอจนพบ โจซี่จึงตั้งความหวังไว้สูงว่าพ่อจะเป็นที่พึ่งทางใจให้แก่เธอ

เมื่อโจซี่ไปหาพ่อที่บ้าน โจซี่กลับผิดหวังที่พ่อดีต้อนรับเธอและมีท่าทีไม่ได้ต้องการพบเธอ อีกทั้งเธอยังผิดหวังที่เธอกลับไม่รู้สึกรู้สีกผูกพันกับพ่อตามคำบรรยายของผู้เล่าดังนี้ “คุณอาจมีดีเอ็นเอร่วมกันกับใครบางคนและไม่มีสิ่งใดร่วมกับผู้อื่น” [You could share DNA with someone and still have nothing in common with them.]¹⁷² ข้อความที่ข้งข้างต้นสะท้อนว่าโจซี่ตระหนักว่าการที่เธอมีสายเลือดร่วมกับพ่อดีทำให้เธอรู้อสึกผูกพันกับพ่อหรือเชื่อมโยงเข้ากับพ่อ แต่การใช้ชีวิตร่วมกันตั้งแต่เล็กจนโตต่างหากที่ทำให้พ่อลูกผูกพันกัน กรณีของโจซี่คล้ายคลึงกับกรณีของดิเลียในนวนิยายเรื่อง *แวนิชิง แอ็กตส์* ดิเลียถูกพ่อลักพาตัวจากแม่ตอนอายุ 3 ขวบ เมื่อเธอพบแม่อีกครั้ง 28 ปีให้หลัง ดิเลียผิดหวังที่เธอไม่รู้สึกรู้สีกผูกพันหรือคุ้นเคยกับแม่ เธอตระหนักว่าการมีสายเลือดเดียวกันกับแม่ไม่เพียงพอให้ทั้งคู่คุ้นเคยกันได้ แม่เป็นเพียงคนแปลกหน้าที่ดิเลียต้องเริ่มต้นทำความรู้จักใหม่จากศูนย์ ด้วยเหตุนี้เมื่อโจซี่ไม่ประทับใจพ่อ เธอจึงไม่ต้องการสานสัมพันธ์กับเขา ส่งผลให้โจซี่รู้สึกโดดเดี่ยวที่บ้านมากกว่าเดิม เนื่องจากเธอไม่อาจเชื่อมโยงความสัมพันธ์กับแม่และพ่อ

อย่างไรก็ตามหลังจากเหตุการณ์กราดยิงในโรงเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างโจซี่กับแม่เปลี่ยนจากห่างเหินมาเป็นใกล้ชิดกันมากขึ้น เนื่องจากอเล็กซ์ตระหนักถึงความสำคัญของการที่ลูกยังคงมีชีวิตอยู่ ขณะที่เพื่อนและแฟนของลูกได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต อเล็กซ์เปลี่ยนท่าทีที่มีต่อชีวิตทันทีด้วยการให้ความสำคัญกับโจซี่เป็นอันดับหนึ่งและการทำงานเป็นอันดับสอง อาทิ เธอยกเลิกนัดเพื่อทานข้าวกลางวันกับลูก เธอพร้อมปลีกตัวออกจากการตัดสินใจตัดสินใจที่หากลูกต้องการให้เธอดูแล อย่างไรก็ตามการที่อเล็กซ์เปลี่ยนแปลงตัวเองจากหน้ามือเป็นหลังมือเช่นนี้มิได้ทำให้โจซี่และแม่สนิทสนมขึ้นทันที หากแต่ค่อยเป็นค่อยไปในตอนแรก เนื่องจากโจซี่มองว่าแม่ทำตัวน่ารำคาญที่เป็นห่วงเป็นใยเธอมากเกินไป ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของโจซี่ดังนี้

¹⁷² *ibid.*, 314.

Josie sort of hated her right now. She was acting all concerned and worried, but it was too much too late, as if it had taken this shooting for her to wake up to the fact that she had absolutely no relationship with Josie.¹⁷³

โจซีค่อนข้างเกลียดแม่ตอนนี้ แม่ทำตัวเป็นห่วงเป็นใย แต่มันมากเกินไปและสายเกินไป ราวกับว่าเหตุการณ์กราดยิงทำให้แม่ตื่นขึ้นมาพบว่าเธอและโจซีไม่มีความสัมพันธ์อันใดร่วมกัน

ข้อความที่ยกมาข้างต้นเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าก่อนหน้าเหตุการณ์กราดยิง ความสัมพันธ์ระหว่างโจซีกับแม่มีช่องว่างกันตั้งแต่ในอดีตเรื่อยมา การที่ผู้เล่าใช้คำว่า “สายเกินไป” อธิบายความรู้สึกของโจซีที่มีต่อแม่ในปัจจุบัน ทำให้ผู้อ่านรู้ว่าโจซีเคยต้องการให้แม่ดูแลเอาใจใส่ แต่เมื่อในอดีตแม่ให้ความสำคัญกับหน้าที่การงานก่อนเสมอ โจซีจึงเรียนรู้และยอมรับความจริงว่าแม่ไม่อาจทำตามที่เธอคาดหวังได้ เป็นเหตุให้เธอเลิกคาดหวังว่าแม่จะหันมาสนใจเธอ ดังนั้นการที่อเล็กซ์พยายามเข้าหาลูก และแสดงความเป็นห่วงเป็นใยลูกจึงกลายเป็นสิ่งมากเกินไปที่โจซีรับได้ เพราะอเล็กซ์มิได้ทำอะไรเหล่านี้กับลูกตั้งแต่เริ่มแรก แต่กระนั้น 5 เดือนหลังจากเหตุการณ์กราดยิงในโรงเรียน อเล็กซ์ประสบความสำเร็จในการพยายามสานสัมพันธ์กับลูก เนื่องจากเธอถอนตัวจากการเป็นผู้พิพากษาศติโตกนาฏกรรมโรงเรียนสเตอร์ลิงเพื่อใช้เวลาอยู่บ้านดูแลลูกและพบรักกับแพทริกซึ่งเป็นนักสืบ ทำให้โจซีเริ่มเปิดใจพูดคุยกับแม่มากขึ้น อาทิ เรื่องความรัก เรื่องการมีเพศสัมพันธ์หากไม่ป้องกัน โจซียังช่วยแม่แต่งหน้าและทำอาหารเข้าให้แม่และแพทริกทาน นอกจากนี้แพทริกยังเป็นอีกแรงหนึ่งซึ่งช่วยสานสัมพันธ์โจซีกับอเล็กซ์ด้วยการชี้ให้โจซีเห็นว่าอเล็กซ์รักลูกมากเพียงใด

นอกจากปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างโจซีกับแม่ การที่ผู้เล่าย้อนเวลากลับไปบรรยายเหตุการณ์ในอดีตสลับกับการบรรยายเหตุการณ์ปัจจุบันทำให้ผู้อ่านเห็นเบื้องลึกเบื้องหลังของปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างโจซีกับเพื่อนและแฟน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างโจซีกับปีเตอร์ ความสัมพันธ์ระหว่างโจซีกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างโจซีกับแฟนหนุ่ม ลักษณะความสัมพันธ์ที่แตกต่างกันแสดงให้เห็นว่าโจซีเป็นตัวของตัวเองและผ่อนคลายมากที่สุดเมื่ออยู่กับปีเตอร์ เมื่อโจซีอยู่กับเพื่อนที่เป็นเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียน เธอสร้างทำเป็นร่าเริงทั้งที่ภายในใจหม่นหมอง ส่วนเวลาโจซีอยู่กับแมตต์ เธอทั้งรักและเกรงกลัวว่าเขาจะทำร้ายเธอ เป็นเหตุให้เธอลุกขึ้นตอบโต้แมตต์ด้วยการยิงเขา จึงกล่าวได้ว่าโจซีป่วยเป็นโรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มอาการผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่อเนื่องเช่นเดียวกับปีเตอร์

¹⁷³ ibid., 144.

กรณีแรกคือความสัมพันธ์ระหว่างโจซีกับปีเตอร์ การที่ทั้งคู่มีแม่ที่สนิทกัน ทำให้โจซีและปีเตอร์เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเป็นพี่น้องผู้มีเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกัน ทั้งคู่จึงเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่เด็ก โจซีมีบทบาทสำคัญในการปกป้องปีเตอร์จากการถูกล่มเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียนร้างแก่ ทว่าเมื่อทั้งคู่เข้าสู่วัยรุ่น ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เริ่มประสบปัญหา เนื่องจากโจซีได้ทำงานกลุ่มร่วมกับคอร์ตนิยซึ่งอยู่ในกลุ่มเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียน ทำให้โจซีรู้จักมักจี่กับกับเด็กกลุ่มนี้และต้องการให้พวกเขายอมรับเธอเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ดังนั้นเมื่อเด็กกลุ่มนี้ร้างแก่โดลอเรส (Dolores) ผู้มีประจำเดือนครั้งแรกในห้องเรียนด้วยการมอมผ้าอนามัยซึ่งคอร์ตนิยเป็นผู้นำมาแจกจ่ายให้กับเด็กทุกคนในห้องเรียน โจซีจึงทำตาม ขณะที่ปีเตอร์ลุกขึ้นห้ามปรามเนื่องจากเขาไม่เห็นว่าการรังแกผู้อื่นเป็นเรื่องตลก จึงกล่าวได้ว่าโจซีละทิ้งจุดยืนของตัวเองในการไม่รังแกผู้อื่นเพื่อให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับของคอร์ตนิยและผองเพื่อน เมื่อปีเตอร์ถามโจซีว่าเหตุใดเธอจึงเปลี่ยนไปคบเด็กกลุ่มนี้และไม่พูดคุยกับเขา โจซีตอบว่า “เวลาที่ฉันอยู่กับพวกเขา” เธอกล่าว “คนอื่นๆ ชอบฉัน” [“When I’m with them,” she said, “people like me.”]¹⁷⁴ คำพูดของโจซีสะท้อนว่าโจซีสนใจภาพลักษณ์ของตัวเอง การที่เธอเป็นเพื่อนกับปีเตอร์ทำให้เด็กคนอื่นไม่ชอบเธอ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะปีเตอร์เป็นตัวของตัวเอง ไม่ทำตามผู้อื่น ปีเตอร์จึงไม่เป็นที่ยอมรับในหมู่เด็กนักเรียน อีกทั้งปีเตอร์มักถูกรังแกบ่อยครั้ง เป็นเหตุให้โจซีเป็นฝ่ายลุกขึ้นตอบโต้แทนปีเตอร์เสมอ ด้วยเหตุผลดังกล่าวโจซีจึงเลิกคบปีเตอร์ แต่กระนั้นเธอสัญญาว่าจะจะไม่ให้กลุ่มเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียนร้างแก่ปีเตอร์

5 ปีหลังจากนั้น โจซีและปีเตอร์มีโอกาสสานสัมพันธ์อีกครั้ง เนื่องจากโจซีทำงานพิเศษที่ร้านถ่ายเอกสารที่เดียวกับปีเตอร์ซึ่งเขาทำงานอยู่ก่อนหน้านี้ ปีเตอร์จึงเป็นผู้สอนงานให้แก่โจซี การที่ทั้งคู่เป็นเพียงพนักงานสองคนในร้าน ทำให้ทั้งคู่พูดคุยกันและเริ่มหยอกล้อกัน ปีเตอร์เปิดใจถามโจซีเกี่ยวกับความรู้สึกของเธอที่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียน โจซีสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเพื่อนดังนี้

“What does it feel like?” he asked. [...] “Being at the top.”

[...] “Like if you take one wrong step,” she said, “you’re going to fall.”¹⁷⁵

“รู้สึกอย่างไร” เขาถาม [...] “กับการอยู่ข้างบนสุด”

[...] “ราวกับว่าถ้าก้าวพลาด” เธอกล่าว “เธอจะตกลงมา”

¹⁷⁴ ibid., 228.

¹⁷⁵ ibid., 291.

คำพูดของโจซีสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า “ยิ่งสูงยิ่งหนาว” กล่าวคือการใช้ชีวิตร่วมกันในวัยเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในโรงเรียน เธอรู้สึกกดดันในการทำตามที่เพื่อนในกลุ่มคาดหวังจากตัวเธอ อาทิ เรื่องการแต่งกายและการแต่งหน้าทำผม เรื่องการคบหาสมาคมกับเพื่อนในกลุ่มเท่านั้น โจซีเกรงกลัวว่าหากเธอทำอะไรไม่ถูกใจหรือผิดแปลกจากเพื่อนในกลุ่ม เธออาจ “ตกลงมา” จากการอยู่ในชนชั้นที่สูงที่สุดในโรงเรียนหรือถูกขับไล่ออกจากกลุ่มนั่นเอง ทำให้โจซีระมัดระวังตัวเองเป็นพิเศษไม่เปิดเผยความคิดหรือความรู้สึกของตัวเอง ส่งผลให้เธอกลายเป็นคนไม่มั่นใจในตัวเอง โจซีจึงไม่อาจปกป้องปีเตอร์ไม่ให้ถูกเพื่อนในกลุ่มของเธอรังแกตามที่เธอสัญญาได้

แม้ว่าโจซีอยู่ในกลุ่มเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียน แต่กระนั้นโจซีตกอยู่ในสภาพไม่ต่างจากปีเตอร์ โจซีเป็นเหยื่อการถูกรังแกในโรงเรียนและคนที่รังแกเธอคือเพื่อนของเธอเอง ผู้เล่าย้อนเวลากลับไป 1 เดือนก่อนเหตุการณ์กราดยิงในโรงเรียนเพื่อบรรยายเหตุการณ์ที่คอร์ตนิย์แกล้งโจซีด้วยการส่งต่ออีเมลที่ปีเตอร์บอกรักโจซีให้ครูไว้เพื่อให้เขาส่งต่อให้เด็กทุกคนในโรงเรียน กล่าวคือวันนั้นคอร์ตนิย์มาเล่นที่บ้านโจซี โจซีเปิดคอมพิวเตอร์ทิ้งไว้ ขณะที่ตัวเองไปอาบน้ำ เธอจึงไม่รู้เรื่องอีเมลของปีเตอร์จนกระทั่งเธอไปโรงเรียนวันถัดมา ครูว์และแมตต์นำอีเมลมาให้เธออ่านเพื่อความตลกขำขัน ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของโจซีเมื่อเธอตระหนักว่าเธอถูกเพื่อนกลั่นแกล้งดังนี้ “คุณปลอดภัยตราบนานเท่าที่คุณเก็บซ่อนความไว้วางใจของคุณ เมื่อใดก็ตามใครบางคนอาจทำให้คุณเป็นตัวตลกได้ทุกเมื่อ เพราะเมื่อนั้นพวกเขาเห็นว่าพวกเขาไม่ใช่คนที่ทุกคนหัวเราะเยาะ” [You were safe only as long as you hid your trust – at any moment someone might make you the laughingstock, because then they knew no one was laughing at *them*.]¹⁷⁶ ข้อความดังกล่าวสะท้อนว่าเด็กที่โด่งดังในโรงเรียนเป็นเพื่อนที่ไว้วางใจไม่ได้ พวกเขาแกล้งกันเองทันทีที่ใครคนใดคนหนึ่งเผลอ เถกเช่นโจซีเป็นต้น อีกทั้งเด็กเหล่านี้ยังไม่มั่นใจในตัวเอง พวกเขารังแกกันเองและผู้อื่นเพื่อไม่ให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อการถูกรังแกนั่นเอง ดังนั้นเพื่อไม่ให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อการถูกรังแกอีก โจซีจึงเก็บซ่อนความรู้สึกเสียใจที่ถูกเพื่อนหักหลังและเปลี่ยนสถานการณ์ให้กลายเป็นเรื่องตลกขำขันด้วยการหัวเราะเยาะปีเตอร์และความโง่เขลาของเขาที่ริอ่านหลงรักเด็กที่โด่งดังอย่างเธอ

นอกจากโจซีประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเพื่อนในกลุ่ม การที่ผู้เล่าย้อนเวลากลับไปบรรยายเหตุการณ์ในอดีตยังเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าเธอยังประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับแมตต์ผู้เป็นแฟนหนุ่มจากการที่แมตต์กระทำความรุนแรงต่อโจซีทั้งทางร่างกายและทางเพศ ทำให้โจซีไม่มั่นใจในตัวเองและไม่กล้าเป็นตัวของตัวเอง เพราะเธอเกรงกลัวว่าแมตต์จะทำร้ายหากเขาไม่พอใจเธอ ในแง่การทำร้ายร่างกาย แมตต์ทำร้ายร่างกายโจซีทั้งหมด 3 ครั้ง ครั้งแรกคือ

¹⁷⁶ *ibid.*, 454.

แมตต์โมโหที่โจซีไม่ยอมกลับบ้านตามที่เขาสั่ง เขาจึงคว้าแขนโจซีและดึงเธอออกจากกลุ่มเพื่อน จากนั้นเขาใช้มือทั้งสองข้างกดที่หัวไหล่เธอให้ติดผนังอย่างรุนแรงและต่อว่าเธอ ผู้เล่าบรรยายเหตุการณ์ดังนี้

“You’re hurting me –” [...]

Bruises bloomed on her skin where he held her fast [...]. She went limp beneath his hands: instinct, a surrender.¹⁷⁷

“เธอกำลังทำให้ฉันเจ็บนะ -” [...]

เกิดรอยฟกช้ำบริเวณที่แมตต์บีบแขนเธอแน่น [...] เธออ่อนกำลังภายใต้มือทั้งสองของแมตต์ ตามสัญชาตญาณของผู้ยอมจำนน

ข้อความข้างต้นชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าแมตต์ทำร้ายร่างกายโจซีทำให้เธอได้รับบาดเจ็บ แม้ว่าเธอร้องบอกเขาว่าเธอเจ็บ แต่แมตต์ไม่หยุด การที่เขาใช้พลังกำลังกดตัวเธอติดผนัง เท่ากับการบีบบังคับไม่ให้เธอขัดขืน เมื่อโจซีต้านทานพลังกำลังของแมตต์ไม่ได้ เธอจึงยอมสยบเพื่อไม่ให้แมตต์ทำร้ายร่างกายเธอมากขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่าตั้งแต่โจซีคบกับแมตต์ เธอเปลี่ยนบุคลิกจากเดิมที่เป็นคนสู้คน กลายเป็นคนที่ยอมคน เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะเธอรักแมตต์ แม้ว่าแมตต์ใช้ความรุนแรงกับเธอ แต่เขามีด้านที่อ่อนโยนเช่นกันเวลาที่เขามีได้โกรธเธอ อาทิ หลังจากที่แมตต์ทำร้ายร่างกายเธอ เขามักให้เหตุผลว่าเขาโกรธเพราะเขารักและหึงหวงเธอมาก โจซีจึงให้อภัยเขา แต่กระนั้นแมตต์ยังคงทำร้ายร่างกายโจซีอีกสองครั้งหลังจากนั้น ครั้งที่สองคือแมตต์ทะเลาะกับโจซีและผลักเธอ ทำให้เธอเสียการทรงตัวและหกล้มข้อเท้าแพลง ส่วนครั้งสุดท้ายคือแมตต์แกล้งบีบคอโจซี ทำให้เธอสำลักเพื่อแสดงให้เธอเห็นว่าเขาสามารถฆ่าเธอได้ด้วยมือเปล่า การที่แมตต์มักใช้ความรุนแรงกับโจซีทุกครั้งที่เขาอารมณ์ร้อน จึงเป็นสาเหตุให้โจซีระมัดระวังคำพูดและการกระทำของตัวเองเสมอ เนื่องจากเธอเกรงกลัวว่าเขาจะทำร้ายเธออีกหากเธอทำให้เขาไม่พอใจ

ความรุนแรงที่แมตต์กระทำต่อโจซีมิได้มีเพียงการทำร้ายร่างกายเท่านั้น หากแต่มีการกระทำ ความรุนแรงทางเพศถึงสองครั้งสองครา แม้ว่าโจซีและแมตต์เคยมีเพศสัมพันธ์พึงประสงค์อย่างราบรื่นกันมาก่อน ทว่าหากฝ่ายหญิงไม่พร้อมมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่สมยอมจึงไม่ต่างจากการถูกข่มขืน ผู้เล่าย้อนเวลากลับไปหนึ่งปีก่อนเหตุการณ์กราดยิงในโรงเรียนเพื่อบรรยายฉากที่แมตต์ข่มขืนโจซีครั้งแรกดังนี้

¹⁷⁷ ibid., 322.

[...] the burn of his finger pushing inside her. [...] when she found herself aching after she told him she wanted to stop. Matt shifted his weight and came down on top of her again, only this time there was more burning, more pressure.¹⁷⁸

[...] ความเจ็บแสบเมื่อนิ้วของเขาสอดใส่เข้าไปข้างใน [...] เมื่อเธอเจ็บปวดหลังจากที่เธอบอกเขาว่าเธอต้องการให้เขาหยุด แมตต์เคลื่อนน้ำหนักตัวและกระแทกลงมาที่ตัวของเธอบ้างครั้ง ทว่าคราวนี้ทำให้เธอเจ็บแสบมากขึ้น มีแรงดันมากขึ้น

ฉากที่ผู้เล่าบรรยายข้างต้นชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าโจซีแสดงออกว่าเธอไม่พร้อมมีเพศสัมพันธ์กับแมตต์ด้วยการบอกให้เขาหยุด ทว่าแมตต์กลับมิได้ทำตามที่โจซีร้องขอหรือใส่ใจความรู้สึกของเธอ เขายังคงมีเพศสัมพันธ์ต่อไป ทำให้โจซีเจ็บปวดจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งนี้ ผู้ประพันธ์ยังชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าความรุนแรงทางเพศเกิดขึ้นได้กับคนที่เป็นแฟนกันโดยฝ่ายชายเป็นผู้กระทำ ส่วนฝ่ายหญิงมักตกเป็นฝ่ายถูกกระทำเสมอ เนื่องจากฝ่ายชายมีพลังกำลังมากกว่า ทำให้ฝ่ายหญิงไม่อาจต่อสู้ป้องกันตัวและยอมสยบในที่สุด แม้ว่าโจซีเคยสมยอมมีเพศสัมพันธ์กับแมตต์ครั้งก่อนๆ หรือสมยอมในตอนแรกของการมีเพศสัมพันธ์ แต่เธอมิได้สมยอมมีเพศสัมพันธ์กับแมตต์ทุกครั้งไป ดังนั้นเมื่อโจซีบอกให้แมตต์หยุด แล้วเขาไม่ยอมหยุด เมื่อนั้นถือว่าโจซีถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ การบังคับให้มีเพศสัมพันธ์คือการข่มขืนนั่นเอง

เมื่อแมตต์เอาความต้องการของตัวเองในการมีเพศสัมพันธ์เป็นหลักโดยไม่สนใจว่าโจซีพร้อมมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ ทำให้โจซีถูกข่มขืนอีกเป็นครั้งที่สอง เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหนึ่งเดือนก่อนเหตุการณ์กราดยิงในโรงเรียน ผู้เล่าบรรยายฉากวันนั้นดังนี้

[...] He pinned her hands over her head and ground his hips against hers. [...]

“Wait,” Josie said, trying to roll away beneath him, but he clamped his hand over her mouth and drove harder and harder until Josie felt him come.

[...] she realized that he was in tears. “I love you so goddamn much.”

Josie turned her face away. “I love you, too.”¹⁷⁹

¹⁷⁸ *ibid.*, 318.

¹⁷⁹ *ibid.*, 447.

[...] เขาคดมือทั้งสองของเธอไว้เหนือหัวของเธอและบดสะโพกของเขาที่เธอ [...]

“เดี๋ยวก่อน” โจซี่บอก เธอพยายามก่อกองตัวหนีออกจากตัวของเขา แต่แมตต์เอามือกุมปากของเธอไว้ แล้วกระแทกตัวแรงขึ้น แรงขึ้น จนกระทั่งโจซี่รู้สึกว่าเขาถึงจุดสุดยอด

[...] เธอตระหนักว่าเขาร้องไห้ “เรารักเธอมากมายเสียยิ่งกระไร”

โจซี่หันหน้าหนี “ฉันรักเธอเหมือนกัน”

ผู้เล่าชี้ให้ผู้อ่านเห็นหลายจุดที่แมตต์กระทำความรุนแรงต่อโจซี่มากขึ้นกว่าครั้งที่ผ่านมา แมตต์ใช้พละกำลังบีบบังคับเธอให้สมยอมมีเพศสัมพันธ์กับเขา ทั้งจากการกดมือสองข้างของเธอไม่ให้เคลื่อนไหวและจากการใช้มือปิดปากโจซี่เพื่อไม่ให้เธอร้องขอหรือพูดจา ทำให้เธอไม่อาจดิ้นหนีหรือตอบโต้เขา อีกทั้งเมื่อโจซี่ร้องขอให้เขาหยุด แมตต์กลับไม่ยอมหยุดและมีเพศสัมพันธ์ต่อไป จึงกล่าวได้ว่าโจซี่ถูกแมตต์ข่มขืน แม้ว่าหลังจากที่แมตต์กระทำความรุนแรงต่อโจซี่ เขาบอกรักเธอ แต่การบอกรักไม่อาจเยียวยาความเจ็บปวดทางร่างกายและจิตใจของโจซี่ได้ เธอจึงบอกรักแมตต์ตอบโดยที่ไม่มองหน้าเขา เพราะเธอมีได้รู้สึกเช่นนั้น

นอกจากนี้การมีเพศสัมพันธ์ครั้งนี้ยังทำให้โจซี่ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ เนื่องจากแมตต์มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน แม้ว่าก่อนหน้านั้นโจซี่เคยห้ามปรามแมตต์เรื่องนี้ ทว่าเมื่อเธอเห็นว่าแมตต์ผิดหวัง โจซี่จึงยอมมีเพศสัมพันธ์กับแมตต์โดยไม่ป้องกันตามที่เขาขอ โจซี่รับมือกับปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์เพียงลำพัง เธอไม่อาจขอให้แม่ช่วยเหลือ เนื่องจากความสัมพันธ์อันห่างเหินของทั้งคู่ ส่วนแมตต์แสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเองด้วยการสัญญาว่าเขาจะดูแลโจซี่และลูกเมื่อโจซี่ไม่พร้อมมีบุตร เธอจึงหาการวิธีต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตเพื่อยุติการตั้งครรภ์ อาทิ ดื่มน้ำชา ทานวิตามินซี หลังจากที่เธอทดลองวิธีการเหล่านี้เป็นเวลา 3 สัปดาห์ โจซี่แท้งลูกตามธรรมชาติ คี้นั้นเธอนอนฝันร้ายและตื่นมาพบว่าเธอเลือดออกและที่นอน ปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์จึงยุติลง

อย่างไรก็ดีผู้เล่าย้อนเวลากลับไปบรรยายวันที่ปีเตอร์ก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียนเพื่อคลี่คลายปริศนาการเสียชีวิตของแมตต์ซึ่งถูกยิงสองครั้งและสาเหตุที่โจซี่สะเทือนใจจนจำเหตุการณ์วันนั้นไม่ได้ เนื่องจากโจซี่เป็นฝ่ายยิงแมตต์ก่อนที่ลำหอก จากนั้นปีเตอร์จึงยิงนัดที่สองที่ศีรษะของเขาเป็นเหตุให้แมตต์เสียชีวิตทันที ผู้เล่าบรรยายเหตุการณ์ในห้องแต่งตัวซึ่งแมตต์และโจซี่หลบซ่อนตัว ปีเตอร์ตามทั้งคู่เข้ามา ทว่าปีเตอร์ทำกระเป่าสะพายตกขณะที่เขาเล็งปืนไปทางแมตต์ ทำให้ปืนกระบอกหนึ่งกระเด็นไปตรงที่โจซี่ซ่อนตัว แมตต์จึงบอกให้โจซี่ยิงปีเตอร์ดังนี้

“Josie, for Christ’s sake!” Matt was sweating, his eyes wide.
 “Are you fucking stupid?”
 “Don’t talk to her like that,” Peter cried.
 “Shut up, asshole,” Matt said. “You think she’s going to save you?” He turned to Josie. “What are you waiting for? *Shoot.*”
 So she did.¹⁸⁰
 “ให้ตายเถอะ โจซี่” แมตต์เหวี่ยงโคลโยย ตาลุกวาว “โง่หรือเปล่า”
 “อย่าไปพูดกับเธอแบบนั้น” ปีเตอร์ร้องขอ
 “หุบปากซะ ไอ้จิ้ง” แมตต์กล่าว “นายคิดหรือว่าเธอจะปล่อยให้นายรอด”
 เขาหันไปทางโจซี่ “จะรออะไรอีกเล่า *ยิงได้แล้ว*”
 เธอจิ้งยิ้ง

บทสนทนาดังกล่าวทำให้ผู้อ่านเห็นด้านมืดของแมตต์ เขาใช้ถ้อยคำไม่สุภาพต่อโจซี่ที่มีได้ทำตามที่เขาสั่ง ขณะที่ปีเตอร์กลับแสดงออกว่าเขาห่วงใยความรู้สึกของเธอ อย่างไรก็ตามโจซี่ยังแมตต์และปล่อยให้ปีเตอร์รอดชีวิต กล่าวได้ว่าการที่โจซี่ยังแมตต์ยังสะท้อนความรู้สึกอัดอั้นตันใจของเธอจากการถูกแมตต์ทำร้ายร่างกายและข่มขืนตลอดเวลาว่าหนึ่งปีที่ผ่านมาทั้งคู่เป็นแฟนกัน ดังนั้นเมื่อโจซี่มีโอกาสเป็นฝ่ายที่เหนือกว่าด้วยการเป็นฝ่ายที่มีอาวุธปืน เธอมีอำนาจชี้ชะตาความอยู่รอดของแมตต์ โจซี่จึงยิงแมตต์เพื่อปกป้องตัวเอง เนื่องจากในสภาวะที่เธอถูกบีบคั้นเช่นนี้ เธอมองว่าแมตต์เป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของเธอมากกว่าปีเตอร์

สรุปได้ว่าโจซี่ป่วยเป็นโรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มอาการผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่อเนื่อง เธอถูกแมตต์กระทำความรุนแรงหลายครั้งหลายคราโดยที่เธอไม่มีทางสู้ แต่ภรรยาโจซี่ไม่อาจละทิ้งแมตต์ได้ เนื่องจากเธอรักด้านที่อ่อนโยนของเขา อีกทั้งการที่โจซี่เป็นแฟนกับแมตต์ยังช่วยให้เธออยู่ในกลุ่มเด็กที่โตงโตงในโรงเรียน ทว่าทุกอย่างมักมีทั้งด้านดีและด้านเสีย ด้านดีคือโจซี่ไม่ถูกมองว่าเป็นคนประหลาดแถมเช่นเวลาเธออยู่กับปีเตอร์ ส่วนด้านที่เสียคือโจซี่สูญเสียความมั่นใจในตัวเอง ส่งผลให้เธอไม่เป็นตัวของตัวเอง โจซี่เกรงว่าหากเธอทำตามความต้องการของตัวเอง เพื่อนในกลุ่มอาจรังแกเธอและขับไล่เธอออกจากกลุ่ม นอกจากนี้ปัญหาความสัมพันธ์อันห่างเหินกับแม่ยังทำให้โจซี่ไม่มีคนให้คำปรึกษายามเธอประสบปัญหาเรื่องเพื่อนรังแกและเรื่องแฟนทำร้ายร่างกาย เป็นเหตุให้โจซี่ไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือการเยียวยา เธอจึงแก้ปัญหาเรื่องแฟนด้วยตัวเองด้วยการยิงแมตต์ โจซี่ถูกศาลตัดสินจำคุก 5 ปีขอหาฆ่าผู้อื่นโดยประมาท

¹⁸⁰ *ibid.*, 624-25.

กล่าวโดยสรุปได้ว่าปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนเป็นปัญหาใหญ่ในสังคมอเมริกันร่วมสมัย ผู้ประพันธ์จึงหยิบยกปัญหานี้มาเขียนถึงเพื่อให้คนในสังคมตระหนักถึงปัญหาความรุนแรงในหมู่เด็กในโรงเรียนซึ่งปรากฏในหมู่เด็กทุกเพศทุกวัย ผู้ประพันธ์นำเสนอปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนโดยเล่าผ่านชีวิตตัวละครที่เป็นผู้ก่อเหตุสองคนคือปีเตอร์และโจซีเพื่อชี้ให้เห็นเบื้องลึกเบื้องหลังของปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนซึ่งเป็นต้นเหตุสำคัญที่บีบคั้นให้เด็กทั้งสองก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน ในกรณีของปีเตอร์ เขาถูกเด็กในโรงเรียนรังแกตั้งแต่วันแรกที่เขาไปโรงเรียน ตอนนั้นปีเตอร์อายุเพียง 5 ขวบ ประสบการณ์ในวันนั้นส่งผลให้ปีเตอร์สะเทือนใจและหวาดกลัวว่าตนจะถูกรังแกทุกครั้งที่ไม่ไปโรงเรียน อีกทั้งรูปแบบการรังแกยังทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อปีเตอร์เข้าสู่วัยรุ่น จากการทำลายข้าวของกลายเป็นการทำร้ายร่างกายและการทำให้อับอายในที่สาธารณะ โรงเรียนไม่มีนโยบายหรือวิธีการใดๆ ในการป้องกันหรือแก้ไขปัญหาความรุนแรงในโรงเรียน นอกจากนี้ปีเตอร์ยังประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์อันห่างเหินกับพ่อแม่ ทำให้เขาไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือเยียวยา ปีเตอร์จึงแก้ปัญหาการถูกรังแกในโรงเรียนด้วยการกราดยิงเด็กและครูในโรงเรียน

ในกรณีของโจซี การที่เธอไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากแม่ ส่งผลให้เธอต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อนในโรงเรียน เธอจึงเลิกคบปีเตอร์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเธอเพื่อเข้ากลุ่มเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียน เด็กกลุ่มนี้แบ่งพรรคแบ่งพวกกับเด็กคนอื่นๆ ในโรงเรียนด้วยการคบเฉพาะเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียนเหมือนกันและรังแกเด็กที่อ่อนแอกว่า อาทิ ปีเตอร์และโจซี ทว่าผู้กระทำความรุนแรงต่อโจซีมากที่สุดกลับกลายเป็นแฟนของเธอ แมตต์ซึ่งทำร้ายร่างกายและข่มขืนเธอ เมื่อโจซีไม่มีผู้ให้คำปรึกษา เธอจึงแก้ปัญหาแฟนทำร้ายร่างกายและจิตใจด้วยการยิงแฟน กล่าวได้ว่าโจซีและปีเตอร์ต่างป่วยเป็นโรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มอาการผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่อเนื่อง ทั้งคู่ถูกระทำความรุนแรงจนทั้งคู่คิดว่าตัวเอง เมื่อแก้ปัญหาความรุนแรงไม่ได้ ทั้งคู่จึงพลิกบทบาทจากผู้ถูกระทำมาเป็นผู้กระทำด้วยการใช้ความรุนแรงโต้กลับความรุนแรงเช่นเดียวกับที่ผู้หญิงซึ่งถูกสามีหรือคนรักทำรุนแรงทางร่างกายและจิตใจเป็นเวลานาน

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังนำเสนอชีวิตของพ่อแม่ของปีเตอร์และโจซีเพื่อชี้ให้เห็นปัญหาความสัมพันธ์อันห่างเหินระหว่างพ่อแม่และลูกซึ่งเป็นเหตุปัจจัยสำคัญที่ทำให้ลูกแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เนื่องจากลูกไม่อาจปรึกษาหรือพึ่งพาพ่อแม่เมื่อเกิดปัญหาในโรงเรียน ในกรณีของเลซี เธอใช้อำนาจความเป็นแม่แก้ปัญหาเด็กในโรงเรียนรังแกลูกโดยไม่ปรึกษาลูก ทำให้ปัญหาไม่ได้รับการแก้ไข ส่งผลให้ปีเตอร์ถูกรังแกมากขึ้นกว่าเดิม ส่วนลูอิสมีได้ดูแลเอาใจใส่ปีเตอร์มากนัก มีเพียงกิจกรรมเดียวที่ทั้งคู่ทำร่วมกัน นั่นคือการล่าสัตว์ นอกจากนั้นทั้งคู่ต่างคนต่างใช้ชีวิตของตัวเอง ลูอิสจึงไม่รู้ว่าลูกประสบปัญหาในโรงเรียน ในกรณีของอเล็กซ์มุ่งมั่นในหน้าที่การงาน เป็นเหตุให้เธอไม่ได้ดูแลเอาใจใส่โจซี

อเล็กซ์จึงไม่รู้ว่าลูกประสบปัญหาเรื่องเพื่อนและเรื่องแฟน เมื่อเกิดเหตุกราดยิงในโรงเรียน เลซีและอเล็กซ์ต่างพยายามเข้าหาลูกเพื่อแก้ไขความผิดพลาดในอดีตที่พวกเขาเคยมีได้อยู่เคียงข้างลูก ขณะที่ลูอิสกลับตีตัวออกห่างปีเตอร์เพราะเขาผิดหวังในตัวลูก แต่กระนั้นเมื่อลูอิสตระหนักว่าครอบครัวกำลังล่มสลาย เขาจึงลดอคติที่มีต่อลูกเพื่อรักษาครอบครัวไว้ด้วยกัน

4.2 *เพลน ทรูท*: ปัญหาความเชื่อทางนิกายอามิช

หัวข้อนี้กล่าวถึงการลำดับเหตุการณ์ในนวนิยายเรื่อง *เพลน ทรูท* (Plain Truth) เพื่อแสดงให้เห็นว่าความเชื่อทางนิกายอามิชซึ่งเป็นนิกายหนึ่งในศาสนาคริสต์เป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาความขัดแย้งในครอบครัวฟิชเชอร์ (Fisher) ซึ่งเป็นชาวอามิช¹⁸¹ หรือเรียกอีกอย่างว่าชาวเพลน (Plain) กล่าวคือกฎของนิกาย (Ordnung)¹⁸² ซึ่งควรเป็นสิ่งที่ดี กลับเป็นสิ่งที่สร้างปัญหาให้แก่สมาชิกครอบครัวฟิชเชอร์ การที่กฎของนิกายมุ่งเน้นให้ชาวอามิชหล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียวกับชุมชนจึงเป็นอุปสรรคทำให้ชาวอามิชไม่อาจเผยเรื่องส่วนตัวหรือความต้องการส่วนตัวออกมาได้ เพราะทำให้ชาวอามิชผู้นั้นถูกมองว่าเป็นคนเห็นแก่ตัวและทำตัวแตกต่างจากคนอื่นๆ ในชุมชน ดังนั้นเรื่องส่วนตัวหรือความต้องการส่วนตัวจึงเป็นเรื่องที่พูดไม่ได้และไม่สมควรเผยให้ใครรู้ ชาวอามิชจะไม่ถามเรื่องส่วนตัวของกันและกันและไม่เปิดเผยเรื่องส่วนตัวให้ใครรู้ ความขัดแย้งในเรื่องจึงเกิดขึ้นเพราะกฎของนิกายสอนให้คนพูดความจริง ขณะเดียวกันก็สอนให้คนไม่เปิดเผยเรื่องส่วนตัวหรือความต้องการส่วนตัว ดังนั้นเมื่อการพูดความจริงเกี่ยวพันกับเรื่องส่วนตัว ตัวละครจึงไม่อาจเปิดเผยความจริงที่ตัวเองทำในอดีตได้ ไม่ว่าจะด้วยการเก็บความจริงหรือการปฏิเสธความจริงก็ตาม

ผู้ประพันธ์ชี้ให้เห็นปัญหาของการพูดความจริงด้วยการเล่นกับชื่อนิยายเรื่อง *เพลน ทรูท* (Plain Truth) กล่าวคือชื่อนิยายมีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากสามารถแปลได้ 2 ความหมาย ความหมายที่หนึ่ง คือความจริงอย่างสุจริตใจ (plain truth) กับความหมายที่สองคือความจริงตามวิถี

¹⁸¹ “ชาวอามิชเป็นกลุ่มคริสตชนที่เน้นการปลีกตัวออกห่างทางโลกและเคร่งครัดในจารีตประเพณีครอบครัวและชุมชน” [The Amish are a large Christian-based group whose core values focus on separateness from the world and commitment to tradition, family, and community.] Jana M. Hawley, “The Amish Veil: Symbol of Separation and Community,” in *The Veil: Women Writers on Its History, Lore, and Politics*, ed. Jennifer Heath (Berkeley: University of California Press, 2008), 91.

¹⁸² กฎของนิกาย (Ordnung) คือ “กฎข้อบังคับที่มีได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับสิ่งที่เหมาะสมสำหรับชาวเพลนและสิ่งที่เป็นบาปทางโลก” [unwritten regulation of what is appropriately “plain” and sinfully of the world.] Simon J. Bronner, “Plain Folk and Folk Society: John A. Hostetler’s Legacy of the Little Community,” in *Writing the Amish the Worlds of John A. Hostetler*, ed. David L. Weaver-Zercher (University Park, PA: The Pennsylvania State University Press, 2005), 80.

ปฏิบัติของชาวเพลน (Plain truth) ทว่าคำว่า plain ในความหมายภาษาอังกฤษยังแปลได้ว่าราบเรียบ ธรรมดา ไม่ซับซ้อน เป็นต้น ผู้ประพันธ์จึงนำคำนี้มาเล่นคำในชื่อเรื่องและในเนื้อเรื่อง อย่างไรก็ตามเมื่อชื่อเรื่องมีสองความหมายที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนจึงสื่อถึงความขัดแย้งในเรื่องซึ่งเกิดจากการที่ชาวอามีชียึดกฎของนิกายในการดำรงชีวิตทำให้พวกเขาไม่อาจพูดความจริงอย่างตรงไปตรงมาได้หรือพูดออกมาไม่ได้ เนื่องจากชาวอามีชียกการพูดความจริงออกจากการพูดเรื่องส่วนตัว กล่าวคือแม้ว่ากฎของนิกายสอนให้ชาวอามีชเป็นคนที่สุจริตใจ พูดความจริงเสมอ ทว่าเมื่อใดที่การพูดความจริงเกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว เมื่อนั้นชาวอามีชจะเลี่ยงไม่พูดถึง เนื่องจากธรรมชาติของกฎของนิกายที่สำคัญอย่างหนึ่งคือการมุ่งเน้นให้ชาวอามีชหล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียวกับชุมชน การเปิดเผยเรื่องส่วนตัวจึงทำให้ชาวอามีชผู้นั้นแปลกแยกจากชาวอามีชคนอื่นๆ ในชุมชน

นวนิยายเรื่อง *เพลน ทูท* แบ่งออกเป็นสองภาค ในภาคที่หนึ่ง ผู้เล่านำเสนอช่วงเวลา 3 เดือนที่ทนายความพัวอาศัยกับครอบครัวฟิชเชอร์เพื่อเก็บข้อมูลเตรียมสู้คดี ภาคแรกนำเสนอใจตรงที่ผู้ประพันธ์ผูกเรื่องด้วยการเล่าเหตุการณ์ในปัจจุบันสลับกับเหตุการณ์ในอดีต ผู้ประพันธ์ยังใช้อักษรตัวเอียงตลอดการบรรยายเหตุการณ์ในอดีต เพื่อให้ผู้อ่านตระหนักว่ากำลังอ่านเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไปแล้วเพื่อไม่ให้ผู้อ่านเกิดความสับสนกับเหตุการณ์ในเวลาปัจจุบัน ส่วนภาคที่สองนำเสนอช่วงเวลาที่ทนายความต่อสู้คดีในศาล ผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ตามลำดับเวลา การที่ผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในอดีตเพียงเศษเสี้ยวของเรื่องราวในอดีตทั้งหมดทำให้เหตุการณ์ในอดีตไม่ปะติดปะต่อกัน กล่าวคือผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในอดีตที่กินเวลา 6 ปี จากวันแรกที่เคที (Katie) ลูกสาวคนกลางของครอบครัวฟิชเชอร์ไปเยี่ยมพี่ชายตอนเคทีอายุ 12 ปี ไปจนถึงตอนที่เคทีมีเพศสัมพันธ์เมื่อเธออายุ 18 ปี โดยบรรยายเพียง 11 ครั้งในภาคที่หนึ่งเท่านั้น ผู้อ่านเข้าใจเรื่องตามลำดับเวลาได้ต่อเมื่อผู้อ่านนำเหตุการณ์มาร้อยเรียงเอง หรือรอให้ผู้ประพันธ์สรุปเหตุการณ์ทั้งหมดตอนท้ายของนวนิยายได้เช่นกัน นอกจากนี้การย้อนกลับไปเล่าอดีตเพื่อเผยให้ผู้อ่านเห็นสิ่งที่ตัวละครเก็บงำในปัจจุบัน ทำให้ผู้อ่านรู้สึกขงใจการกระทำของตัวละคร

นอกจากนี้นวนิยายเรื่องนี้ยังแบ่งออกเป็นภาคละ 10 บท รวมทั้งสองภาคเป็น 20 บท โดยตั้งชื่อบทตามการเรียงลำดับเลขซึ่งสะกดตามภาษาอังกฤษจาก ONE ถึง TWENTY ซึ่งผู้ประพันธ์ใช้ผู้เล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้งนำเสนอมุมมองของตัวละครอันหลากหลาย 10 บทที่เป็นเลขคู่ ส่วนอีก 10 บทที่เป็นเลขคี่ผู้ประพันธ์ใช้ผู้เล่าเรื่องบุรุษที่หนึ่งนำเสนอมุมมองของทนายความที่ชื่อเอลลี (Ellie) การที่ผู้ประพันธ์ให้เอลลีมีบทบาทเล่าเรื่องมากที่สุด เนื่องจากเอลลีทำหน้าที่เสมือนตัวแทนของผู้อ่านที่เข้าไปทำความรู้จักวิถีชีวิตชาวอามีชและนำเสนอปัญหาที่เคทีประสบตลอดระยะเวลาการไต่สวนของศาลอาทิ ปัญหาด้านกฎของนิกายปัญหาด้านความสัมพันธ์เกี่ยวกับครอบครัว คนรักและคนรู้จัก

อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์มิได้มองข้ามตัวละครเอกที่ชื่อเคทีวัย 18 ปี ผู้ประพันธ์แบ่งพื้นที่ในนวนิยายเพื่อนำเสนอมุมมองของเคที โดยเฉพาะมุมมองที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีต ผู้ประพันธ์สอดแทรกมุมมองของเคทีเข้าไปอยู่ในครั้งแรกของเรื่องทั้งหมด 4 บท ได้แก่ บทที่ 3 บทที่ 5 บทที่ 7 และบทที่ 9 ผู้ประพันธ์นำเสนอเรื่องเล่าในมุมมองของเคทีด้วยการเขียนโดยใช้อักษรตัวเอียงทั้งหมด เพื่อให้เรื่องเล่าในมุมมองของเคทีเด่นชัดขึ้นกว่าเรื่องเล่าในมุมมองของตัวละครตัวอื่นๆ เนื่องจากเป็นกลวิธีการเล่าเรื่องที่ผู้ประพันธ์เปิดเผยความคิด ความรู้สึกของเคทีที่ปิดซ่อนเร้นจากตัวละครตัวอื่นๆ แม้กระทั่งเอลลีผู้เป็นทั้งทายาทและเพื่อนของเคทีในภายหลังยังไม่อาจล่วงรู้ได้หากเคทีไม่เปิดเผย นอกจากนี้วิธีคิดของเคทียังสะท้อนวิถีความคิดแบบชาวอามิช เพราะว่าเคทีเติบโตขึ้นภายใต้กฎของนิกายเธอจึงนำแนวคิดเช่น การสารภาพ การให้อภัย มาใช้ต่อสู้ในศาล

เหตุการณ์ในปัจจุบันเริ่มตั้งแต่เคที (Katie) ลูกสาวคนกลางวัย 18 ปีคลอดลูกที่โรงเลี้ยงสัตว์ของบ้าน เคทีขอพรจากพระเจ้าให้ทรงช่วยให้ลูกของเธอหายไป เคทีเผลอหลับและตื่นมาพบว่าลูกหายไป เธอจึงกลับไปนอนที่บ้าน คนงานพบศพทารก เคทีปฏิเสธเรื่องตั้งครรภ์และเรื่องฆ่าทารก เคทียืนยันว่าเธอบริสุทธิ์ เธอถูกดำเนินคดีข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ทนายความชื่อเอลลีมาพักอาศัยกับครอบครัวพิชเชอร์ตามเงื่อนไขการประกันตัวเพื่อทำคดี ศาลตัดสินว่าเคทีมีความผิดแต่ลดโทษให้เธอ เพราะเคทีไม่อาจบอกได้ว่าเธอฆ่าลูกด้วยวิธีใด ตอนท้ายของเรื่อง ซาราห์ (Sarah) แม่ของเคทีสารภาพกับเอลลีว่าเธอเป็นคนร้าย ซาราห์ฆ่าหลานเพื่อปกป้องลูกไม่ให้ถูกสามีขับไล่ออกจากบ้านไปอีกคน เนื่องจากสามีได้ขับไล่จาคอบ (Jacob) ลูกชายคนโตออกจากบ้านไปก่อนหน้านั้นเพราะลูกทำผิดกฎของนิกายเรื่องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ส่วนเวลาในอดีตเล่าย้อนกลับไปตอนที่เคทีอายุ 12 ปี เป็นวันแรกที่แม่ส่งเธอไปเยี่ยมจาคอบ หลังจากที่พ่อขับไล่เขาออกจากบ้านหนึ่งปีก่อนหน้านั้น เคทีไปเยี่ยมจาคอบเดือนละครั้งโดยที่พ่อไม่รู้ตลอดเวลา 6 ปี เมื่อเคทีอายุ 17 ปี เธอพบรักกับเพื่อนของพี่ชายที่ชื่ออาดัม (Adam) เนื้อเรื่องในส่วนของอดีตจบลงตรงที่เคทีมีเพศสัมพันธ์กับอาดัมตอนเธออายุ 18 ปี ซึ่งเป็นช่วงเดียวกับที่เอลลีสืบหาว่าอาดัมเป็นพ่อของทารกในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตามตัวละครที่เก็บงำเรื่องส่วนตัวไม่พูดความจริงออกมา ได้แก่ เคที (Katie) ลูกสาวคนกลางและแม่ของเธอที่ชื่อซาราห์ (Sarah) ความขัดแย้งในเรื่องจึงเกิดขึ้น เนื่องจากเคทีมิได้เปิดเผยเรื่องความรักระหว่างเธอกับอาดัมเพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของเธอ ส่วนซาราห์ไม่อาจเผยว่าเธอฆ่าหลานเพราะเป็นความต้องการของเธอในการรักษาให้เคทีอยู่กับเธอต่อไป

นวนิยายเริ่มต้นด้วยการปูพื้นผู้อ่านเรื่องความเป็นอามิช ผู้ประพันธ์กล่าวถึงคติพจน์ของโรงเรียนอามิช คติพจน์ที่ว่าด้วยคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ชาวอามิชพึงมีเพื่อใช้สอนเด็กชาวอามิช อาจกล่าวได้ว่าคติพจน์นี้คือแก่นแท้ของกฎของนิกายที่ยึดถือปฏิบัติมาอย่างช้านาน ผู้ประพันธ์จึงเลือก

คติพจน์นี้มาไว้ข้างหน้าสุดของนวนิยายเพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าชาวอามิชเป็นกลุ่มคนที่มีพื้นฐานทางความคิดเช่นไร ก่อนที่ผู้อ่านได้รู้จักกับตัวละคร คติพจน์ของโรงเรียนอามิชกล่าวดังนี้

I must be a Christian Child
Gentle, patient, meek and mild;
Must be honest, simple, true
In my words and actions too ...
Must remember, God can view
All I think, and all I do

- Amish school verse.¹⁸³

ลูกต้องเป็นบุตรคริสเตียน
อ่อนโยน อดทน นอบน้อม นุ่มนวล
ต้องซื่อสัตย์ ถ่อมตน สัตย์จริง
ทั้งในการพูดและการกระทำ
พึงจำไว้ว่าพระเจ้าทรงเห็น
ทุกอย่างที่ลูกคิดและทุกอย่างที่ลูกทำ

- คติพจน์โรงเรียนอามิช

ผู้ประพันธ์เปิดภาคแรกด้วยการยกคติพจน์ที่ใช้สอนเด็กชาวอามิชในโรงเรียน ใจความสำคัญของคติพจน์นี้กล่าวโดยสรุปได้ว่าคุณสมบัติที่ดีที่ชาวอามิชสอนบุตรหลานให้พึงมีนอกจากการเป็นคนอ่อนโยนและอยู่ในโอวาทคือการเป็นคนพูดจริงทำจริง เพราะพระเจ้าท่านทรงรู้ว่าใครโกหกหรือพูดความจริง ดังนั้นชาวอามิชควรพูดความจริงอย่างสุจริตใจเท่านั้น อย่างไรก็ตามเมื่อกล่าวถึงความต้องการส่วนตัวหรือเรื่องส่วนตัว ชาวอามิชกลับไม่อาจเผยความจริงตามที่ตนคิดหรือต้องการได้เนื่องจากขัดต่อกฎของนิกายที่พวกเขาถูกสอนตั้งแต่เด็กซึ่งหลอมรวมอยู่ในคำว่า ความเบิกบานใจ (Joy) เกิดจากการนำพยานขณะต้นของคำว่า Jesus (พระเยซู) others (ผู้อื่น) และ you (คุณ) มารวมกัน จากคอบอธบาย “ความเบิกบานใจ” ไว้ดังนี้ “พระเยซูเป็นลำดับหนึ่ง ตามมาด้วยผู้อื่น แล้วตัวเองอยู่ลำดับสุดท้าย” [...] *Jesus is first, Others come next, and You are last.*¹⁸⁴ ไม่ว่าชาวอามิชคิดหรือทำอะไรใด พวกเขาควรคำนึงถึงพระเยซูเป็นสำคัญ จากนั้นพวกเขาควรนึกถึงผู้อื่นซึ่งคือคนในชุมชน แล้วพวกเขาจึงนึกถึงตัวเอง กล่าวคือการที่ชาวอามิชอยู่ร่วมกันในชุมชนอย่าง “เบิกบานใจ”

¹⁸³ Jodi Picoult, *Plain Truth* (New York: Atria Books, 2006), 1.

¹⁸⁴ *ibid.*, 379.

ได้ ชาวอามีชควรคำนึงถึงความต้องการของคนในชุมชนมากกว่าความต้องการของตัวเอง ดังนั้นความต้องการของตัวเองจึงเป็นสิ่งที่ชาวอามีชควรเก็บงำไว้ เพราะการเผยความต้องการของตัวเองแสดงให้เห็นผู้อื่นในชุมชนเห็นว่าชาวอามีชผู้นั้นเป็นคนเห็นแก่ตัวและทำตัวโดดเด่นกว่าผู้อื่นๆ ในชุมชน อาจทำให้เกิดความขัดแย้งในชุมชนได้

ในหัวข้อนี้แบ่งหัวการวิเคราะห์ออกเป็นสี่หัวข้อย่อย หัวข้อแรกเกี่ยวกับอดีตที่เปิดเผยไม่ได้ของเคที กฎของนิกายเป็นอุปสรรคต่อเคที เนื่องจากนิกายกำหนดกฎเกณฑ์ข้อบังคับให้เคทีอยู่ในกรอบของนิกายเหมือนชาวอามีชคนอื่นๆ เป็นเหตุให้เคทีมีความจริงสองเรื่องที่ไม่อาจเปิดเผยได้ เรื่องแรกคือความรักระหว่างเธอกับอาดัมเพราะทำให้เธอตระหนักถึงความเป็นปัจเจกชน เธอจึงไปปิดแม่และพี่ชายเพื่อไปพบอาดัม หลังจากนั้นเมื่อเคทีตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ เธอจึงบอกใครไม่ได้เพราะหากบอกไป เธอจะไม่เหลืออะไรที่เป็นเรื่องส่วนตัวของเธอเพียงคนเดียว เรื่องที่สองคือเคทีเห็นวิญญาณของน้องสาว เนื่องจากมีเพียงเธอและอาดัมเท่านั้นที่เห็นวิญญาณของฮันนาห์ ดังนั้นวิญญาณของฮันนาห์จึงเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงเคทีกับอาดัมเข้าด้วยกัน อีกทั้งการเผยให้ผู้อื่นรู้ว่าตัวเองเห็นในสิ่งที่ผู้อื่นไม่เห็นรังแต่ทำให้เคทีแตกต่างจากผู้อื่น หัวข้อที่สองเกี่ยวกับอดีตที่เปิดเผยไม่ได้ของซาราห์ การที่ซาราห์ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากสามีที่ประกาศตัดพ้อตัดลูกกับลูกชายเพียงเพราะลูกทำผิดกฎของนิกายด้วยเหตุนี้ซาราห์มีความจริงอยู่สองเรื่องที่ไม่อาจเปิดเผยได้ เรื่องแรกคือเธอแอบติดต่อกับลูกชายด้วยการส่งเคทีไปเยี่ยมจากอบแทนเธอ เรื่องที่สองคือซาราห์ทราบเรื่องเคทีตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และแอบช่วยเหลือลูกสาวอยู่ห่างๆ เมื่อเคทีให้กำหนดบุตร ซาราห์จึงฆ่าหลานเพื่อป้องกันสามีประกาศตัดพ้อตัดลูกกับลูกสาว หัวข้อที่สามเกี่ยวกับอารอน (Aaron) ผู้เป็นพ่อและจacobกับการเยียวยาบาดแผลในจิตใจของทั้งคู่ในอดีต อารอนเสียใจที่เขาเลี้ยงลูกไม่ดี ลูกจึงละทิ้งนิกายเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา เขาจึงลงโทษตัวเองด้วยการประกาศตัดความสัมพันธ์กับลูกชายอันเป็นที่รัก ส่วนจacobเสียใจที่พ่อทำเกินบทลงโทษของนิกายซึ่งกำหนดเพียงการขับไล่ออกจากนิกายและการถูกเมินเฉยจากคนในชุมชน เป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและครอบครัวขาดวิน การที่พ่อเป็นคนหัวแข็ง ทำให้จacobใช้เวลาเกือบ 7 ปีกว่าเขาสามารถก้าวข้ามบาดแผลในใจเพื่อสานสัมพันธ์กับพ่อ ส่วนหัวข้อสุดท้ายเกี่ยวกับเอลลีและการเรียนรู้และเข้าใจตัวเองในระหว่างที่เธอพักอาศัยกับครอบครัวพิชเชอร์ตามเงื่อนไขการประกันตัวของเคที เอลลีตระหนักถึงปัญหาสองเรื่องระหว่างการพักอาศัยกับครอบครัวพิชเชอร์ เรื่องแรกคือเอลลีมีอคติต่อเคที เรื่องที่สองคือเอลลีไม่เข้าใจแนวความคิดของชาวอามีช ดังนั้นเมื่อเอลลีลอคติของตัวเองและเข้าใจแนวความคิดของชาวอามีชมากขึ้น ทำให้เธอนำ ประสบการณ์ชีวิตของเคทีและซาราห์มาแก้ไขในการเลือกทางเดินที่ถูกต้องให้แก่ตัวเองในการดำเนินชีวิตปัจจุบัน

4.2.1 เคที: อดีตกับเรื่องส่วนตัวที่เปิดเผยไม่ได้

หัวข้อแรกเกี่ยวกับอดีตที่เปิดเผยไม่ได้ของเคที การที่ผู้เล่าย้อนกลับไปบรรยายเหตุการณ์ในอดีตเพื่อให้ผู้อ่านเห็นเหตุปัจจัยต่างๆ ที่นำเคทีไปสู่การตั้งครุฑไม่เพียงประสงค์ กล่าวคือหลังจากที่พ่อตัดพ่อตัดลูกกับจาคอบ เคทีทำหน้าที่เสมือนบุตรสัมพันธ์ไมตรีผู้เชื่อมโยงแม่เข้ากับพี่ชาย เนื่องจากซาราห์ไปเยี่ยมจาคอบกับลูกสาวไม่ได้เพราะเป็นการขัดคำสั่งสามี อีกทั้งการติดต่อกับคนที่ถูกล้อออกจากนิกายยังขัดต่อกฎของนิกาย ทว่าในกรณีของเคที เธอไปเยี่ยมพี่ชายโดยไม่ขัดต่อกฎของนิกายเป็นเพราะเธออยู่ในช่วงปีแห่งการเที่ยวเล่น¹⁸⁵ ตามปกติแล้วเยาวชนชาวชาวอามิชในเมืองอีสต์พาราไดซ์ (East Paradise) ที่ครอบครัวฟิชเชอร์อาศัยจะเข้าพิธีรับศีลจุ่มตอนอายุ 18 ปี ตลอดระยะเวลาที่เคทีไปเยี่ยมจาคอบเป็นเวลา 6 ปีนั้น เธออยู่ในช่วงอายุ 12 ปีถึงอายุ 17 ปีและยังไม่ได้เข้าพิธีรับศีลจุ่ม ดังนั้นเคทีไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎของนิกายเคทีจึงไม่ถูกลงโทษทางนิกายหากเธอละเมิดกฎของนิกาย ด้วยเหตุนี้ซาราห์จึงขอร้องให้เคทีเป็นตัวแทนของเธอเพื่อไปเยี่ยมจาคอบที่มหาวิทยาลัย

อย่างไรก็ตามเคทีประสบปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสังคมชาวอังกฤษ¹⁸⁶ ทันทีที่เธอออกจากชุมชนชาวอามิช ตอนนั้นเธออายุเพียง 12 ปี เคทีเห็นความแตกต่างระหว่างการใช้ชีวิตแบบชาวอามิช

¹⁸⁵ ช่วงปีแห่งการเที่ยวเล่น (rumspringa) หรือ “running-around years” คือ “ช่วงเวลาในชีวิตวัยรุ่นชาวอามิชที่เริ่มตั้งแต่อายุ 16 ปีไปจนถึงตอนที่พวกเขาเข้าพิธีรับศีลจุ่ม” [the liminal period in an Amish teenager’s life that begins at age sixteen and ends with a decision whether to be baptized in the church.] Charles E. Hurst and David L. McConnell, *An Amish Paradox: Diversity and Change in the World’s Largest Amish Community*, Young Center Books in Anabaptist & Pietist Studies (Baltimore: Johns Hopkins University Press, 2010), 67. ในนวนิยายกล่าวถึงช่วงเวลานี้ว่าเป็นช่วงเวลาที่ได้แก่วัยรุ่นชาวอามิชที่ยังไม่เข้าพิธีรับศีลจุ่มสามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระเสรีแฉกเช่นวัยรุ่นชาวอเมริกันทั่วไป อาทิ ดูภาพยนตร์ แต่งตัวตามสมัยนิยม เดินเล่นในห้างสรรพสินค้า สูบบุหรี่หรือดื่มสุรา นอกจากนี้พ่อแม่ชาวอามิชยังคาดหวังให้ลูกๆ ของพวกเขาทดลองใช้ชีวิตในรูปแบบนี้อย่างเต็มที่ ก่อนตัดสินใจลงหลักปักฐานเป็นชาวอามิชที่เคร่งครัดหลังเข้าพิธีรับศีลจุ่ม

¹⁸⁶ ชาวอามิชในนวนิยายเรียกชาวอเมริกันอย่างเหมารวมว่าชาวอังกฤษ (Englischer) อาจเป็นเพราะชาวอังกฤษอพยพมาตั้งถิ่นฐานในสหรัฐอเมริกา ก่อนชาวอามิช ขณะที่ชาวอามิชกลุ่มแรกเริ่มเข้ามาตั้งรกรากในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ ค.ศ. 1727 ถึง 1756 พวกเขาอพยพมาจากสวิตเซอร์แลนด์และภูมิภาคพาลาทีเนต (ตะวันตกเฉียงใต้ของเยอรมัน) จากนั้นชาวอามิชจากภูมิภาคต่างๆ ในเยอรมันอพยพตามมาจนถึง ค.ศ. 1850 พวกเขามีภาษาพูดเป็นของตัวเองที่เรียกว่าเพนซิลเวเนียดัชต์ (Pennsylvanian Dutch) ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาที่ใช้ในภูมิภาคพาลาทีเนตยุคแรกๆ John A. Hostetler, “The Amish Use of Symbols and Their Function in Bounding the Community (1964),” in *Writing the Amish: The Worlds of John A. Hostetler*, ed. David L. Weaver-Zercher (University Park, PA: The Pennsylvania State University Press 2005), 198.

กับการใช้ชีวิตแบบชาวอังกฤษอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรกในชีวิต เนื่องจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของชาวอามิช¹⁸⁷ ที่เธอสวมใส่อยู่นั้นทำให้เธอถูกจ้องมอง ขณะที่วัยรุ่นชาวอังกฤษแต่งกายสีสันฉูดฉาด สวมเสื้อผ้าที่เปิดเผยร่างกาย เคทีรู้สึกอึดอัดใจเพราะแต่งกายแตกต่างจากผู้อื่น ความอึดอัดนี้มีใช้เคทีละอายเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของตน แต่เป็นเพราะชาวอามิชเน้นความกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับชุมชน ไม่ทำตัวแปลกหรือแตกต่างจากผู้อื่น ดังนั้นเมื่อจากคอบนำเสื้อผ้าแบบวัยรุ่นชาวอังกฤษมาให้เคทีสวมใส่ เธอจึงยินดีสวมใส่ กล่าวได้ว่าการที่เคทีสวมใส่เครื่องแต่งกายแบบชาวอังกฤษแสดงว่าเธอเปิดใจยอมรับเอาวัฒนธรรมอังกฤษมาเป็นส่วนหนึ่งของตน ส่วนการถอดชุดชาวอามิชออก แสดงถึงการผ่อนปรนกฎระเบียบข้อบังคับของชาวอามิช เคทีจึงสามารถดำรงชีวิตกลมกลืนไปกับชาวอังกฤษคนอื่นๆ ได้โดยไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นชาวอามิช

แม้ว่าเคทีมิได้สวมใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของชาวอามิช แต่เธอยังเป็นชาวอามิชอยู่วันยังค่ำ เคทีมิได้หลงระเห็จไปกับวิถีชีวิตของชาวอังกฤษ หากแต่เธอกลับรู้สึกแปลกแยกและปรับตัวเข้ากับสังคมอังกฤษไม่ได้ ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของเคทีดังนี้ “โลกทั้งใบกลายเป็นพื้นที่ที่เธอไม่คุ้นเคย เธอจึงคิดเอาเองว่า คนที่ถูกขับไล่ออกจากชุมชนน่าจะรู้สึกเช่นเดียวกัน คุณสูญเสียทุกคนที่สำคัญต่อคุณและอยู่อย่างเปล่าเปลี่ยว” [*The whole world was unfamiliar [...]. This was what it was like, she thought, to be put under the bann forever. You'd lost everyone who was important to you; you'd be all alone.*]¹⁸⁸ ความรู้สึกถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวสะท้อนการไม่เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการเป็นชาวอามิช กล่าวได้ว่าเคทีรู้สึกประหนึ่งว่าเธอเป็นผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากชุมชนเสียเอง เธอรู้สึกแปลกแยกแม้ว่าอยู่ในประเทศของตัวเองก็ตาม เคทีจึงเป็นตัวอย่างของเด็กและเยาวชนอามิชที่ไม่อาจปรับตัวเข้ากับสังคมอเมริกันกระแสหลักได้ เนื่องจากมีวัฒนธรรมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของชาวอามิชอย่างคนละชั่ว ดังนั้นสิ่งที่เคทีเรียนรู้จากการมาเยี่ยมจากคอบคือผลกระทบจากการเลือกทำตามความต้องการของตัวเอง ในกรณีของจากคอบ เขาเลือกเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา การศึกษาที่สูงกว่าระดับมัธยมต้นชั้นปีที่ 8 ผิดกฎของนิกายเพราะชาวอามิชเน้นการทำงานในชุมชนเป็นสำคัญ การทำตามความต้องการของตนเองเป็นเหตุให้จากคอบสูญเสียครอบครัว นิกายอามิชและชุมชนเพราะทั้งสามอย่างนี้เป็นเรื่องเดียวกัน เมื่อนิกายอามิชและชุมชนไม่ปรับตัวเข้ากับสังคมภายนอก หากแต่ยังคงยึดถือปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติตั้งแต่พวกเขาอพยพจาก

¹⁸⁷ ชาวอามิชสวมเสื้อผ้าตามขนบนิยม ฝ่ายชายสวมกางเกงที่ไม่มีซิปสำหรับสวมใส่สายเข็ม รองเท้าหุ้มข้อ ส่วนฝ่ายหญิงสวมผ้าคลุมศรีษะสีขาว (white prayer cap) หมวกบอนเนตสีดำ ผ้าคลุมไหล่ (shawl) ผ้ากันเปื้อน ถูกรองสีดำและชุดเดรสเพื่อปกปิดร่างกายมิดชิดตามแนวคิดในคัมภีร์ไบเบิล Hawley, “The Amish Veil: Symbol of Separation and Community,” 93.

¹⁸⁸ Picoult, *Plain Truth*, 85-86.

ยุโรปมาตั้งถิ่นฐานในอเมริกา เด็กและเยาวชนจึงปรับตัวเข้ากับสังคมอเมริกันไม่ได้และละทิ้งความเป็นอามิชไม่ได้

ผู้เล่าตัดกลับมาที่เหตุการณ์ในปัจจุบันเพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าเคทีให้ความสำคัญกับการเป็นหนึ่งในเดียวกับชุมชน เคทีสารภาพผิดที่ตั้งครรภ์ก่อนสมรสต่อโบสถ์และยอมรับบทลงโทษ นั่นคือถูกเมินเฉย (shunning) และปฏิเสธจากชุมชน (bann) เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เป็นเหตุให้เคทีร่วมโต๊ะกินข้าวกับพ่อแม่ไม่ได้และงดเว้นการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในชุมชน เอลลีไม่เข้าใจว่าเหตุใดเคทีจึงยอมรับโทษโดยไม่เถียงหรือพูดจาใดๆ เคทีอธิบายดังนี้ “ฉันไม่ต้องการเป็นฝ่ายถูกต้องหรือเป็นคนแข็งแกร่งหรือเป็นคนแรก ฉันเพียงต้องการกลับเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนอีกครั้งให้เร็วที่สุด” [I don't want to be right, or strong, or first. I just want to be part of them again, as soon as I can.]¹⁸⁹ คำพูดของเคทีสะท้อนความเป็นอามิชเป็นอย่างดี เธอละทิ้งตัวตน ความต้องการส่วนตัวของตนเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนในชุมชน ประเด็นสำคัญมีได้อยู่ที่เคทีทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ แต่อยู่ที่เธอยอมรับว่าเธอผิด นิกายอามิชและคนในชุมชนพร้อมให้อภัยและต้อนรับเคทีกลับสู่ชุมชนอีกครั้ง

แต่กระนั้นเมื่อผู้เล่าตัดกลับมาที่เหตุการณ์ในอดีตซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตของเคที เมื่อเธอได้รู้จักกับอาดัมผู้เป็นเจ้าของบ้านที่จาคอบอาศัยอยู่ ตอนนั้นเธออายุ 17 ปี เธอเริ่มตระหนักเรื่องความรักและตระหนักว่าเธอมีความต้องการเป็นของตนเอง เคทีตกหลุมรักเขาทันทีที่จาคอบแนะนำเธอให้รู้จักกับเขา ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกเริ่มแรกที่เธอเห็นอาดัมดังนี้ “เธอสัมผัสได้ว่าชาวอังกฤษคนนี้มีจิตวิญญาณอันสงบนิ่งราวกับชาวเพลน จนเธอไม่สามารถละสายตาจากเขาได้” [*But what made Katie unable to look away was the absolute peace that washed over her when she met his gaze, as if this one Englisher had a soul that was Plain.*]¹⁹⁰ การที่อาดัมมีจิตวิญญาณแบบชาวอามิช เคทีจึงไม่เกรงเขาเฉกเช่นชาวอังกฤษคนอื่นๆ เนื่องจากอาดัมมีความนิ่งสงบในแบบชาวเพลนที่เธอคุ้นเคยเป็นอย่างดี ความนิ่งสงบนี้เอง เป็นสิ่งที่เชื่อมโยงเขาเข้ากับวัฒนธรรมความเป็นอามิชที่เธอยึดถือปฏิบัติเสมอมา ผู้อ่านจึงไม่แปลกใจที่เคทีรู้สึกสบายใจเมื่ออยู่ใกล้อาดัมท่ามกลางผู้คนและวัฒนธรรมที่เธอไม่คุ้นเคย การที่ผู้ประพันธ์ลำดับเรื่องด้วยการแนะนำตัวละครเพศชายซึ่งเคทีมีท่าทีสนใจไว้ตอนปลายของเรื่องเล่าในอดีตเพื่อสื่อว่าเพื่อนชายของจาคอบผู้นี้คือผู้ที่ทำให้เคทีตั้งครรถ์ไม่พึงประสงค์เพราะหลังจากที่เคทีพบอาดัมหนึ่งปี เธอให้กำหนดบุตรตอนเธออายุ 18 ปี

¹⁸⁹ *ibid.*, 202.

¹⁹⁰ *ibid.*, 94.

เรื่องที่ผู้เล่าบรรยายในอดีตจึงเพื่อเผยให้ผู้อ่านเห็นพัฒนาการทางความสัมพันธ์ของเคทีและ อาตัมจากคนรู้จักกลายเป็นคนรัก เคทีสนใจอาตัมมากขึ้นเมื่อเธอว่าอาตัมทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก เกี่ยวกับวิญญาณ เนื่องจากในปีเดียวกันนั้น เคทีเพิ่งเห็นวิญญาณของน้องสาวชื่อฮันนาห์ (Hannah) เป็นครั้งแรก วันนั้นเป็นวันครบรอบ 5 ปีที่น้องสาวเสียชีวิต เคทีกลับไปที่บ้านที่ฮันนาห์จมน้ำเสียชีวิต ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตัวบ้านเพื่อระลึกถึงน้องสาว เคทีกล่าวโทษตัวเองที่เป็นเหตุให้ฮันนาห์เสียชีวิต เนื่องจากแม่มอบหมายให้เธอดูแลน้องขณะที่น้องกำลังเล่นสเก็ตน้ำแข็ง ทว่าเคทีกลับนอนฝันกลางวัน ในโรงเลี้ยงสัตว์ ดังนั้นเมื่อพื้นน้ำแข็งในบ่อน้ำแตกร้างเป็นเหตุให้ฮันนาห์ตกน้ำ เคทีจึงวิ่งมาช่วยเหลือ ฮันนาห์ไม่ทัน เป็นเหตุให้ฮันนาห์จมน้ำเสียชีวิต อย่างไรก็ตามการที่เคทีมาที่บ้านแห่งนี้ครั้งนี้ทำให้ เธอพบจากอบและทราบว่าเขากลับมาที่บ้านแห่งนี้ทุกปีเพื่อระลึกถึงน้องสาวเช่นเดียวกับเธอ จึง กล่าวได้ว่าความตายซึ่งน่าจะหมายถึงการสูญเสีย แต่กลับเป็นสิ่งที่สานสัมพันธ์ของคนในครอบครัวเข้า ด้วยกัน กล่าวคือการเสียชีวิตของน้องสาวเป็นเหตุผลเดียวที่ชักนำให้จากอบกลับบ้าน

นอกจากนี้เคทีเป็นคนเดียวที่เห็นวิญญาณของน้องสาวเล่นสเก็ตวนไปวนมาอยู่บนผิวน้ำ การ ที่เคทีเห็นวิญญาณฮันนาห์ในวันที่เธอพบจากอบที่บ้านอาจสะท้อนความต้องการของเธอในการสาน สัมพันธ์สามพี่น้องเข้าด้วยกัน เนื่องจากเคทีเหงาและโหยหาพี่น้องจากที่เธอสูญเสียพวกเขาพร้อมกัน เมื่อ 5 ปีก่อน คนหนึ่งเสียชีวิต ส่วนคนหนึ่งถูกขับไล่ออกจากบ้าน ทำให้เคทีไม่เหลือพี่น้องให้ปรับทุกข์ และพึ่งพิง เคทีจึงแบกรับภาระหน้าที่ดูแลพ่อแม่แต่เพียงผู้เดียว สำหรับเคที ความตายจึงไม่อาจ พრაกฮันนาห์ไปจากเธอ การปรากฏขึ้นของวิญญาณฮันนาห์ทำให้เคทีใกล้ชิดกับน้องสาวอีกครั้ง ส่วน สาเหตุที่เคทีปิดบังจากอบเรื่องเธอเห็นวิญญาณของน้องสาวเป็นเพราะเธอเกรงว่าจอบจะคิดว่าเธอ สับสน (*ferhoodled*)¹⁹¹ แต่กระนั้นการที่เคทีเก็บงำความจริงกลับตอกย้ำคุณลักษณะของชาว อามิช นั่นคือการเป็นหนึ่งเดียวกับสมาชิกในชุมชน ดังนั้นเคทีจึงมิได้บอกจากอบว่าเห็นวิญญาณของ น้องสาวเพื่อไม่ให้ตัวเองกลายเป็นคนที่แปลกประหลาดในชุมชนในสายตาพี่ชาย

อย่างไรก็ดีการที่เคทีรู้ว่าอาตัมสนใจเรื่องวิญญาณ เธอใช้โอกาสนี้เรียนรู้เกี่ยวกับวิญญาณเพื่อ เธอจะได้เข้าใจวิญญาณฮันนาห์ให้มากขึ้น ขณะเดียวกันเคทีสนใจอาตัมมากพอๆ กับศาสตร์ที่เขา ศึกษา เคทีจึงโกหกแม่ด้วยการบอกว่าไปค้างบ้านเพื่อน เคทีเลือกมาเยี่ยมจากอบวันที่เขาไม่ว่างเพื่อได้ อยู่กับอาตัม เคทีตามอาตัมไปเก็บข้อมูลเกี่ยวกับวิญญาณหญิงสาวที่มีชื่อว่าอีดี ฟิตซ์เจอร์รัลด์ (Edey Fitzgerald) ที่แม่น้ำแห่งหนึ่ง อีดีเสียชีวิตในอุบัติเหตุรถไฟตกรางที่แม่น้ำแห่งนี้ ส่วนสามีของเธออด

¹⁹¹ “คำคุณศัพท์ที่ใช้ทั่วไปในรัฐเพนซิลเวเนียในการบรรยายสิ่งที่สับสนหรือมีนงง” [A common adjective in Pennsylvania used to describe something that is confused or mixed up.] “Ferhoodled,” Urban Dictionary, <http://www.urbandictionary.com/define.php?term=Ferhoodled>.

ชีวิต ทำให้วิญญาณอิตีร้องเรียกหาสามี เคทีเห็นและรู้สึกได้ว่าวิญญาณอิตีทุกซอกซี้ใจที่หาสามีไม่พบ ทำให้เธอนึกถึงวิญญาณน้องสาวและเกรงว่าวิญญาณน้องสาวจะรู้สึกเช่นเดียวกัน ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของเคทีดังนี้ “วิญญาณของฮันนาห์ยังคงวนเวียนกับความทุกข์ระทมเหมือนอิตี พิตซ์เจอร์ลด์หรือเปล่านะ เธออาจกำลังร้องเรียกให้เคทีช่วยอยู่ก็ได้” [*Was Hannah carrying around the same despair that Katie had sensed in Edye Fitzgerald? Was she still calling out for Katie to save her?*]¹⁹² เคทีกังวลว่าสาเหตุที่วิญญาณของฮันนาห์ยังคงวนเวียนอยู่ที่บ่อน้ำแห่งที่เธอเสียชีวิต โดยไม่ได้ไปผุดไปเกิดเพราะฮันนาห์อาจรู้สึกสิ้นหวังเช่นเดียวกับอิตีที่ร้องเรียกหาคนรัก เคทียังคงรู้สึกหลอนกับการที่เธอไม่ได้ยินเสียงของฮันนาห์ที่ตะโกนร้องขอให้เธอช่วยเหลือ เป็นเหตุให้เคทีไปช่วยเหลือน้องไม่ทันท่วงที บาดแผลนี้ยังคงฝังในจิตใจของเคทีแม้ว่าเวลาล่วงเลยมา 5 ปีแล้วก็ตาม เคทียังคงกล่าวโทษตัวเองและยังไม่ให้อภัยตัวเอง

การที่เคทีออกตามหาวิญญาณร่วมกับเขา เคทีได้สัมผัสกับวิญญาณในแบบที่อาดัมได้สัมผัส เขาและเธอจึงสนิทสนมใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้นจากการที่ได้ร่วมแบ่งปันประสบการณ์จากการออกตามหาวิญญาณในครั้งนั้น เมื่อเคทีค้นพบว่าอาดัมสามารถเห็นวิญญาณได้จริงๆ เธอขอให้เขามาตรวจจับหาวิญญาณของฮันนาห์ที่วนเวียนอยู่ที่บ่อน้ำในบริเวณบ้านเธอ การเชิญอาดัมซึ่งมิใช่ชาวอามีชเข้ามาในชุมชนอามีชนั้นว่าเสี่ยงอย่างยิ่งหากมีใครพบ แต่เคทีทำเพราะเธอกังวลว่าวิญญาณฮันนาห์จะไม่สงบสุข และเป็นโอกาสอยู่ร่วมกับเขาเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่เขาจะไปเก็บข้อมูลทำวิจัยเรื่องวิญญาณที่สก๊อตแลนด์ เคทีรู้ว่าเธอกำลังสูญเสียชายคนรักไปและอาจไม่ได้พบเขาอีกต่อไป เธอพยายามใช้เวลาอยู่ร่วมกับเขาให้มากที่สุด อย่างไรก็ตามการที่เรื่องไม่ดำเนินตามลำดับเวลาทำให้ผู้อ่านไม่ทราบว่าคุณเวลานั้น เคทีเข้าพิธีรับศีลจุ่มเรียบร้อยแล้วในเดือนกันยายน แต่ผู้อ่านมารู้ในเวลาปัจจุบันจากการที่ทนายความฝ่ายตรงข้ามนำเวลาตอนที่เคทีคลอดมาคำนวณเวลาที่เธอมีเพศสัมพันธ์ในเดือนตุลาคม จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมเคทีจึงระมัดระวังตัวเป็นพิเศษเพื่อไม่ให้ถูกจับได้ ซึ่งเป็นสถานที่ฮันนาห์เสียชีวิตเพื่อหาคำตอบว่าเหตุใดวิญญาณฮันนาห์ยังคงเวียนวนไม่ไปไหน อาดัมชี้ให้เคทีเห็นว่าวิญญาณฮันนาห์เล่นสเก็ตอย่างมีความสุข แต่เคทีไม่เชื่อ ผู้เล่าบรรยายบทสนทนาระหว่างอาดัมและเคทีดังนี้

Katie lifted her face to his. “[...] If she’s so happy, Adam, why is she still here?”

“What I told you,” Adam gently corrected, “is that the ones who come back have an emotional connection to the world. Sometimes it’s pain, sometimes it’s anger ... but Katie, sometimes it’s

¹⁹² Picoult, *Plain Truth*, 138.

just love.” His words rose softly between them. “Sometimes they stay because they don’t want to leave someone behind.”¹⁹³

เคทีมองหน้าอาดัม “ถ้าน้องสุขใจ อาดัม แล้วทำไมน้องยังวนเวียนอยู่ที่นี้”

“ที่ผมบอกคุณไป” อาดัมแก้คำพูดอย่างนุ่มนวล “ก็คือวิญญาณที่ยังคงวนเวียนอยู่ไม่ไปไหนมีความรู้สึกผูกโยงอยู่บนโลก อาจเป็นความเจ็บปวด อาจเป็นความโกรธเคือง ... แต่เคที อาจเป็นความรักก็ได้นะ” คำพูดของเขาลอยขึ้นระหว่างกลางเขาและเธอ “บางทีวิญญาณเหล่านี้ที่อยู่เพราะพวกเขาไม่อาจทิ้งคนที่รักได้”

จากบทสนทนาที่ แยกวิเคราะห์ที่ได้เป็น 2 ประเด็นคือประเด็นเรื่องวิญญาณอันน่าที่คู่มีความสุข กับประเด็นเรื่องสาเหตุที่วิญญาณอันน่าที่ยังคงไม่ไปไหน ในประเด็นแรก แม้ว่าทั้งคนและวิญญาณจะสื่อสารเป็นคำพูดไม่ได้ แต่วิญญาณอันน่าที่สื่อสารกับเคทีผ่านใบหน้าที่มีความสุขเพื่อต้องการบอกให้เคทีรู้ว่าเคทีไม่ควรทุกข์ใจและกล่าวโทษตัวเอง เพราะวิญญาณอันน่าที่มีได้ “แบกรับความสิ้นหวัง” เฉกเช่นวิญญาณอิตีแต่อย่างไรก็ตาม ทว่าคนที่ “แบกรับความสิ้นหวัง” กลับเป็นเคทีต่างหากที่มีลักษณะคล้ายกับวิญญาณอิตี เนื่องจากเคทีเลือกที่จะอยู่เป็นอามิชแทนการไปสก็อตแลนด์กับอาดัมเธอไม่อาจทิ้งแม่และครอบครัวได้ กล่าวได้ว่าวิญญาณของอันน่าที่เปรียบเหมือนสิ่งที่ผูกโยงเคทีไว้กับความเป็นอามิช เนื่องจากครอบครัวและความเป็นอามิชไม่สามารถแยกออกจากกันได้

อย่างไรก็ตามความเป็นอามิชไม่อาจขวางกั้นความรักที่เคทีและอาดัมมีต่อกัน ในวันสุดท้ายก่อนที่อาดัมจะเดินทางไปสก็อตแลนด์ เคทีจึงยอมปลดเปลื้องพันธนาการด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับอาดัม แม้ว่าเธอทราบดีว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเป็นการละเมิดกฎของนิกายก็ตาม ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของเคทีดังนี้

But Katie knew it was a sin, had known from the moment she made the decision to lie with Adam. However, the transgression wasn’t making love without the sanction of marriage. It was that for the first time in her life, Katie had put herself first. Put her own wants and needs above everything and everyone else.¹⁹⁴

แต่เคทีรู้ว่าเป็นบาป รู้ตั้งแต่เริ่มแรกที่เธอตัดสินใจหลับนอนกับอาดัม อย่างไรก็ตามการละเมิดกฎของนิกายมิใช่เพราะการมีเพศสัมพันธ์โดยมิได้สมรส แต่

¹⁹³ *ibid.*, 226.

¹⁹⁴ *ibid.*, 248.

เพราะเป็นครั้งแรกในชีวิตของเธอ ที่เคทีให้ความสำคัญกับความต้องการของตนเอง มากกว่าทุกสิ่งและทุกคน

การที่เคทีทำตามความต้องการของตัวเองด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับอาดัมสะท้อนว่าเธอไม่สยบยอมต่อกฎของนิยายซึ่งขวางกั้นความรักระหว่างเธอและอาดัม เคทีทำเช่นนั้นได้เพราะเธอปลดเปลื้องสิ่งที่ย้ำเตือนว่าเธอเป็นชาวอามิช นั่นคือเครื่องแต่งกายของชาวอามิช ดังนั้นเมื่อเคทีอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า เธอมีอิสระในการทำทุกอย่างตามที่เธอต้องการ เคทีจึงไม่ใส่ใจว่าเธอทำผิดกฎของนิยายอีกทั้งคำบรรยายของผู้เล่ายังชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าเคทีรู้เท่าทันความคิดของตัวเองและรู้ผิดชอบชั่วดี แต่กระนั้นเคทีพ่ายแพ้ต่อความรัก การที่เคทีทำตามความต้องการของตัวเองแสดงว่าเธอซึมซับความคิดแบบชาวอังกฤษจากการที่เธอแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ กับอาดัมและจาคอบตลอด 6 ปี เป็นเหตุให้เธออยู่กึ่งกลางระหว่างชุดความคิดสองแบบคือชุดความคิดแบบชาวอังกฤษที่ให้ความสำคัญกับความต้องการของตัวเองและชุดความคิดแบบชาวอามิชซึ่งให้ความสำคัญกับความต้องการของตัวเองเป็นอันดับที่สามารถรองจากพระเจ้าและผู้อื่นในชุมชน ดังนั้นเมื่อชุดความคิดทั้งสองไม่สอดคล้องกัน การที่เคทีทำตามความต้องการของตัวเองแบบชาวอังกฤษจึงผิดกฎของนิยาย

เคทีทำผิดกฎของนิยายในลักษณะเดียวกันกับอาดัมและอีฟ (Eve) ที่ทำผิดคำสั่งของพระเจ้าในการทานผลของต้นไม้แห่งความรู้ กล่าวคือเคทีรู้ว่าการมีเพศสัมพันธ์กับอาดัมนั้นผิดกฎของนิยายแต่เธอหักห้ามใจตนเองไม่ได้เช่นเดียวกับอาดัมและอีฟ เรื่องเล่าในคัมภีร์ไบเบิลพูดถึงความผิดของอาดัมและอีฟไว้ดังนี้

And the LORD God commanded the man, saying, Of every tree of the garden thou mayest freely eat: But of the tree of the knowledge of good and evil, thou shalt not eat of it: for in the day that thou eatest thereof thou shalt surely die. (Genesis 2: 16-17)¹⁹⁵

และพระเจ้าทรงสั่งมนุษย์นั้นว่า “จากบรรดาต้นไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด ยกเว้นต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น เพราะว่าเจ้ากินผลจากต้นนั้นในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น”

¹⁹⁵ “Genesis 4: 16-17,” King James Bible Online, <http://www.kingjamesbibleonline.org/Genesis-2-16>.

พระเจ้าทรงอนุญาตให้อาตัมและอีพกินผลไม้ในสวนเอเดนได้อย่างเสรี แต่สั่งห้ามไม่ให้กินผลไม้จาก ต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว ทว่าอาตัมและอีพหักห้ามใจไม่ได้ พวกเขาจึงกินผลไม้ต้องห้ามและถูกลงโทษ ในกรณีของเคที กฎของนิกายเปรียบเป็นพระเจ้าซึ่งเปิดช่องว่างให้เด็กและเยาวชนอามิช ทดลองใช้ชีวิตเต็มทีก่อนเข้าพิธีรับศีลจุ่ม การกระทำใดๆ ในช่วงเวลานี้ที่เด็กและเยาวชนทำผิดกฎของนิกาย สมาชิกของโบสถ์อนุโลม เด็กและเยาวชนจึงไม่ถูกลงโทษตามนิกาย อย่างไรก็ตามเคทีมีเพศสัมพันธ์กับอาตัมหลังจากที่เธอเพิ่งเข้าพิธีรับศีลจุ่มก่อนหน้านี้เพียงไม่กี่เดือน เคทีจึงทำผิดกฎของนิกาย2 เรื่อง เรื่องแรกคือเคทีมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส เรื่องที่สองคือเคทีทำตามความต้องการของตัวเอง แต่กระนั้นการที่เคทีตระหนักถึงความต้องการของตัวเองเป็นครั้งแรกแสดงให้เห็นว่าเคทีค้นพบตัวเองเข้าเกินไป เป็นเหตุให้เธอสับสน เคทีไม่อาจปฏิบัติตามกฎของนิกายอย่างเคร่งครัด ขณะเดียวกันเคทีไม่อาจหักห้ามใจไม่ให้มีเพศสัมพันธ์กับอาตัมได้เนื่องจากเป็นสิ่งที่เธอเองปรารถนา

เคทีได้รับผลจากการทำผิดกฎของนิกายทันทีหลังจากที่เธอมีเพศสัมพันธ์กับอาตัม ผู้เล่าบรรยาย ความรู้สึกของเคทีหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งนี้ “เธอรู้สึกไม่ดีเลย กลับรู้สึกว่างเปล่า เมื่อรู้ว่าการถูกเติมให้เต็มเป็นอย่างไร” [She was not okay at all, but horribly empty, now that she knew what it was like to be filled.]¹⁹⁶ การที่เคทีรู้สึกว่างเปล่าหลังจากที่เธอมีเพศสัมพันธ์กับอาตัมอาจเกิดจาก 3 สาเหตุ สาเหตุแรกคือเคทีคาดหวังว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเขาจะช่วยเติมเต็มเรื่องความรัก และช่วยกระชับความสัมพันธ์ระหว่างเคทีกับอาตัมให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เคทีจึงผิดหวัง สาเหตุที่สองคืออาตัมกำลังไปเก็บข้อมูลทำวิทยานิพนธ์ต่างประเทศ อีกทั้งเคทีไม่อาจละทิ้งความเชื่อของนิกาย ครอบครัวและชุมชนเพื่อไปอยู่กับอาตัมได้ การพบกันครั้งนี้จึงอาจเป็นครั้งสุดท้ายของเธอและเขา ส่วนสาเหตุสุดท้ายคือเคทีตระหนักว่าการที่เธอทำความต้องการของตนเองมากกว่าความต้องการของพระเจ้าหรือผู้อื่นในชุมชน อาจทำให้เธอประสบชะตากรรมเดียวกับจาคอบ นั่นคือถูกขับไล่ออกจากนิกายและชุมชน เคทีจึงรู้สึกว่างเปล่าและโดดเดี่ยวเช่นเดียวกับตอนที่เธอไปพักอาศัยกับจาคอบในเมืองใหญ่ซึ่งเคทีไม่อาจปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตแบบบอเมริกกันได้ ดังนั้นเมื่ออาตัมชวนเธอไปสกี้อดแลนด์กับเขาอีกครั้งหลังจากที่พวกเขามีเพศสัมพันธ์ เคทีจึงตอบปฏิเสธเขาทันทีว่าเธอไม่สามารถไปกับเขาได้ แม้ว่าใจของเธอเรียกร้องต้องการก็ตาม ผู้เล่าจบการบรรยายเหตุการณ์ในอดีตลงที่เหตุการณ์นี้ เคทีเก็บอาตัมไว้เพียงความทรงจำโดยที่เธอมีได้เผยให้ใครรู้ เคทีทำตามกฎของนิกายคือไม่พูดเรื่องส่วนตัว ส่วนแม่และพี่ชายก็เช่นกัน พวกเขายึดกฎของนิกายด้วยการไม่ถามเคทีเรื่องส่วนตัว การบรรยายเหตุการณ์ในอดีตจึงสิ้นสุดลงตรงที่ฉากเคทีและอาตัมมีเพศสัมพันธ์เพื่อคลายปมเรื่องใครเป็นผู้ทำให้เคทีตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์

¹⁹⁶ Picoult, *Plain Truth*, 248.

เอลลีใช้เวลากว่าสองเดือนกว่าเธอจะรู้ว่าครอบครัวฟิชเชอร์มีลูกชาย เมื่อเธอสืบสาวราวเรื่อง จากจาคอบถึงอาดัมได้ เอลลีจึงรีบติดต่ออาดัมมาให้การเพื่อช่วยเคทีโดยที่เธอมิได้บอกเคทีล่วงหน้า เพื่อให้คณะลูกขุนเห็นว่าเคทีรักอาดัม เธอจึงไม่มีทางฆ่าลูกได้ อย่างไรก็ตามเคทีกลับโกรธเอลลีที่นำอาดัมเข้ามาเกี่ยวข้องกับเหตุให้ความรักของเธอและเขาถูกตีแม่ ผู้เล่าบรรยายบทสนทนาระหว่างเคทีและเอลลีดังนี้

“This was mine,” she said quietly. “This memory was the only thing I had left. And you gave it away.”

“I did it to save you.”

“Who said I wanted to be saved?”¹⁹⁷

“นี่มันเรื่องของหนู” เคทีรำพึงเบาๆ “หนูเหลือความทรงจำอยู่เรื่องเดียว และคุณก็เผยให้ทุกคนรู้”

“ฉันทำเพื่อช่วยเหลือเธอนะ”

“ใครบอกว่าหนูต้องการความช่วยเหลือล่ะ”

การที่เคทีกล่าวว่าความทรงจำเกี่ยวกับอาดัมเป็นสิ่งสุดท้ายที่เธอมีเพราะเรื่องความรักระหว่างเธอกับอาดัมเป็นเรื่องเดียวที่เป็นเรื่องส่วนตัวของเธอแต่เพียงผู้เดียว เป็นเรื่องที่ทำให้เธอแตกต่างจากชาวอเมริกาคนอื่นๆ เคทีจึงเก็บงำเรื่องนี้ไว้ไม่บอกใคร การที่เอลลีนำเรื่องส่วนตัวของเคทีมาเผยในที่สาธารณะจึงทำร้ายความรู้สึกของเคที นอกจากนี้อีกหนึ่งเหตุผลที่เคทีไม่อาจเผยเรื่องความสัมพันธ์ของเธอกับอาดัมได้เพราะผิดกฎหมายของนิวยอร์ก กล่าวคืออาดัมมิใช่ชาวอเมริกา เคทีจึงไม่อาจใช้ชีวิตร่วมกับเขาได้ เพราะเคทีเลือกครอบครัวและยึดกฎหมายของนิวยอร์กก่อนเสมอ อย่างไรก็ตาม ความรักระหว่างเคทีกับอาดัมต้องจบลง เนื่องจากอาดัมจำเป็นต้องไปอยู่ต่างประเทศเพื่อเก็บข้อมูลทำวิจัยเกี่ยวกับวิญญาณ ส่วนเคทีไม่อาจทิ้งครอบครัวได้เช่นกัน เนื่องจากความเป็นชาวอเมริกาทำให้เธอเลือกครอบครัวและชุมชนก่อนความต้องการของตัวเอง ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างเคทีกับอาดัมจึงสิ้นสุดลงและเก็บเป็นความทรงจำของทั้งคู่ เมื่อเคทีตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ เรื่องราวความรักระหว่างเธอกับอาดัมจึงถูกทนายความขุดคุ้ยขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นว่าเคทีมีเพศสัมพันธ์กับอาดัมเพราะความรัก เคทีจึงรักลูกและไม่ฆ่าลูกของตัวเองเป็นอันขาด อีกทั้งในทางนิวยอร์ก เคทีจะทำผิดกฎหมายของนิวยอร์กเพราะตั้งครรภ์โดยมิได้สมรส หากเธอสารภาพผิด เธอจะได้รับการให้อภัยจากโบสถ์และคนในชุมชน

¹⁹⁷ ibid., 396.

อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์นำอาดัมกลับเข้ามาในชีวิตเคทีอีกครั้งในช่วงท้ายของการพิจารณาคติความของศาลเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าความรักที่เคทีมีต่ออาดัมไม่อาจเอาชนะโชคชะตาของตัวเอง เอลีบรรยายบทสนทนาระหว่างเธอและเคทีดังนี้

“You could still make a life with Adam. [...]”

“Just because you love someone doesn’t mean the Lord has it in His plan for you to be together.” [...] “People I love,” she whispered, “get taken from me all the time.”¹⁹⁸

“เธอยังเลือกใช้ชีวิตร่วมกับอาดัมได้นะ [...]”

“เพียงแค่ว่าคุณรักใครสักคนไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าจะทรงมีแผนการให้คุณทั้งคู่อยู่ร่วมกัน” [...] “คนที่ฉันรัก” เธอพูดแผ่วเบา “ถูกพรากจากฉันไปเสมอ”

ข้อความที่อ้างอิงข้างต้นสามารถนำมาสรุปบทวิเคราะห์ของเคทีได้เป็นอย่างดีเพราะคำพูดของเคทีชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าเธอสยบยอมต่อโชคชะตาของตัวเอง แม้เคทีรักอาดัมมากเพียงใด แต่เธอไม่เข้มแข็งพอที่จะเปลี่ยนโชคชะตาของตัวเองเฉกเช่นจาคอบ เคทีไม่กล้าละทิ้งครอบครัว นิกายอามิชและชุมชนเพื่อไปใช้ชีวิตอยู่กับอาดัม เคทีจึงปฏิเสธคำเชื้อเชิญของอาดัมเป็นครั้งที่สองเมื่อเขาชวนเธอไปอยู่กับเขาที่สก็อตแลนด์ นอกจากนี้อาดัมมีใจคนที่เคทีรักเพียงคนเดียวที่ถูกพรากไปจากเคที แต่มีน้องสาวพี่ชายและลูกชายที่ถูกพรากไปจากเธอเช่นกัน กล่าวคือน้องสาวเสียชีวิตโดยที่เคทีไม่อาจช่วยชีวิตน้องสาว ส่วนพี่ชายตั้งมั่นในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาโดยที่เคทีไม่อาจเกลี้ยกล่อมให้เขาเปลี่ยนใจ และสุดท้ายลูกชายของเคทีถูกฆ่าตาย ขณะที่เธอนอนหมดสติหลังคลอดลูก ด้วยเหตุนี้เคทีจึงเชื่อว่าเธอไม่มีอำนาจในการกำหนดชีวิตของตัวเอง เป็นเหตุให้เธอยอมศิโรราบต่อโชคชะตาและปล่อยให้ชีวิตดำเนินไปตามแผนการของพระเจ้า

4.2.2 ซาร่าห์: อดีตกับความผิดที่เปิดเผยไม่ได้

หัวข้อที่สองเกี่ยวกับอดีตที่เปิดเผยไม่ได้ของซาร่าห์ กลวิธีหนึ่งที่ผู้ประพันธ์ใช้เพื่อเตือนให้ผู้อ่านรู้ว่ามีบางความผิดบางอย่างที่ตัวละครไม่เปิดเผยด้วยการใส่คำกล่าวของนักบุญแมตทีว (Matthew) จากเรื่องเล่าในคัมภีร์ไบเบิลในตอนต้นของภาคที่สองดังนี้

Do not let your left hand know
what your right hand is doing.

¹⁹⁸ ibid., 432.

- Matthew 6:3¹⁹⁹

จงอย่าให้มือซ้ายท่านรู้ว่า
มือขวาทำสิ่งใด

- แมตทีว 6:3

ผู้ประพันธ์หยิบยกคำกล่าวนี้เพื่อให้ภาพที่ขัดแย้งกับคติพจน์ของโรงเรียนอามิชในตอนต้นของภาคแรก เพราะคำกล่าวนี้กลับสอนให้ชาวคริสต์ไม่ให้เปิดเผยสิ่งที่ตนทำให้ใครได้ล่วงรู้ ซาราห์จึงไม่อาจเผยสิ่งที่เธอทำเพื่อช่วยเหลือเคทีเพราะขัดต่อกฎของนิกายการที่ซาราห์เก็บงำว่าเธอเป็นผู้ฆ่าลูกชายของเคที เป็นเหตุผลหนึ่งที่ผู้ประพันธ์นำเสนอมุมมองของเธอน้อยมาก เพื่อให้เธอได้เก็บงำความจริงจนวินาทีสุดท้ายขณะเดียวกันการทำเช่นนั้นยังทำให้ผู้อ่านเบี่ยงประเด็นไปที่การพิสูจน์ว่าเคทีเป็นคนร้ายหรือไม่ตามโครงเรื่องที่ผู้ประพันธ์วางไว้ ดังนั้นเอลลีจึงเป็นตัวแทนของผู้อ่านที่เข้าไปสืบเสาะค้นหาความจริง สังเกตเหตุการณ์และบอกเล่าเรื่องราวให้ผู้อ่านได้รู้เกี่ยวกับปัญหาเบื้องหลังการตายของลูกเคที แม้ว่าซาราห์ปฏิเสธไม่รู้เรื่องลูกตั้งครรรค์ แต่ผู้ประพันธ์ค่อยๆ เผยให้ผู้อ่านทราบผ่านการสังเกตของเอลลี ทำให้ผู้อ่านทราบว่าซาราห์รู้เรื่องที่เคทีตั้งครรรค์ไม่เพียงประสงค์และแอบช่วยลูกสาวอยู่ห่างๆ กล่าวคือซาราห์ทราบว่าเอลลีตั้งครรรค์ก่อนเอลลีเสียอีก ซาราห์จึงเปลี่ยนรายการอาหารให้เหมาะสมกับเอลลี อีกทั้งซาราห์ยังเตรียมน้ำชาดอกคาโมไมล์ให้เอลลีเพื่อลดอาการคลื่นไส้อาเจียน การที่เอลลีตั้งครรรค์ระหว่างที่เธอพักอาศัยกับครอบครัวพิชเชอร์ยังเป็นกลวิธีหนึ่งที่ผู้ประพันธ์ใช้เพื่อเผยความลับของซาราห์ เนื่องจากเอลลีกำลังจะเป็นแม่คนและพักอาศัยกับครอบครัวพิชเชอร์เป็นเวลากว่าหนึ่งปี เพื่อต่อสู้คดีความให้เคที ทำให้ซาราห์ไวใจเอลลีและเชื่อว่าเอลลีเข้าใจเหตุปัจจัยเดียวที่บีบให้ซาราห์ฆ่าหลาน นั่นคือป้องกันไม่ให้สามีจับได้ว่าเคทีตั้งครรรค์ไม่เพียงประสงค์ หากสามีทราบความจริง เคทีจะถูกขับไล่ออกจากบ้านเช่นเดียวกับจาคอบ

โครงเรื่องในส่วนของเวลาปัจจุบันกล่าวถึงแม่ที่ทำทุกอย่างเพื่อไม่ให้เคทีถูกสามีจับได้ว่าตั้งครรรค์ไม่เพียงประสงค์ หากสามีจับได้ เขาจะตัดความสัมพันธ์พ่อลูกกับเธอเช่นเดียวกับที่เขาทำกับจาคอบ ดังนั้นระหว่างที่เคทีตั้งครรรค์ ซาราห์จึงแอบช่วยลูกสาวอยู่ห่างๆ โดยที่ลูกสาวไม่รู้เช่นกันว่าแม่รู้ว่าเธอตั้งครรรค์ หรือเคทีรู้แต่เธอไม่พูดอะไรเนื่องจากเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างซาราห์และเคที อย่างไรก็ตามเมื่อเคทีคลอดลูกกลางดึก ซาราห์จึงฆ่าหลานระหว่างที่เคทีเผลอหลับเพื่อทำลายหลักฐานชิ้นสำคัญที่บ่งบอกว่าเคทีท้อง ทว่าคนงานมาทำงานเร็วกว่าปกติ ทำให้ซาราห์ไม่มีเวลาจัดการกับศพ คนงานจึงพบศพทารกแรกเกิดและแจ้งความ ทำให้เคทีถูกดำเนินคดีความข้อหาฆ่าลูกแรกเกิด ซาราห์จึงเก็บงำความจริงไว้ เมื่อเอลลีมาอาศัยอยู่กับครอบครัวพิชเชอร์เนื่องจากเงื่อนไขการประกันตัวของเคที ผู้อ่าน

¹⁹⁹ ibid., 289.

จึงทราบไปพร้อมกับเอลีว่าที่ผ่านมาซาราห์แอบช่วยเหลือเคทีมาโดยตลอด ตั้งแต่ตอนที่เคทีตั้งครรภ์ ซาราห์ยังคงช่วยเหลือลูกสาวหลังคลอดลูก อาทิ ช่วยนวดหน้าอกตอนที่เคทีเจ็บปวดหน้าอก ช่วยทำให้ลูกรู้สึกว่าไม่โดดเดี่ยวในช่วงที่โบสถ์ลงโทษด้วยการถูกเฆี่ยนเฉย การกระทำของซาราห์ในการช่วยเหลือเคที โดยแสดงออกผ่านการกระทำ สอดคล้องกับคำกล่าวของจาคอบเรื่องคุณลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของการเป็นชาวอามิชคือการแสดงออกผ่านการกระทำแทนการพูด จาคอบกล่าวว่า “สัจธรรมอย่างหนึ่งที่ผมได้เรียนรู้เมื่อคุณเติบโตขึ้นมาเป็นชาวเพลน คือการกระทำนั้นย่อมสำคัญกว่าคำพูด” [One of the first truths you learned when you were Plain was that actions spoke louder than words.]²⁰⁰ จึงกล่าวได้ว่า การที่ซาราห์ช่วยเหลือลูกเป็นวิธีการที่ซาราห์แสดงออกว่าเธอรักเคทีนั่นเองและไม่ต้องการให้ลูกประสบชะตากรรมเดียวกันกับจาคอบ

ผู้ประพันธ์ปฐมพิภพปัญหาในใจซาราห์ ตั้งแต่การเสียชีวิตของลูกสาวคนเล็กได้ไม่ถึงหนึ่งปี ซาราห์สูญเสียลูกชายคนโตไปอีกคน เนื่องจากจาคอบทำผิดกฎของนิกายเป็นเหตุให้อารอนผู้เป็นสามีประกาศตัดพ่อตัดลูก เป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและครอบครัวชาดวิน อารอนตัดสายสัมพันธ์จาคอบกับครอบครัวซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวอามิชให้ความสำคัญ นอกจากนี้อารอนขับไล่จาคอบออกจากบ้านแล้ว อารอนยังสั่งห้ามเธอและเคทีพูดถึงจาคอบอีกด้วย กล่าวได้ว่าจาคอบถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม การกระทำของอารอนสร้างบาดแผลในจิตใจของซาราห์อย่างยิ่งและเป็นบทเรียนสอนเธอตั้งแต่นั้นเรื่อยมา แม้ว่าซาราห์ไม่เห็นด้วยแต่เธอต้องทำตามอารอนเพราะภรรยาต้องเชื่อฟังสามีตามกฎหมายของนิกาย

การที่กฎของนิกายและสามีพรากลูกชายไปจากซาราห์ บีบบังคับให้ซาราห์ใช้ช่องโหว่ของกฎของนิกายและการเป็นภรรยาที่รู้จักสามีเป็นอย่างดีในทางที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเธอเพื่อสานสัมพันธ์กับจาคอบ เธอติดต่อจาคอบผ่านน้องสาวที่ชื่อเลดา (Leda) เลดาถูกขับไล่ออกจากชุมชนและนิกาย เพราะเธอแต่งงานกับคนที่มีเชื้อชาวอามิช เลดาจึงทำหน้าที่เป็นคนกลางติดต่อจาคอบ แต่กระนั้นการที่ซาราห์ติดต่อกับเลดาไม่ถึงว่าผิดกฎของนิกายเพราะว่านิกายอามิชมิได้กีดกันให้ครอบครัวแตกแยกกัน ชาวอามิชจึงยังคงติดต่อและรักษาสายสัมพันธ์กับผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากนิกายได้ มีเพียงกรณีของครอบครัวพิซเซอร์เท่านั้นที่อารอนตัดความสัมพันธ์กับลูกชาย ซาราห์จึงใช้เลดาเป็นข้ออ้างในการติดต่อจาคอบเพราะอารอนไม่คบหาสมาคมกับผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากนิกาย ด้วยเหตุนี้ซาราห์จึงส่งเคทีไปเยี่ยมจาคอบได้ด้วยการบอกสามีว่าเธอส่งเคทีไปอยู่กับเลดา จึงกล่าวได้ว่าซาราห์สามารถทำตามความต้องการของสามีและตนเองพร้อมกันได้ แม้ว่าทั้งสองเรื่องขัดแย้งกันก็ตาม

²⁰⁰ ibid., 472.

หลังจากที่ผู้เล่าบรรยายเหตุการณ์ในอดีต ผู้ประพันธ์ตัดกลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบัน เคตียังคงปฏิเสธว่าเธอให้กำเนิดลูก แม้ว่าหลักฐานทางการแพทย์ยืนยันว่าเคตีเพิ่งให้กำเนิดลูกก็ตาม ซาราห์ปฏิเสธไม่รู้เรื่องเคตีตั้งครรภ์เช่นกัน ทว่าเมื่อดึกคืนนั้น เคตีปวดหน้าอกเป็นอย่างมากและมีน้ำนมไหลออกมาจากหัวนม เอลลียืนยันว่าเป็นเรื่องปกติสำหรับคนที่เพิ่งคลอดลูกเพราะน้ำนมที่ออกมาเพื่อให้ลูกนั่นเอง เคตียังคงไม่ยอมรับว่าเธอให้กำเนิดลูก ทว่าสิ่งที่น่าสนใจอยู่ที่ปฏิกิริยาของซาราห์เมื่อเธอตื่นมาช่วยเหลื่อลูกสาว เอลลีเล่าเหตุการณ์คืนนั้นดังนี้ “เอลลีมองดูซาราห์นวดเต้านมที่แสนเจ็บปวดให้ลูกอย่างเป็นทางการเป็นการ เพื่อรีดน้ำนมลงสู่อ่างน้ำ” [Ellie watched as Sarah matter-of-factly massaged her daughter’s painful breasts, coaxing a stream of milk into the sink.]²⁰¹ เอลลีสังเกตว่าซาราห์มิได้ตกอกตกใจที่เคตีมีอาการเช่นนั้น ซาราห์กลับนวดหน้าอกให้ลูก “อย่างเป็นทางการ” ซึ่งสะท้อนว่าเธอทราบว่าการนวดหน้าอกช่วยลดอาการเจ็บปวดหน้าอก เหตุการณ์นี้จึงเป็นครั้งแรกที่ผู้ประพันธ์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าซาราห์รู้เห็นเรื่องลูกตั้งครรภ์และให้การช่วยเหลือลูกมาโดยตลอด ดังนั้นการที่ผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในอดีตและเหตุการณ์ปัจจุบันต่อกันเพื่อสื่อว่าการที่ซาราห์ส่งเคตีไปเยี่ยมจากอบเป็นต้นเหตุที่นำเคตีไปสู่การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์

หลังจากที่เคตีสารภาพความผิดที่โบสถ์ที่เธอตั้งครรภ์ก่อนสมรส เคตีถูกลงโทษด้วยการถูกเฆี่ยนเฉยเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ช่วงเวลานี้ซาราห์แสดงให้เห็นว่าถึงแม้ร่างกายอามีชเป็นอุปสรรคขวางกั้นเธอกับเคตี แม้ซาราห์ไม่อาจพูดจากับลูกหรือทานข้าวร่วมโต๊ะเดียวกับลูกได้ แต่ซาราห์สู้ไม่ถอยและหาวิธีทำให้เธอกับเคตีรู้สึกผูกพันกัน ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของซาราห์ดังนี้

For the next six weeks, Sarah would have to live apart from her in the same house: pretend that Katie was no longer a large part of her life, give up praying with her, limit their conversation. Why it was like losing a child. Again.²⁰²

เป็นเวลา 6 สัปดาห์แล้วที่ซาราห์ต้องทนอยู่ห่างจากลูกสาวแม้ว่าจะอาศัยอยู่ภายใต้ชายคาเดียวกันก็ตาม เธอต้องแสร้งทำเป็นว่าเคตีไม่สำคัญสำหรับชีวิตของเธออีกแล้ว ต้องงดการสวมมนต์ ต้องลดการพูดคุยกัน นี่คงเหมือนกับการสูญเสียลูกไปอีกครึ่งแล้วสินะ

²⁰¹ *ibid.*, 102.

²⁰² *ibid.*, 203.

ข้อความที่อ้างอิงข้างต้นแสดงให้เห็นปมในจิตใจสำคัญที่สุดของซาร่าห์ นั่นคือปมเรื่องสูญเสียลูกซึ่งสร้างความเจ็บปวดใจให้ซาร่าห์มาแล้วถึงสองครั้งสองครา นั่นคือตอนเธอสูญเสียฮันนาห์และจาคอบ ซาร่าห์จึงหาวิธีให้เธอได้ใกล้ชิดกับลูกสาว ขณะเดียวกันเธอปฏิบัติทำตามบทลงโทษที่เคตีได้รับ นั่นคือการเพิกเฉย กล่าวคือซาร่าห์ทำให้เคตีไม่รู้สึกรู้ว่าเธอถูกลงโทษด้วยการจัดโต๊ะกินข้าวไว้ติดกันดังนี้ ซาร่าห์ยกโต๊ะที่เคตีใช้นั่งทานข้าวมาติดกับโต๊ะที่ซาร่าห์นั่งทานข้าว จากนั้นซาร่าห์จึงนำผ้าผืนใหญ่มาคลุมทั้งสองโต๊ะเข้าด้วยกัน จึงดูราวกับว่าเป็นโต๊ะเดียวกัน ซาร่าห์จึงวางจานของเธอที่ชอบของโต๊ะที่เธอนั่ง และวางจานข้าวของเคตีไว้ติดกับมุมที่เธอวางจานของตนเองเพื่อให้ดูเหมือนเธอนั่งทานข้าวโต๊ะเดียวกันกับลูก

ซาร่าห์เผยแพร่บาทของแม่ในการปกป้องดูแลลูก ด้วยการแก้ปัญหาสิ่งที่ลูกทำผิดพลาด ซาร่าห์คิดว่าต้นตอของปัญหาเกิดจากการที่เธอส่งเคตีไปเยี่ยมจาคอบ กล่าวคือเอลลีเห็นซาร่าห์กำลังร้องไห้ เอลลีจึงปลอบใจซาร่าห์ ซาร่าห์เผยความในใจกับเอลลีดังนี้

“I should never have put her on that train to see Jacob ... Aaron was right all along.”

“There was no way you could have known that Katie would meet an English boy and get pregnant.”

“Couldn’t I?” Sarah said softly. “This is all my fault.”

My heart went out to the woman. “She might have chosen to go on her own. It might have happened anyway.”

Sarah shook her head. “I love my children. I love them, and look what’s happened.”

[...] “I’m her mother, Ellie. I’m supposed to fix it. But I can’t.”

I took a deep breath. “Then I’ll have to.”²⁰³

“ฉันไม่ควรให้ลูกนั่งรถไฟไปหาจาคอบเลย...อาaronพูดลูกทั้งหมด”

“เธอไม่มีทางรู้หรือว่าเคตีจะพบกับเด็กหนุ่มอังกฤษ แล้วตั้งท้อง”

“ไม่จั้นหรือ” ซาร่าห์พูดด้วยน้ำเสียงอันแผ่วเบา “ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความผิดของฉัน”

ฉันเห็นอกเห็นใจผู้หญิงคนนี้ “เคตีอาจเลือกไปเอง ยังไงเหตุการณ์แบบนี้ต้องเกิดขึ้นสักวัน”

²⁰³ ibid., 314.

ซาราห์ส่ายหัว “ฉันรักลูก ฉันรักพวกเขานะ แล้วดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

[...] “ฉันเป็นแม่ของเคทีนะเอลลี ฉันควรแก้ไขปัญหาก็ได้สิ แต่ฉันกลับทำไม่ได้”

ฉันสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพูดว่า “งั้นฉันจะแก้ปัญหาก็ได้เอง”

แม้ว่าเริ่มแรกซาราห์และเอลลีพูดเรื่องเดียวกัน นั่นคือความผิดพลาดในอดีตที่ส่งเคทีไปเยี่ยมจากคอบ เป็นเหตุให้เคทีพบรักกับชาวอังกฤษและตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์ แต่เมื่อเอลลีชี้ว่าเรื่องเคทีพบรักกับชาวอังกฤษและตั้งครรรภ์นั้น ไม่ใช่ความผิดของซาราห์ ซาราห์กลับส่ายหัว เนื่องจากเอลลีเข้าใจผิดประเด็น จากนั้นซาราห์พูดว่า “ฉันควรแก้ไขปัญหาก็ได้สิ แต่ฉันกลับแก้ปัญหาก็ไม่ได้” คำพูดของซาราห์กลับสะท้อนว่าเธอเก็บำความลับเกี่ยวกับเหตุการณ์คืนที่เคทีให้กำเนิดลูก ประเด็นของซาราห์จึงอยู่ที่การแก้ปัญหาลงจากที่เคทีตั้งครรรภ์แล้ว ซาราห์กล่าวโทษตนเองที่เธอไม่อาจแก้ปัญหาก็ลูกสาวได้ หากพิจารณาจากคำพูดของซาราห์ เรื่องเดียวที่ซาราห์แก้ปัญหาก็ไม่ได้หลังจากที่เคทีตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์คือเธอไม่ได้กำจัดศพของทารกได้ทันท่วงทีนั่นเอง และสิ่งนี้คือความผิดพลาดที่ซาราห์กล่าวโทษตัวเอง ซาราห์รักลูกและทำทุกอย่างเพื่อลูก แต่เธอก็กลับกลายเป็นสร้างปัญหาให้ลูกเพิ่มขึ้น ซาราห์จึงเก็บำความลับที่เธอทำผิดพลาดและไม่อาจเปิดเผยให้เอลลีรู้ได้ ซาราห์จึงหลีกเลี่ยงไม่พูดตรงๆ ว่าเธอเสียใจที่แก้ปัญหาก็เรื่องเคทีตั้งครรรภ์ไม่ได้ อย่างไรก็ตามการที่ซาราห์แสดงออกว่าเธอรู้สึกผิดและเผยด้านที่อ่อนแอของตนเองออกมา ทำให้เอลลีสงสารและเห็นใจซาราห์ เอลลีจึงบอกว่าเธอจะช่วยแก้ปัญหาก็เรื่องเคทีให้สำเร็จให้ได้ เพื่อให้ซาราห์รู้สึกสบายใจขึ้น จึงกล่าวได้ว่าเอลลีรับบทบาทเป็นแม่ดูแลเคทีแทนซาราห์นั่นเอง

อย่างไรก็ตามเมื่อกล่าวถึงบทบาทของแม่ในมุมมองของซาราห์ นั่นคือแม่มีหน้าที่แก้ปัญหาก็สิ่งที่ลูกทำผิดพลาด บทบาทแม่ชาวอามิชในนวนิยายสอดคล้องกับบทบาทแม่ชาวอามิชในบทความของจানা เอ็ม ฮอว์ลีย์ (Jana M. Hawley) เธอลงพื้นที่ไปอาศัยอยู่กับชาวอามิชครึ่งปี จากการสังเกตการณ์ ฮอว์ลีย์เผยว่าลูกสาววัยรุ่นชาวอามิชมักทำผิดกฎของนิกายเรื่องห้ามตัดผม ทว่าเด็กสาวเหล่านี้ไม่ทำตาม พวกเขาตัดผมทรงหน้าม้าเพราะคิดว่าทันสมัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาแต่งกายแบบวัยรุ่นชาวอังกฤษ ดังนั้นแม่ชาวอามิชจึงหาวิธีต่างๆ ช่วยเหลือลูกสาวเพื่อไม่ให้บาทหลวงจับได้ ด้วยการเอาที่หนีบผมมาเก็บผมส่วนนี้เอาไปอยู่ในผ้าคลุมศีรษะเพื่อให้ลูกมีทรงผมถูกระเบียบก่อนเข้าพิธีทางศาสนา ผู้ประพันธ์สรุปเหตุการณ์ดังนี้ “จะมีการตรวจสอบอย่างต่อเนื่องเพื่อควบคุมบุคลิกภาพต่างๆ เช่น เด็กสาวชาวอามิชห้ามตัดผม แต่พวกเขาจะมีแม่คอยช่วยเหลือด้วยวิธีการต่างๆ เท่าที่จะทำได้” [There are constant checks and balances to control appearances: young Amish girls were not supposed to cut their hair, but because they had,

mothers stepped in to help control the situation as best they could.]²⁰⁴ ฮอว์ลีย์เผยว่าแม่ชาวอามิชช่วยลูกแก้ไขสิ่งที่ลูกทำผิดพลาด การกระทำของแม่ชาวอามิชสะท้อนสองเรื่อง เรื่องแรกคือพวกเขาอยู่กับปัจจุบันและแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เรื่องที่สองคือพวกเขาไม่ยอมให้ลูกถูกสังคมตำหนิตีเยน ดังนั้นแม่ชาวอามิชจึงทำทุกวิถีทางแก้ไขปัญหาเพื่อให้ลูกสาวของตนกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับสมาชิกในชุมชน ดังนั้นจากผลการศึกษาของฮอว์ลีย์ ผู้วิจัยจึงยกเรื่องแม่ชาวอามิชเพื่ออธิบายเหตุผลที่ซาราห์พยายามช่วยเหลือเคทีทุกวิถีทาง อาทิ ฆ่าหลานเพื่อไม่ให้เคทีถูกคนในชุมชนตำหนิและกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับสมาชิกในชุมชน

เมื่อเอลลีตั้งครรภ์ระหว่างที่เธอพักอาศัยกับครอบครัวพีชเชอร์ เธอและผู้อ่านจึงรู้ว่าซาราห์แอบให้การช่วยเหลือเคทีตลอดตั้งแต่เริ่มแรกที่ซาราห์รู้ว่าเคทีตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ เอลลีรู้เพราะซาราห์เปลี่ยนเมนูอาหารทันทีเพื่อสุขภาพของคนตั้งครรภ์ อีกทั้งซาราห์ยังทำชาดอกคาโมไมล์ให้เอลลีเพื่อลดอาการคลื่นไส้ อาเจียน ทว่าซาราห์ทำทั้งหมดนี้โดยที่เอลลีไม่เคยบอกซาราห์ว่าเธอตั้งครรภ์ด้วยซ้ำ เคทีเผยว่าแม่ทำแบบเดียวกันนี้ตอนที่เธอตั้งครรภ์ การที่ซาราห์ปฏิเสธว่าเธอรู้เห็นว่เคทีตั้งครรภ์ในตอนต้นของนวนิยายเพื่อช่วยเคทีไม่ให้ตกเป็นผู้ต้องสงสัยฆ่าทารก ดังนั้นการกระทำของซาราห์ในการทำให้ช่วยเหลือลูกจึงสอดคล้องกับคำพูดของมัทธิวจากเรื่องเล่าในคัมภีร์ไบเบิลที่ผู้ประพันธ์ยกมาเพื่อบอกว่าการทำการใดไม่ต้องบอกให้ใครทราบ ซาราห์เก็บงำเรื่องเธอช่วยเหลือลูกระหว่างที่ลูกตั้งครรภ์

ซาราห์เก็บงำความผิดของเธอและเผยสิ่งที่ตนทำผิดพลาดเมื่อคติความเสร็จสิ้นลง ศาลตัดสินว่าเคทีมีความผิดฐานทำให้ลูกเสียชีวิต แต่ลตโทษให้เพราะเธอยอมรับผิดและบอกไม่ได้ว่าลูกเสียชีวิตอย่างไร ศาลจึงตัดสินคุมประพฤติเคทีด้วยก่าโลิเล็กทรอนิกส์เป็นเวลาหนึ่งปี โดยเคทีถูกกักบริเวณให้อยู่ภายในชุมชนของเธอเท่านั้น สำหรับซาราห์ สิ่งนี้คือข่าวดีเพราะลูกอยู่บ้านกับเธอตามที่เธอต้องการ ซาราห์จึงสารภาพความผิดกับเอลลีเพราะเหตุผลสองประการ ประการแรกคือเธอต้องการให้เอลลีนำหลักฐานไปทิ้ง นั่นคือกรรไกรที่เคทีใช้ตัดสายรกที่หายไปหลังจากที่เคทีคลอดลูก ประการที่สองคือเพื่อร้องขอความเห็นใจจากทั้งเอลลีและผู้อ่านด้วยการชี้ให้เอลลีเห็นเหตุปัจจัยที่บีบคั้นให้ซาราห์ฆ่าหลาน ซาราห์กล่าวกับเอลลีดังนี้

“But Aaron had sent Jacob away, and for much less than this. He would never have accepted that baby ... and Katie would have been sent away, too.” Sarah’s eyes went to my abdomen, where my

²⁰⁴ Hawley, “The Amish Veil: Symbol of Separation and Community,” 96.

child lay safe. “You understand now, Ellie, don’t you? I couldn’t save Hannah, and I couldn’t save Jacob ... I had one last chance. No matter what, someone was going to leave me. So I chose. I did what I thought I had to do, to keep my daughter.” She bowed her head. “And I nearly lost her, all the same.”²⁰⁵

“แม้ว่าอารอนไล่จากคอบออกไปแล้ว ถึงยังไงเขายอมรับเด็กนั้นไม่ได้หรอก และเคที่อาจจะถูกขับไล่ด้วย” สายตาของซาร่าห์มองไปที่ครรภ์น้อยๆ ของฉัน ที่ซึ่งลูกน้อยอยู่อย่างปลอดภัย “ตอนนี้เธอเข้าใจแล้วใช่ไหมล่ะเอลลี ฉันช่วยชีวิตฮันนาห์ และจากคอบไม่ได้ ตอนนี้ฉันเหลือเพียงโอกาสเดียวแล้วนะ ไม่ว่าจะไม่มีใครทิ้งฉันไปอีก ฉันเลือกแล้ว ฉันจะทำตามใจตัวเองเพื่อรักษาลูกสาวของฉันเอาไว้ให้ได้” เธอก็มหัวลง “และฉันเกือบจะสูญเสียลูกไปอีกแล้ว”

ซาร่าห์ร้องขอให้เอลลีเห็นใจเธอด้วยการเผยแพร่ความรู้สึกเจ็บปวดใจจากบาดแผลที่เธอสูญเสียลูกสองคนในครั้งก่อน ซาร่าห์กล่าวโทษตัวเองที่เธอไม่อาจช่วยเหลือฮันนาห์ไม่ให้จมน้ำได้ หรือไม่อาจคัดค้านสามีเรื่องตัดสายสัมพันธ์กับจากคอบได้ ซาร่าห์รู้สึกท้อแท้หากสามีจับได้ว่าเคที่ทำผิดกฎของนิกาย นั่นคือตั้งครรภ์โดยมิได้แต่งงาน อารอนจะตัดพ่อตัดลูกแบบเดียวกับที่เขาทำกับจากคอบ การที่ซาร่าห์ลุกขึ้นมาสร้างความเป็นธรรมให้ตัวเองด้วยการกำจัดหลานซี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าซาร่าห์ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อโชคชะตาอีกต่อไป เธอไม่อาจทนทุกข์กับความเจ็บปวดหากเธอสูญเสียลูกคนสุดท้ายของเธอไปอีกคน เป็นเหตุให้ซาร่าห์ทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกอยู่กับเธอต่อไป แต่กระนั้นความพยายามของซาร่าห์ในการแก้ไขเรื่องลูกตั้งครรภ์กลับสร้างปัญหาให้แก่ลูก เนื่องจากเธอจัดการกับศพไม่ทัน เคที่เกือบเข้าคุกเพราะการกระทำที่ผิดพลาดของซาร่าห์ ซาร่าห์แสดงออกให้เอลลีเห็นว่าเธอรู้สึกผิดต่อการกระทำของเธอและอ้างห้วงอกของผู้เป็นแม่ที่สูญเสียลูกไปแล้วสองคน แม้ว่าการกระทำของซาร่าห์จะผิดกฎหมายและเอลลีควรแจ้งตำรวจให้ดำเนินคดีกับซาร่าห์ ทว่าเอลลีกลับไม่ทำเช่นนั้น เธอสวมกอดซาร่าห์และกล่าวอ้อแอ้ เธอผู้ประพันธ์ให้เรื่องจบลงเช่นนี้เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าคนที่ควรปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเอลลียังสงสารและเห็นใจซาร่าห์ที่ไม่ยอมศิโรราบต่อโชคชะตา

กล่าวโดยสรุปในส่วนหนึ่งของซาร่าห์ได้ว่าการที่ผู้เล่าย้อนกลับไปบรรยายเหตุการณ์ในอดีตทำให้ผู้อ่านทราบว่าซาร่าห์ถูกพรากลูกไปถึงสองครั้งสองครา ครั้งแรกคือลูกสาวคนเล็กซึ่งถูกพรากจากเธอไปเพราะประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ส่วนครั้งที่สองคือลูกชายซึ่งถูกพรากจากเธอไปเพราะเขาทำผิดกฎของนิกายสองเหตุการณ์นี้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าปัญหาที่เคที่ถูกกล่าวหาว่าฆ่าลูกในปัจจุบันเกิดจาก

²⁰⁵ Picoult, *Plain Truth*, 482.

ซาราห์ผู้เป็นแม่รู้สึกว่าเขาไม่ได้รับความเป็นธรรมที่ลูกทั้งสองถูกพรากไปก่อนหน้านี้ ดังนั้นเมื่อซาราห์ตระหนักว่าเคที่จะถูกพรากจากเธอไปอีกคน เธอจึงทำทุกอย่างเพื่อปกป้องสามีเรื่องลูกตั้งครรภ์ อาทิ จัดเตรียมอาหารและเครื่องดื่มเพื่อลดอาการแพ้ท้อง ฆ่าหลานชายขณะที่ลูกเพิ่งคลอด แม้ซาราห์จัดการกับศพหลานไม่ทันและลูกเกือบติดคุกเพราะการกระทำที่ผิดพลาดของเธอ แต่กระนั้นซาราห์ประสบความสำเร็จในการรักษาลูกไม่ให้ถูกสามีขับไล่ออกจากบ้านด้วยความช่วยเหลือของเอลลี

4.2.3 อารอนและจาคอบ: อดีตกับบาดแผลในใจ

หัวข้อนี้กล่าวถึงอารอนและจาคอบกับการก้าวข้ามบาดแผลในจิตใจของตัวเอง การที่ผู้เล่าย้อนกลับไปบรรยายเหตุการณ์ในอดีตทำให้ผู้อ่านทราบว่าอารอนและจาคอบบาดหมางกันจากการที่จาคอบละทิ้งนิกายอามิชเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา เหตุการณ์นี้สร้างบาดแผลในใจให้แก่ทั้งคู่ บาดแผลในใจอารอนคือการทำเขาไม่อาจเลี้ยงลูกให้เป็นชาวอามิชที่เคร่งครัดในศาสนา เป็นเหตุให้ลูกชายละทิ้งนิกายอามิชเพื่อความสุขทางโลก ส่วนบาดแผลในใจจาคอบคือการที่พ่อประกาศตัดพ่อตัดลูก เป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและครอบครัวขาดวิน การที่อารอนเป็นคนหัวแข็ง ทำให้จาคอบเป็นฝ่ายเข้าหาเพื่อเอาชนะใจพ่อ ทว่าจาคอบใช้เวลาเกือบ 7 ปีกว่าจะสามารถก้าวข้ามบาดแผลในใจเพื่อสานสัมพันธ์กับพ่อที่ขาดตอนไป

ผู้เล่าย้อนเวลากลับไปวันที่ซาราห์ส่งเคที่ขึ้นรถไฟไปเยี่ยมจาคอบที่มหาวิทยาลัยเมื่อ 6 ปีที่แล้วเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าอารอนคือต้นเหตุที่ทำให้ครอบครัวพิชเชอร์แตกแยก เนื่องจากอารอนประกาศตัดพ่อตัดลูกกับจาคอบหลังจากที่จาคอบตัดสินใจละทิ้งนิกายอามิชเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของอารอนที่มีต่อจาคอบดังนี้ “วันที่โบสถ์อามิชขับไล่จาคอบเป็นวันเดียวกันกับวันที่เขาเสียชีวิตในสายตาของพ่อผู้ไม่ให้อภัย” [*The day that Jacob had been excommunicated by the Amish church was the same day he'd died, in his father's unforgiving eyes.*]²⁰⁶ ในมุมมองของอารอน การที่ลูกละทิ้งนิกายอามิชเป็นเรื่องที่ไม่น่าให้อภัย เนื่องจากนิกายอามิช ครอบครัวและชุมชนผูกโยงเป็นหนึ่งเดียวสำหรับชาวอามิช ดังนั้นเมื่อจาคอบละทิ้งนิกายอามิช อารอนจึงคิดว่าลูกไม่สมควรติดต่อสัมพันธ์กับครอบครัวอีกต่อไป เป็นเหตุให้อารอนประกาศตัดพ่อตัดลูก ทำให้สายสัมพันธ์ระหว่างจาคอบกับครอบครัวขาดวิน

อย่างไรก็ตามหากพิจารณาการกระทำของอารอนตามกฎของนิกายอามิช กล่าวได้ว่าการที่เขาตัดความสัมพันธ์กับลูกชายถือเป็นการกระทำอันเห็นแก่ตัว เนื่องจากทั้งที่ชาวอามิชควรคำนึงถึงความต้องการของพระเจ้าและคนในชุมชนก่อนความต้องการของตัวเองเสมอ อีกทั้งนิกายอามิชมิได้

²⁰⁶ *ibid.*, 30.

ห้ามผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากนิกายติดต่อกับและเยี่ยมเยียนสมาชิกในครอบครัว เพียงแต่ไม่อนุญาตให้ผู้ผู้นั้นอาศัยอยู่ในชุมชนอีกต่อไป อีกทั้งไม่อนุญาตให้ชาวอามีชร่วมรับประทานอาหารบนโต๊ะเดียวกันหรือนั่งรถคันเดียวกันกับผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากนิกาย ดังนั้นการที่อารอนประกาศตัดพ้อตัดลูกกับจาคอบจึงเป็นการกระทำตามความต้องการของเขาแต่เพียงผู้เดียว ผู้ประพันธ์ตัดกลับมาที่เวลาปัจจุบันเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าอารอนยังคงโกรธเคืองจากคอบที่ละทิ้งนิกายเพื่อการศึกษาแม้ว่าเวลาล่วงเลยผ่านไปกว่า 6 ปีก็ตาม ผู้เล่าบรรยายบทสนทนาระหว่างบาทหลวงและอารอนเกี่ยวกับการที่อารอนตัดความสัมพันธ์กับลูกชายดังนี้

“He was banned from the church, Aaron. Not from your life.”

“They are the same to me.”

“That’s the thing I don’t understand, you know. Since forgiveness is the very first rule.”²⁰⁷

“เขาถูกสั่งห้ามข้องเกี่ยวกับโบสถ์นออารอน ไม่ใช่จากชีวิตของคุณ”

“ผมคิดว่ามันคือเรื่องเดียวกัน”

“นี่แหละที่พ่อไม่เข้าใจ รู้ไหม ในเมื่อการให้อภัยคือข้อบัญญัติอันดับแรก”

บทสนทนาข้างต้นชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าอารอนเป็นคนดื้อรั้น เขาทำตามความต้องการของตัวเองโดยไม่ใส่ใจความต้องการของคนในชุมชน แม้กระทั่งผู้นำในชุมชนยังไม่อาจพุดจําให้อารอนเปลี่ยนใจเรื่องตัดความสัมพันธ์กับจาคอบ อีกทั้งการที่อารอนเป็นหัวหน้าครอบครัว สมาชิกในครอบครัวจึงปฏิบัติตามความต้องการของเขาโดยไม่มีข้อโต้แย้งตามกฎหมายของนิกายอารอนจึงไม่ใส่ใจความรู้สึกของภรรยาและลูกทั้งสอง

อารอนยังคงแสดงว่าเขาเป็นคนดื้อรั้น เมื่อเคทีถูกตำราวดำเนินคดีข้อหาฆ่าลูกตัวเอง แม้ว่าเคทีมิได้ละทิ้งนิกายอามีชเหมือนจาคอบ แต่ภระนั้นเธอทำผิดกฎหมายของนิกาย ดังนั้นหลังจากที่เคทีสารภาพบาป เธอจึงถูกลงโทษด้วยการถูกเฆี่ยนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ช่วงเวลาดังกล่าวเคทีเผยว่าอารอนตีตัวออกห่างและไม่พุดจํากับเธอเป็นเวลา 5 วัน ขณะที่ซาร่าห์กลับทำทุกวิถีทางเพื่อใกล้ชิดลูกผู้เล่าเผยสาเหตุที่อารอนเฆี่ยนเคทีอย่างไม่สนใจใยดีดังนี้

Aaron loved his daughter [...]. But he was to blame for Katie’s sin and Katie’s shame, simply because he had not been able to

²⁰⁷ ibid., 43.

prevent it. And it was his job, too, to see through the consequences – however painful they might be.²⁰⁸

อารอนรักลูกสาว [...] แต่เขาโทษตัวเองที่ทำให้เคทีมีตราบาปและได้รับความอับอาย เนื่องจากเขามีได้ป้องกันไม่ให้เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น และเป็นหน้าที่ของเขาเช่นกันในการฝืนทนต่อผลกระทบ แม้ว่าทั้งคู่ทุกข์ทรมานก็ตาม

ข้อความที่ยกข้างต้นเผยว่าการที่อารอนทำตัวเมินเฉยลูก ไม่ใช่เพราะเขาต้องการลงโทษลูก แต่เขาทำเพราะต้องการลงโทษตัวเองที่ปกป้องดูแลลูกไม่ดี เป็นเหตุให้ลูกตั้งครรภก่อนสมรส แม้ว่าอารอนแสดงความรับผิดชอบต่อความผิดพลาดของลูกด้วยการลงโทษ แต่กระนั้นการที่เขาเมินเฉยลูกโดยไม่ปรับความเข้าใจกับลูก ทำให้ลูกคิดไปเองว่าพ่อโกรธเธอ เคทีจึงพูดกับพ่อว่า “พ่อจะไม่คุยกับหนูอีกต่อไปเลยหรือ” [“Are you never gonna talk to me again, Dat?”]²⁰⁹ คำพูดของเคทีสะท้อนว่าเธอทุกข์ใจ เนื่องจากเธอไม่ทราบว่าจะโกรธเธอนานเพียงใด ดังนั้นการที่อารอนข่มใจไม่พูดจากับเคทีกลับยิ่งทำให้สถานการณ์แย่ลงสำหรับลูก นอกจากเคทีเผชิญแรงกดดันจากคนในชุมชน อาทิ ญาติของเธอที่ไม่อนุญาตให้เคทีเล่นกับลูก เคทียังเผชิญแรงกดดันจากพ่อของเธอเอง

อารอนมิได้ทำให้เคทีทุกข์ใจเพียงคนเดียว อารอนยังทำให้จาคอบทุกข์ใจจากการที่เขาขับไล่ลูกออกจากครอบครัว ในมุมมองของจาคอบ พ่อทำเกินกว่าเหตุ จาคอบคิดว่าตนถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เขาจึงหาวิธีสานสัมพันธ์กับแม่และน้องสาวลับหลังพ่อโดยอาศัยน้ำเลดาเป็นตัวกลาง ทำให้จาคอบพบน้องสาวอีกครั้งและสานสัมพันธ์กับแม่ทางอ้อม แม้ว่าเรื่องเล่าในอดีตเล่าผ่านมุมมองของเคที แต่กระนั้นผู้อ่านทราบความคิดและความรู้สึกของจาคอบได้จากบทสนทนาระหว่างเคทีกับจาคอบ จาคอบเผยความรู้สึกของเขาเกี่ยวกับการถูกตัดขาดจากครอบครัวดังนี้

“Is it worth it?” she asked quietly. “Is college everything you wanted?”

Jacob studied her for a long time. “It’s not everything, because you all aren’t here.”²¹⁰

“แล้วมันคุ้มไหม” เธอถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “มหาวิทยาลัยคือทุกอย่างที่ที่ต้องการหรือ”

²⁰⁸ *ibid.*, 210-11.

²⁰⁹ *ibid.*, 210.

²¹⁰ *ibid.*, 31.

จาคอบพินิจน้องสาวสักพักใหญ่ “ไม่ใช่ทุกอย่างหรอก เพราะว่าครอบครัว
ไม่ได้อยู่ที่นี้ด้วย”

จาคอบเผยว่าเขายังคงให้ความสำคัญกับครอบครัว แม้ว่าตอนที่จาคอบตัดสินใจศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ครอบครัวอาจไม่สำคัญต่อจาคอบมากเท่าการศึกษา แต่เมื่อจาคอบทำตามความต้องการของตัวเอง เขากลับตระหนักว่าการศึกษามีได้ทำให้เขามีความสุขเสียทีเดียว เขายังคงคิดถึงและโหยหาครอบครัว กล่าวได้ว่าจาคอบมิได้มองว่านิกายอามิชและครอบครัวเป็นเรื่องเดียวกัน ดังนั้นจาคอบละทิ้งนิกายอามิชเพียงเพราะนิกายอามิชเป็นอุปสรรคขวางกั้น ทำให้เขาไม่อาจศึกษาร่ำเรียนในระดับที่สูงว่ามาตรฐานที่นิกายกำหนด จาคอบไม่เคยต้องการละทิ้งครอบครัวหรือวิถีชีวิตแบบชาวอามิช แต่เขาจำใจละทิ้งครอบครัวตามคำสั่งของพ่อเพราะความเกรงกลัวพ่อ

แม้ว่าจาคอบติดต่อแม่และน้องสาวลับหลังพ่อตลอด 6 ปีที่พ่อประกาศตัดความสัมพันธ์พ่อลูก แต่จาคอบยังคงเกรงกลัวพ่อและไม่กล้ากลับบ้านเพื่อมาเยี่ยมแม่ จนกระทั่งเขาทราบว่าเคที่ถูกดำเนินคดีข้อหาฆ่าลูกของตัวเอง จาคอบจึงรวบรวมความกล้าต่อสู้เพื่อสิทธิของตัวเองในการเยี่ยมครอบครัวด้วยการไปเยี่ยมบ้านขณะที่ครอบครัวกำลังรับประทานอาหารเย็น ผู้เล่าบรรยายบทสนทนา ระหว่างอารอนกับจาคอบดังนี้

“You are no longer welcome here.”

“Why, Dat?” Jacob asked. “It’s not because the bishop said so. And who are you to make a rule stronger than the *Ordnung*?” He stepped further inside.²¹¹

“เจ้าไม่เป็นที่ต้อนรับในบ้านหลังนี้อีกแล้ว”

“ทำไมเล่า พ่อ” จาคอบถาม “บาทหลวงไม่เคยพูดเช่นนั้นเสียหน่อย แล้วพ่อเป็นใครถึงทำให้กฎหนึ่งกฎมีน้ำหนักมากกว่ากฎของนิกาย” เขาก้าวเท้าเข้าไปข้างในบ้านมากขึ้น

นอกจากจาคอบแสดงออกทางคำพูดและการกระทำว่าเขาไม่เกรงกลัวพ่ออีกต่อไป คำพูดของเขายังสะท้อนว่าพ่อควรปฏิบัติตามกฎของนิกายที่ไม่กีดกันความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากนิกายกับสมาชิกในครอบครัวที่เป็นชาวอามิช เมื่อพ่อไม่อาจโต้แย้งความจริงว่าการกระทำของเขาขัดต่อกฎ

²¹¹ ibid., 276.

ของนิยายเขาจึงเดินหนีออกจากบ้าน ส่วนสมาชิกในครอบครัวคนอื่นๆ ต่างเข้ามาแสดงความยินดีที่จาคอบกลับมาเยี่ยมพวกเขา

อย่างไรก็ตามจาคอบมิได้กลับบ้านเพื่อเยี่ยมเยียนครอบครัวเท่านั้น แต่เขากลับมาบ้านเพื่อสานสัมพันธ์กับพ่อหลังจากที่ทั้งคู่ห่างเหินกันกว่า 6 ปี จาคอบเน้นย้ำเสมอว่าชาวอามิชเน้นการกระทำมากกว่าคำพูด ดังนั้นวิธีเดียวที่จาคอบจะชนะใจพ่อคือการแสดงออกผ่านการกระทำ จาคอบจึงกลับมาที่บ้านอีกครั้งเพื่อให้ตรงกับช่วงเวลารีดนมวัว ผู้เล่าบรรยายเหตุการณ์ดังนี้

Without saying a word, Jacob bent down and resumed his task. His palms slipped along the soft underskin of the cow. A moment later, he felt his father at his shoulder. The hands that had taught him to do most everything gently pushed his out of the way, so that the milk pump could be attached.

Jacob stood up, toe to toe with his father. Aaron nodded slowly toward the next cow.²¹²

จาคอบก้มตัวลงและเริ่มทำงานโดยไม่พูดจาใดๆ มือทั้งสองรูตไปตามผิวอันนุ่มนวลของวัว หลังจากนั้นไม่นานเขารู้สึกว่าพ่อขยับตัวมาใกล้ไหล่ของเขา สองมือที่เคยสอนเขาให้ทำเกือบทุกอย่างผลักมือของเขาออกอย่างอ่อนโยนเพื่อติดตั้งเครื่องรีดนมวัว

จาคอบลุกขึ้นยืน ปลายเท้าชนปลายเท้ากับพ่อ อารอนค่อยๆ ผงกศีรษะไปที่วัวตัวถัดไป

ฉากนี้แสดงให้เห็นว่าจาคอบสานสัมพันธ์กับพ่อได้ด้วยการแสดงคุณลักษณะสำคัญของการเป็นชาวอามิช นั่นคืออบทบาทของลูกผู้ชาย กล่าวคือชาวอามิชให้ความสำคัญกับการทำงาน ลูกมีหน้าที่ช่วยพ่อแม่ทำงานในไร่ในโรงเลี้ยงสัตว์ของครอบครัว ลูกผู้ชายช่วยพ่อทำงาน ส่วนลูกผู้หญิงช่วยแม่ทำงาน ดังนั้นการที่จาคอบช่วยพ่อรีดนมวัวจึงแสดงออกว่าเขายังคงเป็นลูกของพ่อและเขายังคงจำสิ่งที่พ่อสอนได้ แม้ว่าเวลาผ่านล่วงเลยมานานเพียงใด ยาคอบยังคงตระหนักถึงรากเหง้าความเป็นอามิชที่พ่อสอนเขามาตั้งแต่เด็ก ส่วนการที่อารอน “ผงกศีรษะไปที่วัวตัวถัดไป” นอกจากเป็นการแสดงออกให้ลูกเห็นว่าเขาอนุญาตให้ลูกดำเนินการรีดนมวัวต่อไป ยังเป็นการแสดงออกว่าเขาให้อภัยและยอมรับให้ลูกกลับเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวอีกครั้ง

²¹² ibid., 473-74.

กล่าวโดยสรุปได้ว่าจากอบและอารอนรักษาบาดแผลที่ทั้งคู่กระทำต่อกันได้ด้วยการลดอคติที่ทั้งคู่มีต่อกันลง จากอบลดอคติที่มีต่อพ่อด้วยการกลับบ้านมาช่วยพ่อทำงานในโรงเลี้ยงสัตว์ ส่วนอารอนลดอคติที่มีต่อลูกได้ด้วยการเปิดใจยอมรับให้ลูกแบ่งเบาภาระการทำงาน แม้ว่าอารอนประกาศตัดความสัมพันธ์กับลูก ทว่าการที่ชาวอามีชให้ความสำคัญกับครอบครัว จึงทำให้สายสัมพันธ์ของสองพ่อลูกไม่อาจตัดให้ขาดได้ ทั้งคู่จึงกลับมาสานสัมพันธ์กันอีกครั้งได้สำเร็จ

4.2.4 เอลลี: อดีตกับการเรียนรู้และเข้าใจตัวเอง

หัวข้อนี้กล่าวถึงเอลลีกับการเรียนรู้และเข้าใจตัวเองในระหว่างที่เธอพักอาศัยกับครอบครัวพิชเชอร์ตามเงื่อนไขการประกันตัวของเคที การที่เอลลีใกล้ชิดกับเคทีและซาราห์เป็นเวลากว่าครึ่งปี ตลอดระยะเวลาการทำหน้าที่ทนายความให้เคที เอลลีตระหนักถึงปัญหาสองเรื่องระหว่างการพักอาศัยกับครอบครัวพิชเชอร์ เรื่องแรกคือเอลลีมีอคติต่อเคที เนื่องจากเอลลีต้องการมีลูก ดังนั้นเอลลีจึงไม่อาจเปิดใจให้เป็นกลางต่อความรู้สึกให้แก่ลูกความที่เธอเชื่อว่าฆ่าลูกของตัวเอง เรื่องที่สองคือเอลลีไม่เข้าใจแนวความคิดของชาวอามีช เนื่องจากเธอใช้ตรรกะแบบทนายความชาวอเมริกันตัดสินการกระทำของเคทีในการรับมือกับปัญหาต่างๆ อาทิ การยอมรับบทลงโทษทางนิยายโดยไม่ได้แย้ง การใช้การสารภาพผิดแบบชาวอามีชเพื่อขอความเห็นใจจากคณะลูกขุน ปัญหาดังกล่าวทำให้เอลลีไม่อาจเข้าถึงความจริงที่เคทีและซาราห์เก็บงำเอาไว้ในช่วงต้นของนวนิยาย เมื่อเอลลีค่อยๆ ทราบภูมิหลังของปัญหาต่างๆ ในครอบครัวพิชเชอร์ อาทิ การสูญเสียสมาชิกในครอบครัว เธอจึงค่อยๆ เปลี่ยนบทบาทของตัวเองจากทนายความผู้ต้องการเพียงสืบสาวหาความจริงเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการต่อสู้ในศาลกลายเป็นทนายความผู้เข้าใจหัวใจห้วงของแม่ที่สูญเสียลูกและหัวใจของเด็กสาวที่พ่ายแพ้ต่อโชคชะตาของตัวเอง นอกจากนี้ประสบการณ์ชีวิตของเคทีและซาราห์ยังช่วยให้เอลลีพิจารณาข้อผิดพลาดที่เธอทำในอดีตเกี่ยวกับการงานและความรักเพื่อนำมาแก้ไขและเลือกทางเดินที่ถูกต้องให้แก่ตัวเองในการดำเนินชีวิตปัจจุบัน

ก่อนหน้าเอลลีมาเป็นทนายความให้เคที เธอประสบปัญหาเรื่องการทำงานและความรัก ในแง่การทำงาน เอลลีรู้สึกผิดที่เธอชนะคดีความให้แก่ลูกความที่เธอเชื่อว่าลวงละเมิดทางเพศเด็กหญิง เป็นเหตุให้เขารอดพ้นความผิด ในแง่ความรัก เอลลีน้อยใจแฟนที่ชื่อสตีเฟน (Stephen) เพราะเขาไม่ใส่ใจความรู้สึกและความต้องการของเธอโดยเฉพาะเรื่องการมีบุตร สตีเฟนไม่ต้องการมีบุตรเพราะเขามีบุตรกับอดีตภรรยา ขณะที่เอลลีในวัย 39 ปียังไม่เคยมีลูก เธอจึงรู้สึกว่าเขาเสียเวลา 8 ปีที่อยู่กินกับสตีเฟนโดยไม่มีลูก เป็นเหตุให้เอลลีหนีมาเหยียวยาบาดแผลในใจที่บ้านของลุงและภรรยาของเขาที่ชื่อเลดา ทว่าเมื่อหลานสาวชาวอามีชของเลดาถูกดำเนินคดีทางกฎหมาย เอลลีจึงรับเป็นทนายความให้เคทีตามคำร้องขอของเลดาอย่างไม่เต็มใจนัก ดังนั้นเมื่อชาวอามีชในชุมชนกล่าวขอบคุณเอลลีที่มี

จิตใจที่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือเคที เอลลีคิดในใจดังนี้ “สิ่งสำคัญที่สุดคือการทำให้เคทีรอดพ้นความผิดซึ่งไม่เกี่ยวกับทัศนคติที่ฉันมีต่อเคที” [What mattered here was getting Katie acquitted, which had virtually nothing to do with my own opinion of her.]²¹³ ความคิดของเอลลีสะท้อนให้ผู้อ่านทราบว่าเอลลีคิดว่าเธอเป็นเพียงทนายความ บทบาทหน้าที่ของเธอมิใช่เพียงการหาหลักฐานหรือข้อมูลที่ช่วยให้คณะลูกขุนเห็นใจเคทีเพื่อพวกเขาจะได้ตัดสินให้เธอพ้นโทษ ทัศนคติของเธอมิใช่ต่อเคที จึงไม่มีผลต่อการตัดสินใจของคณะลูกขุน

อย่างไรก็ตามเอลลีเรียนรู้ว่าการที่เธอมีทัศนคติไม่ดีต่อเคทีกลับทำให้เคทีไม่เปิดใจพูดคุยกับเธอ ทำให้การเข้าถึงความจริงเป็นไปได้ยากลำบาก เอลลีจึงค่อยๆ เปิดใจยอมรับเคทีมากขึ้น ส่วนหนึ่งที่ช่วยให้เอลลีลดอคติที่มีต่อเคทีลงและเห็นอกเห็นใจเคทีมากขึ้นเป็นเพราะเอลลีอยู่เคียงข้างเคทีเกือบตลอดเวลา เธอช่วยเคทีทำงานในไร่ในโรงเลี้ยงสัตว์ของครอบครัว อีกทั้งเอลลียังเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ กับเคที อาทิ เย็บผ้าปูที่นอน เข้าร่วมพิธีทางนิกายอามิช ทำให้เอลลีเรียนรู้เกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ที่เคทีประสบตลอดหลายปีที่ผ่านมา อาทิ เรื่องน้องสาวจมน้ำเสียชีวิต เรื่องพ่อประกาศตัดความสัมพันธ์กับพี่ชาย เรื่องแฟนชาวอามิชของเคทีที่ตีตัวออกห่างเคทีเมื่อรู้ว่าเธอนอกใจ เมื่อเอลลีลดอคติที่มีต่อเคทีลงและทั้งคู่สนิทสนมกันมากขึ้น เคทีจึงค่อยๆ เปิดใจและเปิดเผยความจริงที่เธอเก็บงำออกมาทีละเล็กละน้อย อาทิ ความรักระหว่างเธอกับอาดัม เหตุการณ์วันที่เธอให้กำเนิดบุตร ทั้งนี้เคทียืนยันว่าเธอไม่ได้ฆ่าลูก เนื่องจากเธอมีเจตนาจะอุ้มลูกเข้าไปหาซาราห์ในบ้าน ทว่าเคทีเผลอหลับและตื่นมาพบว่าลูกหายไปจากอ้อมอกของเธอ เคทีตกใจและทำอะไรไม่ถูก เธอจึงกลับไปนอนที่ห้องนอนดังเดิม เธอจึงไม่ทราบว่าคุณหายไปได้อย่างไร แม้ว่าเอลลีมิได้ปักใจเชื่อโดยทันที เอลลีจึงติดต่อดีตคนรักซึ่งเป็นจิตแพทย์ที่ชื่อคูป (Coop) เพื่อมาประเมินเคที

การที่คูปกลับเข้ามาช่วยเหลือเอลลีเรื่องเคที ทำให้เอลลีตระหนักว่าเธอยังคงมีใจให้คูปและเริ่มสานสัมพันธ์กับคูป เอลลีจึงตระหนักว่าเธอทำผิดพลาดในอดีตที่ทอดทิ้งคูปเมื่อเขาขอเธอแต่งงาน ขณะเดียวกันเอลลียังไม่อาจตัดใจจากสติเฟิน ทว่าการที่เอลลีทราบเรื่องความรักที่ไม่สมหวังของเคที และพูดคุยกับเคทีเรื่องความรักของเธอกับคูป เคทีช่วยให้เอลลีตระหนักว่าเธอมีโอกาสสมหวังในความรักอีกครั้ง เอลลีบรรยายคำพูดที่เคทีกล่าวกับเธอดังนี้

“You ought to marry Coop,” she said. [...]

²¹³ ibid., 118.

“Once he’s gone,” she said quietly, “you don’t get him back again.”²¹⁴

“คุณควรจะต้องงานกับคุณนะ” เธอกล่าว [...]

“หากเสียเขาไป” เธอพูดอย่างแผ่วเบา “คุณจะได้ไม่ได้เขากลับคืนมาอีก”

แม้ว่าเคทีพูดถึงกรณีของเอลลี ทว่าเอลลีตระหนักดีว่าเคทีอ้างอิงประสบการณ์ของตนเอง กล่าวคือ เคทีปล่อยให้โอกาสมีชีวิตคู่กับอาดัมหลุดลอยไปเพราะตอนนั้นเธอไม่กล้าละทิ้งครอบครัวและนิยายอามิชเพื่อไปอยู่กับเขาที่สกอตแลนด์ เป็นเหตุให้เธอไม่มีโอกาสใช้ชีวิตร่วมกับเขาอีก ขณะที่เอลลีโชคดีกว่าเคทีมากโขที่คูปยังคงรักเธอและพร้อมที่จะแต่งงานกับเธออีกครั้งหากเธอต้องการ ดังนั้นเคทีจึงไม่ต้องการให้เอลลีปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไปเป็นครั้งที่สอง เมื่อสติเฟื่องไม่อาจเติมเต็มความต้องการของเธอเรื่องลูก เอลลีจึงยุติความสัมพันธ์กับเขา

นอกจากประสบการณ์ความรักของเคทีจะช่วยให้อเอลลีเลือกคู่ครองที่เหมาะสมกับเธอที่สุด การที่เคทีมีประสบการณ์การตั้งครรภ์ เธอยังช่วยดูแลเอลลีผู้ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์กับคูปในวัย 40 ปี การที่ผู้ประพันธ์ให้อเอลลีตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ระหว่างที่เธอพักอาศัยกับครอบครัวพิชเชอร์ ส่วนหนึ่งเพื่อคลายปมเรื่องซาราห์ทราบว่าเคทีตั้งครรภ์ซึ่งได้กล่าวไปแล้วในส่วนวิเคราะห์ของซาราห์ อีกส่วนเพื่อให้เอลลีเข้าใจหัวอกของเคทีมากขึ้น เนื่องจากเป็นช่วงที่เอลลีเหนื่อยล้าและอารมณ์แปรปรวนมากเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตามการที่เอลลีตั้งครรภ์ในระหว่างการต่อสู้คดีความของเคที ทำให้อเอลลีตระหนักว่าเคทีมิได้ฆ่าลูกของตัวเอง เนื่องจากเคทีกล่าวกับเอลลีว่า

“I’m happy for you, Ellie, I am. But that doesn’t make it hurt any less. And I keep telling myself that my Mam lost three babies, four if you count Hannah.” She shrugged. “You can be happy for someone else’s good fortune, but that doesn’t mean that you forget your own bad luck.”²¹⁵

“ฉันดีใจกับคุณนะ เอลลี ดีใจด้วยจริงๆ แต่ก็ไม่ได้ทำให้ฉันเจ็บปวดน้อยลง ฉันຍ้ำกับตัวเองเสมอว่าแม่เสียลูกไปสามคน สี่ถ้าคุณรวมฮันนาห์ด้วย” เธอยกไหล่ “คุณดีใจกับผู้อื่นที่มีโชคชะตาดี แต่นั่นมิได้หมายความว่าคุณลืมว่าตัวเองโชคร้าย”

²¹⁴ ibid., 432.

²¹⁵ ibid., 358.

คำพูดของเคทีสะท้อนว่าเธอเสียใจที่ลูกเสียชีวิต เธอพยายามปลอบใจตัวเองด้วยการเปรียบเทียบตัวเองกับแม่ กล่าวคือซาร่าห์แท้งลูกโดยธรรมชาติทั้งหมด 3 คนและลูกเสียชีวิตไปอีก 1 คน เคทีคิดว่าแม่คงเจ็บปวดใจมากกว่าเธอเพราะเธอสูญเสียลูกไปทั้งหมด 4 คน ด้วยเหตุนี้เอลลีจึงไม่คิดว่าเคทีฆ่าลูก ดังนั้นเอลลีติดต่อให้แพทย์ด้านนิติเวชศาสตร์ชันสูตรศพทารกเพื่อหาว่าทารกอาจเสียชีวิตด้วยสาเหตุอื่น หนึ่งในสาเหตุที่เป็นไปได้สูงนั่นคือทารกเสียชีวิตเพราะติดเชื้อแบคทีเรีย เนื่องจากนมวัวที่เคทีดื่มไม่สะอาด เป็นเหตุให้เธอคลอดลูกทั้งที่ตั้งครรภ์เพียง 7 เดือน แพทย์เผยว่าทารกที่ติดเชื้อมีโอกาสรอดเพียงร้อยละ 50 อย่างไรก็ตามทนายฝ่ายรัฐแย้งว่าลูกของเคทีอาจอยู่ในกลุ่มที่รอดชีวิตก็เป็นได้หากไม่ถูกเคทีฆ่าเสียก่อน

เมื่อเอลลีไม่อาจชี้ชัดว่าทารกเสียชีวิตเพราะเชื้อแบคทีเรีย เอลลีจึงชี้ให้คณะลูกขุนเห็นว่าเคทีมีอาจฆ่าลูกได้เพราะเธอเป็นชาวอามิช กล่าวคือชาวอามิชเป็นคนที่เชื่อเรื่องการให้อภัย แม้ว่าเคทีตั้งครรภ์โดยมิได้ได้สมรส หากเธอสารภาพบาป เคทีจะถูกลงโทษด้วยการถูกเฆี่ยนเฉย แต่กระนั้นเธอจะได้รับการให้อภัย ดังนั้นเคทีจึงไม่จำเป็นต้องฆ่าลูกเพื่อปกปิดความผิดของตัวเอง อีกทั้งเอลลียังชี้ให้คณะลูกขุนเห็นว่าเคทีตั้งครรภ์กับชายที่เธอรักด้วยการนำอาดัมขึ้นให้การโดยไม่บอกเคทีล่วงหน้า เป็นเหตุให้เคทีร้องไห้ที่พบอาดัมอีกครั้ง เอลลีเชื่อว่าเมื่อคนสองคนรักกัน ลูกจึงเป็นผลผลิตของความรัก ดังนั้นเคทีจึงรักและต้องการลูก กล่าวได้ว่าเอลลีเรียนรู้จากประสบการณ์ของตัวเองที่ตั้งครรภ์กับคูบมาใช้ต่อสู้คดีความให้เคที

เอลลีนำบาดแผลในจิตใจในอดีตจากการที่เธอช่วยให้ผู้ที่ทำผิดรอดพ้นจากความผิดมาช่วยเหลือเคทีให้รอดพ้นจากความผิดอย่างสุดความสามารถ เธอเชื่อหมดใจว่าเคทีมิได้ฆ่าลูก เอลลียอมให้เคทีขึ้นให้การแก่ศาลเพื่อบอกเล่าความจริงที่เกิดขึ้นและแสดงให้คณะลูกขุนเห็นว่าเธอเสียใจที่เธอทำให้ลูกเสียชีวิตตามวิถีปฏิบัติของชาวอามิช เอลลีช่วยชี้ว่าเคทียอมรับว่าเธอฆ่าลูก แต่กระนั้นเธอมิได้ฆ่าลูกโดยตั้งใจ เคทีเชื่อตามที่แพทย์ด้านนิติเวชศาสตร์ว่าเธอฆ่าลูกเพราะเชื้อแบคทีเรียในร่างกายของเธอ เคทีต้องการสารภาพบาปเพราะอย่างไรเสีย ลูกเสียชีวิตเพราะเธอ เอลลีจึงสรุปว่าเมื่อไม่มีใครทราบแน่ชัดว่าลูกของเคทีเสียชีวิตเพราะเหตุใด แม้แต่เคทีผู้อยู่ในเหตุการณ์ไม่ทราบเช่นกันว่าลูกหายไปได้อย่างไร ดังนั้นคณะลูกขุนทราบได้อย่างไรว่าเคทีฆ่าลูกตามที่เธอถูกกล่าวหา ส่งผลให้คณะลูกขุนไม่อาจหาข้อสรุปได้ เอลลีจึงเสนอให้ศาลตัดสินลงโทษเคทีด้วยการคุมประพฤติเคทีด้วยกำไลอิเล็กทรอนิกส์เป็นเวลาหนึ่งปีโดยให้เหตุผลดังนี้ “ลูกความของดิฉันไม่ยอมรับว่าตัวเองผิด [...] แต่ด้วยเหตุผลหลายประการ เธอยอมรับข้อกล่าวหา” [My client is not admitting to this crime. [...], but for various reasons she’s willing to accept a guilty verdict.]²¹⁶ ศาลเห็นด้วยกับข้อเสนอ

²¹⁶ ibid., 476-77.

ของเอลลี เอลลีประสบความสำเร็จในการช่วยเหลือเคทีให้รอดพ้นจากการถูกคุมขังในคุก ทำให้เคทีใช้ชีวิตกับครอบครัวได้ตามปกติ อย่างไรก็ตามเมื่อเอลลีทราบในภายหลังว่าซาราห์เป็นผู้ที่ฆ่าลูกของเคที เอลลีกลับปล่อยให้ซาราห์ลอยนวล เนื่องจากเอลลีเห็นใจซาราห์ดังที่ผู้วิจัยกล่าวไว้ในบทวิเคราะห์ของซาราห์ เอลลีทำผิดในหน้าที่ทนายความในการปล่อยให้ผู้ทำผิดลอยนวลเป็นครั้งที่สอง ทว่าคราวนี้แตกต่างจากครั้งก่อน เนื่องจากเธอเชื่อมั่นว่าซาราห์มีเจตนาฆ่าหลาน เอลลีเข้าใจเหตุปัจจัยต่างๆ ที่บีบคั้นให้ซาราห์ฆ่าหลาน หากอารอนจับได้ว่าเคทีตั้งครรภ์ก่อนสมรส เขาจะประกาศตัดพ้อตัดลูก เช่นเดียวกับที่เขาทำกับจาคอบ ดังนั้นหนทางเดียวที่ซาราห์ป้องกันไม่ให้สามีล่วงรู้ได้คือ การฆ่าหลานนั่นเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง *เพลน ทูธ* แสดงให้ผู้อ่านเห็นว่าความเชื่อทางนิกายอามิชเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ครอบครัวพิชเชอร์พบความพินาศ เนื่องจากนิกายอามิชให้ความสำคัญกับความต้องการของปัจเจกเป็นอันดับสุดท้าย เป็นเหตุให้จาคอบละทิ้งนิกายอามิชเพื่อทำตามความต้องการของตัวเอง ส่วนสมาชิกในครอบครัวที่เหลือก็เก็บงำความต้องการของตัวเองเพื่อปฏิบัติตามกฎของนิกายการที่ผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในอดีตเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจการกระทำของตัวละครยิ่งขึ้น ในกรณีของเคที เธอสยบยอมต่อกฎของนิกายที่ขวางกั้นความรักระหว่างเธอและอาดัม อีกทั้งการที่นิกายอามิชผูกโยงกับครอบครัวและชุมชน ทำให้เคทีตัดใจละทิ้งครอบครัวเพื่อไปอยู่กับคนรักไม่ได้ ส่วนซาราห์ นิกายอามิชและสามีพรากรูกชายไปจากเธอ เมื่อไม่อาจแก้ไขอดีตได้ เธอทำทุกวิถีทางเพื่อป้องกันไม่ให้ลูกสาวเพียงคนเดียวถูกพรากรจากเธอไปอีกคน ซาราห์จึงฆ่าหลานชายเพื่อไม่ให้สามีทราบว่าเคทีตั้งครรภ์ก่อนสมรส ส่วนจาคอบและอารอนรักษาบาดแผลที่ทั้งคู่กระทำต่อกันได้ด้วยการลดอคติที่ทั้งคู่มีต่อกันลง จาคอบลดอคติที่มีต่อพ่อด้วยการกลับบ้านมาช่วยพ่อทำงานในโรงเลี้ยงสัตว์ ส่วนอารอนลดอคติที่มีต่อลูกได้ด้วยการเปิดใจยอมรับให้ลูกแบ่งเบาภาระการงาน แม้ว่าอารอนประกาศตัดความสัมพันธ์กับลูก ทว่าการที่ชาวอามิชให้ความสำคัญกับครอบครัว จึงทำให้สายสัมพันธ์ของสองพ่อลูกไม่อาจตัดให้ขาดได้ ครอบครัวพิชเชอร์ทั้งสี่จึงกลับมาสานสัมพันธ์กันอีกครั้งได้สำเร็จ ส่วนเอลลีเข้าใจความความรักที่แม่มีต่อลูก ทำให้ซาราห์ยอมทำผิดกฎของนิกายด้วยการฆ่าหลาน เอลลียังเรียนรู้จากความรักไม่สมหวังของเคทีเพื่อนำมาเลือกพิตซ์เป็นคู่ครองที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเธอ

4.3 *เพอร์เฟค แมตช์*: ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศเด็กชาย

นวนิยายเรื่อง *เพอร์เฟค แมตช์* (Perfect Match) นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวพรอสต์ (Frost) มีพ่อแม่และลูกชายวัย 5 ขวบ อาศัยอยู่ในเทศมณฑลยอร์ก (York County) รัฐเมน (Maine) แม่ชื่อนินา (Nina) เป็นทนายความเชี่ยวชาญคดีเกี่ยวกับเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ นินาต่อสู้

คดีให้เด็กๆ เหล่านี้เพื่อนำคนทำผิดมาลงโทษตามกฎหมาย ทว่าเมื่อนินาพบว่าลูกชายคนเดียวของเธอ ถูกบาทหลวงที่เธอไว้ใจล่วงละเมิดทางเพศ นินาไม่รีรอให้กฎหมายลงโทษบาทหลวง แต่ลงมือฆ่า บาทหลวงผู้นั้นด้วยตัวเอง เพราะเธอเชื่อว่าความตายเท่านั้นเป็นบทลงโทษที่เหมาะสมสำหรับผู้ ที่ล่วงละเมิดทางเพศลูกชายเธอ การที่นินาใช้วิธีนอกกฎหมายจัดการกับผู้กระทำผิด กลับสร้างปัญหา มากขึ้น นินาไม่เพียงถูกดำเนินคดี แต่เหตุการณ์นี้ยังส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของสามีและลูก

นวนิยายแบ่งออกเป็น 3 ภาค ภาคแรกผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาและชี้ให้ผู้อ่าน เห็นผลกระทบที่ลูกชายที่ชื่อนาธานีล (Nathaniel) ได้รับจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ แล้วจึง เปิดเผยเงื่อนไขเกี่ยวกับผู้ที่ล่วงละเมิดทางเพศนาธานีล นินามั่นใจว่าบาทหลวงเกลน (Father Glen) เป็นผู้ล่วงละเมิดทางเพศลูก นินาแจ้งความกับตำรวจเพื่อจับกุมบาทหลวงเกลน แต่กระนั้นนินารีรอให้ กระบวนการยุติธรรมตัดสินบาทหลวงเกลน นินายังบาทหลวงเกลนจนสิ้นชีวิตทันทีที่ตำรวจนำตัวเขา ขึ้นศาล นินาจึงถูกดำเนินคดีฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา อันเป็นตอนจบของภาคแรก ในภาคที่สอง ผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องสลัดลำดับเวลาระหว่างเหตุการณ์ในอดีตกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน เหตุการณ์ใน อดีตในมุมมองของนาธานีลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เขาถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยที่ผู้ประพันธ์มิได้เผยว่า บาทหลวงนิรนามที่ล่วงละเมิดทางเพศนาธานีลเป็นใคร ส่วนเหตุการณ์ปัจจุบัน นินาและนักสืบค้นพบ หลักฐานทางการแพทย์ที่เปิดเผยว่าบาทหลวงเกลนมิใช่ผู้ที่ล่วงละเมิดทางเพศนาธานีล หากแต่เป็น บาทหลวงเกวณน์ (Father Gwynne) อย่างไรก็ตามการที่นินาลงมือฆ่าบาทหลวงโดยมิได้ปรึกษามี เป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับสามีร้าวฉาน เนื่องจากสามีที่ชื่อเคเลบ (Caleb) ให้ความสำคัญ กับบทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ในการอยู่เคียงข้างลูกและปล่อยให้กฎหมายเอาความผิดกับผู้ทำผิด ใน ภาคสุดท้าย ผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาปัจจุบันทั้งหมดโดยชี้ให้ผู้อ่านเห็นผลกระทบที่นินา ได้รับจากการยิงผิดคน เป็นเหตุให้ผู้บริสุทธิ์เสียชีวิต ขณะที่เคเลบผู้ต่อต้านและคัดค้านการลงโทษผู้ทำ ผิดกฎหมายด้วยวิธีนอกกฎหมายในตอนต้นของเรื่อง กลับใช้วิธีนอกกฎหมายด้วยการวางยาพิษ บาทหลวงเกวณน์ผู้กระทำความผิดตัวจริง อย่างไรก็ตามเคเลบลอยนวล เนื่องจากตำรวจคิดว่า บาทหลวงเกวณน์เสียชีวิตเพราะหัวใจวาย

นอกจากนี้ภาคแต่ละภาคยังแบ่งออกเป็นภาคละ 3 บท รวมทั้งสามภาคเป็น 9 บท โดยตั้งชื่อ บทตามการเรียงลำดับเลข 1 ถึง 9 ซึ่งผู้ประพันธ์ใช้ผู้เล่าเรื่องสองแบบ แบบแรกคือผู้เล่าเรื่องบุรุษที่ สาม อาทิ “he” (เขา) “she” (เธอ) นำเสนอมุมมองของตัวละครทุกตัวยกเว้นนินา ส่วนแบบที่สองคือ ผู้เล่าเรื่องบุรุษที่หนึ่ง “I” (ฉัน) นำเสนอมุมมองของนินาเพียงผู้เดียว เนื่องจากนินามีบทบาทโดดเด่น ที่สุดในเรื่อง เธอทำให้ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศของลูกกลายเป็นปัญหาการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาของ แม่ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ในครอบครัวตามมา การที่ผู้ประพันธ์ให้นินาบอกเล่าเรื่องราวให้ผู้อ่านรับรู้

โดยตรง ช่วยผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์ ความคิดและความรู้สึกของนินาเป็นอย่างดี ผู้อ่านจึงรู้สึกร่วมไปกับ นินา และเชื่อมโยงอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองเข้ากับนินา นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ผูกเรื่องโดยใช้เวลา ปัจจุบัน (present tense) เล่าเหตุการณ์และการกระทำของนินาเพื่อสะท้อนมุมมองความรู้สึกของ นินาทันทีที่เหตุการณ์หรือการกระทำนั้นเกิดขึ้น ทำให้ผู้อ่านเห็นบทบาทที่เปลี่ยนไปของนินาในการ เป็นแม่และทนายความ ตั้งแต่แรกเริ่มที่นินาให้ความสำคัญกับหน้าที่การงานก่อนหน้าที่ดูแลลูก แต่ เมื่อนินารู้ว่าลูกถูกล่วงละเมิดทางเพศ เธอจึงมุ่งมั่นทำทุกอย่างเพื่อปกป้องลูกชาย ผู้อ่านยังเห็นท่าที และน้ำเสียงของนินาที่เปลี่ยนไปจากมั่นใจตัวเองเป็นเสียใจในการกระทำของตัวเองและเห็นว่าใน ตอนท้ายของนวนิยาย นินายอมกลับเข้ามาอยู่ในกรอบของกฎหมายเพื่อให้เธอได้อยู่ดูแลลูก

หัวข้อนี้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นสองหัวข้อย่อย หัวข้อแรกกล่าวถึงบทบาทที่แตกต่างกัน ของนินาและเคลเบในฐานะพ่อแม่ที่ปกป้องดูแลลูกชายวัย 5 ขวบ นินาเรียนรู้จากประสบการณ์การ เป็นทนายความเด็กมักทนทุกข์จากการรื้อฟื้นความทรงจำในศาล ดังนั้นเธอจึงฆ่าบาทหลวงที่ถูกกล่าวหา ว่าล่วงละเมิดทางเพศลูกชายของเธอ ขณะที่เคลเบให้ความสำคัญกับการดูแลจิตใจของลูก หัวข้อที่ สองเกี่ยวกับนาธานิลและวิธีการเยียวยาบาดแผลในจิตใจจากเหตุการณ์ที่เขาถูกล่วงละเมิดทางเพศ และเหตุการณ์ที่แม่ถูกจับกุมตัว

4.3.1 นินาและเคลเบ: อดีตกับบทบาทของพ่อแม่

หัวข้อนี้กล่าวถึงบทบาทที่แตกต่างกันของนินาและเคลเบในฐานะพ่อแม่ที่ปกป้องดูแลลูกชาย วัย 5 ขวบ ผู้ประพันธ์ใช้การผูกเรื่องด้วยเวลาเพื่อสะท้อนบทบาทที่เปลี่ยนไปของนินาในการเป็นแม่ และทนายความ จากเริ่มแรกที่นินาอยู่ก้ำกึ่งระหว่างบทบาทแม่และบทบาททนายความ เมื่อลูกถูก บาทหลวงล่วงละเมิดทางเพศ นินาตระหนักว่าบทบาทแม่สำคัญกว่าบทบาททนายความ การที่นินา เป็นทนายความผู้เชี่ยวชาญคดีเกี่ยวกับเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ นินารู้ดีว่ากระบวนการยุติธรรมไม่ เป็นธรรมต่อเด็ก เธอจึงใช้วิธีนอกกฎหมายจัดการกับบาทหลวงด้วยการยิงบาทหลวงผู้ต้องสงสัยจนถึง แก่ชีวิตเพื่อป้องกันไม่ให้ลูกสะเทือนใจจากกระบวนการยุติธรรมและป้องกันไม่ให้บาทหลวงเกลนล่วง ละเมิดทางเพศลูกอีก ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป นินาตระหนักว่าการกระทำของเธอกลับทำร้ายครอบครัว และตัวเอง กล่าวคือนินาทำให้สามีรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจเพราะเธอทำตามใจของตัวเองโดยไม่ปรึกษาเขา นินายังมิได้ดูแลลูกตามที่เธอตั้งปณิธานเอาไว้ อีกทั้งการที่เธอตัดสินใจรวดเร็วว่าบาทหลวงเกลนเป็น ผู้กระทำผิดโดยมิได้พิจารณาให้รอบคอบทั้งที่เธอเป็นทนายความ เป็นเหตุให้เธอฆ่าผู้บริสุทธิ์ ขณะที่ เคลเบให้ความสำคัญกับการดูแลจิตใจของลูก เขาต่อต้านและคัดค้านการลงโทษผู้ทำผิดด้วยวิธีนอก กฎหมายและเห็นว่านินาหมกมุ่นกับการลงโทษผู้ที่ล่วงละเมิดทางเพศลูก เป็นเหตุให้เธอมิได้ดูแลลูก

อย่างไรก็ตามตอนจบของนวนิยาย นินาเรียนรู้ข้อผิดพลาดของตัวเองในการไม่ทำตามกฎหมาย ขณะที่เคลือบกลับใช้วิธีนอกกฎหมายจัดการกับบาทหลวงที่ล่วงละเมิดทางเพศลูกชาย

ผู้ประพันธ์เผยให้ผู้อ่านเห็นความขัดแย้งในใจนินาทั้งหมด 3 เรื่อง เรื่องแรกคือนินาอยู่ก้ำกึ่งระหว่างบทบาทแม่และบทบาททนายความ เรื่องที่สองคือนินามีปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายที่ไม่ยุติธรรมต่อเด็ก เรื่องที่สามคือนินาฆ่าคนบริสุทธิ์ ความขัดแย้งเหล่านี้ทำให้นินาเลือกทางเดินในชีวิตผิดพลาด ส่งผลให้เธอพบกับความพินาศในหน้าที่การงานและในบทบาทของแม่ในการดูแลลูก

นวนิยายเปิดเรื่องด้วยการชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่านินาอยู่ก้ำกึ่งระหว่างบทบาทแม่และบทบาททนายความ เธอเผยความรู้สึกดังนี้ “ฉันไม่อาจทำงานบ้านได้เต็มร้อยเพราะมีงานที่ต้องทำอยู่ และไม่อาจทำงานได้เต็มร้อยเช่นกันเพราะมีงานบ้านรออยู่ และฉันกลัวเวลาที่งานทั้งสองอย่างนี้ซ้อนกันจริงๆ” [I can't give a hundred percent at home because of my work; I can't give a hundred percent at work because of my home; and I live in fear of the moments, like these, when the two collide.]²¹⁷ นินาทำหน้าที่แม่และทนายได้อย่างไม่เต็มที่ เนื่องจากนินามีลูกวัย 5 ขวบที่ดูแลตัวเองยังไม่ได้ นินารู้ดีว่าลูกต้องการให้เธอดูแลเอาใจใส่ ขณะเดียวกันนินาไม่อาจปล่อยให้การดูแลลูกมากระทบภาระหน้าที่การงานได้ นินาอยู่ก้ำกึ่งไม่อาจตัดสินใจได้ว่าเธอควรให้ความสำคัญกับสิ่งใดมากที่สุด แต่กระนั้นนินาเลือกหน้าที่การงานมากกว่าหน้าที่แม่ในการดูแลเอาใจใส่ลูก

นินาเป็นผู้ช่วยอัยการเขต (assistant district attorney) เธอมีประสบการณ์การทำงานให้แก่ศาลแห่งรัฐเมนมา 7 ปี บ่อยครั้งที่นินาเป็นทนายความให้แก่โจทก์ที่เป็นเด็กซึ่งถูกละเมิดทางเพศ เด็กเหล่านี้อายุประมาณ 5 ขวบ รุนราวคราวเดียวกับลูกชายของเธอ นินาเห็นว่าเด็กมักไม่ได้รับความเป็นธรรมจากระบบการเรียกร้องความยุติธรรมในชั้นศาล เนื่องจากสองสาเหตุ สาเหตุแรกเกิดจากศาลดำเนินคดีเอาความผิดกับผู้ล่วงละเมิดทางเพศเด็กไม่ได้ หากเด็กไม่มีคุณสมบัติตามกฎหมาย สาเหตุที่สองเกิดจากระบบการไต่สวนว่าเด็กมีคุณสมบัติตามกฎหมายหรือไม่นั้นส่งผลเสียต่อสภาพจิตใจเด็ก นินาแสดงความเห็นออกมาดังนี้

²¹⁷ Jodi Picoult, *Perfect Match* (London: Hodder, 2006), 8.

I may be a prosecutor, but I'm also the first to tell that if you cannot communicate in a certain way, you cannot get justice in the American legal system.²¹⁸

ฉันอาจเป็นพนักงานอัยการ แต่ฉันจะเป็นคนแรกที่บอกเธอว่า หากเธอสื่อสารตามแบบที่ศาลต้องการไม่ได้ เธอจะไม่ได้ได้รับความยุติธรรมจากระบบกฎหมายอเมริกัน

การที่เด็กจะได้รับความยุติธรรมจากระบบกฎหมายอเมริกัน เด็กต้องรู้จักวิธีการให้การในศาลอย่างถูกวิธี กล่าวคือศาลมีวิธีวัดว่าเด็กสามารถขึ้นให้การในศาลได้หรือไม่ด้วยการทดสอบว่าเด็กมีคุณสมบัติตามกฎหมาย (competent) ซึ่งคุณสมบัติตามกฎหมายที่ว่าเป็นคือ เด็กต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าเด็กน่าเชื่อถือและเข้าใจกฎระเบียบของศาล อาทิ พุดความจริง แยกแยะความผิดชอบชั่วดีได้ หากเด็กมีคุณสมบัติตามกฎหมาย ศาลจะอนุญาตให้เด็กขึ้นให้การชี้ตัวผู้ล่วงละเมิดทางเพศตน แต่หากศาลตัดสินว่าเด็กไม่มีคุณสมบัติตามกฎหมาย ศาลจะไม่อนุญาตให้เด็กขึ้นให้การ เด็กจะดำเนินการเอาความผิดกับผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าล่วงละเมิดทางเพศตนไม่ได้ เป็นเหตุให้ศาลปล่อยตัวจำเลยเป็นอิสระสาเหตุที่คำให้การของเด็กเป็นตัววัดว่าเด็กจะได้รับความยุติธรรมหรือไม่ เพราะผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ไม่รับสารภาพว่าตนล่วงละเมิดทางเพศเด็ก ศาลจึงต้องพิสูจน์ว่าเด็กน่าเชื่อถือเพื่อดำเนินความผิดกับจำเลย อย่างไรก็ตามเด็กจะยื่นฟ้องผู้ต้องหาใหม่ได้เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นและมีคุณสมบัติตามกฎหมาย การกระทำนำคนทำผิดมาดำเนินคดีจึงตกอยู่ที่เด็กเพียงผู้เดียว

นอกจากนี้จากประสบการณ์การทำงานที่ทนายความ นินายังเห็นว่ากระบวนการไต่สวนคุณสมบัติตามกฎหมายสะท้อนใจเด็ก อาทิ ศาลให้เด็กนั่งในคอกพยานคนเดียวเมื่อสอบปากคำเพราะเกรงว่าผู้ปกครองอาจบงการเด็ก ศาลยังให้เด็กบอกเล่าอย่างละเอียดว่าตนถูกล่วงละเมิดทางเพศอย่างไรเพื่อนำคนทำผิดมาลงโทษ เป็นต้น การที่ศาลไม่อะลุ่มอล่วยกฎหมายเกณฑ์ให้เด็ก กลับเป็นการสร้างบาดแผลในจิตใจเด็กมากยิ่งขึ้น เด็กหวาดกลัวการพูดต่อหน้าคนแปลกหน้าจำนวนมากในศาล เด็กรู้สึกฟื้นความทรงจำเลวร้าย เหตุการณ์ที่เด็กไม่อยากจดจำ ดังนั้นไม่ว่าผลการตัดสินของศาลจะออกมาเช่นไร จะนำคนทำผิดมาลงโทษได้หรือไม่ เด็กต่างได้รับผลกระทบจากการขึ้นให้การในศาลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากเด็กไม่ได้รับการเยียวยารักษาสภาพจิตใจ เด็กอาจทนทุกข์อยู่กับบาดแผลในจิตใจเรื่อยไป จึงกล่าวได้ว่ากระบวนการไต่สวนของศาลมิได้เป็นธรรมต่อเด็กทุกคน

เมื่อเด็กบางคนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากศาลเนื่องจากศาลยกฟ้อง เพราะศาลตัดสินว่าเด็กขาดคุณสมบัติตามกฎหมาย นินายังเห็นว่าพ่อแม่มักเข้ามาทำหน้าที่ปกป้องลูกด้วยตัวเอง นินายังเล่ากรณีนี้

²¹⁸ ibid., 18.

เธอเพิ่งแพ้คดีเพราะเด็กขาดคุณสมบัติตามกฎหมาย เนื่องจากราเชล (Rachel) วัย 5 ขวบบอกเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับวันที่พ่อล่วงละเมิดทางเพศเธอไม่ได้ อีกทั้งศาลเห็นว่าคำให้การของเธอไม่น่าเชื่อถือเพราะมีแม่ชักนำ เมื่อศาลยกฟ้อง แม่ของราเชลชื่อมิเรียม (Miriam) จึงปรึกษานินาว่าเธอควรทำอย่างไรเพื่อปกป้องลูกจากพ่อ และแสดงความกังวลดังนี้ “กว่าลูกจะโตกว่านี้” มาเรียมกระซิบ “สามีดิฉันคงจะละเมิดทางเพศลูกไปอีกเป็นพันๆ รอบแล้ว” [“By the time she’s older,” Miriam whispers, “he will have done it to her a thousand more times.”]²¹⁹ นินาเข้าใจความรู้สึกของมิเรียมดีเพราะเธอตระหนักดีว่าระบบกฎหมายมีข้อจำกัด ทำให้ราเชลดำเนินความผิดกับพ่อของเธอตามกฎหมายไม่ได้ พ่อของราเชลจึงรอดพ้นคดี นินาเสนอทางออกให้แก่มิเรียมดังนี้ “อย่าไปบอกใครนะว่าฉันพูด” นินาลดเสียงลง “แต่ฉันจะเอาตัวราเชลไป แล้วฉันจะหนี” [“You did not hear this from me,” I say quietly. “But I would take Rachel, and I would run.”]²²⁰ เมื่อกฎหมายทำหน้าที่ปกป้องเด็กจากพ่อล่วงละเมิดทางเพศไม่ได้ นินาจึงเสนอให้แม่ทำหน้าที่ปกป้องลูกด้วยตัวเอง ด้วยการพาลูกหนีออกจากบ้านไปหาที่อื่นอยู่ให้ไกลจากพ่อเพราะเป็นหนทางเดียวที่แม่ป้องกันลูกไม่ให้ถูกพ่อล่วงละเมิดทางเพศเธอได้ บ้านจึงไม่ใช่สถานที่ปลอดภัยสำหรับลูกอีกต่อไป คำพูดของนินาสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่าเธอมีใจเด็ดเดี่ยวและมีสัญชาตญาณความเป็นแม่ในการทำทุกอย่างเพื่อปกป้องลูกน้อย หากเธอตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับมิเรียมซึ่งลูกถูกคนใกล้ชิดล่วงละเมิดทางเพศ ทว่าการพาลูกหนีในที่นี้ คือการลักพาตัว การกระทำนี้จึงถือว่าไม่ถูกต้องตามกฎหมาย นินาจึงไม่อาจแนะนำมิเรียมโดยไม่ให้ผู้ใดรู้ แต่กระนั้นนินาผู้รู้กฎหมายเป็นอย่างดีกลับคิดว่าการพาลูกหนีจากพ่อเป็นหนทางเดียวที่จะป้องกันราเชลไม่ให้ถูกพ่อล่วงละเมิดทางเพศอีก จึงกล่าวได้ว่านินาพร้อมทำผิดกฎหมายเพื่อปกป้องลูก หากลูกไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกฎหมาย

นินาเรียนรู้จากประสบการณ์การเป็นทนายให้เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศว่าเด็กไม่อาจพึ่งพากฎหมายให้ปกป้องตนเองได้เสมอไป เมื่อเป็นเช่นนั้น ผู้ปกครองจึงควรทำหน้าที่ปกป้องบุตรหลานของตนเอง นินายังเรียนรู้จากแม่ของราเชลว่าผู้ที่ล่วงละเมิดทางเพศเด็กมักจะล่วงละเมิดทางเพศเด็กซ้ำๆ เรื่อยไป ดังนั้นเมื่อลูกชายคนเดียวของนินาถูกล่วงละเมิดทางเพศ นินาให้ความสำคัญกับบทบาทของแม่ในการปกป้องดูแลลูกมากกว่าการทำหน้าที่ทนายที่ยึดมั่นในหลักกฎหมาย เส้นแบ่งระหว่างบทบาทของแม่และทนายความเห็นได้ชัดมากขึ้น นินาเผยความรู้สึกของตัวเองให้ผู้อ่านได้รู้ดังนี้

²¹⁹ *ibid.*, 27.

²²⁰ *ibid.*

[...] I tell the parents I'd do anything to get that monster into jail. I tell the parents that in their shoes I'd do whatever it takes, including putting their children on the stand.

But now I'm the parent, and it is my child, and that changes everything.²²¹

[...] ฉันบอกพ่อแม่ของเด็กที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศว่า ฉันจะทำทุกวิถีทางเพื่อนำตัวสารเลวเข้าคุกให้จงได้ ฉันบอกพวกเขาว่า ฉันจะต่อสู้ให้ถึงที่สุด ราวกับฉันอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับพวกเขา รวมทั้งนำลูกพวกเขาขึ้นให้การต่อศาล ฉันก็ยอม ทว่าตอนนี้ฉันอยู่ในฐานะแม่และเหยื่อคือลูกของตัวเอง จุดเปลี่ยนทุกอย่างอยู่ตรงนี้แหละ นี่จึงเปลี่ยนทุกอย่าง

นินาแสดงให้เห็นว่าเธอมุ่งมั่นต่อสู้เพื่อให้เด็กที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศได้รับความเป็นธรรม นั่นคือการนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ นินาต่อสู้เพื่อลูกของผู้อื่นอย่างสุดความสามารถมาโดยตลอด นินายอมแม้กระทั่งให้เด็กขึ้นให้การเพื่อเธอจะได้้นำผู้กระทำผิดมาลงโทษ แม้ว่าเธอเห็นอกเห็นใจเด็กเพียงใดก็ตาม แต่กระนั้นเมื่อถึงคราวที่ลูกของนินาถูกล้วงละเมิดทางเพศ เธอจึงไม่อาจคิดในแบบทนายความที่เธอคุ้นเคยได้ นินาจึงต้องคิดถึงลูกเป็นสำคัญ เธอคิดในมุมมองของแม่ที่เป็นห่วงว่าลูกจะได้รับผลกระทบทางจิตใจเหนือสิ่งอื่นใดจากระบบกระบวนการยุติธรรมของศาล เช่น การตื่นกลัวศาล หรือถูกหลอกหลอนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้ นินาจึงมุ่งมั่นทำทุกวิถีทางเพื่อป้องกันไม่ให้ลูกสะเทือนใจไปมากกว่าเดิม

เมื่อนินารู้ว่าบาทหลวงกลายเป็นผู้ต้องสงสัยที่ล้วงละเมิดทางเพศลูกชาย นินาไม่อาจอดทนรอให้ระบบศาลยุติธรรมจัดการกับเขา เธอไม่อาจปล่อยให้ทนายความทำหน้าที่ให้ความเป็นธรรมแก่ลูกของเธอได้ เพราะเด็กที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศครั้งนี้ เป็นลูกชายสุดที่รักของเธอเอง หาใช่ลูกคนอื่นนอกจากนี้เมื่อนานาธานิลเริ่มกลับมาพูดได้อีกครั้ง เขาเผยเป็นคำพูดว่าบาทหลวงเกลนทำร้ายตน ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่นักสืบพบกางเกงในพร้อมคราบอสุจิในห้องเก็บของไนโบสถ์ ทำให้นินามั่นใจว่าบาทหลวงเกลนเป็นผู้ล้วงละเมิดทางเพศลูกเพราะเป็นบาทหลวงเพียงคนเดียวที่ครอบครองพรอสต์รูจิ้ง นินาแจ้งความกับตำรวจเพื่อจับกุมบาทหลวงเกลน แต่กระนั้นนินาไม่รีรอให้กระบวนการยุติธรรมตัดสินบาทหลวงเกลน นินาจึงใช้วิธีนอกกฎหมายด้วยการยิงบาทหลวงเกลนจนถึงแก่ชีวิตเพื่อป้องกันไม่ให้ลูกสะเทือนใจจากระบบการยุติธรรมและป้องกันไม่ให้บาทหลวงล้วงละเมิดทางเพศลูกอีก การที่นินาเป็นทนายความที่มีประสบการณ์ในการทำคดีความเกี่ยวกับเด็กที่ถูกล้วงละเมิดทางเพศ นินาใช้

²²¹ *ibid.*, 67.

ความรู้ทางกฎหมายนี้สร้างความชอบธรรมให้แก่การกระทำของเธอ กล่าวคือนินารู้ว่าเธอต้องทำอย่างไรเพื่อให้ตัวเองรอดพ้นความผิดข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาด้วยการวางแผนการฆ่าด้วยการทำให้ดูเหมือนไม่ตั้งใจ นินาใช้ข้อได้เปรียบจากการที่เธอเป็นทนายความนำปิ่นเข้าไปในศาลได้โดยไม่ต้องเดินผ่านเครื่องตรวจจับอาวุธ เธอยิงบาทหลวงจนเสียชีวิตในศาล จากนั้นเธอจะแสร้งเสียดสีเพราะมีแต่คนเสียดสีเท่านั้นที่ก่อเหตุฆาตกรรมในศาล นินากล่าวกับสามีดังนี้ “ฉันวางแผนเพื่อให้ดูเหมือนว่าฉันไม่ได้วางแผน” [I planned to make it look unplanned.]²²² อีกทั้งนินายังอธิบายต่อให้สามีฟังดังนี้

“I just have to look crazy to get away with it.”

“What makes you think you *can*?”

“Because I know what it takes to be declared legally insane.”²²³

“ฉันแค่ต้องทำเป็นคนเสียดสีเพื่อจะได้รอดพ้นจากคดีนี้”

“อะไรที่ทำให้คิดว่า เธอจะ *รอด* ได้ล่ะ”

“ฉันรู้ว่าการถูกประกาศว่าเป็นคนเสียดสีจะได้รับความชอบธรรมทางกฎหมาย”

หากนินาพิสูจน์ได้ว่าเธอเสียดสีขณะที่เธอยิงปิ่น เธอจะได้รับโทษน้อยลง นินาจึงแสร้งเสียดสีทันทีหลังจากที่เธอยิงบาทหลวงจนเสียชีวิตด้วยการพูดว่า “ฉันทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำ” [I had to do what I had to do.] ซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง นินาพูดเช่นนี้เป็นวิธีหนึ่งที่เธอแสดงว่าเธอเสียดสี อย่างไรก็ตามการที่นินาโกรธแค้นบาทหลวงจนฆ่าเขาได้ ผู้ประพันธ์อาจต้องการสื่อให้ผู้อ่านเห็นความขัดแย้งในใจนินาระหว่างการเป็นแม่และการเป็นทนายความ ในบทบาทของทนายความเธอยึดมั่นในกฎหมายให้กฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิด ทว่าเมื่อลูกชายของเธอเป็นฝ่ายที่ถูกกล่าวหาละเมิดทางเพศ เธอก็กลับไม่ทำตามกฎหมาย แต่ลงมือฆ่าผู้ที่ถูกกล่าวหาละเมิดทางเพศลูกชายทั้งที่ตำรวจยังมีได้เผยแพร่ผลการตรวจดีเอ็นเอของบาทหลวงเกลนกับคราบอสุจิในกางเกงในของนาธานีล การที่นินาเชื่อมั่นว่าเธอเอาชนะโชคชะตาได้ด้วยการทราบดีวิธีรอดพ้นกฎหมายยิ่งชี้ให้เห็นว่าเป็นเธอเลือกเดินผิดทาง เนื่องจากนินามีได้ตระหนักว่าการกระทำของเธอจะส่งผลกระทบต่อครอบครัวและตัวเธอเอง

ในแง่ผลกระทบต่อจิตใจต่อสามี นินาทำให้เคลบรู้สึกว่าเขาไม่มีค่าเพราะเธอไม่ได้ปรึกษาเขาก่อนเธอลงมือทำ แต่กระนั้นเคลบน้อยใจนินาก่อนหน้านี้ที่คิดว่าเขาเป็นคนล่วงละเมิดทางเพศลูกชายโดยที่ไม่เปิดใจรับฟังคำอธิบายของเขา กล่าวคือตอนนั้น นาธานีลไม่พูดจาหลังจากที่เขาถูกล่วงละเมิด

²²² *ibid.*, 169.

²²³ *ibid.*, 170.

ทางเพศ นินาพาลูกไปพบจิตแพทย์เพื่อหาวิธีสื่อสารกับลูก จิตแพทย์สอนให้นาธานีลเรียนรู้ภาษามืออเมริกัน (American Sign Language) เพื่อให้เขาสื่อสารแทนคำพูด เมื่อถึงตอนที่จิตแพทย์ภาษามือทำท่า “father” นาธานีลมีปฏิกิริยารุนแรง นินาจึงถามลูกว่าใครทำร้ายลูก นาธานีลใช้ภาษามือทำท่า “father” อีกครั้ง ทำให้นินาคิดว่าสามีของเธอเป็นคนล่องละเมิดทางเพศลูกชาย ทว่านาธานีลมิได้หมายถึง “father” ที่แปลว่า “พ่อ” แต่หมายถึงบาทหลวง เนื่องจากชาวคริสต์จะเรียกบาทหลวงว่า “พ่อ” ขณะที่นาธานีลเรียกพ่อของตนว่า “daddy” เป็นเหตุให้นินาเข้าใจผิดที่คิดว่าสามีเธอเป็นคนทำ นินาจึงขอหมายศาลสั่งห้ามสามีเข้าใกล้ลูกตัวเองโดยไม่เปิดใจรับฟังคำอธิบายจากสามี เป็นเหตุให้เคลเบย์ย้ายออกไปอยู่โรงแรมและน้อยใจภรรยาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จึงเป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับภรรยาแย่งจากนั้นเป็นต้นมา

ในแง่ผลกระทบทางจิตใจต่อลูกชาย นาธานีลหยุดพูดจาอีกครั้งหลังจากที่นินาถูกตำรวจจับกุมข้อหาละเมิดเงื่อนไขการประกันตัว กล่าวคือหลังจากที่นินาได้รับการประกันตัว ศาลมีเงื่อนไขห้ามเธอพูดคุยกับเพื่อนทนาย ทว่านินาเผลอพูดคุยกับเพื่อนทนายโดยไม่ตั้งใจในระหว่างที่เธอพาลูกเดินซื้อของ ทำให้ตำรวจซึ่งเฝ้าจับตาดำเนินการของนินาเข้าจับเธอใส่กุญแจมือและนำตัวไปเข้าคุก ส่งผลให้ลูกชายสะเทือนใจ เคลเบย์ขึ้นให้การช่วยเหลือนินา โดยกล่าวถึงสภาพจิตใจของลูกชายหลังจากที่นินาถูกจำคุกดังนี้

“He was hysterical. He was crying so hard he couldn’t breathe, and he wouldn’t talk at all.” Caleb looks into Nina’s eyes, hands her this phrase like a gift. “He kept making the sign for *Mommy*.”²²⁴

“เขาเกิดอาการฮิสทีเรีย เขาร้องไห้อย่างหนักจนหายใจไม่ออกและพูดจาอะไรไม่ได้เลย” เคลเบย์จ้องมองไปในแววตาทั้งคู่ของนินาพร้อมกับพูดวลีหนึ่งที่เป็นตั้งของขวัญให้เธอว่า “เขายังคงส่งสัญญาณมือเป็นคำว่า แม่”

เคลเบย์เผยว่าลูกติดแม่เป็นอย่างมาก การที่ลูกเห็นแม่ถูกตำรวจใช้กำลังจับกุม ทำให้ลูกสะเทือนใจจนไม่อาจพูดจาได้ ขณะเดียวกันเคลเบย์สะเทือนใจเช่นเดียวกันที่เห็นลูกสะเทือนใจอย่างหนัก เขาทำได้เพียงมองตานินาเพื่อแสดงให้เธอรู้ว่าเขาอยู่เคียงข้างเธอและพร้อมช่วยเหลือเธอ แม้ว่าเขาจะน้อยใจนินาก็ตามที่คิดฆ่าบาทหลวงโดยไม่ปรึกษาเขา

²²⁴ ibid., 218.

ในแง่ผลกระทบทางจิตใจต่อตัวนินา การที่เธอไม่ทำตามกฎหมายกลับสร้างบาดแผลในจิตใจ นินาอย่างที่ไม่คาดคิด กล่าวคือหลังจากที่นินาชิงบาทหลวงเกลนจนเสียชีวิต นินาคิดว่าเธอได้ทำหน้าที่แม่ในการปกป้องลูกจากคนทำผิด เพราะเธอได้ลงโทษคนทำผิดแล้ว ทว่านินากลับมิได้รู้สึกว่าการกระทำของเธอนั้นเป็นสิ่งชอบธรรม ยิ่งเวลาผ่านไปเนิ่นนานเพียงใด นินายังรู้สึกผิดและเสียใจกับการกระทำของเธอมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เนื่องจากนินาตระหนักถึงความผิดที่เธอทำถึงสองเรื่อง เรื่องแรกคือนินาพรากชีวิตลูกชายของผู้อื่นซึ่งทำให้เธอทุกข์ใจในฐานะที่ตัวเองเป็นแม่ กล่าวคือการทำนินาแอบเข้าร่วมงานศพบาทหลวงเกลนเพื่อไว้อาลัยเขา ทำให้นินาสะเทือนใจยิ่งขึ้นเมื่อเห็นแม่ของบาทหลวงเกลนร้องไห้ต่อหน้าศพลูกชาย นินาตระหนักว่าความตายของบาทหลวงเกลนมิได้ทำให้เธอเจ็บปวดน้อยลง หากแต่สร้างบาดแผลในจิตใจเธอเพิ่มขึ้น นินาบอกเล่าความรู้สึกดังนี้

My chest fills with lead and my legs melt beneath me. I can tell myself that I have gotten retribution for Nathaniel; I can say that I was morally right – but I cannot take away the truth that another mother has lost her child because of me.²²⁵

อกฉันหนักอึ้ง ขาฉันไร้เรียวแรง ฉันอาจพูดได้ว่าลูกได้รับความยุติธรรมแล้ว ฉันอาจพูดได้ว่าฉันได้ทำถูกต้องตามมโนธรรมของตัวเอง – แต่ฉันปฏิเสธไม่ได้ว่าแม่คนหนึ่งต้องสูญเสียลูกเพราะฉัน

แม้ว่านินาทำให้ลูกมีชีวิตที่ปลอดภัยจากบาทหลวงเกลนได้ แต่นินาสะท้อนว่าเธอมิได้รู้สึกสบายใจที่เธอให้บาทหลวงเกลนชดใช้กรรมที่เขากระทำแก่ลูกชายเธอ เธอกลับทุกข์ใจมากขึ้นจากผลกรรมที่เธอฆ่าบาทหลวงเกลนเสียเอง ยิ่งนินาได้ร่วมงานศพบาทหลวงเกลน เธอยิ่งทุกข์ใจหนักที่พรากชีวิตบาทหลวงเกลนไปจากแม่ของเขาเพราะนินาเป็นแม่เช่นเดียวกัน เธอจึงรับรู้ได้ว่าแม่ของบาทหลวงเกลนรู้สึกเจ็บปวดเพียงใดที่สูญเสียลูกชายอันเป็นที่รัก นินาเจ็บปวดเช่นกันจากการที่คิดว่าบาทหลวงเกลนล่วงละเมิดทางเพศลูกชายเธอ จึงสรุปได้ว่าการตอบโต้โดยการทำร้ายคนที่เขาทำร้ายลูกของเราเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยธรรม และมีได้แก้ปัญหมาให้จบลง หากแต่เป็นเพียงวงจรอุบาทว์ที่รังแต่จะทำลายทั้งฝ่ายกระทำและฝ่ายถูกระทำ ไม่มีใครได้ผลประโยชน์จากการทำร้ายผู้อื่น

เรื่องที่สองคือนินาฆ่าคนบริสุทธิ์ กล่าวคือบาทหลวงเกลนมิได้เป็นผู้ล่วงละเมิดทางเพศนาธานีล หากแต่เป็นบาทหลวงเกวนน์ พี่ชายต่างพ่อของบาทหลวงเกลนที่เดินทางมาเยี่ยมน้องชาย และได้เดินทางกลับรัฐลุยเซียนาไปแล้ว นินาไม่อาจเชื่อว่าตัวเองพลาดพลั้งถึงขั้นคร่าชีวิตผู้บริสุทธิ์

²²⁵ ibid., 182.

ผู้ประพันธ์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นความผิดพลาดของผู้ที่ทำงานทางกฎหมาย แต่กลับไม่ทำตามกฎหมาย นินาจึงพยายามใช้ตรรกะและหาเหตุผลมาอธิบายว่าเหตุใดเธอก็จึงล้มเหลวในการนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ นินาเชื่อว่าเธอตามหาผู้ที่ล่องละเมิดทางเพศลูกชายตามหลักฐานต่างๆ ที่ไขมัดตัวบาทหลวงเกลน อาทิ ดีเอ็นเอคราบอสุจิที่พบในกางเกงในของนารานีลและดีเอ็นเอเลือดของบาทหลวงเกลน คำกล่าวของลูกชายที่ยืนยันว่าบาทหลวงเกลนเป็นผู้ล่องละเมิดทางเพศเขา นินามั่นใจว่าบาทหลวงเกลนเป็นผู้ล่องละเมิดทางเพศลูกเพราะเป็นบาทหลวงเพียงคนเดียวที่ครอบครัวยุโรปศรัทธา แต่กระนั้นนินากลับล้มเหลวในการหาความจริง เธอนึกย้อนกลับไปในวันเกิดเหตุว่าใครอาจเป็นผู้ต้องสงสัยได้อีก นินานึกได้ว่าวันนั้นมีบาทหลวงรูปหนึ่งอุ่มแวมเดินเข้ามาจับไหล่ นารานีลอย่างคุ้นเคยซึ่งสอดคล้องกับบาทหลวงที่ล่องละเมิดทางเพศนารานีลที่ผู้ประพันธ์นำเสนอไว้ก่อนหน้านี้ ทำให้ผู้อ่านมั่นใจได้ว่าเป็นบาทหลวงรูปเดียวกัน

เมื่อนินาตระหนักว่าเธอฆ่าผิดคนเป็นเหตุให้ผู้บริสุทธิ์เสียชีวิต นินาจึงเกรงกลัวต่อบาปและการตกนรก นินาเผยความในใจด้วยน้ำเสียงยอมรับผิดว่า “ฉันฆ่าบาทหลวง โดยที่ไม่มีใครได้ทำพิธีสวดมนต์ครั้งสุดท้ายให้แก่เขา และฉันจะตามเขาไปสู่รกรกเช่นกัน” [I have killed a priest who was not given Last Rites; and I will follow him straight to Hell.]²²⁶ พิธีสวดมนต์ครั้งสุดท้ายเป็นพิธีที่ญาติหรือผู้ป่วยขอให้บาทหลวงมาสวดมนต์ให้แก่ผู้ป่วยที่กำลังตายเพื่อให้ผู้ป่วยรู้สึกสงบและพร้อมเผชิญหน้ากับความตาย ดังนั้นเมื่อนินาคร่าชีวิตบาทหลวงเกลนอย่างฉับพลัน เธอก็จึงเสียใจที่ทำให้ดวงวิญญาณของบาทหลวงอาจไม่สงบสุขก่อนตาย นอกจากนี้การที่นินาเป็นคริสต์ชน เธอก็จึงรู้ว่าการฆ่าคนมีโทษต้องตกนรก ทำให้นินาเป็นคนบาปและสมควรได้รับโทษ ผู้ประพันธ์ยังแสดงให้เห็นว่านินาตัดสินใจผิดพลาด เธอจึงทุกข์ใจกับการกระทำนั้น อีกทั้งเธอยังสำนึกและรู้สึกผิดต่อบาปที่เธอกระทำลงไป

ผู้ประพันธ์เผยให้ผู้อ่านเห็นว่านินาแก้ปัญหาผิดพลาด นินายังสงสัยว่าเธอผิดพลาดได้อย่างไร เมื่อลูกชายเป็นผู้เผยชื่อบาทหลวงเกลนว่าเป็นผู้ล่องละเมิดทางเพศเขาให้แก่กันสืบเอง นินาจึงนึกขึ้นได้ว่าลูกชายมีปัญหาเรื่องการออกเสียง “ล” กับ “ว” สลับกัน ดังนั้นเมื่อเขาพูดชื่อ “บาทหลวงเกวนน์” เสียงจึงเพี้ยนเป็น “บาทหลวงเกลน” นินาผิดพลาดถึงสองครั้งสองครา ครั้งแรกนินามีได้ตรวจประวัติการแพทย์ของบาทหลวงเกลน ครั้งที่สองนินามีได้ตระหนักว่าลูกชายมีปัญหาเรื่องการออกเสียง เป็นเหตุให้เธอยิงผู้บริสุทธิ์จนเสียชีวิต นินาสะท้อนความรู้สึกของตัวเองออกมาดังนี้

²²⁶ ibid., 153.

What have I done? I killed a man who was innocent. A *priest*. A person who came to comfort me when my world cracked apart; who loved children, Nathaniel included. I killed a man who fought cancer and won, who deserved a long life. I committed murder and I can no longer even justify my actions to myself.²²⁷

ฉันทำอะไรลงไป ฉันฆ่าผู้บริสุทธิ์ เขาเป็นบาทหลวง เขาปลอบโยนฉันเมื่อทุกซีใจ เขารักเด็ก รวมทั้งนาธานีล ฉันฆ่าคนที่ต่อสู้กับมะเร็ง และชนะมะเร็งได้ เขาสมควรมีชีวิตอยู่ยาวนานต่อไป ฉันฆ่าคนและฉันเองไม่อาจหาเหตุผลที่ดีมารองรับการกระทำของฉันได้

เมื่อบาทหลวงเกลนมีได้เป็นผู้ล่วงละเมิดทางเพศนาธานีล นินาใช้สิทธิอ้างความชอบธรรมว่าเธอยังเขาเพื่อปกป้องลูกไม่ได้อีกต่อไป นินาแสดงให้ผู้อ่านเห็นว่า เธอยอมรับว่าเธอทำผิดกฎหมายฐานฆ่าผู้อื่นต่างจากก่อนหน้านี้ที่นินาเน้นไปที่การทำให้ลูกได้รับความเป็นธรรมจากการนำคนทำผิดมาลงโทษ นินาจึงถือว่าการตายของบาทหลวงเกลนเหมาะสมดีแล้ว ทว่าเมื่อบาทหลวงไม่ได้ทำความผิด นินาจึงมีน้ำเสียงกล่าวโทษตัวเอง เธอทำลายชีวิตคนดีหนึ่งคนที่มีบุญคุณกับครอบครัวของเธอ โดยที่เธอมีได้ให้โอกาสเขาต่อสู้เพื่อพิสูจน์ตัวเองว่าบริสุทธิ์ นินายอมรับว่าเธอทำผิดพลาด เนื่องจากเธอด่วนสรุปเร็วเกินไปว่าบาทหลวงเกลนเป็นผู้ล่วงละเมิดทางเพศลูกชายจากการคิดของตนเองเท่านั้น ทั้งที่ตอนนั้นตำรวจกำลังทำการพิสูจน์ว่าคราบอสุจิที่พบในกางเกงในนาธานีลเป็นของบาทหลวงเกลนหรือไม่ อย่างไรก็ตามการที่ผู้ประพันธ์ให้นินายิ่งบาทหลวงผิดคนเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นอย่างชัดเจนว่าการแก้ปัญหาด้วยวิธีนอกกฎหมายเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ นินาจึงสะเทือนใจจากการกระทำของตัวเอง อย่างไรก็ตามหากนินายิ่งบาทหลวงถูกคน สามีและลูกจะได้รับผลกระทบทางจิตใจไม่ต่างกัน เพราะนินายังคงถูกดำเนินคดีตามกฎหมายข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา เหตุการณ์นี้จึงเป็นบทเรียนสอนใจนินาให้อยู่ในกรอบของกฎหมายเฉกเช่นตอนที่เธอเป็นทนายความ

การที่นินารู้ว่าเธอฆ่าคนบริสุทธิ์ทำให้เธอมองตัวเองเปลี่ยนไปจากแม่ที่ปกป้องลูกกลายเป็นเพียงฆาตกร นินาระบายความในใจออกมาดังนี้ “[...] ฉันไม่ได้เป็นแม่ที่ทำเพื่อลูก หากแต่ฉันเป็นเพียงผู้หญิงนุ่บ่ามที่คิดว่าตัวเองรู้ดีกว่าทุกคน” [...] I am no longer a mother doing what she had to for her child, but simply a reckless woman who thought she knew better than anyone else.]²²⁸ ผู้อ่านรู้สึกได้ว่านินาเปลี่ยนท่าทีเกี่ยวกับตัวเอง จากเดิมที่เธอมั่นใจว่าเธอทำสิ่งที่

²²⁷ *ibid.*, 235.

²²⁸ *ibid.*, 252-53.

ถูกต้อง กลับกลายเป็นคนไม่มั่นใจตัวเอง ทุกอย่างที่นินาเชื่อมั่นกลับไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคาดคิด เธอเข้าใจผิดพลาดถึงสองครั้งสองครา ได้แก่ ครั้งแรกคือตอนที่เธอเข้าใจผิดคิดว่าสามีล่วงละเมิดทางเพศลูก ผลคือเธอทำร้ายจิตใจสามีและทำให้ลูกไม่ได้อยู่กับพ่อ และครั้งที่สองคือตอนที่เธอคิดว่าบาทหลวงเกลนล่วงละเมิดทางเพศลูก ผลคือบาทหลวงเกลนเสียชีวิต ลูกสะเทือนใจที่ไม่มีแม่ดูแล ส่วนสามีแบกรับภาระเลี้ยงลูกเพียงคนเดียวระหว่างที่เธอติดคุกเพื่อรอศาลอนุญาตให้ประกันตัว นินายังยอมรับว่าเธอมีจุดอ่อนคือ เธอเป็นคนบุ่มบ่าม คิดเร็วทำเร็ว จนก่อให้เกิดความผิดพลาด สิ่งเหล่านี้เป็นบทเรียนสอนใจให้นินาคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบมากขึ้น คำนี้ถึงความรู้สึกของลูกและสามีมากขึ้น ลดความหยิ่งผยองในตัวเองลง ที่สำคัญที่สุดคือบทเรียนนี้ช่วยให้เธอปฏิบัติตามกรอบของกฎหมายอีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นนินาจึงตัดสินใจไม่ทำตามใจตัวเอง เธอมีได้ออกตามล่าบาทหลวงเกลนที่ตั้งใจหวัง เธอปล่อยให้กระบวนการยุติธรรมจัดการกับเขาเอง

ผลจากการฆ่าคน ทำให้นินาได้รับผลกระทบทางจิตใจ อดีตยังตามหลอกหลอนเธอ นินาไม่อาจลืมเลือนความผิดพลาดนี้ได้ การฆ่าผู้บริสุทธิ์กลายเป็นบาดแผลฝังใจนินา ทำให้นินาไม่อาจดำเนินชีวิตตามปกติ นินาเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าเธอรู้สึกผิดและความผิดนั้นรบกวนจิตใจเธอดังนี้

I have killed a man; I have killed a man. This has become a part of me, like the color of my eyes or the birthmark on my right shoulder blade. I have killed a man, and nothing I do can take that away.²²⁹

ฉันฆ่าคน ฉันฆ่าคน สิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของตัวฉัน เหมือนสีตาของฉัน เหมือนรอยปานบนหัวไหล่ฉัน ฉันฆ่าคน ไม่มีทางใดที่ฉันจะกำจัดมันออกจากไปตัวฉันได้

ข้อความที่ยกมาข้างต้นเผยให้ผู้อ่านเห็นปมความขัดแย้งในใจนินา นินายังคงฝังใจที่เธอฆ่าบาทหลวงเกลน การคร่าชีวิตคนเป็นความผิดทางกฎหมายและศีลธรรมไม่ว่าจะฆ่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม คนที่มีจิตใจปกติอย่างนินาย่อมไม่อาจเพิกเฉยและดำเนินชีวิตต่อไปโดยไม่รู้สึกระทสหัสทำนได้ นินาเชื่อว่าตราบาปจากการฆ่าคนจะติดตรึงในใจเธอไม่จางหาย และจะติดตัวเธอไปจนวันตาย ดังเช่น สีตาและรอยปาน การที่นินานำการฆ่าคนมาเป็นส่วนหนึ่งของตัวเธอเพื่อให้ผู้อ่านเห็นว่าตัวตนของเธอเปลี่ยนไปเช่นกัน การเปลี่ยนแปลงนี้อยู่ภายในจิตใจของเธอจึงไม่ปรากฏให้เห็นเด่นชัด การที่ผู้ประพันธ์ให้นินาเล่าในมุมมองของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเข้าถึงความรู้สึกของนินาได้ ผู้อ่านจึงเข้าใจนินา

²²⁹ ibid., 265.

และให้อภัยเธอ เพราะนินาทำผิด สำนึกผิดและเปลี่ยนตัวเองเพื่อไม่ให้ทำผิดซ้ำสอง ผู้อ่านเชื่อว่าหากเกิดอะไรขึ้นกับนาธานีล นินาจะไม่จัดการกับผู้ทำร้ายลูกโดยการฆ่าอีก

อย่างไรก็ตามเมื่อนินาทำผิดกฎหมาย นินาจึงถูกศาลตัดสินว่าทำผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยประมาท และถูกจำคุก 20 ปี แต่กระนั้นผู้ประพันธ์ให้ศาลลดโทษให้นินาถูกภาคทัณฑ์เป็นเวลา 20 ปี เพราะเธอทำคุณงามความดีจากการเป็นทนายความให้ศาลนาน 7 ปี ผู้อ่านเห็นว่านินาได้รับบทลงโทษอย่างเป็นธรรมแล้ว นินาไม่สมควรถูกลงโทษให้จำคุก เพราะนินาแสดงให้เห็นว่าเธอทุกข์ทนกับความผิดที่เธอฆ่าบาทหลวงเกลน อีกทั้งนินายังทำให้ผู้อ่านเชื่อมั่นว่าเธอสำนึกผิดและเธอจะไม่ฆ่าคนอื่นอีก นอกจากนี้นินายังเลิกอาชีพทนายความ เธอเขียนจดหมายลาออกดังนี้ “ดิฉันยินดีคืนใบอนุญาตให้เป็นที่ทนายความ ดิฉันไม่ประสงค์ประกอบวิชาชีพทางกฎหมายอีกต่อไป ด้วยความเคารพ นินา ฟรอสต์” [*I am voluntarily turning in my license; I no longer wish to practice law. Sincerely, Nina Frost.*]²³⁰ การที่นินาเลิกอาชีพทนายความแสดงให้เห็นว่านินาตระหนักถึงบทบาทของเธอที่เปลี่ยนไปจากทนายความสู่การเป็นแม่ ทำให้เธอมุ่งมั่นทำหน้าที่ปกป้องดูแลลูกชาย อาจเพราะนินาไม่ยอมให้ลูกชายเผชิญเหตุการณ์อันเลวร้ายอีก เธอยังสานสายสัมพันธ์กับสามีให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้นินายังสะท้อนว่าเธอยอมรับว่าตัวเองมีจุดบกพร่องและเธอไม่ได้รู้ดีไปกว่าคนอื่น เธอจึงไม่อาจทำงานที่เกี่ยวกับความยุติธรรมได้ นินาเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตัวเองว่า เธอไม่อาจตัดสินว่าใครเป็นคนดี ใครเป็นคนไม่ดี ใครควรถูกลงโทษหรือไม่ควรถูกลงโทษได้ ในเมื่อเธอเองยังตัดสินใจผิดพลาดถึงสองครั้ง นินาจึงเลิกอาชีพทนายความเพื่ออยู่ดูแลลูกและสามี

ส่วนเคลเบแม้มีบทบาทในเรื่องไม่โดดเด่นเท่า นินา แต่เขามีบทบาทในการชี้ให้ภรรยาเห็นความสำคัญของการดูแลจิตใจลูกหลังจากเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญสองเหตุการณ์ ได้แก่ เหตุการณ์ล่องละเมิดทางเพศและเหตุการณ์ที่นินาถูกตำรวจจับกุมตัว แม้ว่าเคลเบแสดงออกว่าเขาต่อต้านการกระทำของภรรยา แต่กระนั้นเคลเบเข้าใจความรู้สึกของภรรยา เนื่องจากเขารู้สึกอยากฆ่าคนที่ล่องละเมิดทางเพศลูกเช่นเดียวกับเธอ เพียงแต่เขากระหน่ำถึงผลกระทบต่อครอบครัวมากกว่าเธอ ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของเคลเบดังนี้

Of course, it is what any parent would want to do to the devil who preys upon a child. But 99.9 percent of those parents don't act on it. Nina thinks she was avenging Nathaniel, but it was at the

²³⁰ *ibid.*, 385.

reckless expense of her own life. [...] If Nina goes to jail, Caleb loses a wife. Nathaniel loses his mother.²³¹

แน่นอน เป็นพ่อแม่คนไหนก็อยากทำกับปีศาจที่หาเด็กเป็นเหยื่อ ทว่าพ่อแม่ของเหยื่อร้อยละ 99.9 หักห้ามใจได้ นินาคิดว่าเธอแค้นให้นาธานิล แต่ก็เป็นการกระทำอันสะเพร่าที่แลกมาด้วยชีวิตของเธอเอง [...] หากนินาติดคุก เคเล็บเสียภรรยา นาธานิลเสียแม่

ผู้เล่าชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าเคเล็บเป็นตัวละครที่มีสติรอบคอบกว่าภรรยา เขาและพ่อแม่ที่มีสติรอบคอบส่วนใหญ่ในสังคมตระหนักถึงผลกระทบที่ส่งผลกระทบต่อครอบครัว พวกเขาจึงไม่ลงมือฆ่าผู้ทำผิดเพราะเมื่อซังน้ำหนกอย่างดีแล้ว การเสียชีวิตของผู้กระทำความผิดไม่คุ้มค่ากับการที่ลูกไม่มีพ่อแม่ สามิและภรรยาสูญเสียคนรักไปตลอดกาล เนื่องจากบทลงโทษจากการฆ่าผู้อื่นทั้งที่เจตนาหรือไม่เจตนาคือการติดคุกเป็นเวลานาน ในกรณีของนินา หากเธอมิได้เป็นทนายความ เธอจะถูกจำคุก 20 ปี ด้วยเหตุนี้เคเล็บจึงปล่อยให้ศาลเป็นผู้เอาความผิดกับบาทหลวงเกลน

อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าเวลาทำให้เคเล็บเปลี่ยนจุดยืนในเรื่องความยุติธรรม กล่าวคือบาทหลวงเกลนนั้นมิได้เสียชีวิตเพราะหัวใจวาย หากแต่เคเล็บเป็นผู้วางยาพิษ หลังจากที่เกิดความสิ้นสุดลง นินาพบตัวเครื่องบินของสามิขาไปและกลับจากบอสตันสู่นิวออร์ลีส์ภายในวันเดียวกัน เคเล็บสารภาพกับภรรยา ดังนี้

“I did what I had to do.” [...]

“You told me his name. You said it wasn’t over yet. All I did,” Caleb says softly, “is finish what you started.”²³²

“พ่อทำสิ่งที่พ่อต้องทำ” [...]

“แม่พูดชื่อเขา แม่บอกว่าเรื่องราวยังไม่ยุติ พ่อเพียงแค่ว่า” เคเล็บกล่าวแผ่วเบา “สานต่อสิ่งที่แม่ทำไว้ตอนแรก”

การที่ผู้ประพันธ์หักมุมด้วยการให้เคเล็บผู้ต่อต้านและคัดค้านการลงโทษผู้ทำผิดกฎหมายด้วยวิธีนอกกฎหมายอาจชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่ามนุษย์ไม่อาจตัดสินจากภายนอก นินาผู้ทำผิดกฎหมายเพราะไม่คิดรอบคอบเรียนรู้ความผิดพลาดของตัวเองและปล่อยให้กฎหมายนำผู้ล่วงละเมิดทางเพศลูกชายมา

²³¹ *ibid.*, 171.

²³² *ibid.*, 387-88.

ลงโทษ ขณะที่เคลเบผู้มีสติรอบคอบกว่าภรรยากลับกลายเป็นผู้ทำผิดกฎหมายเสียเอง อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่น่าสนใจกว่านั้นมีสองเรื่อง เรื่องแรกคือวิธีการที่เคลเบใช้ฆ่าบาทหลวงเกวอนน์สะท้อนบุคลิก อันรอบคอบของเขา กล่าวคือการฆ่าด้วยการวางยาพิษในเครื่องดื่มเป็นวิธีการที่แยบยล ทำให้ตำรวจ ไม่ทราบสาเหตุการเสียชีวิตของบาทหลวงเกวอนน์ที่แท้จริงหากไม่ชันสูตรศพ ขณะที่นินาใช้วิธีฆ่า บาทหลวงเกลนด้วยการยิงปืนซึ่งสะท้อนว่าเธอเป็นคนที่หุนหันพลันแล่น เธอจึงมิได้ไตร่ตรองหรือ พิจารณาวิธีฆ่าคนได้แยบยลเท่าเคลเบ ทั้งนี้ผู้วิจัยไม่คิดว่าผู้ประพันธ์มีเจตนาสนับสนุนให้ผู้อ่านใช้วิธี นอกกฎหมายจัดการกับผู้กระทำความผิด เพียงแต่ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าเคลเบคิดรอบคอบและตระหนักถึง ผลกระทบต่อครอบครัวหากเขาถูกตำรวจจับกุมมากกว่าภรรยา เขาจึงใช้วิธีที่แยบยลกว่าจัดการกับผู้ ที่ล่วงละเมิดทางเพศลูกชาย และฆ่าถูกคนเพราะมีหลักฐานยืนยันว่าบาทหลวงเกวอนน์คือผู้กระทำความ ผิดตัวจริง แม้ว่าผู้ประพันธ์จบนวนิยายตรงที่เคลเบสารภาพผิด ผู้วิจัยเชื่อว่าเคลเบไม่รู้สึกลึกซึ้งที่ฆ่า บาทหลวงเกวอนน์เพราะเขาวางแผนการฆ่าอย่างดีเพื่อไม่ให้ตัวเองถูกจับกุม จึงกล่าวได้ว่าเคลเบ เลือดเย็นว่านินา

ส่วนประเด็นที่น่าสนใจเรื่องที่สองคือเหตุใดนินาจึงปล่อยให้เคลเบรอดพ้นความผิด การที่นินา เป็นทนายความและตระหนักถึงผลของการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เธอมีหน้าที่ทางกฎหมายในการ รายงานตำรวจเรื่องสามีเป็นผู้ฆ่าบาทหลวงเกวอนน์ แต่กระนั้นเธอก็กลับกล่าวกับสามีว่า “ลูกต้องการ พวกเรา” [He needs us.]²³³ หลังจากที่ถูกวิงเข้ามาเรียกพ่อแม่ไปดูปราสาทที่เขาสร้าง การที่นินา กล่าวเช่นนั้นสะท้อนว่าเธอเปลี่ยนบุคลิกเป็นคนที่คิดรอบคอบมากขึ้น นินาตระหนักถึงความผาสุกของ ครอบครัวเป็นอันดับแรก ดังนั้นเธอจึงพิจารณาว่าการรายงานตำรวจเรื่องความผิดของสามีจะส่งผล เสียต่อลูกและตัวเธอเองยิ่งขึ้น ทั้งนี้การที่นินาปล่อยให้สามีลอยนวลจึงคล้ายคลึงกับเอลลีจากนวนิยาย เรื่อง *เพลน ทูท* ที่ตระหนักถึงความผาสุกของครอบครัวฟิชเชอร์ เธอสงสารและเห็นใจซาราห์ที่ทำทุก อย่างเพื่อป้องกันไม่ให้สามีจับได้ว่าลูกตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์และประกาศตัดพ้อตัดลูกกับเธอ เอลลีจึง ไม่แจ้งความจับซาราห์ผู้ฆ่าหลานของตนเอง ทว่าในกรณีของเคลเบ ผู้ประพันธ์มิได้ทำให้นินาสงสาร หรือเห็นใจเขา หากแต่ผู้ประพันธ์ทำให้นินาสงสารและเห็นใจลูก เธอจึงไม่แจ้งความจับสามีเพื่อให้เขา อยู่ดูแลลูก เนื่องจากลูกยังเล็กและไม่สมควรสะเทือนใจจากเหตุการณ์รุนแรงอีก

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการที่นินาเลือกทางเดินที่ผิดด้วยการฆ่าคน ส่งผลให้ชีวิตของเธอพินาศ นินาผิดใจกับสามี ลูกสะเทือนใจที่ไม่มีแม่อยู่ดูแล อีกทั้งเธอจะสร้างบาดแผลในใจตัวเองที่ฆ่าผู้บริสุทธิ์ เป็นเหตุให้นินาเสียความมั่นใจในตัวเอง ขณะเดียวกันเธอเรียนรู้ว่าเธอควรคิดรอบคอบมากขึ้นก่อน ตัดสินใจกระทำการใดๆ ส่วนเคลเบ ผู้ประพันธ์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นเพียงว่าเคลเบเรียนรู้จากความผิดพลาด

²³³ *ibid.*, 388.

ของนิทาน ทำให้เขาคิดวิธีฆ่าผู้ที่ล่องละเมิดทางเพศลูกชายได้อย่างแยบยลเพื่อไม่ให้ถูกตำรวจจับ อย่างไรก็ตามเคลือบแก้แค้นให้ลูกสำเร็จและรักษาครอบครัวไปพร้อมกัน

4.3.2 นานานิล: อดีตกับเหตุการณ์ล่องละเมิดทางเพศ

หัวข้อนี้กล่าวถึงเวลากับการเยียวยาบาดแผลในจิตใจของนานานิล ผู้ประพันธ์ใช้การสลับลำดับเวลาระหว่างเหตุการณ์ในปัจจุบันกับเหตุการณ์ในอดีต เหตุการณ์ในอดีตเผยให้ผู้อ่านเห็นมุมมองความรู้สึกของนานานิลต่อเหตุการณ์ล่องละเมิดทางเพศ ส่วนเหตุการณ์ปัจจุบันเผยให้ผู้อ่านเห็นมุมมองความรู้สึกของนานานิลต่อการกระทำของพ่อแม่ อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าทั้งเหตุการณ์ล่องละเมิดทางเพศและปัญหาแม่ถูกจับกุมตัวต่างสร้างบาดแผลในจิตใจนานานิลเช่นกัน เวลาที่มีส่วนสำคัญในการเยียวยาบาดแผลในจิตใจของนานานิล บาดแผลบางอย่างเยียวยาให้หายได้ในเวลาอันสั้นเช่น อาการปวดไม่ได้ ขณะที่ความรู้สึกสกปรกและอาการเสียวสันหลังยังคงส่งผลกระทบต่อนานานิลต่อไป นอกจากนี้นานานิลยังมีกลไกป้องกันตัวเองจากบาดแผลในจิตใจด้วยการใช้จินตนาการ

นวนิยายเรื่อง *เพอร์เฟค แมตช์* นำเสนอปัญหาการล่องละเมิดทางเพศที่ผู้กระทำผิดเป็นผู้ชาย ส่วนเด็กที่ถูกกระทำเป็นเด็กผู้ชาย ปัญหาที่ผู้ชายล่องละเมิดทางเพศเด็กผู้ชายเป็นปัญหาสังคมที่ปรากฏบ่อยครั้งตามหน้าหนังสือพิมพ์ ผู้ประพันธ์ให้นานานิลเป็นเหยื่อที่ถูกล่องละเมิดทางเพศในเรื่องนี้ และสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่านานานิลสะเทือนใจอย่างมากที่ถูกบาทหลวงเกวอนน์ล่องละเมิดทางเพศ ดังนั้นการศึกษานานานิลได้รับผลกระทบทางจิตใจอย่างไร จึงศึกษาจากกลวิธีการเล่าของผู้ประพันธ์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงให้นานานิล เนื่องจากนานานิลสะเทือนใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาจึงไม่อาจบอกเล่าความรู้สึกตนเองเป็นคำพูดได้ แม้วานานานิลไม่อาจเปล่งเสียงเรียกให้พ่อแม่รับรู้ได้ว่าเขาเจ็บปวด แต่กระนั้นนานานิลแสดงออกผ่านการกระทำว่าเขาถูกล่องละเมิดทางเพศ

ผู้ประพันธ์ใช้เวลาเป็นตัวผูกเรื่องโดยใช้เวลาสองเวลาบรรยายเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับนานานิลได้แก่ เวลาปัจจุบัน (present tense) และเวลาอดีตกาล (past tense) นวนิยายแบ่งออกเป็น 3 ภาค แต่ละภาคมี 3 บท ในภาคแรกผู้ประพันธ์ใช้เวลาปัจจุบันบรรยายมุมมองของนานานิลที่มีต่อสถานการณ์ในครอบครัวและผลกระทบหลังจากที่เขาถูกล่องละเมิดทางเพศเพื่อให้อ่านเห็นวิธีการที่นานานิลใช้ป้องกันตัวเองจากเหตุการณ์ที่สะเทือนใจเขาเหล่านี้ ในภาคที่สองผู้ประพันธ์เน้นการนำเสนอเหตุการณ์ในอดีตเกี่ยวกับเหตุการณ์ตั้งแต่วันแรกที่นานานิลรู้จักบาทหลวงเกวอนน์จนถึงวันที่เขาถูกล่องละเมิดทางเพศด้วยการบรรยายเหตุการณ์เหล่านี้ด้วยเวลาอดีตกาลส่วนหนึ่งเพื่อคลายปมเรื่องใครเป็นผู้ล่องละเมิดทางเพศนานานิลที่แท้จริง และอีกส่วนหนึ่งเพื่ออธิบายสาเหตุที่ทำนานานิลไม่อาจเปล่งเสียงได้ในตอนต้นของเรื่อง สาเหตุที่ทำให้นานานิลรู้สึกสกปรก

หลังจากที่เขาถูกล่วงละเมิดทางเพศ และอธิบายว่าเหตุใดนาธานีลจึงกล่าวโทษและลงโทษตัวเอง ส่วนในภาคสุดท้าย ผู้เล่าใช้เวลาปัจจุบันนำเสนอว่านาธานีลมีสุขภาพจิตดีขึ้นได้เมื่อพ่อแม่ให้ความรักและดูแลเอาใจใส่เขา

นวนิยายเปิดภาคที่หนึ่งซึ่งเป็นเวลาปัจจุบันโดยการนำเสนอว่านาธานีลว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาในจิตใจ เขาทำลายข้าวของของเพื่อนนักเรียนและทำร้ายร่างกายตัวเองด้วยการกระโดดลงจากเครื่องเล่นปีนป่ายลงมาสู่พื้นเพื่อทำให้ตัวเองเจ็บตัว ผู้เล่าบรรยายความคิดของนาธานีลขณะที่เขากระโดดลงมาจากเครื่องเล่นปีนป่ายนี้ว่า “เขาปล่อยให้ตัวเองตกลงที่พื้นอย่างแรง เพราะความเจ็บปวดจากการตกลงที่พื้นยังทำให้เขาเจ็บปวดน้อยกว่าความเจ็บปวดจากเรื่องอื่นใด” [He doesn't try to break his fall, just hits hard, because it hurts less than everything else.]²³⁴ การกระทำของนาธานีลสะท้อนว่าเขาเจ็บปวดมีเรื่องไม่สบายใจข้างในจิตใจทำให้เขาระบายความเครียดด้วยการทำร้ายตัวเอง นาธานีลสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่าเขามีปัญหาบางอย่างในจิตใจ แต่เขาไม่อาจหาวิธีทำให้ความรู้สึกเจ็บปวดบรรเทาลงได้ ดังนั้นนาธานีลจึงทำให้ตัวเองเจ็บปวดกายด้วยการปล่อยให้ตัวเองตกชิงช้าเพื่อช่วยเบี่ยงเบนความเจ็บปวดในใจไปสู่ความเจ็บปวดทางกาย กล่าวคือหากนาธานีลเจ็บปวดกาย เขาอาจจะลืมเลือนว่าตัวเองเจ็บปวดใจก็เป็นได้ เพราะว่านาธานีลมีได้จดจ่ออยู่กับความเจ็บปวดใจดังที่เป็นมาก่อนหน้านี้ หากแต่เขามุ่งความสนใจไปที่ความเจ็บปวดกาย แต่กระนั้นบาดแผลข้างในจิตใจของนาธานีลยังคงบั่นทอนจิตใจเขาอยู่เรื่อยมา

การทำร้ายร่างกายไม่เพียงช่วยให้นาธานีลไม่นึกถึงบาดแผลที่บาทหลวงเกวนนักร้อง แต่ยังช่วยให้เขาระบายความเครียดที่ตัวเองทำให้พ่อแม่ทะเลาะกันอีกด้วย กล่าวคือนาธานีลคิดว่าตัวเองเป็นต้นเหตุที่ทำให้ครอบครัวไม่มีความสุข พ่อแม่ทะเลาะกัน พ่อแม่รังเกียจเขา นาธานีลจึงลงโทษตัวเอง เช่น ปล่อยให้ตัวเองตกจากชิงช้า ผู้เล่าแสดงให้เห็นว่านาธานีลรู้สึกสับสน และไม่เข้าใจสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่ดังนี้

His mother, she's crying again, and his dad is yelling at her. Nathaniel can remember when just waking up in the morning used to make them happy. Now, it seems that no matter what he does, it's wrong.

²³⁴ ibid., 15.

He knows this is true: What happened happened because of him. And now that he's dirty and different, his own parents do now know what to do with him.²³⁵

แม่ร้องให้อีกแล้ว ส่วนพ่อตะคอกแม่ นานานิลยังจำได้ว่าแค่เขานอน พ่อแม่มีความสุข แต่ตอนนี้ไม่ว่าเขาจะทำอะไร ดูผิดไปเสียทุกอย่างในสายตาพ่อแม่ เขารู้แน่ชัดว่า เขาเป็นต้นเหตุของทุกอย่างที่เกิดขึ้นในบ้าน พ่อแม่ไม่รู้ว่าจะจัดการกับเขาอย่างไร เพราะว่าเขาสกปรกและเปลี่ยนไปจากเดิม

นานานิลอายุเพียง 5 ขวบ เขาจึงเข้าใจไปเองว่าเขาเป็นต้นเหตุที่พ่อแม่ทะเลาะกัน เนื่องจากเขาถูกบาทหลวงเกวณน์ล่องละเมิดทางเพศ ดังนั้นหากเขาไม่ได้ถูกบาทหลวงเกวณน์ล่องละเมิดทางเพศ พ่อแม่จะรักกันเหมือนเดิม ทว่าสาเหตุที่พ่อแม่ทะเลาะกันซับซ้อนเกินกว่าที่นานานิลจะเข้าใจได้ เนื่องจากพ่อแม่มีความเห็นไม่ตรงกัน ต่างคนต่างพยายามแก้ปัญหาคนละทิศคนละทาง แม่ต้องการให้ลงโทษคนร้ายด้วยตัวเอง ส่วนพ่อกลับอยากให้เกิดความเป็นไปตามกระบวนการของศาล พ่อแม่จึงทะเลาะกันและห่างเหินกัน โดยที่พวกเขาไม่ได้คำนึงว่าสิ่งที่พวกเขาทำลงไปจะส่งผลกระทบต่อจิตใจนานานิลเช่นไร เป็นเหตุให้พวกเขาไม่ได้มีเวลาอยู่เคียงข้างนานานิล หรือพูดคุยกัยให้ลูกเข้าใจว่าสถานการณ์ในบ้านตึงเครียดเพราะเหตุใด นานานิลจึงคิดไปคนเดียวว่าเขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้ครอบครัวแตกร้าง

การที่นานานิลทำให้ตัวเองเจ็บปวดอาจเพื่อสื่อสารให้พ่อแม่รู้ว่าเขารู้สึกเจ็บปวดข้างในแต่ไม่อาจเผยความเจ็บปวดนั้นๆ ออกมาเป็นคำพูดได้ ผู้เล่าค่อยๆ เผยว่าสาเหตุที่นานานิลพูดไม่ออกเป็นเพราะเขาเจ็บคอราวกับมีเศษหินเล็กๆ ติดอยู่ที่ลำคอ ต่อให้นานานิลจะพยายามเปล่งเสียงพูดเพียงใดเขาเปล่งเสียงออกมาไม่ได้ ด้วยความที่แม่เป็นห่วงลูก เธอจึงพานานานิลไปพบแพทย์เพื่อตรวจร่างกาย ทว่าแพทย์กลับพบร่างกายของนานานิลปกติทุกอย่าง ไม่มีแผลหรือความผิดปกติอันใดที่ลำคอของนานานิล แพทย์จึงสรุปว่านานานิลเป็นโรคโซมาโตฟอร์ม (Somatoform) แพทย์อธิบายว่านานานิลประสบเหตุการณ์สะเทือนใจส่งผลให้เขาคิดว่าตัวเองป่วย

แม้ว่านานานิลไม่อาจเผยเป็นคำพูดได้ว่าเขาเจ็บป่วย แต่นานานิลแสดงออกผ่านการละเล่นกับตุ๊กตาด้วยการใช้ดินสอสีเล่นกับตุ๊กตาในลักษณะร่วมเพศทางทวารหนัก ดังคำบรรยายของผู้เล่าดังนี้ “นานานิลวางตุ๊กตาคำหน้าลงบนตัก และใช้มืออีกข้างจับดินสอสีกดขี้นตรงกลางระหว่างแก้มกับตุ๊กตา” [In his lap, he holds a doll facedown. With his other hand, he is grinding a

²³⁵ ibid., 115.

crayon between the cheeks of its buttocks.]²³⁶ นาธานีลสะท้อนว่าเขาถูกล่วงละเมิดทางเพศด้วยการนำดินสอสีคันไปที่ช่องทวารของตุ๊กตา นาธานีลเปรียบดินสอสีเป็นของแข็งสอดที่ใส่เข้าไปในช่องทวารของเขาทำให้เขาเจ็บปวด การที่นาธานีลอายุเพียง 5 ขวบ เขาไม่รู้ว่าวัตถุของแข็งที่ว่านี้แท้จริงคืออวัยวะเพศชาย อย่างไรก็ตามนาธานีลใช้ดินสอสีกดขยี้ตรงกลางระหว่างแก้มกับตุ๊กตาเพื่อสะท้อนระดับความรุนแรงที่ชายผู้นั้นกระทำต่อนาธานีล วิธีการที่ผู้เล่านำเสนอานาธานีล ทำให้ผู้อ่านเห็นว่านาธานีลมีเพียงกระตบกระเทือนใจจนพูดไม่ออก หากแต่นาธานีลยังกระตบกระเทือนใจจนนำมาระบายความเจ็บปวดใส่ตุ๊กตา การที่นาธานีลเล่นกับตุ๊กตาในลักษณะดังกล่าว ยังสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นอีกว่าเขามีปัญหาหวั่นวิตก และเขายังฝังใจกับการเหตุการณ์ความรุนแรง นาธานีลจึงแสดงบาดแผลข้างในจิตใจออกมาเป็นการกระทำในลักษณะเดียวกันกับที่เขาถูกกระทำ กล่าวคือเด็กวัย 5 ขวบปกติจะไม่เล่นกับตุ๊กตาในท่าร่วมเพศทางทวารหนัก นอกเสียจากว่าเด็กคนนั้นมีประสบการณ์กับพฤติกรรมลักษณะนี้มาก่อน ผู้ประพันธ์ทำให้ผู้อ่านรู้ไปพร้อมกับนินาเป็นครั้งแรกว่านาธานีลถูกล่วงละเมิดทางเพศ แม้ว่าเขามีได้บอกกล่าวเป็นคำพูดก็ตาม ผู้ประพันธ์ยังคงเก็บงำว่าใครเป็นผู้ล่วงละเมิดทางเพศนาธานีลเพื่อทำให้ผู้อ่านติดตามไปจนถึงภาคสองที่ผู้ประพันธ์จะเฉลยปริศนานี้

ผู้ประพันธ์ค่อยๆ เผยผลกระทบที่นาธานีลได้รับจากเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศไป ควบคู่กับการนำเสนอวิธีการที่นาธานีลใช้หลีกเลี่ยงโลกแห่งความจริง ได้แก่ การจินตนาการว่าตัวเองเป็นปลาโลมาและการนอนฝันไม่ตื่น วิธีแรกคือการจินตนาการให้ตัวเองเป็นปลาโลมา ผู้เล่าบรรยายว่า “นาธานีลจินตนาการว่าเขากำลังว่ายน้ำออกจากชายฝั่งรัฐเมน ไปสู่ปลายสุดของโลก มุ่งหน้าไปที่ซึ่งเป็นฤดูร้อน” [Nathaniel imagines swimming off the coast of Maine toward the other end of the world, where it already feels like summer.²³⁷] การจินตนาการว่าตัวเองเป็นปลาโลมาช่วยให้นาธานีลหลุดพ้นจากโลกความจริงในปัจจุบัน นาธานีลอยากหลีกเลี่ยงไปอยู่ที่อื่น เมื่อเขามีสถานะเป็นเด็กที่ไปไหนมาไหนเองไม่ได้ ปลาโลมาจึงเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของอิสรภาพเพราะปลาโลมาว่ายน้ำไปได้ทุกหนแห่งทั่วโลก ยิ่งเขาหนีออกจากรัฐเมนได้ไกลเท่าไรยิ่งดีเท่านั้น กล่าวคือนาธานีลไม่ยอมอาศัยอยู่ในรัฐเมน บ้านเกิดของเขา เพราะเป็นที่เขามีประสบการณ์เลวร้ายจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ อีกทั้งรัฐเมนเป็นรัฐเขตหนาวทางตะวันออกเฉียงเหนือสุดของสหรัฐอเมริกา ความหนาวเย็นมักนำมาเปรียบเทียบกับความเจ็บปวด ความเจ็บป่วย และความตาย เนื่องจากเป็นฤดูที่ต้นไม้ถูกหิมะปกคลุม สัตว์ป่าจำศีล อาหารขาดแคลน เป็นต้น ดังนั้นการที่นาธานีลต้องการหนีออกจากรัฐเมน เพื่อไปสู่สถานที่อบอุ่น หรือครอบครัวที่อบอุ่น สะท้อนสภาพจิตใจของนาธานีลอันย่ำแย่

²³⁶ *ibid.*, 39.

²³⁷ *ibid.*, 45.

และหงอยเหงา เขาไม่มีเพื่อนเล่นและคนดูแลเอาใจใส่ พ่อแม่ต่างวุ่นวายกับคดีความ นอกจากนี้ นารานีลยังทำตัวเป็นปลาโลมาด้วยการดำน้ำในอ่างอาบน้ำ ผู้เล่าบรรยายปฏิกิริยาของนารานีลตอนที่แม่ดึงตัวเขาขึ้นจากน้ำดังนี้ “เขาไอและจามน้ำทะเลออกมา เขาได้ยินเสียงแม่ร้องไห้ และนั่นเป็นเครื่องย้ำเตือนตัวเขาให้รู้ว่าในที่สุดเขาจำเป็นต้องกลับคืนสู่โลกมนุษย์อีกครั้ง” [He coughs, he sneezes sea. He hears her crying, and that reminds him that he has to come back to this world, after all.]²³⁸ นารานีลมีน้ำเสียงตัดพ่อแม่ที่ดึงเขาให้กลับมาใช้ชีวิตแบบเดิม นารานีลสะท้อนว่าเขาไม่ยอมเป็นมนุษย์ปลุกุชเพราะเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาเจ็บปวด นารานีลจินตนาการว่าตัวเองเป็นปลาโลมาเพื่อหลีกเลี่ยงจากการเป็นมนุษย์ปลุกุช เขาจะได้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดใจจากเหตุการณ์ล่องละเมิดทางเพศ อย่างไรก็ตามวิธีการทั้ง 2 วิธีที่กล่าวข้างต้นนี้ช่วยให้ นารานีลป้องกันตัวเองจากความเจ็บปวดใจและทำให้เขาผ่อนคลายความเครียด

นอกจากนารานีลจินตนาการเป็นปลาโลมาแล้ว เขายังใช้วิธีที่สองคือการนอนฝันไม่ตื่นด้วยการจินตนาการว่าชีวิตจริงเป็นความฝันเพื่อหลีกเลี่ยงจากความจริงอันเจ็บปวด ตามที่ผู้เล่าบรรยายดังนี้

He wishes he could close his eyes and fall asleep forever, just stay in that place where dreams feel so real. Suddenly he has a thought: Maybe *this* is the nightmare. Maybe he'll wake up and everything will be the way it is supposed to be.²³⁹

เขาหวังว่าเขาจะหลับตา แล้วหลับไหลไปตลอดกาล ไปอยู่ในที่ที่ความฝันเสมือนความจริง ทันใดนั้นเขาถูกคิดขึ้นได้ว่า *ตอนนี้* เขาอาจกำลังฝันร้ายอยู่ก็เป็นได้ หากเขาตื่น ทุกอย่างจะกลับคืนสู่สภาวะปกติตามที่ควรจะเป็น

การที่นารานีลอยากหลับฝันไม่ยอมตื่นมาเผชิญกับโลกแห่งความจริงเป็นเพราะว่าเมื่อยามนารานีลฝัน เขามีความสุขอยู่ในโลกแห่งความฝัน ในนั้นเขาเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ บางสถานการณ์อาจเป็นแนวแฟนตาซี บางสถานการณ์อาจสมจริง แต่กระนั้นความฝันไม่ใช่ความจริง เรื่องราวที่เกิดขึ้นในนั้นไม่มีผลต่อโลกแห่งความจริงเช่นกัน ความฝันจึงช่วยให้เขาลืมโลกแห่งความจริงซึ่งเขาเจ็บปวดใจจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ดังนั้น นารานีลจึงอยากใช้ชีวิตจริงเป็นเพียงฝันร้าย เมื่อเขาตื่นขึ้นมา เขาจะได้เป็นนารานีลคนเดิมก่อนที่เขาจะถูกล่วงละเมิดทางเพศ ผู้เล่าสะท้อนความรู้สึกของนารานีลว่าในอดีตเขามีชีวิตที่ปกติสุขกว่าตอนนี้ ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อว่านารานีลอยากย้อนเวลากลับไปในอดีต

²³⁸ *ibid.*, 49.

²³⁹ *ibid.*, 94.

เพื่อให้เขามีความสุขอีกครั้ง แต่ในความเป็นจริง นาธานีลไม่อาจทำเช่นนั้นได้ อย่างไรก็ตามจินตนาการทำให้นาธานีลผ่อนคลายจากความทุกข์ใจได้บ้าง แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาอันสั้นก็ตาม

ผู้ประพันธ์ตัดสลับเหตุการณ์ในปัจจุบันกับเหตุการณ์ในอดีตของนาธานีลเกี่ยวกับเหตุการณ์ล่องละเมิดทางเพศเพื่อคลายปมปริศนาว่าบาทหลวงเกลนเป็นผู้ล่องละเมิดทางเพศนาธานีลตามที่ถูกล่ามทาเช่นนั้นหรือไม่ ผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในอดีตของนาธานีลอย่างละเอียดอาจเพื่อให้ผู้อ่านสะท้อนใจและต้องการนำผู้ล่องละเมิดนาธานีลมาลงโทษ ขณะที่ตัวละครอื่นๆ ไม่อาจรู้ได้หากนาธานีลไม่เล่า ผู้ประพันธ์แบ่งการนำเสนอเหตุการณ์ในอดีตของนาธานีลออกเป็น 5 ส่วนเพื่อแสดงให้ผู้อ่านเห็นว่าเหตุการณ์ในอดีตสะท้อนใจนาธานีลเกินกว่าจะนำเสนอตั้งแต่ต้นจนจบในการเล่าเพียงครั้งเดียวได้ เหตุการณ์ในอดีตจึงเป็นเพียงเศษเสี้ยวของเหตุการณ์ทั้งหมด อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ล่องละเมิดทางเพศตามลำดับเวลา ตั้งแต่วันอาทิตย์แรกที่นาธานีลพูดคุยกับบาทหลวงนิรนาม จากนั้นสองสัปดาห์ นาธานีลได้พูดคุยกับเขาอีกครั้งและถูกล่องละเมิดทางเพศผู้บรรยายค่อยๆ เผยให้ผู้อ่านเห็นว่าเหตุใดนาธานีลจึงตกเป็นเหยื่อของบาทหลวงผู้นี้ สุดท้ายจึงเฉลยว่าผู้ล่องละเมิดทางเพศนาธานีลไม่ใช่บาทหลวงเกลน แต่เป็นบาทหลวงรูปอื่นซึ่งผู้ประพันธ์เก็บงำชื่อของบาทหลวงผู้นี้เพื่อให้ผู้อ่านติดตามนักสืบค้นหาความจริงในเวลาปัจจุบัน นอกจากนี้เหตุการณ์ในอดีตยังทำหน้าที่คลายปมสาเหตุที่นาธานีลพูดไม่ได้ในภาคแรก รวมทั้งผู้ประพันธ์ยังสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่านาธานีลยังคงนึกถึงเหตุการณ์ที่เขาถูกล่องละเมิดทางเพศและเหตุการณ์นี้ยังส่งผลต่อเขามาจนถึงปัจจุบัน เช่น ความรู้สึกสกปรกและอาการเสียสั่นหลังราวกับมีคนหายใจรดต้นคอ

ผู้ประพันธ์เริ่มบรรยายเหตุการณ์ในอดีตในส่วนแรกด้วยการเล่นกับความคาดหวังของผู้อ่านว่าบาทหลวงเกลนเป็นผู้ล่องละเมิดทางเพศนาธานีล กล่าวคือทุกวันอาทิตย์หลังจากเสร็จพิธีกรรมทางศาสนา โบสถ์จัดกิจกรรมให้เด็กๆ ระวังที่พ่อแม่สังสรรค์กันตามประสาผู้ใหญ่โดยมีอาสาสมัครและบาทหลวงเกลนเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์ไบเบิล วันหนึ่งนาธานีลแยกตัวจากเพื่อนๆ เพื่อเข้าห้องน้ำ ทว่าเขาเดินผ่านห้องพักของบาทหลวงเกลนซึ่งบานประตูเปิดแง้มอยู่ เขาจึงเข้าไปสำรวจห้องและพบกับบาทหลวงผู้หนึ่งและแมวของเขา ผู้เล่าสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่าบาทหลวงผู้นี้จับจุดได้ว่านาธานีลชอบแมว บาทหลวงใช้วาทศิลป์หวานล่อมให้นาธานีลเล่นกับแมว อีกทั้งยังชื่นชมนาธานีลว่าเป็นเด็กพิเศษกว่าเด็กคนอื่นๆ ขนาดแมวของบาทหลวงยังยอมให้นาธานีลจับลูบเล่น ทำให้นาธานีลผ่อนคลายและรู้สึกดีกับบาทหลวง เมื่อนาธานีลพบบาทหลวงผู้นี้อีกครั้งหนึ่งในสองสัปดาห์ต่อมา บาทหลวงจึงชวนนาธานีล ไปเล่นกับแมวที่ห้องทำงานของเขา บาทหลวงยกนาธานีลขึ้นมานั่งบนตักเพื่อนาธานีลจะได้เล่นกับแมวที่นอนอยู่บนโต๊ะทำงานของเขาได้สะดวก ทันใดนั้นนาธานีลรู้สึกว้าวเสื่อของเขาถูกกักขังนิ้วอุ่นและชื้นของบาทหลวงเกวณด์ันหลังเขา การที่นาธานีลเป็นเด็กเขาจึงไม่ทราบว่ “นิ้วอุ่นและ

ขึ้น” นั้น แท้จริงเป็นอวัยวะเพศของบาทหลวงเกวณน์นั่นเอง อีกหนึ่งประเด็นที่น่าสนใจคือผู้ประพันธ์เผยให้ผู้อ่านเห็นตัวละครบาทหลวงเกวณน์กระทำการอันขัดแย้งกับบทบาทหน้าที่ของเขาเอง กล่าวคือบาทหลวงเป็นผู้สอนศีลธรรม ดังนั้นบาทหลวงควรประพฤติตนอยู่ในศีลในธรรม ทว่าบาทหลวงเกวณน์กลับทำผิดศีลธรรม เขาล่องลวงนาธานีลด้วยการใช้วาจาหวานล่อม ทำให้นาธานีลไม่อาจขัดขืนหรือปฏิเสธเขาได้ ผู้เล่าบรรยายเหตุการณ์ก่อนที่นาธานีลถูกบาทหลวงเกวณน์ล่วงละเมิดทางเพศดังนี้

Nathaniel did not know how to tell him no. [...] “Father?”
Nathaniel whispered.

“I’m just blessing you,” he replied. “A special helper deserves that. I want God to know that every time He sees you.” His fingers stilled. “You do want that, don’t you?”

A blessing was a good thing, [...] it was what his mother and father would want, Nathaniel was sure of it.²⁴⁰

นาธานีลไม่รู้จะปฏิเสธบาทหลวงอย่างไร [...] “คุณพ่อครับ” นาธานีลพูดแผ่วเบา

“พ่อกำลังให้พรลูก” บาทหลวงตอบกลับ “ผู้ช่วยสุภาพพิเศษอย่างเธอสมควรได้พร พ่ออยากให้พระเจ้าทรงรู้ทุกครั้งที่ท่านมองลงมาที่ลูก” นี้ของบาทหลวงหยุดนิ่ง “ลูกอยากได้พร ไซ้ไหม”

การได้พรเป็นเรื่องที่ดี นาธานีลมั่นใจว่าพ่อแม่เขาต้องอยากให้เขาได้พรเป็นแน่

ผู้เล่าบรรยายให้ผู้อ่านเห็นว่าบาทหลวงใช้วาทศิลป์หวานล่อมนาธานีลด้วยการผูกโยงการล่วงละเมิดทางเพศเข้ากับ “การให้พร” เพื่อสร้างความชอบธรรมให้เขาล่วงละเมิดทางเพศนาธานีล แม้ว่านาธานีลรู้สึกไม่ดีกับสิ่งที่บาทหลวงกระทำต่อเขา เขาไม่อาจปฏิเสธหรือขัดขืนได้เพราะ “การรับพร” จากบาทหลวงเป็นสิ่งที่ดี เป็นมงคลแก่ชีวิต นาธานีลตกอยู่ภายใต้วาทศิลป์ของบาทหลวงอันน่าปรารถนา นาธานีลจึงยอมรับการกระทำของบาทหลวงอย่างไม่เต็มใจนัก แม้ว่าผู้ประพันธ์มิได้บรรยายฉากร่วมเพศ แต่ผู้อ่านรู้ได้ว่านาธานีลถูกล่วงละเมิดทางเพศเพราะในภาคที่หนึ่ง นินาพานาธานีลไปตรวจร่างกายและแพทย์พรออยฉีกขาดที่ช่องทวาร อย่างไรก็ตามฉากนี้สะเทือนใจผู้อ่านเป็นอย่างมาก ที่เห็นเด็กบริสุทธิ์ถูกบาทหลวงหลอกเอาเปรียบ ส่งผลให้นาธานีลเกิดบาดแผลในใจ ฉากนี้ยังช่วยให้

²⁴⁰ ibid., 206.

ผู้อ่านเข้าใจหัวอกพ่อแม่ที่โกรธแค้นผู้ที่ทำลายชีวิตลูกถึงขั้นลงมือฆ่าได้ นินาจึงร้อนใจตามหาผู้ที่ล่อง
ละเมียดทางเทศนาธานีลตัวจริงเพื่อนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ

การที่ผู้ประพันธ์ย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์วันเกิดเหตุยังตอกย้ำให้ผู้อ่านเห็นว่าบาทหลวง
เกลนเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่กระนั้นผู้ประพันธ์กลับมิได้เฉลยให้ผู้อ่านรู้ว่าผู้ที่ล่องละเมียดทางเทศนาธานีลตัว
จริงเป็นใครและชื่ออะไรซึ่งเป็นกลวิธีการผูกปมของผู้ประพันธ์เพื่อให้อ่านติดตามนักสืบในการระบุตัว
ผู้กระทำผิด ทว่าผู้อ่านทราบภายหลังว่าบาทหลวงเกวนน์เป็นผู้ล่องละเมียดทางเทศนาธานีล
ผู้ประพันธ์บรรยายเหตุการณ์ในอดีตหลังจากที่นาธานีลถูกล่องละเมียดทางเทศน์

When Nathaniel went back to his class, Father Glen was still reading the Bible story. Nathaniel sat down, tried to listen. [...] When he looked up, the other priest was standing in the hallway, holding Esme and smiling. With his free hand he raised a finger to his lips. *Shh. Don't tell.*

That was the moment Nathaniel lost all his words.²⁴¹

ตอนที่นาธานีลเดินกลับไปยังห้องเรียน บาทหลวงเกลนยังคงอ่านพระคัมภีร์
ไบเบิลอยู่ นาธานีลนั่งลงและพยายามฟัง [...] เมื่อเขาเงยหน้าขึ้น เขาพบว่ามึนกับวช
อีกคนหนึ่งยืนอยู่ในห้อง อุ้มเจ้าเอสเม่พร้อมกับส่งยิ้มมา มืออีกข้างหนึ่งยกขึ้นแตะที่
ริมฝีปากแล้วส่งเสียงว่า *ซูว์ อย่าบอกใคร*

จังหวะนั้นนาธานีลพูดอะไรไม่ออกอีกแล้ว

ผู้เล่าเผยว่าบาทหลวงเกลนมิใช่ผู้ที่ล่องละเมียดทางเทศนาธานีล เนื่องจากนาธานีลกลับมานั่งฟัง
บาทหลวงเกลนเล่าเรื่องจากพระคัมภีร์ไบเบิล อย่างไรก็ตามข้อความที่ยกมานี้อธิบายคล้ายปมสาเหตุที่
นาธานีลพูดไม่ออกในภาคแรกไม่ใช่เพราะเขาไม่ต้องการพูด แต่เป็นเพราะบาทหลวงนิรนามทำท่าห้าม
นาธานีลไม่ให้พูด นาธานีลจึงไม่กล้าพูดหรือขัดคำสั่งผู้ใหญ่ ทำให้นาธานีลไม่อาจบอกเล่าเรื่องราวที่
เกิดขึ้นให้ใครรู้ได้ซึ่งสอดคล้องกับกฎต่างๆ ที่เด็กเรียนรู้จากที่บ้าน ที่โรงเรียน เป็นต้น ผู้ประพันธ์นำกฎ
เหล่านี้มาแทรกระหว่างบทที่สามกับบทที่สี่ซึ่งอยู่ในภาคสองดังนี้ “ห้ามบอกใคร ไม่งั้นเธอตกนรก”
[*Don't tell, or you'll burn in Hell.*]²⁴² การที่นาธานีลเป็นเด็กและถูกสอนให้ปฏิบัติตามกฎต่างๆ
ที่ผู้ใหญ่สอน นาธานีลจึงทำตามที่บาทหลวงผู้นี้บอก เมื่อเป็นเช่นนี้ต่อให้นาธานีลต้องการเผยให้พ่อแม่

²⁴¹ *ibid.*, 238.

²⁴² *ibid.*, 81.

รู้เรื่องตนถูกบาทหลวงล่วงละเมิดทางเพศเพียงใด เขาต้องเก็บงำไว้ ผู้ประพันธ์บรรยายเหตุการณ์ในอดีตสิ้นสุดตรงที่นาธานีลตกใจจนพูดไม่ออก

ผู้เล่าเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าปัจจุบัน นาธานีลยังคงได้รับผลกระทบจากการถูกบาทหลวงเกวนน์ล่วงละเมิดทางเพศ แม้ว่าเขาได้รับการบำบัดเยียวยาจากแพทย์และนักสังคมสงเคราะห์ก็ตาม ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของนาธานีลดังนี้

What Father Gwynne did was wrong – Nathaniel knew it then, from the way his skin shivered; and he knows it now, from talking to Dr. Robichaud and Monica. They have said over and over that it isn't Nathaniel's fault. But that doesn't keep him from turning around sometimes, really fast, sure that he's felt someone's breath on his neck.²⁴³

นาธานีลรู้ตั้งแต่ตอนนั้น ตอนที่เขาตัวสั่น แล้วว่าสิ่งที่บาทหลวงเกวนน์กระทำต่อเขานั้นผิด ตอนนี้เขารู้เช่นกันว่าสิ่งที่บาทหลวงเกวนน์กระทำต่อเขานั้นผิด หลังจากที่ได้พูดคุยกับนายแพทย์โรบิซอดและโมนิกา พวกเขาต่างพร่ำบอกว่านาธานีลไม่ผิด แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้เขาหยุดหันหลังขวับเมื่อรู้สึกว่ามีใครหายใจรดต้นคอ

ผู้ประพันธ์ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าเหตุการณ์ที่นาธานีลถูกบาทหลวงเกวนน์กระทำยังคงหลอกหลอนจิตใจนาธานีล การที่ผู้ประพันธ์เน้นย้ำผลกระทบที่นาธานีลได้รับจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศก็เพื่อให้ผู้อ่านเห็นอกเห็นใจในนาธานีลที่รู้สึกว่ามารสังคมในครอบครัวบาทหลวงสมควรถูกฆ่าเสียชีวิต ผู้ประพันธ์ยังชี้ให้ผู้อ่านเห็นสิ่งสำคัญที่สุดที่นาธานีลต้องการคือพ่อแม่ ดังนั้นผู้ประพันธ์จึงลงโทษนิณาเพียงถูกภาคทัณฑ์เพื่อให้หนีมาได้อยู่ดูแลลูก

กล่าวโดยสรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง *เพอร์เฟค แมตช์* ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าปัญหาการตัดสินใจรวดเร็วโดยไม่พิจารณาให้รอบคอบ เป็นเหตุให้นิณาเลือกวิธีแก้ปัญหาคิดทาง ทำให้เธอและครอบครัวพบกับความพินาศต่างๆ ที่นิณาเป็นทนายความและควรปฏิบัติในกรอบของกฎหมาย ส่วนเคลบนำความผิดพลาดจากภรรยาในการฆ่าคนแล้วถูกจับเพื่อหาวิธีอื่นที่ทำให้เขาลอยนวล แม้ว่าเคลบไม่ถูกจับกุม แต่ผลของการฆ่าคนย่อมส่งผลกระทบต่อจิตใจของเขาเองเป็นแน่ ส่วนนาธานีลเหยื่อผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศต้องการความรักและการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่มากกว่าสิ่งอื่นใด ดังนั้นสำหรับเขา

²⁴³ ibid., 336.

การมีพ่อแม่อยู่พร้อมหน้าพร้อมตาจึงเป็นของสิ่งพิเศษที่สุด ขณะที่การเสียชีวิตของบาทหลวงทั้งสอง กลับมิได้ส่งผลกระทบต่อ อานาธาเนียล หากแต่สร้างบาดแผลในใจของนินาและเคลเบและส่งผลเสียต่อความสัมพันธ์ของทั้งคู่

4.4 เดอะ เทนธ์ เซอร์เคิล: ปัญหาช่องว่างระหว่างพ่อแม่และลูกสาว

น่านวนิยายเรื่อง *เดอะ เทนธ์ เซอร์เคิล* (The Tenth Circle) นำเสนอปัญหาความขัดแย้งในครอบครัวสโตน (Stone) มีพ่อแม่และลูกสาววัย 14 ปี กล่าวคือการทำพวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อตนเองหรือหลอกตัวเอง เป็นเหตุให้พวกเขาโกหกและปิดบังความจริงจากกันและกัน ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกจึงห่างเหิน การที่ผู้เล่าย้อนกลับไปบรรยายเหตุการณ์ในอดีต เผยให้เห็นสิ่งที่พวกเขาทำผิดพลาดและไม่ต้องการเปิดเผย ผู้ประพันธ์ยังใช้การตีตนนูนรูปแบบนวนิยายภาพทำหน้าที่ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของดาเนียลที่มีอาจเผยออกมาได้ในชีวิตจริง ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นสองหัวข้อหลัก หัวข้อแรกกล่าวถึงตัวละครพ่อที่ชื่อดาเนียล (Daniel) กับการปิดบังปัญหาความรุนแรงในวัยเด็กเพื่อทำหน้าที่พ่อและสามีที่ดี ส่วนหัวข้อที่สองกล่าวถึงตัวละครลูกสาววัยรุ่นที่ชื่อทริกซี (Trixie) เธอประสบปัญหา อาทิ แฟนข่มขืน เพื่อนหักหลัง ทำร้ายร่างกายตัวเอง ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อความมั่นใจตัวเองของเธอ เป็นเหตุให้ทริกซีแก้ปัญหาด้วยการหนีออกจากบ้าน หัวข้อที่สามกล่าวถึงตัวละครแม่ที่ชื่อลอร่า (Laura) เธอประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์กับสามี เธอจึงนอกใจเขาและเก็บงำว่าเธอเป็นผู้ฆ่าแฟนของลูกสาว ส่งผลให้ทริกซีตกเป็นผู้ต้องหา

ผู้ประพันธ์จึงยกประเด็นเรื่องการโกหกและปิดบังความจริงจากกันและกันเป็นแก่นของเรื่อง โดยผูกโยงเข้ากับประเด็นเรื่องบาปในศาสนาคริสต์และเรื่องนรกจากบทกวีเรื่อง *เดอะ ดีไวน์ คอมมาดี* (The Divine Comedy) หรือไตรภูมิ Dante ของดันเต อลิเกียรี (Dante Alighieri) ซึ่งประพันธ์ขึ้นในศตวรรษที่ 13 กล่าวคือนรกของดันเตแบ่งออกเป็น 9 วงกลม (circle) ซึ่งผู้วิจัยขอเรียกว่า “ขุม” นรก แต่ละขุมเป็นที่ลงโทษผู้ที่ทำบาปแตกต่างกันไป ในนวนิยายกล่าวถึงนรกแต่ละขุมดังนี้ เริ่มจากนรกขุมที่หนึ่งสำหรับผู้ที่ทำบาปเบาที่สุดคือคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า (Non-believer) ขุมที่สองสำหรับคนคบชู้ชู้ชาย (Adulterer) ขุมที่สามสำหรับคนโลภ (Glutton) ขุมที่สี่สำหรับคนสุรุ่ยสุร่าย (Prodigal) ขุมที่ห้าสำหรับคนเกรี้ยวกราด (Wrathful) ขุมที่หกสำหรับคนนอกรีต (Heretic) ขุมที่เจ็ดสำหรับคนฆ่าตัวตาย (Suicide) ขุมที่แปดสำหรับคนหลอกหลวง (Fraudulent) จนถึงนรกขุมที่เก้าสำหรับผู้ที่ทำบาปร้ายแรงที่สุด นั่นคือคนที่ทรยศต่อผู้มีพระคุณ (Treachery) เพื่อให้เรื่องราวใน *เดอะ ดีไวน์ คอมมาดี* สอดคล้องกับผู้คนในสังคมศตวรรษที่ 21 ผู้ประพันธ์จึงนำเสนอภาพทั้ง 9 ประการผ่านเรื่องราวชีวิตของพ่อแม่และลูกครอบครัวสโตน อีกทั้งยังกำหนดให้ลอร่าเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยผู้เชี่ยวชาญเขียนของดันเต ส่วนดาเนียลเป็นนักวาดการ์ตูน เขานำเรื่อง *เดอะ ดีไวน์ คอมมาดี* ที่ลอร่าชื่นชอบมา

วาดเป็นการตุน ดังนั้นนวนิยายเล่มนี้จึงมีสองส่วน ส่วนแรกคือส่วนที่ผู้เล่าบรรยายเรื่องราวปัญหาของครอบครัวสโตนโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สาม อาทิ “เขา” “เธอ” ควบคู่ไปกับการใช้ชื่อของตัวละคร อาทิ “ลอรา” “ดาเนียล” “ทริกซี” ในการนำเสนอมุมมองและทัศนคติของตัวละครแต่ละตัว ส่วนที่สองคือส่วนที่เป็นการตุนซึ่งดาเนียลเป็นผู้วาด

นวนิยายเรื่องนี้มีทั้งหมด 9 บทคือ 1 บทนำและ 8 บทย่อย การที่ผู้ประพันธ์แบ่งนวนิยายออกเป็น 9 บทจึงมีความหมายเชิงสัญลักษณ์แทนนรกทั้ง 9 ขุมของดินเต ส่วนที่เป็นการตุนมีความหมายเชิงสัญลักษณ์แทนนรกขุมที่ 10 ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้ประพันธ์เพิ่มขึ้นจากของเดิมจึงกลายเป็นที่มาของชื่อนวนิยาย *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* นั่นเอง นอกจากนี้ในแต่ละบท ผู้เล่าบรรยายมุมมองและความคิดของตัวละครครั้งละหนึ่งตัวโดยบรรยายมุมมองของตัวละครแต่ละตัวสลับสับเปลี่ยนกันไปภายในบท ผู้เล่าบรรยายมุมมองของตัวละครไม่เท่ากันตามบทบาทของตัวละครที่โดดเด่นลดหลั่นลงไปดังนี้ ทริกซี 46 ครั้ง ดาเนียล 40 ครั้ง ลอรา 27 ครั้ง ส่วนตัวละครตัวอื่นๆ อาทิ นักสืบ แฟนของลูกสาว ผู้ประพันธ์มิได้ให้ความสำคัญกับมุมมองของตัวละครดังกล่าวมากนัก เนื่องจากผู้ประพันธ์ต้องการเน้นย้ำปัญหาที่พ่อแม่และลูกเก็บซ่อนภายในใจและหนทางสู่การแก้ไขเพื่อให้พ่อแม่และลูกสานความสัมพันธ์กันอีกครั้ง

การที่ผู้ประพันธ์เพิ่มนรกขุมที่ 10 เพิ่มเติมจากนรกทั้ง 9 ขุมของดินเตเพื่อนำเสนอว่าบาปที่ร้ายแรงสำหรับผู้คนสมัยนี้มีใช่การทรยศผู้อื่น หากแต่เป็นการหลอกตัวเอง (self-deceit) ในส่วนของ การวิเคราะห์ ผู้วิจัยตีความค่าว่าการหลอกตัวเองในความหมายของการไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเองหรือการไม่กล้าเผชิญหน้ายอมรับความจริง การหลอกตัวเองจึงเป็นแก่นเรื่องของนวนิยาย ผู้ประพันธ์นำเสนอแก่นเรื่องผ่านตัวละครพ่อแม่และลูกโดยชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าดาเนียล ลอราและทริกซีต่างมีสภาพชีวิตราวกับตกนรกขุมที่ 10 เพราะพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเอง กล่าวคือดาเนียลไม่ยอมรับอดีตความรุนแรงของตัวเอง ลอราไม่ยอมรับว่าเธอไม่พร้อมมีครอบครัว ทริกซีไม่กล้าเผชิญหน้ากับคนในสังคมว่าเธอเป็นเหยื่อผู้ถูกข่มขืน หนทางเดียวที่ทำให้พวกเขาหลุดพ้นจากนรกขุมที่ 10 ได้คือการเผชิญหน้ายอมรับความจริง

นอกจากผู้ประพันธ์นำเสนอประเด็นเรื่องการหลอกตัวเองผ่านตัวละคร ผู้ประพันธ์ยังเขียนข้อความถึงผู้อ่านว่าเธอซ่อนข้อความลับในการตุนที่ดาเนียลเป็นผู้วาด ข้อความลับนี้สอดคล้องกับแก่นเรื่องของนวนิยาย กล่าวคือผู้ประพันธ์ยกคำกล่าวของดีมอสเทนิส (Demosthenes) นักปรัชญาเมธีแห่งกรุงเอเธนส์ในศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสตกาล ทว่าผู้ประพันธ์แยกคำกล่าวออกเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด 86 ตัวและซ่อนไว้ตามหน้าที่เป็นการตุนทั้ง 37 หน้า ดังนั้นผู้อ่านจึงพินิจค้นหาตัวอักษรทั้งหมดอย่างละเอียดเพื่อให้ได้ข้อความครบสมบูรณ์มีใจความดังนี้ “การหลอก

ตัวเองทำได้แสนง่ายดาย เพียงผู้นั้นปรารถนา เขาก็จะเชื่อว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ – ดีมอสเทนีส” [NOTHING IS EASIER THAN SELF-DECEIT. FOR WHAT EACH MAN WISHES, THAT HE ALSO BELIEVES TO BE TRUE – DEMOSTHENES] การที่ผู้ประพันธ์ยกคำกล่าวของดีมอสเทนีสเกี่ยวกับการหลอกตัวเองเป็นเรื่องง่ายเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นปัญหาของการไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเองและเรียนรู้จากชะตากรรมของตัวละครพ่อแม่และลูกที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเอง เป็นเหตุให้ปัญหาไม่ได้รับการแก้ไขและก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมา ดังนั้นเพื่อไม่ให้ผู้อ่านประสบชะตากรรมเดียวกันกับตัวละคร ผู้อ่านควรแก้ปัญหาด้วยการเลิกหลอกตัวเองและยอมรับความเป็นจริง

ผู้ประพันธ์หยิบยกประเด็นเรื่อง *เดอะ ดีไวน์ คอมมาตี* ของดันเตมานำเสนอใหม่ในรูปแบบของนวนิยายเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* ด้วยการนำโครงเรื่องของ *เดอะ ดีไวน์ คอมมาตี* มาดัดแปลงให้เข้ากับบริบทสังคมร่วมสมัยเพื่อให้สอดคล้องกับแก่นเรื่องของนวนิยาย ต้นฉบับเป็นเรื่องของดันแคน (Duncan) ชายหนุ่มผู้ออกเดินทางไปพบเบียทริซ (Beatrice) คนรักที่สวรรค์ ทว่าเส้นทางไปสู่สวรรค์มิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เนื่องจากดันแคนต้องเดินทางผ่านนรกอันเหินห่าง 9 ชุม อย่างไรก็ตามดันแคนมีผู้ช่วยนำทาง นั่นคือวิญญูณเวอร์จิล (Virgil) ผู้เป็นกวีซึ่งเบียทริซส่งลงมาให้ช่วยเหลือดันแคน ทำให้ดันแคนออกจากรกสำเร็จและได้พบกับคนรักในตอนจบ ส่วนนวนิยายเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* ผู้ประพันธ์ยังคงโครงเรื่องการเดินทางผ่านนรกเพื่อไปพบคนรักเอาไว้ แต่เปลี่ยนตัวเองของเรื่องเป็นพ่อที่ออกตามหาลูกสาวซึ่งหนีออกจากบ้านในรัฐเมนไปยังรัฐอลาสกาซึ่งเป็นบ้านเกิดของพ่อ พ่อและแม่จึงออกตามหาลูกจนพบในตอนจบ ผู้ประพันธ์จัดฉากของเรื่องเป็นฤดูหนาวใน ค.ศ. 2005 เพื่อให้สอดคล้องกับนรกอันเหินห่างตามแบบของดันเต นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังดัดแปลงชื่อตัวละครเอกของดันเตที่มีชื่อว่าดันแคนเป็นดาเนียลซึ่งยังคงตัวอักษรตัวแรกคือ “ด” ไว้ ส่วนคนรักของดันแคนที่ชื่อเบียทริซ ผู้ประพันธ์นำมาเป็นชื่อจริงของลูกสาวของดาเนียล ทว่าลูกสาวไม่ชอบชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้จึงนำชื่อส่วนท้ายมาเปลี่ยนเป็นทริกซี (Trixie) เพื่อให้เข้ากับยุคสมัยมากขึ้น

นอกจากนี้ส่วนหนึ่งที่น่าสนใจในนวนิยายเรื่องนี้คือ ผู้ประพันธ์นำเสนอการ์ตูนที่ดาเนียลวาดควบคู่ไปกับการบรรยายเรื่องราวของตัวละคร ส่วนที่เป็นการ์ตูนซึ่งดาเนียลเป็นผู้วาด ดาเนียลได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่อง *เดอะ ดีไวน์ คอมมาตี* ที่ภรรยาซึ่งชอบมาดัดแปลงเป็นการ์ตูนชื่อ *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* ซึ่งเป็นชื่อเดียวกับชื่อนวนิยาย การ์ตูนของดาเนียลมีนรก 10 ชุมตามข้อเสนอแนะของลอร่า เนื่องจากเธอตระหนักว่าการหลอกตัวเองสมควรเป็นบาปที่ร้ายแรงกว่าการทรยศผู้อื่น

ภาพที่ 2 หน้าปก เดอะ เทนธ์ เซอร์เคิล ฉบับการ์ตูน

4.4.1 ดาเนียล: อดีตกับความรุนแรง

หัวข้อนี้กล่าวถึงดาเนียลกับการจัดการปีศาจในใจตัวเอง ปีศาจที่ว่านี้คือปัญหาความรุนแรงในวัยเด็กซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ดาเนียลทุกขใจเสมอมา การที่ผู้เล่าย้อนเวลากลับไปบรรยายเหตุการณ์ในอดีตทำให้ผู้อ่านทราบเหตุปัจจัยเบื้องหลังปัญหาความรุนแรงในวัยเด็ก กล่าวคือช่วงวัยเด็กของดาเนียลในรัฐอลาสกา เขาอารมณ์ร้อนและมักใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา อีกทั้งดาเนียลยังถูกตำรวจกล่าวหาว่าเป็นผู้ฆ่าเพื่อนสนิทของตนเอง เป็นเหตุให้เขาหนีจากรัฐอลาสกาตอนอายุ 18 ปี ดาเนียลจึงเก็บงำอดีตของตัวเองไม่เผยให้ครอบครัวได้รู้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะดาเนียลเชื่อว่าตัวเองได้เปลี่ยนไปแล้วตั้งแต่เขาแต่งงานและมีลูก แต่กระนั้นดาเนียลคนเดิมที่นิยมความรุนแรงมิได้หนีหายไปไหน หากแต่อยู่ในใจเขาเอง ดาเนียลเผยตัวตนที่นิยมความรุนแรงลงในการ์ตูนที่เขาวาด การ์ตูนจึงทำหน้าที่เป็นอุปมาถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของเขาที่มีอาจเผยออกมาได้ในชีวิตจริง เมื่อเขาพบว่าลูกถูกแฟนข่มขืนและภรรยาอกใจ ปีศาจในใจของเขาจึงถูกปลุกขึ้นมา เป็นเหตุให้ดาเนียลพลาดพลังใช้ความรุนแรงกับภรรยาและแฟนของลูกสาว ดาเนียลจึงพยายามควบคุมอารมณ์ของตนเองเพื่อทำหน้าที่พ่อและสามีที่ดี ปัญหาบานปลายขึ้นเมื่อลูกหนีออกจากบ้าน ดาเนียลสังหรณ์ใจว่าลูกอาจหนีไปยังรัฐอลาสกา ทำให้เขาจำใจกลับไปเผชิญหน้ากับอดีตที่เขาหลีกเลี่ยงหนีตลอดมา อย่างไรก็ตามการกลับมาที่รัฐอลาสกาครั้งนี้ช่วยให้ดาเนียลซื่อสัตย์กับตัวเอง เขาทำใจยอมรับอดีตที่ผิดพลาดของตัวเอง

และยอมรับกับภรรยาและลูกว่าตัวเองมีทั้งด้านที่ดีและไม่ดี ดาเนียลจึงสานสายสัมพันธ์กับภรรยา และพาลูกกลับบ้านได้สำเร็จ ทำให้ครอบครัวกลับมาเป็นปึกแผ่นอีกครั้ง

ดาเนียลมีชีวิตรวยเยาว์อันขมขื่นในเมืองเล็กๆ ชื่ออากิอาก (Akiak) แห่งรัฐอลาสกาที่มีเพียงชาวพื้นเมืองอเมริกันอาศัยอยู่ ดาเนียลมีปมในใจในวัยเด็กที่มีครอบครัวไม่สมบูรณ์ ดาเนียลเติบโตมาจากครอบครัวที่มีแม่เลี้ยงดูเพียงลำพัง ส่วนพ่อของเขาทิ้งครอบครัวไปตั้งแต่ก่อนที่ดาเนียลถือกำเนิด แม้ว่าพ่อเขียนจดหมายมาและส่งเงินมาให้ แต่พ่อไม่เคยมาพบดาเนียล ดาเนียลจึงเสียใจและเลิกติดต่อพ่อ นอกจากนี้การที่ดาเนียลเป็นเด็กผิวขาวเพียงคนเดียวในโรงเรียน เขาจึงถูกเพื่อนนักเรียนรังแกเสมอ ดาเนียลต้องสร้างทำตัวเป็นอันธพาลเพื่อให้เด็กคนอื่นหวาดกลัวเขาและเลิกรังแกเขา ดาเนียลใช้อารมณ์และความรุนแรงเพื่อแก้ปัญหาการถูกรังแกมาตั้งแต่เด็ก จนสิ่งเหล่านี้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของตัวเขาเอง ดาเนียลอยู่อย่างไม่มีความสุขเพราะเขาถูกเพื่อนรังแก เขาจึงทำทุกวิถีทางเพื่อนำพาตัวเองออกจากรัฐอลาสกาแต่ไม่ประสบผลสำเร็จ จนกระทั่งวันหนึ่งเพื่อนเพียงคนเดียวของเขาที่ชื่อเคน (Cane) เสียชีวิต ชาวเมืองกล่าวหาว่าเขาเป็นผู้ฆ่าเคน เมื่อดาเนียลรู้สึกว่าเขาไม่ได้รับความเป็นธรรม ดาเนียลจึงหนีออกจากรัฐอลาสกา หลังจากนั้นเป็นต้นมาดาเนียลจึงตั้งปณิธานว่าเขาจะไม่กลับไปบ้านเกิดอีก

ดาเนียลหนีมาลงหลักปักฐานที่รัฐเมน เขาใช้ชีวิตอย่างเสเพล กินเหล้าเมายา จนเขาได้พบกับกับลอร่า จุดเปลี่ยนของชีวิตดาเนียลเริ่มจากตอนที่ลอร่าตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์ เธอบอกเลิกดาเนียลเพราะคิดว่าเขาไม่เหมาะกับการเป็นพ่อของลูก ดาเนียลถูกสะกิดใจเพราะเขามีพ่อไม่เอาไหน เขาจึงไม่ยอมให้ลูกมีประสบการณ์อย่างตัวเขาเอง ดาเนียลจึงขอร้องลอร่าให้โอกาสเขาเป็นพ่อดังนี้ “ถ้าหากลูกเป็นส่วนที่ดีที่สุดในตัวผมละ” [What if that baby's the best part of me?]²⁴⁴ คำกล่าวของดาเนียลสะท้อนว่าเขาไม่ใช่คนดีเด่นอะไร แต่ดาเนียลเชื่อว่าลูกอาจจะทำให้เขาเป็นคนที่ดีกว่าเดิมก็ได้ ดาเนียลจึงเปลี่ยนแปลงตัวเองทันทีจนไม่เหลือเค้าดาเนียลคนเดิม เขาหางานประจำทำ เลิกดื่มเหล้า เลิกสูบบุหรี่เพื่อเป็นพ่อที่ดีของลูกตามเจตจำนงของตน ส่วนหนึ่งของการเป็นพ่อที่ดีคือการปิดบังอดีตที่ไม่ดีของตนเองเพื่อให้ลูกได้แต่สิ่งที่ดีจากเขา ดาเนียลทุ่มเทดูแลภรรยาและลูกสาวเป็นอย่างดีหลังจากนั้น ลูกทำให้ดาเนียลกลับตัวกลับใจเป็นคนที่มีเมตตาให้ครอบครัว

แม้ว่าดาเนียลเปลี่ยนแปลงตัวเองจากหน้ามือเป็นหลังมือได้ แต่ดาเนียลคนเดิมที่อารมณ์ร้อนและใช้ความรุนแรงมิได้หายไปไหน หากแต่ดาเนียลถ่ายทอดตัวตนเดิมของเขาไปสู่การ์ตูนที่เขาเขียนดังที่ผู้เล่ากล่าวไว้ว่า “หากเขาเลือกได้ ดาเนียลจะเลือกवादตัวร้ายทุกครั้งไป” [If he had the

²⁴⁴ Jodi Picoult, *The Tenth Circle* (New York: Atria Books, 2006), 147.

choice, Daniel would draw a villain every time.]²⁴⁵ ดาเนียลให้เหตุผลที่เป็นเช่นนั้นเพราะ “ตัวร้ายช่วยให้เขาปลดปล่อยความคิดสร้างสรรค์ออกจากกรงขัง” [A villain let your creativity out of its cage.]²⁴⁶ กล่าวคือผู้วาดรูปใช้จินตนาการออกแบบรูปลักษณะหน้าตาการ์ตูนตัวร้ายได้อย่างอิสระ ขณะที่การวาดการ์ตูนพระเอกกลับมีกรอบแบบแผนที่ผู้วาดยึดถือปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามความคาดหวังของผู้อ่าน อาทิ หน้าตาดี รูปร่างบึกบึน กรอบแบบแผนเหล่านี้จึงเปรียบเสมือน “กรงขัง” จินตนาการของผู้วาดรูป ดังนั้นการที่ดาเนียลชอบวาดตัวร้าย จึงสะท้อนสภาพจิตใจของเขาว่ามิได้นั่งสงบดังรูปลักษณะภายนอก หากแต่เปี่ยมล้นไปด้วยความรุนแรงข้างใน การวาดตัวร้ายจึงช่วยให้เขาระบายความรุนแรงที่อยู่ข้างในนี้ออกมาอย่างชอบธรรม เนื่องจากตัวร้ายใช้ความรุนแรงต่อสู้ในการ์ตูนได้อย่างเต็มที่ ขณะที่ดาเนียลทำไม่ได้ในชีวิตจริง เนื่องจากดาเนียลต้องสวมบทบาทเป็นพ่อและสามีที่ดี เขาต้องใช้เหตุผลแก้ปัญหามากกว่าอารมณ์ ชีวิตของดาเนียลอาจเปรียบได้กับความคิดสร้างสรรค์ที่ถูกกักขังจองจำเอาไว้ภายใต้กรอบครีวส์สันต์ ทำให้เขาไม่อาจเผยตัวตนด้านมืดออกมาได้ ดาเนียลจึงใช้การวาดการ์ตูนตัวร้ายเพื่อระบายความเครียด โลกการ์ตูนที่ดาเนียลสรรค์สร้างจึงเป็นพื้นที่ที่เขาเป็นตัวของตัวเองได้เต็มที่ เขาถ่ายทอดความรุนแรงลงไปในตัวร้ายได้อย่างไม่ต้องเกรงใจภรรยาและลูกตัวร้ายในการ์ตูนจึงแตกต่างจากดาเนียลอย่างน่าใจหาย

การที่ดาเนียลทำงานเป็นนักเขียนการ์ตูนช่วยให้เขาได้ระบายอารมณ์ต่างๆ ออกมาในการ์ตูนของเขา ดาเนียลทำงานให้แก่บริษัทมาร์เวล (Marvel) ที่มีชื่อเสียงโด่งดังด้านการ์ตูนแนวยอดมนุษย์ อาทิ เอกซ์เมน (X-Men) ทอร์ (Thor) ฮัลค์ (Hulk) วูล์ฟเวอรีน (Wolverine) การที่ผู้ประพันธ์ให้ดาเนียลทำงานกับบริษัทมาร์เวล เนื่องจากตัวเอกในการ์ตูนของบริษัทมาร์เวลมักเป็นผู้ใหญ่มีทั้งด้านดีและไม่ดี ตัวละครเหล่านี้ต่อสู้กับความขัดแย้งในใจตัวเองจากการปฏิเสธด้านที่ใช้ความรุนแรง ดังนั้นดาเนียลจึงสอดแทรกชีวิตตัวเองลงไปในการ์ตูนที่เขาแต่ง อีกทั้งดาเนียลยังเอาโครงเรื่องของ *เดอะ ดีไวน์ คอมมาตี* ที่ลอราเซ็นชอบมาดัดแปลงและแต่งใหม่เป็นการ์ตูนเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* โดยใช้ตัวเองเป็นตัวเอกของเรื่องที่มีชื่อว่าดันแคนแบบเดียวกับตัวละครเอกใน *เดอะ ดีไวน์ คอมมาตี* ดาเนียลกล่าวถึงตัวการ์ตูนชื่อดันแคนไว้ดังนี้

Duncan: a fortysomething father who knew that getting old was hell, who wanted to keep his family safe, whose powers controlled him, instead of the other way around.²⁴⁷

²⁴⁵ ibid., 28.

²⁴⁶ ibid., 29.

²⁴⁷ ibid., 30.

ตันแคน: เป็นพ่ออายุ 40 นิดๆ เขารู้ว่าการเข้าสู่วัยชราที่แสนโหดร้าย เขาต้องการรักษาครอบครัวให้ปลอดภัย แต่กระนั้นพลังของเขากำลังครอบงำเขาอยู่ เขาไม่อาจควบคุมพลังนั้นได้

ดาเนียลสร้างตันแคนให้มีลักษณะเดียวกับตัวเขาเอง คือพ่อและสามีในวัย 40 นิดๆ เขาเป็นหัวหน้าครอบครัวและตั้งปณิธานว่าการรักษาครอบครัวให้ปลอดภัยเป็นหน้าที่ของเขา ทว่าปัญหาเดิมที่เข้ามา รุมเร้าดาเนียลคือการเป็นคนอารมณ์ร้อน ดาเนียลพยายามรักษาครอบครัวและควบคุมอารมณ์ตัวเองไปพร้อมกันเพื่อไม่ให้ตัวเองใช้ความรุนแรงจัดการกับปัญหาที่เข้ามา รุมเร้าครอบครัว ความรุนแรงนี้เองจึงปรากฏเป็น “พลังที่ครอบงำ” หรือด้านชั่วร้ายในตัวการ์ตูนตันแคน ดังนั้นตันแคนจึงต้องหาจุดสมดุลระหว่างการทำหน้าที่พ่อปกป้องดูแลลูกกับการเป็นสัตว์ร้ายซึ่งควบคุมตัวเองไม่ได้และทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า

ภาพที่ 3 ตันแคนกับด้านชั่วร้าย

นอกจากโครงเรื่องของการ์ตูนที่ดาเนียลวาดมีเค้าเดิมจาก *เดอะ ดีไวน์ คอมมาดี* ดาเนียลยังสอดแทรกเรื่องราวปัญหาภายในครอบครัวในชีวิตจริงเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการ์ตูนเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* นั่นคือตัวละครเอกชื่อดันแคนมีลูกสาววัยรุ่นชื่อเทรซี (Tracy) ซึ่งมีชื่อใกล้เคียงกับลูกสาวของดาเนียลที่ชื่อทริกซี (Trixie) วันหนึ่งซาตานจับตัวเธอไป ดันแคนจึงตามซาตานไปนรกเพื่อช่วยลูกสาวกลับคืนสู่โลกมนุษย์ ดันแคนพบวิญญาณเวอร์จิล กวีผู้นำทางดันแคนสู่นรกขุมต่างๆ ระหว่างทางดันแคนต่อสู้กับอุปสรรคมากมาย นอกจากเขาต่อสู้กับวิญญาณคนบาปในนรกแต่ละขุมเพื่อเดินทางไปนรกขุมต่อไปได้ เขายังต้องต่อสู้กับอารมณ์ของตัวเองเพราะทุกครั้งที่ดันแคนอารมณ์ร้อน เขาจะกลายร่างเป็นไวลด์คลอว์ (Wildclaw) หรือ “กรงเล็บดุร้าย” สัตว์ร้ายที่มีกรงเล็บเป็นอาวุธสังหารและทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า หลังจากที่ดันแคนกลายร่างเป็นไวลด์คลอว์ เขาจะจำสิ่งที่เขาทำตอนที่เขาเป็นไวลด์คลอว์ไม่ได้ ทว่าดันแคนเข้าไปนรกขุมที่ลึกเท่าใด เขายังประสบปัญหาความคุมอารมณ์ของตนเองและกลายร่างเป็นไวลด์คลอว์ เนื่องจากวิญญาณคนบาปในนรกขุมหลังๆ มีพลังกำลักรุนแรงมากขึ้นไปเรื่อยๆ ดังนั้นดันแคนจึงต้องหาจุดสมดุลระหว่างการเป็นมนุษย์และการเป็นไวลด์คลอว์ เพื่อให้ลูกสาวไม่ตกใจกลัวเขาเมื่อเขาช่วยเหลือเธอสำเร็จ

ภาพที่ 4 ดันแคนกลายเป็นไวล์ดคลอว์

อีกหนึ่งประเด็นที่น่าสนใจคือ การ์ตูนเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* เผยให้เห็นภาพพ่อที่หวงลูกสาว เนื่องจากการตื่นเปิดเรื่องโดยให้เทรซีกำลังเตรียมตัวไปข้างนอกกับชายหนุ่มชื่ออิวาน เมื่ออิวานมาถึงที่บ้าน ซาดานฆ่าเขาและจับตัวเธอไป ส่วนตอนจบการ์ตูนหลังจากที่ดันแคนช่วยลูกสาวออกจากรักได้ เมื่อทั้งคู่กลับสู่โลกมนุษย์ เทรซียพบว่าอิวานคนเดิมยังคงรอเธอที่หน้าบ้าน ทว่าคราวนี้ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่มีซาดานออกมาฆ่าอิวานอีก จึงกล่าวได้ว่าซาดานในการ์ตูนคือดาเนียลในชีวิตจริง เนื่องจากเขารับไม่ได้ลูกสาววัย 14 ของตนถูกแฟนหนุ่มข่มขืน ดาเนียลจึงต้องการฆ่าเจสันทันทีที่เขาทราบข่าว เมื่อดาเนียลหักห้ามใจไม่ฆ่าเจสันในชีวิตจริง เขาจึงฆ่าเจสันเชิงสัญลักษณ์ด้วยการให้ซาดานฆ่าอิวานในตอนต้นของการ์ตูนเพื่อผ่อนคลายความเครียดข้างในจิตใจ

จุดที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับตัวละครแบบต้นแบบในการ์ตูนที่ดาเนียลวาดคือ ดันแคนมี บุคลิกและลักษณะคล้ายคลึงกับตัวการ์ตูนของมาร์เวลที่ชื่อบรูซ แบนเนอร์ (Bruce Banner) เขาเป็น นักนิวเคลียร์ฟิสิกส์ที่ถูกระเบิดรังสีแกมมาและพบว่าตัวเองจะกลายร่างเป็นอัลค์ยักษ์ใหญ่ตัวเขียวเมื่อ ถูกกระตุ้นให้โกรธ ฮัลค์และบรูซ มีบุคลิกแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือฮัลค์มีนิสัยโหดเหี้ยม ขณะที่ บรูซมีนิสัยอ่อนโยน นอกจากนี้บรูซยังมีบาดแผลความรุนแรงในจิตใจในวัยเด็กเช่นเดียวกับดาเนียล ทว่ามีรายละเอียดที่แตกต่างกัน นั่นคือบรูซมีพ่อผู้ติดเหล้าและเกลียดลูก ส่วนแม่รักใคร่และเอ็นดูเขา ยิ่งแม่ของแสดงความรักต่อลูกมากเพียงใด พ่อยิ่งเกลียดลูกมากเท่านั้น พ่อจึงทำร้ายร่างกายเขา เมื่อ แม่เข้ามาห้ามปราม พ่อจึงฆ่าแม่เสียชีวิต²⁴⁸ เมื่อบรูซกลายร่างเป็นอัลค์ บาดแผลความรุนแรงในวัยเด็ก ที่ถูกกดทับไว้จึงปรากฏออกมาเป็นความรุนแรง จึงสรุปได้ว่าทั้งบรูซและดาเนียลต่างมีด้านดีและไม่ดี ทว่าในชีวิตจริงทั้งคู่ก็บงำด้านที่ไม่ดีของตัวเอง นั่นคือด้านที่ใช้ความรุนแรง ตัวการ์ตูนต้นแบบจึงต่อสู้ กับความรุนแรงด้วยการควบคุมอารมณ์ของเขาเพื่อไม่ให้โกรธ เนื่องจากเมื่อโกรธ ดาเนียลจะใช้ความ รุนแรงจัดการกับปัญหาโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นภัยร้ายที่คุกคามตัวดาเนียล คือตัวเองนั่นเอง หากดาเนียล ควบคุมอารมณ์ของเขาได้ ดาเนียลจะไม่โกรธและทำร้ายร่างกายผู้อื่น

กระนั้นดาเนียลมีอาจควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ทุกครั้งไป โดยเฉพาะเมื่อเขารู้ว่าลูกสาวถูกแฟน เก่าข่มขืนและภรรยาอกใจ สองเรื่องนี้เข้ามาสั่นคลอนบทบาทการเป็นพ่อและสามีที่ดีของเขาเพราะ เขาไม่อาจป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเหล่านี้ได้ ด้วยการที่เขาเป็นหัวหน้าครอบครัว เขาจึงโกรธและโทษ ตัวเองมากที่สุดที่ไม่อาจดูแลครอบครัวให้ปลอดภัยได้ มีครั้งเดียวที่ดาเนียลพลาดพลั้ง นั่นคือตอนที่เขา เห็นแฟนเก่าของลูกสาวกำลังจับต้องตัวเธอทั้งที่ศาลสั่งห้ามไม่ให้เข้าใกล้ เป็นเหตุให้อารมณ์ความ รุนแรงที่ดาเนียลกดทับไว้ภายในจึงประทุออกมา เขาชกต่อยอดีตแฟนของลูกอย่างบ้าคลั่ง เป็นเหตุให้ ลูกสาวตกใจกลัวและหนีกลับบ้าน เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ดาเนียลได้ตระหนักถึงปีศาจที่เขาเก็บซ่อนไว้ ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของดาเนียลดังนี้ “เขาดูพึงพอใจกับรอยแผลตามนิ้วมือและสารอดรีนาลีนที่ทำให้ เขาต่ออายุไปเรื่อยๆ ดาเนียลเริ่มจำได้แล้วว่าตัวเองเคยเป็นใคร” [As he gloried in the scrape of his knuckles and the adrenaline that kept him one step ahead, Daniel began to remember who he used to be.]²⁴⁹ การที่ดาเนียลควบคุมตัวเองไม่ได้และปล่อยให้อารมณ์นำพา ตัวเอง ทำให้เขาตระหนักถึงความรุนแรงภายในตัวเองที่เขากดทับมาโดยตลอด ดาเนียลเริ่มจำได้ว่า ตัวเองเคยเป็นคนที่นิยมความรุนแรง ขณะเดียวกันดาเนียลเพิ่งตระหนักว่าลูกสาวหนีหายไปแล้ว ทำให้ดาเนียลกล่าวโทษตัวเองอีกครั้งที่ไม่อาจหักห้ามใจตัวเองไว้ได้ ลูกจึงได้เห็นด้านไม่ดีของตัวเองที่

²⁴⁸ “Hulk (Bruce Banner),” Marvel, [http://marvel.com/universe/Hulk_\(Bruce_Banner\)](http://marvel.com/universe/Hulk_(Bruce_Banner)).

²⁴⁹ Picoult, *The Tenth Circle*, 203.

โกรธกริ้วควบคุมตัวเองไม่ได้เหมือนสัตว์ป่า เหตุการณ์นี้ทำให้ดาเนียลเกลียดตัวเอง ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของดาเนียลถึงเหตุการณ์ชกต่อยกับแฟนเก่าลูกสาวดังนี้

He loved her, and in return she'd trusted him – and her reward was to see him turn into an animal before her eyes. It wasn't all that different, really, from what she must have experienced during the rape – and that alone was enough to make Daniel hate himself.²⁵⁰

เขารักเธอและเธอไว้วางใจเขา แต่รางวัลที่เธอได้รับคือการเห็นเขาเป็นเหมือนสัตว์ป่าตัวหนึ่ง มันไม่ต่างจากการที่เธอต้องพบกับประสบการณ์การถูกข่มขืนเลยแม้แต่น้อย แต่เรื่องนี้เพียงเรื่องเดียวเพียงพอแล้วที่ทำให้ดาเนียลรู้สึกเกลียดชังตัวเอง

ดาเนียลเกลียดตัวเองเพราะเขามีได้ทำหน้าที่ดูแลลูก เขาควรปกป้องลูกจากความรุนแรง อาทิ การถูกข่มขืน ซึ่งดาเนียลโกรธและเกลียดตัวเองที่ไม่ทำหน้าที่พ่อปกป้องลูกได้ ยิ่งไปกว่านั้นเขากลับใช้ความรุนแรงให้ลูกสาวเห็นอีก ทำให้เขาโกรธและเกลียดตัวเองมากกว่าเดิมที่ทำให้เธอประสบความรุนแรงอีกเป็นครั้งที่สอง เนื่องจากดาเนียลเชื่อมโยงความรุนแรงที่เขากระทำต่อแฟนเก่าลูกสาวต่อหน้าเธอกับความรุนแรงที่แฟนเก่าลูกสาวกระทำต่อเธอว่าเป็นความรุนแรงแบบเดียวกัน ดาเนียลคิดว่าตัวเขาเองเป็นเหตุให้ลูกสาวหนีไปเพราะเธอไม่ไว้วางใจให้เขาปกป้องเธอจากความรุนแรงได้ สะท้อนว่าดาเนียลไม่ได้ทำหน้าที่พ่อที่ดี

เหตุการณ์ในเรื่องกลับแย้งลงเมื่อลูกสาวตกเป็นผู้ต้องสงสัยฆาตกรรมแฟนเก่าและเธอหนีออกจากบ้าน ดาเนียลสังหรณ์ใจว่าลูกอาจหนีไปที่รัฐอลาสกา ดาเนียลและลอราจึงเดินทางไปรัฐอลาสกา เพื่อออกตามหาลูกสาว อย่างไรก็ตามการออกเดินทางกับภรรยากลับช่วยให้ดาเนียลสานสายสัมพันธ์กับภรรยาอีกครั้ง ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของดาเนียลดังนี้ “เขามองไปที่เธอ และด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้ช่องว่างระหว่างพวกเขาในรัฐอลาสกาดูแคบลงมาก” [He looked at her. For some reason, the space between them seemed smaller in Alaska.]²⁵¹ สาเหตุที่ทำให้ดาเนียลใกล้ชิดกับลอรามากขึ้นเพราะเขาใช้เวลาพร้อมกับภรรยามากยิ่งขึ้นกว่าตอนที่อยู่ที่บ้าน แม้ว่าก่อนหน้านี้ทั้งสองต่างอารมณ์ดีแต่เครียดและหลีกเลี่ยงไม่พูดจากัน แต่เพราะทั้งคู่ต่างเป็นห่วงและรักลูกสาว ทำให้พวกเขาต้องเดินทางร่วมกัน พวกเขาอยู่ด้วยกันตลอดการเดินทาง ไม่อาจแยกหนีไปไหนได้ ทำให้ทั้งคู่ได้

²⁵⁰ ibid., 211.

²⁵¹ ibid., 313.

เปิดอกพูดคุยกัน ปรับความเข้าใจกัน ระยะห่างระหว่างดาเนียลและลอร่าจึงแคบลง อีกทั้งดาเนียลรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับรัฐอลาสกาเป็นอย่างดีเพราะเขาอาศัยอยู่ที่นั่นในตอนที่เด็ก

การที่ลูกสาวหนีมาที่รัฐอลาสกา ทำให้ดาเนียลกลับมาเผชิญหน้ากับอดีตที่เขาหลีกเลี่ยงมานาน นั่นคืออดีตความรุนแรงในวัยเด็ก เจกเช่นดินแดนที่ลงไปนรกเพื่อช่วยลูกสาวจากซาตาน นรกในการ์ตูนคือรัฐอลาสกาในฤดูหนาวนั่นเอง ส่วนซาตานในการ์ตูนของดาเนียลคืออดีตที่ดาเนียลหลีกเลี่ยงมานานเอง ดาเนียลกลับไปขอความช่วยเหลือจากคนที่เขาเคยรู้จัก รวมถึงครอบครัวของเคนซึ่งเป็นเพื่อนที่ตายไปแล้วเพราะดาเนียลถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร เขาพาลอร่าไปพักที่นั่นส่วนหนึ่งเป็นเพราะสภาพอากาศในฤดูหนาวของรัฐอลาสกาขณะนี้ทำให้เขาไม่อาจพาลอร่าไปด้วยได้ อีกส่วนหนึ่งเนื่องจากเขาต้องการแสดงให้ลูกเห็นว่าเธอเชื่อใจเขาได้อีกครั้ง เพราะเขาได้ฝ่าฟันอากาศอันเหน็บหนาวเพื่อออกตามหาเธอ ดาเนียลตามหาลูกสาวจนพบ ลูกสาววิ่งเข้าโอบกอดพ่อ ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของดาเนียลตอนที่พบลูกดังนี้ “พระเจ้า จะมีอะไรที่ทำให้คุณรู้สึกมั่นคงและถูกต้องไปมากกว่าการได้รู้ว่าลูกอยู่ในที่ที่เธอควรจะอยู่” [God, was there anything more solid, more *right*, than knowing your child was where she ought to be?]²⁵² ดาเนียลตั้งใจที่รู้ว่า “ลูกอยู่ในที่ที่เธอควรจะอยู่” อาจหมายถึงลูกตอนนี้ได้กลับมาอยู่ในอ้อมกอดของพ่อ เธอมีเขาเป็นผู้ปกป้องดูแลให้ความปลอดภัยแก่เธอ ดาเนียลรู้สึกว่าเขาทำหน้าที่พ่อได้อย่างดีที่ออกตามหาลูกสาวจนพบและนำพาเธอกลับไปพบแม่ที่รออยู่ที่บ้านเพื่อนของเขาเพื่อทั้งสามจะได้เดินทางกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย และกลับเป็นครอบครัวที่เป็นปึกแผ่นอีกครั้ง ตอนจบนี้สอดคล้องกับตอนจบของการ์ตูนซึ่งดินแดนช่วยลูกสาวออกมาได้สำเร็จ กล่าวได้ว่าดาเนียลได้สวมบทบาทเป็นพระเอกที่ช่วยเหลือลูกสาวแบบเดียวกับการ์ตูนดินแดนที่ช่วยเหลือเทรซียออกจากนรกได้สำเร็จ

ในตอนจบของเรื่องนี้มีประเด็นที่น่าสนใจสองหัวข้อ หัวข้อแรกเกี่ยวกับเรื่องการใช้สรรพนามในการบอกเล่าความรู้สึกของดาเนียล ส่วนหัวข้อที่สองเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการ์ตูนที่ดาเนียลวาดกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตของเขา และดาเนียลใช้ตัวละครการ์ตูนสะท้อนความรู้สึกของเขาออกมาอย่างไร อีกทั้งเรื่องราวในการ์ตูนจบลงที่พ่อพาลูกออกจากนรกขุมที่ 10 ได้ด้วยการยอมรับด้านที่ไม่ดีของตัวเอง ที่ใช้ความรุนแรงต่อสู้กับปัญหา

ในหัวข้อที่หนึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ประพันธ์เปลี่ยนการใช้สรรพนามในการบรรยายความรู้สึกของดาเนียลจากสรรพนามบุรุษที่สาม “เขา” เป็นสรรพนามบุรุษที่สอง “คุณ” ถึงสองครั้งในลักษณะพูดคุยกับตัวเองและพูดคุยคนทั่วไปพร้อมกัน ครั้งแรกในบทเกริ่นนำและครั้งที่สองในตอนจบของเรื่อง

²⁵² *ibid.*, 357.

ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ในส่วนของบทเกริ่นนำ ผู้ประพันธ์ตัดเหตุการณ์วันที่ “23 ตุลาคม 2005” [December 23, 2005] ซึ่งเป็นวันที่ดาเนียลรู้ว่าลูกหายตัวไปมาไว้ในบทเกริ่นนำ โดยใช้สรรพนามบุรุษที่สอง “คุณ” บรรยายความรู้สึกของดาเนียลในลักษณะพูดคุยกับผู้อ่านดังนี้ “คุณจะรู้สึกดังนี้เมื่อคุณรู้ว่าลูกของคุณหายตัวไป” [This is how it feels when you realize your child is missing: [...]]²⁵³ จากนั้นผู้เล่าอธิบายอาการทางกายต่างๆ ก่อนจบที่ “[...] คุณรู้ว่าพลาดพลังและไม่มีทางแก้ไขได้” [...] And then, finally, your throat seals shut, as you swallow the fact that you’ve made a mistake you will never be able to fix.]²⁵⁴ การที่ผู้ประพันธ์ใช้สรรพนามบุรุษที่สอง “คุณ” เพื่อดึงให้ผู้อ่านเข้ามาเป็นตัวละครเอกของเรื่อง นั่นคือ ดาเนียล ที่เพิ่งรู้ว่าลูกของตนเองหายตัวไป ดาเนียลจึงเป็นตัวละครตัวแรกที่ผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านเห็นอกเห็นใจ รู้สึกร่วมไปกับดาเนียล และเอาใจช่วยให้เขาตามหาลูกจนพบ นอกจากนี้การที่ผู้ประพันธ์จบเรื่องตรงที่ดาเนียลพบลูก เพราะคลายปมปัญหาเรื่องการตามหาลูกและปมปฏิเสศอดีตของตัวเองสมบูรณ์แล้ว ผู้ประพันธ์จึงไม่บรรยายว่าเกิดอะไรขึ้นกับแม่หลังจากที่เผยว่าเธอเป็นผู้ฆ่าแฟนเก่าลูกสาวและมอบตัวให้ตำรวจ

ส่วนหัวข้อที่สองนี้ ดาเนียลใช้การตุนทำหน้าที่เป็นถ่ายถอดอารมณ์ความรู้สึกของดาเนียลที่มีต่อตัวเองและครอบครัว ทำให้เหตุการณ์ในการตุนสัมพันธ์กับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตของเขา อาทิ ในนรกขุมที่ 2 ซึ่งเป็นที่ลงโทษผู้ประพฤติผิดในกามโดยให้ผู้ทำผิดและผู้มีร่างกายท่อนล่างร่วมกันดันแคนถูกปีศาจตนหนึ่งทำร้าย ทว่าปีศาจตนนั้น คืออดีตภรรยาและซู้ของเธอ อดีตภรรยาจึงช่วยดันแคนให้รอดพ้นจากซู้ของเธอด้วยการฉีกแขนซู้ให้ขาด ดันแคนจึงเดินทางต่อไปนรกขุมที่ 3 ได้อย่างไรก็ตามแม้ว่าในการตุนไม่ได้เผยชื่ออดีตภรรยาของดันแคน แต่ผู้อ่านรู้ได้ว่าดาเนียลอ้างอิงเหตุการณ์ในชีวิตของเขาเพราะเป็นช่วงเวลาเดียวกันที่เขาเพิ่งจับได้ว่าภรรยาอกใจ การที่ดาเนียลใส่ภรรยาของดันแคนเข้าไปในการตุนเพื่อต้องการสะท้อนว่าภรรยาของตนสมควรถูกลงโทษเพราะนอกใจตน

²⁵³ ibid., 1.

²⁵⁴ ibid.

ภาพที่ 5 ดันแคนได้รับการช่วยเหลือจากปีศาจซึ่งเป็นอดีตภรรยา

ส่วนเหตุการณ์ในนรกขุมอื่นๆ เน้นไปที่ตัวการ์ตูนดันแคนพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้กลายเป็นไวลด์คลอว์ ขณะเดียวกันเขาปฏิเสธไม่ยอมรับว่าไวลด์คลอว์คือด้านไม่ดีของตัวเอง ดังนั้นเมื่อดันแคนเดินทางมาถึงนรกขุมที่ 10 ซึ่งเป็นที่ลงโทษคนที่หลอกตัวเอง ซาตานตั้งข้อแม้ว่าจะปล่อยตัวลูกสาว หากดันแคนเลือกตัวตนที่แท้จริงของเขาในกระจกเงาได้ถูกต้อง ดันแคนพินิจพิเคราะห์อย่างหนักว่าเขาคือใครในกระจกเงา หากเขาเลือกผิด เขาและลูกจะติดอยู่ในนรกขุมที่ 10 แห่งนี้ เช่นเดียวกับเหล่าวิญญาณที่หลอกตัวเองทั้งหลาย ดันแคนต้องเลือกหนึ่งคนจาก 3 คนที่ปรากฏในกระจกเงา ได้แก่ “คนที่ฉันคิดว่าฉันเป็น คนที่ฉันกลัวว่าจะเป็น กับคนที่ฉันเคยเป็น” [This is who I seem to be now. This is who I fear I’m becoming. This is who I was supposed to have been.]²⁵⁵ ภาพในการ์ตูนแสดงให้เห็นว่าคนแรกในกระจกเงาคือตัวเขาที่มีร่างเป็นมนุษย์ คนที่สองคือ

²⁵⁵ ibid., 355.

ตัวเขาแต่อยู่ในร่างของไวล์ดคลอว์ ส่วนตัวที่สามคือตัวเขาตอนที่เขาเป็นเทวดาอยู่บนสวรรค์²⁵⁶ ดันแคนเลือกตัวเองที่อยู่ในร่างของไวล์ดคลอว์ ซึ่งสะท้อนว่าดันแคนซื่อสัตย์ต่อตัวเองเพราะเขายอมรับตัวเองในแบบที่เป็นอยู่ นั่นคือมีทั้งด้ายดีและไม่ดี ดันแคนจึงช่วยลูกและนำพาลูกกลับคืนสู่โลกมนุษย์ได้ สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่ดาเนียลกำลังประสบก็คือนอกจากดาเนียลกลับมาที่รัฐอิลลาสกาเพื่อนำลูกสาวกลับบ้าน เขายังกลับมาเผชิญหน้ากับอดีตที่เขาหลีกเลี่ยงมา นั่นคืออดีตที่เขาถูกกล่าวหาว่าฆ่าเคน เพื่อนของเขา การที่ดาเนียลกลับไปที่บ้านเคนแสดงว่าดาเนียลยอมรับข้อผิดพลาดของตัวเองที่หนีปัญหาทั้งที่ความจริงเขาไม่ได้ฆ่าเคน ครอบครัวของเคนมิได้กล่าวโทษเขาแต่อย่างใด กลับต้อนรับเขาและลอร่าเป็นอย่างดี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

²⁵⁶ ดาเนียลอิงเรื่องของดันเต ที่ลูซิเฟอร์ทรยศต่อพระเจ้า จึงถูกขับไล่ออกจากสวรรค์และถูกลงโทษในนรก ด้วยการแข่งแข่งครั้งตัวในทะเลสาบแช่แข็ง ส่วนในการ์ตูนเดเนียลให้ ลูซิเฟอร์เป็นชาตานผู้คุมนรกขุมที่ 10 ดันแคนเพิ่งรู้ว่าเขารู้จักชาตานสมัยที่ทั้งคู่อยู่บนสวรรค์ ร่างในอดีตของดันแคนจึงเป็นเทวดา

ภาพที่ 6 ดันแคนช่วยเหลื่อลูกสาวสำเร็จ

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการเล่าย้อนกลับไปต้นเรื่องเผยให้เห็นความผิดพลาดในอดีตของดาเนียล และชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าดาเนียลต้องต่อสู้กับตัวเองด้วยการยอมรับอดีตของตนเองและไม่ใช้ความรุนแรง ดาเนียลยังต่อสู้กับปัจจัยภายนอกที่เข้ามารุมเร้าครอบครัวเช่น ลูกถูกข่มขืน ภรรยาอกใน อย่างไรก็ตาม ดาเนียลสามารถฝ่าฟันปัญหาเหล่านี้ได้และรักษาครอบครัวให้กลับมาเป็นปึกแผ่นได้ตามที่เขาต้องการ

4.4.2 ทริกซี: อดีตกับความไม่มั่นใจตัวเอง

หัวข้อนี้กล่าวถึงวัยรุ่นกับความไม่มั่นใจตัวเอง โดยวิเคราะห์ตัวละครที่ชื่อทริกซีวัย 14 ปี ลูกสาวคนเดียวของดาเนียลและลอรา ผู้เล่าเน้นให้ผู้อ่านเห็นกระบวนการเติบโตของทริกซีช่วงวัยรุ่นจากที่เธอไม่มั่นใจตัวเองจนเธอมั่นใจตัวเองมากขึ้น ปัญหาเริ่มจากแม่ที่ทะเลาะลูกและพ่อที่ไม่กล้าก้าวท้าวเรื่องส่วนตัวของลูก ก่อปรกับพื้นฐานของทริกซีซึ่งแต่เดิมเป็นคนไม่มั่นใจตัวเอง เธอจึงไม่เชื่อสัจย์ต่อตนเองพอที่จะกล้าเปิดอกพูดคุยปัญหาเกี่ยวกับพ่อแม่ จึงต้องทำตามเพื่อนและแฟนอยู่เสมอ เมื่อทริกซีถูกแฟนข่มขืนและเพื่อนหักหลังเธอ ทริกซีซึ่งไม่สามารถปรึกษากับพ่อแม่ได้จึงเลือกทำร้ายร่างกายเพื่อระบายความเครียดและลงโทษตัวเอง เมื่อแฟนของทริกซีตายและเธอถูกกล่าวหาว่าฆ่าแฟน ทริกซีจึงหนีออกจากบ้าน จากจุดนี้เองที่เธอได้รู้จักพี่พาดตัวเองที่ทำให้เธอมั่นใจตัวเองเป็นครั้งแรก เธอเชื่อสัจย์ต่อตนเองมากขึ้นจนเธอรักษาบาดแผลในอดีตที่เกิดจากความไม่มั่นใจตัวเองได้ เมื่อพ่อตามหาเธอจนพบ ทริกซีจึงกล้ายอมรับสิ่งที่เธอทำผิดพลาดและเผยความจริงให้พ่อฟังและพร้อมกลับบ้านเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้

เวลาในเรื่องมีส่วนสำคัญในการชี้ให้ผู้อ่านเห็นกระบวนการเติบโตของทริกซีช่วงวัยรุ่นจากที่เธอไม่มั่นใจตัวเองจนเธอมั่นใจตัวเองมากขึ้นซึ่งกินเวลาทั้งหมด 4 เดือน คือจากต้นเดือนกันยายนไปถึงปลายเดือนธันวาคม ในต้นเดือนกันยายน ผู้เล่านำเสนอปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างทริกซีกับพ่อแม่ว่าห่างเหินกันเนื่องจากแม่ใช้เวลาทำงานนอกบ้านมากกว่าอยู่ในบ้าน ทำให้ทริกซีกับแม่ไม่ค่อยพูดคุยกัน ส่วนพ่อทำงานที่บ้าน แต่การที่พ่อไม่กล้าก้าวท้าวเรื่องส่วนตัวของลูกทำให้เขาและเธอคุยกันเพียงผิวเผิน ทริกซีจึงไม่กล้าเผยปัญหาส่วนตัวให้พ่อหรือแม่ฟังและทำให้เกิดช่องว่างระหว่างเธอกับพ่อแม่ ส่งผลให้ทริกซีเป็นคนไม่มั่นใจตัวเอง อีกทั้งการที่ทริกซีมีเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวตั้งแต่อนุบาลยังสะท้อนว่าเธอเป็นคนไม่มั่นใจตัวเอง เธอจึงไม่กล้าทำความรู้จักพูดคุยกับคนอื่น ดังนั้นเมื่อเธอมีรุ่นพี่ชื่อเจสัน (Jason) มาจีบ ทริกซีจึงติดเขา เจสันขับรถมารับมาส่งเธอไปโรงเรียน ทริกซียังลงเรียนวิชาเลือกตัวเดียวกับเจสันเพื่อให้ได้อยู่กับเขา แม้ว่าเธอจะไม่สนใจตัววิชาก็ตาม กล่าวได้ว่าตลอด 3 เดือนที่ทั้งคู่เป็นแฟนกัน เจสันเป็นผู้นำเนื่องจากเขาเป็นรุ่นพี่เธอ 3 ปีและเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียงของโรงเรียน ขณะที่ทริกซีเป็นผู้ตามเนื่องจากเธอเพิ่งเข้ามัธยมปลายเป็นปีแรก ทริกซีจึงเป็นน้องเล็กสุดในนั้น อีกทั้งเธอยังไม่คุ้นเคยกับชีวิตเด็กมัธยมปลาย เธอจึงกลายเป็นผู้ตามโดยปริยาย ดังนั้นเมื่อเจสันบอกเลิกเธอ ทริกซีจึงสับสนและแว้งคว้าง เธอไม่คุ้นเคยกับการดำเนินชีวิตประจำวันเพียงลำพัง ซึ่งสะท้อนว่าเธอไม่มั่นใจตัวเอง

การที่ทริกซีผูกใจตัวเองเข้ากับเจสัน เธอจึงได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงหลังจากที่เจสันบอกเลิกเธอ ผู้บรรยายความรู้สึกของทริกซีดังนี้ “ตอนนี้ทริกซี สโตน เป็นร่างอันไร้วิญญาณมาเป็นเวลา

14 วัน 7 ชั่วโมงและ 30 นาทีแล้ว และนี่ยังไม่ใช่การนับอย่างเป็นทางการ” [Trixie Stone had been a ghost for fourteen days, seven hours, and thirty-six minutes now, not that she was officially counting.]²⁵⁷ การที่ผู้เล่าบรรยายว่าทริกซีนับระยะเวลาที่เธอเป็นร่างไร้ชีวิตอย่างละเอียด เพื่อแสดงให้ผู้อ่านเห็นว่าทริกซีหมกมุ่นอยู่กับเรื่องแฟนบอกลึกแต่เพียงเรื่องเดียวตลอดระยะเวลาสองสัปดาห์ เธอใช้เวลาทุกนาทีที่รุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องเธอกับแฟน เธอไม่สนใจเรื่องอื่นใดในชีวิต แม้กระทั่งเรื่องเรียนซึ่งผู้เล่าบรรยายต่อไปว่าเธอมาเรียน แต่จิตใจเธอไม่อยู่กับการเรียน กล่าวได้ว่าสาเหตุที่ทำให้ทริกซีทุกข์ทรมานเป็นอย่างมากเพราะเธอพึ่งพาเจสันเสมอ ทริกซีจึงกลายเป็นร่างไร้ชีวิตที่ล่องลอยไปมาอย่างไร้จุดหมาย ทริกซีระบายความอัดอั้นตันใจกับเซเฟอร์ (Zephyr) เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเธอ เซเฟอร์กล่าวกับทริกซีว่า “ทริกซ์ เดียวนี้ผู้ชายเขาคบกับพวกเราเพื่อมีเพศสัมพันธ์เท่านั้นแหละ” [Friend with benefits. It’s want the guys want, Trix.]²⁵⁸ ทริกซีจึงพูดตอบกลับไปว่า “แล้วความต้องการของผู้หญิงเล่า” [How about what the girls want?]²⁵⁹ ทริกซีสะท้อนว่าผู้หญิงควรมีสติเท่าเทียมกับผู้ชายในเรื่องความสัมพันธ์ ดังนั้นผู้หญิงควรมีสติเลือกว่าเธอต้องการความสัมพันธ์แบบใด หรือต้องการยุติความสัมพันธ์หรือไม่ ทริกซีคิดว่าเธอไม่ได้รับความเป็นธรรมที่เจสันเป็นฝ่ายตัดความสัมพันธ์ ทั้งที่ใจของเธอยังคงผูกพันกับเขาอยู่ เมื่อทริกซีไม่คุ้นเคยกับการพึ่งพาตัวเอง เธอจึงโยยหาเจสันให้กลับมาดูแลเธอเหมือนเช่นเคย ทริกซีจึงขอคำแนะนำจากเซเฟอร์ให้หาวิธีทำให้เจสันกลับมารักเธออีกครั้ง

ผู้เล่าเผยให้ผู้อ่านเห็นปัญหาวัยรุ่นกับเรื่องเพศสัมพันธ์และกิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศต่างๆ ที่เด็กมัธยมปลายเล่นในฉากงานปาร์ตีบ้านเซเฟอร์ ฉากนี้เป็นฉากที่ทริกซีต้องทำตามแผนที่เซเฟอร์บอกเพื่อทำให้เจสันกลับมารักทริกซี แผนนั้นคือให้ทริกซีแต่งกายยั่ววน หวานแสนห่มผู้ชายทุกคนในงานเพื่อให้เจสันหึงหวงและเสียดายที่ทิ้งทริกซีไป แม้ว่าทริกซีไม่เห็นด้วยและอัดอั้นใจกับแผนการนี้ก็ตาม แต่เธอยอมทำตามหากแผนของเซเฟอร์จะช่วยให้เจสันกลับมารักเธอได้ การที่ทริกซีเป็นคนไม่มั่นใจตัวเอง เธอจึงดื่มสุราเพื่อให้เธอผ่อนคลายและทำให้เธอกำลังเล่นเกมต่างๆ อาทิ เรนโบว์²⁶⁰ เล่นไพ่แก้ผ้า (strip poker) ซึ่งทริกซีถูกบังคับให้ถอดชุดชั้นในเพราะว่าเธอแพ้ เป็นเหตุให้มอส (Moss) เพื่อนของเจสันถ่ายรูปทริกซีตอนเปลือยหน้าอก ทำให้ทั้งสองทะเลาะกัน ส่วนเจสันเข้ามาปอบโยนทริกซี เธอดีใจที่เจสันพูดคุยกับเธอ ทว่าหลังจากนั้นเจสันเผยว่าเขาอยากคบเธอเพื่อมีเพศสัมพันธ์

²⁵⁷ Picoult, *The Tenth Circle*, 17.

²⁵⁸ *ibid.*, 27.

²⁵⁹ *ibid.*

²⁶⁰ เรนโบว์ (Rainbow) เป็นกิจกรรมที่วัยรุ่นหญิงแต่ละคนซึ่งทาลิปสติคคนละสี มีเพศสัมพันธ์ทางปากกับวัยรุ่นชาย วัยรุ่นชายคนใดมีจำนวนรอยลิปสติคมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

ทริกซีจึงรู้ว่าเจสันไม่ได้รักเธอจริงๆ เขาเพียงอยากมีเพศสัมพันธ์กับเธอเท่านั้น ทริกซีขัดขืนและพยายามหนี แต่ด้วยฤทธิ์ของยาทำให้เธอไม่มีเรี่ยวแรง เจสันใช้กำลังกดตัวเธอลงและกล่าวกับเธอว่า “อย่าบอกนะว่าเธอไม่ต้องการ” [Don't tell me you don't want this.]²⁶¹ เจสันใช้ประโยคที่คล้ายจะถามความสมัครใจของเธอ แต่ขณะเดียวกันเป็นประโยคบังคับห้ามให้เธอตอบปฏิเสธเขาได้ ทำให้ทริกซีไม่อาจเผยออกมาเป็นคำพูดได้ว่าเธอไม่ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเขา เนื่องจากส่วนหนึ่งเจสันใช้พลังกำลังกดตัวเธอไว้ ทริกซีจึงกลัวและไม่มีทางสู้ แม้ว่าทริกซีมิได้พูดคำว่า “ไม่” ออกมา แต่ทริกซีมิได้ยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับเจสัน ทริกซีจึงถือว่าเจสันข่มขืนเธอ

ผู้ประพันธ์ให้ข้อมูลผู้อ่านเกี่ยวกับกฎหมายอเมริกันและชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่ากฎหมายมีช่องโหว่ กล่าวคือศาลรับพิจารณาคดีข่มขืนเมื่อผู้ถูกข่มขืนพูดคำว่า “ไม่” การกระทำทางเพศนั้นจึงจะถือว่าเป็นการข่มขืน ศาลจึงจะดำเนินคดีกับผู้กระทำการข่มขืนเธอได้ ดังนั้นการที่ทริกซีไม่ได้พูดคำว่า “ไม่” จะทำให้ศาลพิจารณาว่าทริกซียินยอมมีเพศสัมพันธ์กับเจสัน ทำให้เธอไม่ได้รับความเป็นธรรมจากศาล อย่างไรก็ตามทริกซีโกหกนักสืบว่าเธอได้พูดว่า “ไม่” และกรีดร้องของความช่วยเหลือแต่ไม่มีใครมาช่วย ทริกซีทำเช่นนั้นเพราะเธอเกรงว่านักสืบจะไม่เชื่อว่าเธอถูกข่มขืนจริงๆ เนื่องจากเสื้อผ้าวาบหวิวที่เธอใส่ เรื่องกิจกรรมที่เธอเล่นในงานเลี้ยงบ้านเพื่อนและเรื่องดื่มสุรา ทริกซีจึงโกหกเรื่องอื่นๆ เพื่อให้ตนเองดูเป็นเหยื่อที่ถูกข่มขืนมากขึ้น เช่น เธอเพิ่งมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก แต่ความเป็นจริงมิได้เป็นเช่นนั้น อีกทั้งทริกซียังโกหกนักสืบเรื่องบาดแผลที่แขนว่าเกิดจากเจสันข่วนเธอตอนเธอขัดขืนเพื่อปกปิดเรื่องเธอกรีดแขนตนเอง

นอกจากนี้ผู้เล่ายังเผยให้ผู้อ่านเห็นปัญหาของกฎหมายการถูกข่มขืนว่ามีกระบวนการสอบปากคำซึ่งสร้างฝันร้ายให้แก่เหยื่อผู้ถูกกระทำ ทำให้ทริกซีรู้สึกราวกับว่าพวกเขา กำลังตัดสินใจเธอมากกว่าเห็นใจเธอ นอกจากนี้วิธีการตรวจภายในยังทำให้ทริกซีรู้สึกประหนึ่งว่าเธอถูกข่มขืนอีกครั้ง ผู้เล่าบรรยายให้ผู้อ่านเห็นภาพวิธีการที่แพทย์ตรวจภายในทริกซีดังนี้

There was cold steel, and a rasp of flesh. A push from the outside, as her body struggled to keep the speculum out. Trixie tried to kick out with one foot, but she was being held down at the thighs and then there was pain and force and *you are breaking me in two.*²⁶²

²⁶¹ Picoult, *The Tenth Circle*, 358.

²⁶² *ibid.*, 67-68.

มีเครื่องมือเหล็กอันเย็นเฉียบพร้อมกับตะไบชุด แรงกดนั้นทำให้ร่างกายของเธอพยายามต้านคีมปากเปิดนั้นให้หลุดออกมา ทริกซีพยายามใช้เท้าข้างหนึ่งเตะออกไป แต่เธอถูกจับต้นขาตรึงไว้กับที่ เธอรู้สึกถึงความเจ็บปวดและการบังคับและคิดในใจว่า *คุณกำลังแยกร่างหนูออกเป็นสองส่วน*

ผู้ประพันธ์ใส่ฉากวิธีตรวจภายในเข้ามาเพื่อใช้ล้อฉากที่เจ้านกข่มขืนทริกซี กล่าวคือแพทย์ใช้ผละกำลังกดตัวทริกซีให้อยู่หนึ่งแบบเดียวกับที่เจ้านกทำกับเธอเนื่องจากทริกซีไม่ยินยอม เครื่องมือแพทย์จึงเปรียบได้กับลึงค์ที่แพทย์ใช้สอดใส่เข้าไปในช่องคลอดของทริกซี การกระทำของแพทย์ในการตรวจภายในของทริกซีถือได้ว่าเป็นความรุนแรงแบบเดียวกับที่เจ้านกกระทำกับเธอ และสร้างบาดแผลในจิตใจทริกซีไม่ต่างกัน ทำให้ทริกซีรู้สึกว่าเธอตกเป็นเหยื่อการถูกข่มขืนรอบที่สอง

เหตุการณ์ในโรงพยาบาลบ้นทอนจิตใจทริกซี เธอจึงเพิ่มความมั่นใจให้ตัวเองด้วยการตัดผมทรงทหารเกณฑ์ (buzz cut) กล่าวได้ว่าทริกซีคนเดิมที่มีผมยาวเป็นคนอ่อนแอและมีอาจต่อสู้กับผู้ชายได้ เธอจึงตัดผมทรงทหารเกณฑ์แบบผู้ชายเพื่อให้เธอรู้สึกแข็งแกร่งอย่างผู้ชาย แต่กระนั้นเมื่อทริกซีกลับไปเรียนวันแรก เด็กในโรงเรียนมีปฏิกิริยาต่อเธอในแง่ลบ พวกเขาไม่เชื่อว่าเธอถูกเจ้านกข่มขืน เนื่องจากสองสาเหตุหลัก สาเหตุแรกคือทริกซีและเจ้านกเคยเป็นแฟนกันและเคยมีเพศสัมพันธ์กันมาก่อน สาเหตุสองคือเพื่อนนักเรียนที่ไปงานปาร์ตีบ้านเซเฟอร์ต่างเห็นว่าทริกซีเป็นฝ่ายยั่วชวนผู้ชายในงาน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงแสดงออกทางคำพูดและการกระทำว่าทริกซีเป็นคนสำส่อนซึ่งบ้นทอนจิตใจเธอ ผู้เล่าบรรยายว่าทริกซีถูกเด็กที่โรงเรียนรังแกด้วยการใช้วาจาหยาบคายต่อเธอ อาทิ “สำส่อน” (slut) “โสเภณี” (whore) “จี ไอ โฮ” (G. I. Ho)²⁶³ พวกเขายังกลั่นแกล้งทริกซีด้วยการนำถุงยางอนามัยจำนวนมากมาใส่ไว้ในตู้เก็บของของเธอ นอกจากนี้ทริกซียังถูกเด็กผู้หญิงในวิชาพลศึกษาคนหนึ่งเดินพูดจาดูถูกเหยียดหยามดังนี้ “คนที่ถูกข่มขืนจริงๆ” เธอกระซิบต่อ “ไม่มาเตะฟุตบอลหรอก” [“Someone who got raped for real,” she’d whispered, “wouldn’t be out here playing soccer.”]²⁶⁴ กล่าวได้ว่าทริกซีไม่ได้รับความเป็นธรรม เนื่องจากเด็กที่โรงเรียนตัดสินทริกซีจากการกระทำของเธอในงานปาร์ตีและความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเจ้านกในอดีตเท่านั้น โดยไม่คำนึงว่าทริกซีเป็นคนแบบใดก่อนหน้านี้ อีกทั้งพวกเขายังร่วมกันสร้างภาพให้ทริกซีเป็นผู้หญิงสำส่อนด้วยคำพูดและการกระทำ ทำให้ทริกซีมีภาพลักษณ์เป็นเพียงผู้หญิงสำส่อน เด็กเหล่านี้จึงไม่เห็นใจหรือสงสารเธอ ส่งผลให้ทริกซีเครียดเพราะว่าเธอไม่ใช่คนแบบที่เด็กเหล่านั้นกล่าวหา

²⁶³ เด็กนักเรียนใช้ชื่อภาพยนตร์เรื่อง จี ไอ โจ (G.I. Joe) โดยเปลี่ยนคำว่า โจ (Joe) เป็น โฮ (Ho) เพื่อเล่นคำให้คล้องจองกับคำว่า ฮอร์ (whore) ที่แปลว่าโสเภณีนั่นเอง

²⁶⁴ Picoult, *The Tenth Circle*, 113.

ทริกซีจึงไม่ไปโรงเรียนเพราะเธอรับไม่ได้กับภาพลักษณ์ที่เด็กในโรงเรียนกำหนดให้เธอ นอกจากนี้ เซเฟอร์เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของทริกซียังคิดว่าทริกซีถูกรังแกเรื่องตัวเองถูกข่มขืนขึ้นเพื่อแก้แค้นที่ทอดทิ้งเธอ ด้วยพื้นฐานที่เธอเป็นคนไม่มั่นใจตัวเอง ทำให้ทริกซีไม่อาจต่อล้อต่อเถียงกับเพื่อนได้ ทั้งที่เพื่อนมีส่วนผิดเหมือนกันที่แนะนำให้เธอย้ายวนผู้ชายในงาน เมื่อเพื่อนสนิทที่ควรเข้าใจกลับไม่เชื่อเธอ ทริกซีจึงไม่มีใครให้ระบายความทุกข์ใจ สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ทริกซีเครียดและเจ็บปวดใจยิ่งขึ้นกว่าเดิม เป็นเหตุให้เธอหาวิธีระบายความทุกข์ใจในใจด้วยการใช้มีดกรีดแขนตัวเอง

ผู้ประพันธ์ต้องการชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าทริกซีมีปัญหาทางสุขภาพจิตซึ่งเกิดจากความเครียดสะสมมาเรื่อยๆ เป็นเหตุให้เธอกรีดแขนทั้งหมด 4 ครั้งในเรื่อง การกรีดแขนหรือ “การทำร้ายตัวเอง” เป็นปฏิกิริยาตอบสนองจากการถูกทารุณกรรมทางร่างกายและทางเพศ ถูกรังแกทางวาจาและสภาวะครอบครัวยุ่งเหยิง นอกจากนี้ยังเป็นผลจากความทุกข์ร้อนใจและอารมณ์ซึมเศร้า การทำร้ายตัวเองเป็นกลไกเพื่อความอยู่รอด เป็นวิธีผ่อนคลายความเครียด” [Self-harm is presented as a response to physical and sexual abuse, verbal bullying, and family turmoil as well as a reaction to feeling upset and depressed. Self-harm is constructed as a survival mechanism, a form of relief, [...]]²⁶⁵ ในกรณีของทริกซี ความเครียดจากการถูกคนรักข่มขืนและการถูกเด็กในโรงเรียนรังแกทางวาจาเป็นเหตุให้ทริกซีทำร้ายร่างกายตัวเอง กอปรกับการที่ความสัมพันธ์ระหว่างทริกซีกับพ่อแม่ห่างเหินกัน ทำให้เธอไม่อาจระบายความในใจกับพ่อแม่ได้ ดังนั้นเมื่อเพื่อนเพียงคนเดียวทอดทิ้งทริกซี เธอจึงไม่มีใครให้ระบายความในใจและทำร้ายร่างกายตัวเองในที่สุดเพื่อผ่อนคลายความเครียดจากปัญหาในชีวิตของเธอ

ความเครียดส่งผลให้ทริกซีกรีดแขนทั้งหมด 4 ครั้งในเรื่อง แต่แต่ละครั้งระดับความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นจากครั้งก่อน ทริกซีกรีดแขนตัวเองครั้งแรกตอนที่เจสันทิ้งเธอ เธอทำโดยไม่ได้คิดไตร่ตรองให้ดี ทว่าบาดแผลที่เธอสร้างบนร่างกายกลับทำให้เธอบรรเทาความเจ็บปวดที่เธอเก็บอัดอั้นอยู่ข้างในได้ ผู้เล่าบรรยายความรู้ของทริกซีดังนี้ “มันเจ็บปวดนะ แต่ไม่มากเท่ากับเรื่องอื่นๆ” [It hurts, though not as much as everything else.]²⁶⁶ กล่าวได้ว่าทริกซีทำให้ตัวเองเจ็บเพราะเธอจะได้มุ่งความสนใจไปที่บาดแผลที่เธอกรีดเพื่อให้เธอละความสนใจออกจากสิ่งที่ทำให้เธอเจ็บปวดในใจ นั่นคือการถูกเจสันบอกเลิก หลังจากนั้น ทริกซีกลับไปคืนดีกับเจสัน แต่เขาปฏิเสธ ทำให้ทริกซีกรีดแขนตัวเอง

²⁶⁵ Kevin Harvey and Brian Brown, “Health Communication and Psychological Distress: Exploring the Language of Self-Harm,” *The Canadian Modern Language Review* Volume 68, no. 3 (2012): 325.

²⁶⁶ Picoult, *The Tenth Circle*, 22.

อีกครั้ง ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของทริกซีขณะที่เธอกัดแขนดังนี้ “เธอสูดลมหายใจและจินตนาการว่าเธอกำลังระบายอารมณ์และปลดปล่อยความเครียดสะสมที่มีอยู่มากมายออกมา” [She sucked in her breath and imagined she was opening up a vent, allowing some of the enormous pressure to ease.]²⁶⁷ คราวนี้ทริกซีตั้งใจกัดแขนตัวเองเพื่อระบายความเครียดที่สะสมอยู่ข้างในจำนวนมากให้ออกมา ขณะเดียวกันบาดแผลจากการกัดแขนเหล่านี้เป็นตัวสะท้อนบาดแผลข้างในจิตใจให้พ่อแม่เห็นและช่วยเหลือเธอ ทำให้พวกเขาเฝ้าสังเกตทริกซีเพื่อป้องกันไม่ให้เธอทำร้ายร่างกายตัวเองอีก

ทริกซีทำร้ายร่างกายตัวเองต่อไปเป็นครั้งที่ 3 คราวนี้ทริกซีกัดแขนเพราะเธอรับไม่ได้ที่มอสเพื่อนของเจสันส่งรูปที่เธอเปลือยออกไปเข้าคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์มือถือทั่วเมืองเพื่อต้องการตอบโต้ว่าทริกซีเป็นผู้หญิงสำส่อน มิได้ถูกข่มขืนอย่างที่พูด ทำให้ทริกซีกัดแขนข้อมือหลายครั้งจนเธอเป็นลมเกือบหมดสติเพราะเสียเลือดมาก อาจเรียกได้ว่าทริกซีพยายามฆ่าตัวตาย โชคดีที่แม่สังเกตเห็นว่าทริกซีอยู่ในห้องนํ้านานผิดปกติ จึงเปิดประตูเข้ามาดูและนำเธอส่งโรงพยาบาลได้ทันท่วงที ทริกซีจึงรอดชีวิตมาได้ ความเครียดจากเรื่องถูกแฟนหลอกใช้เพื่อประโยชน์ทางเพศ เรื่องถูกข่มขืนและเรื่องเพื่อนไม่เพียงบั่นทอนจิตใจของทริกซี แต่ยังสร้างบาดแผลในจิตใจของเธอ ทริกซีกัดแขนตัวเองเพื่อผ่อนคลายความเครียดภายในจิตใจ トラバドที่ทริกซียังคงรู้สึกเจ็บปวดใจ เธอจะกัดแขนตัวเองไปเรื่อยๆ จนกว่าความเครียดภายในจิตใจของเธอบรรเทาลง ทริกซียังคงกัดแขนเช่นเดิม ทว่าคราวนี้ทริกซีกัดแขนไม่ใช่เพียงเพื่อผ่อนคลายความเครียดเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการเผยให้ผู้อ่านเห็นสิ่งที่เธอเก็บอัดอั้นไว้ข้างใน ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของทริกซีในระหว่างที่เธอกัดแขนตัวเองดังนี้ “เธอกัดแขน ไม่ใช่เพื่อฆ่าตัวตาย แต่เพื่อระบายความเจ็บปวดที่อัดอั้นอยู่ภายในก่อนที่ความเจ็บปวดนั้นจะระเบิดภายในตัวเธอ เธอกัดแขนเป็นเส้นตรงสามเส้นและเป็นรูปวงกลมหนึ่งวงที่รอยพับของศอก: ‘ไม่’ [...] she carved at her arm – not to kill herself [...] – just to release some of the pain before it exploded inside her. She cut three lines and a circle, inside the crook of her elbow: NO.”²⁶⁸ ความเจ็บปวดที่เธอเก็บอัดอั้นข้างในคือการที่เธอมีตอบปฏิเสธเจสันในคืนนั้น การที่เธอมีได้กล่าวคำว่า “ไม่” เป็นตราบาบในจิตใจของทริกซี เนื่องจากเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ชีวิตของเธอตกต่ำแย่ แม้ว่าจะผ่านไปนานเพียงใด ทริกซียังคงหลอกหลอนและโทษตัวเอง เธอจึงลงโทษตัวเองที่ไม่ได้ทำสิ่งที่ควรทำด้วยการกัดแขนเป็นคำว่า “ไม่” เพราะหากเธอกล่าวปฏิเสธไปตั้งแต่ตอนนั้น เธอจะรู้สึกว่าเป็นฝ่ายที่ถูกกระทำและเป็นเหยื่อที่ถูกข่มขืนจริงๆ ไม่ใช่อยู่ก้ำกึ่งระหว่างผู้บริสุทธิ์กับผู้หญิงที่ไปยั่วยวนผู้ชายเองแบบนี้ แม้ว่าเธอมีได้พูดคำว่า “ไม่” ออกมาในคืนนั้น

²⁶⁷ ibid., 38.

²⁶⁸ ibid., 212-13.

แต่วันนี้เธอพูดคำว่า “ไม่” ออกมาแล้วผ่านรอยแผลคำว่า “ไม่” ที่เธอกรีตบนแขนนั่นเอง ทริกซีทำเช่นนี้เพื่อเยียวยาตราบาบในจิตใจของเธอ

เหตุการณ์เลวร้ายขึ้นเมื่อเจสันเสียชีวิตและทริกซีตกเป็นผู้ต้องสงสัย ทริกซีรู้สึกสับสนและเครียดเกินกว่าที่เธอจะแบกรับไหว กอปรกับเธอบอบช้ำจากกระบวนการสืบสวนสอบสวนครั้งก่อน ทริกซีจึงตัดสินใจหนีออกจากบ้านไปรัฐอลาสกา เพราะเป็นรัฐซึ่งพ่อเคยเล่าให้เธอฟังว่าคนมักหลบหนีไปซ่อนตัว อย่างไรก็ตามการหนีออกมาทำให้เธอได้เห็นตัวเองในมุมมองใหม่ ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกทริกซีดังนี้

She was, in a way, a little proud of herself. [...] She'd never considered herself to be the kind of person who was cool in the face of crisis – and yet, you never knew what you were capable of until you arrived at the given moment.²⁶⁹

เธอรู้สึกภูมิใจตัวเองเล็กๆ เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่าจะสามารถทำสี่หน้าเรียบเฉยได้ในยามคับขันเช่นนี้ คุณไม่มีทางรู้ขีดความสามารถของตัวเองได้จนกว่าคุณจะตกอยู่ในสถานการณ์นั้นๆ

ผู้เล่าสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นว่า การหนีออกจากบ้านกลับทำให้ทริกซีมีความมั่นใจตัวเองมากขึ้น ทริกซีภูมิใจตัวเองที่กล้าทำสิ่งที่เธอไม่เคยคิดฝันมาก่อน การหนีออกจากบ้านเป็นความภูมิใจครั้งแรกที่ทริกซีมีตลอดทั้งเรื่อง เพราะเธอได้เรียนรู้ว่าตัวเองมีความสามารถ ฟังพาตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาคนอื่น อีกทั้งเธอยังเอาตัวรอดในระหว่างการเดินทางได้ เช่น แอบขึ้นรถขนส่งตัวโดยที่ไม่รู้ว่าจะพาเธอไปที่ใด ขโมยเงินเพื่อใช้เป็นค่าเดินทาง เธอยังยอมสละตัวเองจากสีแดงเป็นสีดำเพื่อเปลี่ยนตัวเองให้สอดคล้องกับบุคลิกใหม่นี้ สีดำที่เธอใช้ยอมผมมีชื่อว่า “รัตกาลในชุดเกราะเงาวาว” [Night in Shining Armor] เป็นการเล่นกับคำว่า “อัศวินขี่ม้าขาว” (Knight in Shining Armor) ผู้ประพันธ์ใช้สัญลักษณ์ว่า “อัศวินขี่ม้าขาว” มาเปรียบกับทริกซีเพื่อแสดงให้เห็นว่าทริกซีเป็นผู้ช่วยเหลือตัวเอง มิใช่ใครอื่นใด ทริกซีพลิกบทบาทตัวเองจากคนที่เป็นฝ่ายพึ่งพาผู้อื่น กลายเป็นคนที่พึ่งพาตัวเองได้ ผู้ประพันธ์ยังล้อกับการ์ตูนแนวยอดมนุษย์ที่พ่อของเธอวาดอีกด้วย เนื่องจาก “อัศวินขี่ม้าขาว” เปรียบเหมือนพระเอกตามหลักการ์ตูนแนวยอดมนุษย์พระเอกเป็นฝ่ายช่วยนางเองให้พ้นจากภัยอันตราย ทว่าพระเอกที่เข้ามาช่วยทริกซีให้หลุดพ้นจากความเครียดและความทุกข์ใจ นั่นคือตัวเธอเอง ดังนั้นการที่ทริกซีเปลี่ยนสีผมจึงสะท้อนว่าเธอมั่นใจตัวเองและสลัดคราบทริกซีคนที่ไม่มั่นใจตัวเองออกได้ ทริกซีนำเงินที่เธอได้

²⁶⁹ ibid., 261.

นั่งรถแท็กซี่ไปที่สนามบินเพื่อเดินทางไปรัฐอลาสกา เมื่อทริกซีถึงสนามบิน มีคนเข้าใจผิดคิดว่าเธอว่าเป็นกลุ่มเด็กอาสาช่วยการแข่งขันสุนัขลากเลื่อนหิมะที่รัฐอลาสกา ทริกซีจึงโชคดีที่ได้ไปรัฐอลาสกาตั้งใจหมาย

เมื่อเธอมาถึงรัฐอลาสกา เธอพบบททดสอบที่แสนหนักใจ ทริกซีติดพายุหิมะกับวัยรุ่นชายชาวพื้นเมืองอเมริกันที่อาสาส่งเธอไปที่จัดการแข่งขันสุนัขลากเลื่อนหิมะ เขาชื่อวิลลี (Willie) มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ เนื่องจากการเดินทางในรัฐอลาสกาในช่วงฤดูหนาวนี้ต้องใช้รถเล็กที่ใช้วิ่งบนหิมะ (snowmobile) เมื่อเกิดพายุหิมะพวกเขาจึงหากระท่อมเพื่อค้างคืน จนกว่าพายุหิมะจะหยุด ทริกซีไม่สบายใจที่ต้องอยู่ค้างคืนกับผู้ชายสองต่อสอง ผู้เล่าเผยว่าเหตุการณ์ที่เจสันข่มขืนทริกซียังคงหลอกหลอนเธอ ส่งผลให้เธอระแวงระวังตัวมากยิ่งขึ้น ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของทริกซีว่า “เธอยังเฝ้าคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งล่าสุดที่เธอได้ใกล้ชิดกับผู้ชาย” [She kept thinking of what had happened the last time she was this close to a boy.]²⁷⁰ ทริกซีไม่อาจไว้วางใจวิลลีได้ว่าเขาจะไม่ฉวยโอกาสลวงละเมิดทางเพศเธอเหมือนที่เจสันทำ แต่กระนั้นเมื่อทั้งคู่เดินทางต่อไม่ได้ เธอจึงจำใจค้างคืนกับวิลลี อย่างไรก็ตามอากาศที่หนาวเย็น ทำให้ทริกซีกลัวว่าเธอจะหนาวตาย วิลลีแนะนำให้ทั้งคู่นอนกอดกันเพราะเป็นวิธีเดียวที่จะเพิ่มความอบอุ่นได้ และเป็นวิธีเดียวกันที่พ่อและเพื่อนชายของพ่อใช้เมื่ออากาศหนาวเย็นเช่นนี้ ทริกซีจำยอมนอนกอดวิลลีเพื่อความอบอุ่นตามที่เขาแนะนำ ผู้เล่าบรรยายให้ผู้อ่านเห็นว่าทริกซีเริ่มมีท่าทีที่เปลี่ยนไปต่อวิลลีดังนี้ “การได้อิงแอบกับวิลลีเช่นนี้ ทริกซีไม่ได้คิดถึงเจสันหรือคืนที่ถูกข่มขืนอีกแล้ว เธอไม่รู้สึกลัวถูกคุกคามหรือแม้แต่หวาดกลัว เธอรู้สึกอบอุ่นใจเพียงแค่นั้น” [Pressed up against Willie, Trixie didn't find herself thinking about Jason or the night of the rape. She didn't feel threatened or even frightened. She simply felt, [...], warm.]²⁷¹ ความหนาวเย็นกลับนำพาให้วัยรุ่นที่เพิ่งรู้จักเริ่มใกล้ชิดกัน การที่ทริกซีนอนกอดกับวิลลี นอกจากเธอจะรู้สึกอบอุ่นกายแล้ว เธอยังรู้สึกอบอุ่นใจอีกด้วย เนื่องจากวิลลีมิได้ฉวยโอกาสลวนลามเธอแต่อย่างใด ต่างจากประสบการณ์ที่เธอมีกับเจสัน วิลลีเพียงกอดเธอและให้ความอบอุ่นแก่เธอ ทริกซีรู้สึกอุ่นกายสบายใจเมื่ออยู่ในอ้อมอกเขา ความกลัวที่ทริกซีมีเกี่ยวกับการอยู่ใกล้ผู้ชายในตอนแรกลดน้อยลงและจางหายไปในที่สุด และเปลี่ยนเป็นความไว้วางใจในตัววิลลี

เรื่องหนึ่งที่ทริกซีเรียนรู้เมื่อเธออยู่กับวิลลีคือความรักแบบบริสุทธิ์ใจ เธอรู้สึกได้ว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองเป็นไปอย่างพึ่งพาอาศัยกัน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะทริกซีพึ่งพาตัวเองได้และมีได้เป็นฝ่ายพึ่งพาคนอื่นเพียงฝ่ายเดียว ขณะเดียวกันเธอเป็นที่พึ่งให้แก่วิลลีได้เช่นกัน ทำให้ทริกซีรู้สึก

²⁷⁰ *ibid.*, 311.

²⁷¹ *ibid.*, 311-12.

เธอเท่าเทียมกับเขาเวลาที่ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ผู้เล่าบรรยายว่าที่ทริกซีคิดเช่นนั้นเพราะทั้งคู่มีนิสัยเหมือนกันดังนี้ “เธอมีความรู้สึกแปลกๆ ว่าเธอกับวิลลีเหมือนกัน ไม่มีใครอยู่ภายใต้การบังคับของใคร เพราะทั้งคู่ต่างมีนิสัยไม่ชอบการถูกบังคับ” [...] she had this weird feeling that she and Willie were equal, that neither of them was in control, because they were both so skittish in each other’s company.²⁷² การที่ทริกซีและวิลลีต่างประหม่าเมื่ออยู่ด้วยกัน ทำให้ทั้งคู่ค่อยๆ เรียนรู้กันและกันทีละเล็กละน้อย ไม่มีใครเป็นฝ่ายจับใครก่อน ทั้งคู่ยังเริ่มต้นความสัมพันธ์จากการพึ่งพาอาศัยกันตอนทีนอนกอดกันเพื่อให้ทั้งสองฝ่ายอบอุ่น ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงก่อขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป นอกจากนี้ปัจจัยเรื่องอายุที่ใกล้เคียงกันมีส่วนที่ทำให้ทริกซีรู้สึกว่าเธอและวิลลีเท่าเทียมกัน เนื่องจากทั้งสองมีประสบการณ์ชีวิตใกล้เคียงกันโดยเฉพาะในเรื่องความรัก แม้ว่าทริกซีเคยมีแฟนหนึ่งคน แต่เธอไม่ได้ถือไฟเหนือกว่าวิลลีผู้ไม่เคยมีแฟนแต่อย่างไร เพราะประสบการณ์ที่เธอเรียนรู้จากเจสันมีเพียงอย่างเดียวคือเพศสัมพันธ์โดยปราศจากความรัก ทริกซีมิได้ต้องการมีเพศสัมพันธ์ แต่เธอต้องการความรักที่เจสันมิได้ให้เธอ การที่ทริกซีได้รู้จักวิลลีจึงเหมือนว่าเธอเริ่มต้นเรียนรู้เกี่ยวกับความรักใหม่ เธอเรียนรู้จากวิลลีว่าความรักคือการพึ่งพาอาศัยกัน ไม่มีฝ่ายใดได้ประโยชน์หรือเสียประโยชน์เพียงฝ่ายเดียว

อีกเรื่องหนึ่งที่ทริกซีเรียนรู้ตั้งแต่เธอรู้จักวิลลีคือ เธอมีอำนาจในการตัดสินใจด้วยตัวเอง ผู้เล่าเสนอให้ผู้อ่านเห็นจากฉากที่วิลลีชวนทริกซีไปเข้าห้องอบไอน้ำด้วยกัน ฉากนี้เป็นฉากที่ผู้ประพันธ์ใส่เข้ามาเพื่ออ้างอิงฉากที่ทริกซีเล่นไพ่แก้ผ้า (strip poker) ในงานปาร์ตีที่บ้านเซเฟอร์ ตอนนั้นทริกซีถูกบังคับให้ถอดเสื้อผ้าเพราะว่าเธอแพ้ ขณะที่การเข้าห้องอบไอน้ำกับวิลลี ทริกซีเต็มใจถอดเสื้อผ้า ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของทริกซีว่า “เธอรู้สึกว่าครั้งนี้แตกต่างจากครั้งก่อน เพราะเธอเลือกได้” [It was entirely different, she realized, when the choice was up to her.]²⁷³ ทริกซีรู้สึกว่าเธอมีสิทธิเลือกว่าเธอจะถอดเสื้อผ้าหรือไม่ถอดเสื้อก็ได้ วิลลีเพียงถอดเสื้อผ้าและเข้าไปในห้องอบไอน้ำก่อน แล้วทริกซีจึงตัดสินใจทำตาม กล่าวได้ว่าความสัมพันธ์ของเธอและวิลลีตั้งอยู่บนพื้นฐานที่เท่าเทียมกันตั้งแต่แรก วิลลีไม่เคยบังคับให้ทริกซีทำอะไร เขาเพียงแต่เสนอ ส่วนเธอจะทำตามหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสมัครใจของเธอ ดังนั้นเมื่อวิลลีจูบเธอในห้องอบไอน้ำ ทริกซีมิได้ปล่อยให้เขาเป็นฝ่ายจูบเธอเพียงฝ่ายเดียว ผู้เล่าบรรยายฉากที่ทั้งทริกซีจูบวิลลีตอบดังนี้ “ทริกซีเอียงตัวไปทางวิลลี คราวนี้เธอจูบเขา” [Trixie leaned toward Willie, and this time, she kissed him.]²⁷⁴ ผู้ประพันธ์ใช้ตัวอักษรตัวเอียงตรงคำว่า “เธอ” มาก่อนคำว่า “เขา” เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าทริกซีเป็นฝ่ายจูบวิลลี

²⁷² ibid., 343.

²⁷³ ibid., 344.

²⁷⁴ ibid., 347.

บทบาทที่เปลี่ยนไปของทริกซีแสดงให้เห็นว่าทริกซีมีความมั่นใจตัวเองมากขึ้น เมื่อทริกซีมั่นใจและพึ่งพาตัวเองได้ เธอจึงสามารถยืนหยัดเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่และรักษาบาดแผลในอดีตของตนที่เกิดจากความไม่มั่นใจของตนได้ เช่น บาดแผลในอดีตเกี่ยวกับเจสัน และความสัมพันธ์อันห่างเหินระหว่างเธอและพ่อ

เมื่อบาดแผลในใจได้รับการเยียวยาให้หายดี และพ่อตามมาพบเธอที่รัฐอลาสกา ทริกซีจึงพร้อมที่จะเผยความจริงทุกอย่างที่เธอพูดเท็จและไม่เคยบอกให้พ่อได้รู้ อาทิ เจสันคบกับเธอเพื่อมีเพศสัมพันธ์ เกมส์เรนโบว์ และเรื่องที่ไม่ได้พูดคำว่า “ไม่” ผู้เล่าบรรยายว่า “เธอเผยความลับให้พ่อรู้ว่า เธอเป็นคนโกหก” [She had told him her secret: that she was a liar.]²⁷⁵ การที่ทริกซีกล้าเปิดใจพูดคุยความจริงกับพ่อและยอมรับข้อผิดพลาดของตัวเองได้ สะท้อนว่าเธอมั่นใจตัวเอง ทำให้ช่องว่างระหว่างเธอกับพ่อที่เกิดจากการที่เธอไม่กล้าเผยความจริงที่ไม่ดีเกี่ยวกับตัวเองให้พ่อฟังในตอนแรกหายไป ความสัมพันธ์ของทั้งคู่กลับมาสนิทแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ทริกซียังสะท้อนว่าเธอรักษาบาดแผลในอดีตเกี่ยวกับเรื่องเธอถูกข่มขืนได้ด้วยการบอกเล่าความจริงนี้ให้วิลลีฟัง ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของทริกซีดังนี้

She lifted her face to Willie's. "At home, I was raped by a guy I thought I loved," Trixie said, because that was what it was to her and always would be.²⁷⁶

เธอเงยหน้าขึ้นมองวิลลี “ตอนอยู่ที่บ้าน ฉันเคยถูกข่มขืนจากผู้ชายคนหนึ่งที่ผมคิดว่าฉันรักเขา” ทริกซีพูดขึ้นเพราะไม่ว่าจะอย่างไรสิ่งนี้ก็เคยเกิดขึ้นกับเธอและมันเป็นความจริง

ทริกซีจึงสามารถพูดว่าเธอถูกข่มขืนได้อย่างเต็มปากเต็มคำเพราะว่าเธอมั่นใจตัวเองและกล้ายึดมั่นสิ่งที่ตัวเองเชื่อว่าเจสันข่มขืนเธอ ทริกซียังสะท้อนอีกว่าเธอพร้อมกลับบ้านเพื่อไปเผชิญหน้ากับเพื่อน แม้ว่าพวกเขาจะไม่เชื่อเธอก็ตาม เพราะความจริงคือความจริง

กล่าวโดยสรุปได้ว่าบาดแผลในอดีตเกี่ยวกับเรื่องเจสันข่มขืนทริกซีจึงไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับเธออีกต่อไป การที่ทริกซีเผยสิ่งที่เก็บซ่อนเร้นในใจออกมาให้พ่อและวิลลียังแสดงว่าเธอยอมรับตัวเองทุกด้าน เธอโอรับประสบการณ์ต่างๆ ทั้งดีและไม่ดี มาเป็นสิ่งที่ทำให้ทริกซีเป็นทริกซีในตอนนี้นี้ที่

²⁷⁵ *ibid.*, 359.

²⁷⁶ *ibid.*, 362.

มั่นใจตัวเองมากกว่าเดิม เธอไม่อับอายกับสิ่งที่ไม่ดีเกี่ยวกับเธอ และพูดอย่างเต็มปากได้ว่าเธอได้ทำสิ่งเหล่านี้ ทรักซี่เสียความบาดเจ็บในใจของเธอ ทำให้เธอก้าวเดินต่อไปข้างหน้าโดยไม่หันกลับมาเสียใจกับอดีต

4.4.3 ลอรา: อดีตกับความไม่พร้อมมีครอบครัว

หัวข้อนี้กล่าวถึงลอราและการไม่พร้อมมีครอบครัวในอดีต ส่งผลให้เธอหนีปัญหาการทำหน้าที่แม่และภรรยาด้วยการนอกใจสามีและห่มเทในหน้าที่การงาน ผู้เล่าย้อนเวลากลับไปบรรยายเหตุการณ์ในอดีตก่อนหน้าที่ลอราเป็นแฟนกับดาเนียลเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าการที่ลอราเลือกทางเดินที่ผิด เป็นเหตุให้เธอพบกับความพินาศในเรื่องความรักและครอบครัว

ผู้เล่าเผยให้ผู้อ่านทราบว่าดาเนียลคือต้นเหตุที่ทำให้ลอราเลือกเดินไปทางที่ผิด ผู้เล่าบรรยายว่า “ก่อนหน้าที่ลอราพบดาเนียล เธอไม่เคยทำอะไรผิดแม้แต่เรื่องเดียว” [Until Laura met Daniel, she had never done anything wrong.]²⁷⁷ ข้อความดังกล่าวแสดงว่าหลังจากที่ลอราพบดาเนียล เธอเปลี่ยนเป็นคนละคนจากหน้ามือเป็นหลังมือ ส่งผลให้ชีวิตของลอรากลับตาลปัตร กล่าวคือก่อนหน้าที่ลอราเป็นแฟนกับดาเนียล เธอกำลังเตรียมหมั้นกับแฟนหนุ่มผู้มีการศึกษาดี วันหนึ่งระหว่างที่ทั้งคู่เดินเล่น ลอราพบดาเนียลผู้เป็นนักวาดการ์ตูนข้างถนน แฟนหนุ่มของเธอจึงขอให้ดาเนียลวาดรูปการ์ตูนล้อเลียนลอรา เมื่อลอราพินิจพิเคราะห์รูปภาพอย่างละเอียด เธอพบว่าดาเนียลแอบซ่อนคำว่า “พบ” (MEET) “ผม” (ME) “ที่” (AT) “นรก” (HELL) ไว้ในรูปการ์ตูนล้อเลียนที่เขาวาดให้เธอ ลอราจึงเปิดหา “นรก” ในสมุดหน้าเหลืองและพบว่า เป็นชื่อของร้านเหล้าแห่งหนึ่ง เธอจึงไปพบเขาตามคำเชิญและตกหลุมรักเขาจากนั้นเป็นต้นมา เป็นเหตุให้ลอราเลิกกับแฟนหนุ่ม อย่างไรก็ตามการที่ผู้ประพันธ์ให้ดาเนียลเชื้อเชิญลอราไปพบเขาที่ “นรก” มีความหมายเชิงสัญลักษณ์เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าลอรา กำลังเลือกทางเดินที่ผิดด้วยการเดินทางไปพบดาเนียล เนื่องจากนรกเป็นสถานที่สำหรับลงโทษคนทำบาป มีดาเนียลเป็นหนึ่งในผู้ที่ตกอยู่ในนรก กล่าวได้ว่าดาเนียลมีบทบาทไม่ต่างจากซาตานที่ใช้เสน่ห์ล่อลวงลอราเข้าสู่ นรกเพื่อเชิญเธอกระทำการที่ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม อาทิ ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ ฆาตเรียนซึ่ง ณ ตอนนั้นลอราเป็นนิสิตปริญญาโทศึกษาด้านวรรณคดี อย่างไรก็ตามลอราไม่อาจกล่าวโทษดาเนียล เนื่องจากเธอพึงพอใจกับการใช้ชีวิตเช่นนั้น อีกทั้งการกระทำการที่ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมยังเป็นสิ่งที่ดึงดูดลอราให้ตัดสินใจเป็นแฟนกับดาเนียลตั้งแต่เริ่มแรกที่เธอพบเขา

²⁷⁷ ibid., 129.

แม้ว่าการเป็นแฟนกับดาเนียลทำให้ลอรามีสภาพชีวิตราวกับตกนรกจากการกระทำบาปหลายประการ อาทิ ไม่เชื่อในพระเจ้า ทรมานต่ออดีตแฟน แต่กระนั้นเมื่อลอราตั้งครครักษ์ไม่ฟังประสงค์กับดาเนียล เธอกลับไม่ต้องการลงหลักปักฐานกับเขา ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของลอราดังนี้ “เรื่องเกี่ยวพาราสิกับด้านมืดเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การลงหลักปักฐานที่นั่นเป็นคนละเรื่องกันอย่างสิ้นเชิง” [It had been one thing to flirt with the dark side; it was another thing entirely to set down roots there.]²⁷⁸ ลอราเผยให้ผู้อ่านเห็นว่าเธอเป็นแฟนกับดาเนียลเพียงเพราะเธอรักสนุก มิใช่เพราะเธอต้องการให้ดาเนียลเป็นสามีและพ่อของลูก เนื่องจากเขาใช้ชีวิตเสเพล ลอราจึงไม่เคยคิดแต่งงานหรือมีบุตรกับเขา เป็นเหตุให้เธอบอกเลิกดาเนียล แต่กระนั้นลอราเปลี่ยนใจแต่งงานกับดาเนียลเพราะว่าเขาสัญญาว่าเขาจะเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อเป็นพ่อและสามีที่ดี การที่ลอราตัดสินใจแต่งงานกับดาเนียลจึงเป็นอีกหนึ่งทางเดินที่เธอเลือกผิด ส่งผลให้เธอพบกับความพินาศ ส่งผลให้ชีวิตของลอรากลับตาลปัตร อีกทั้งยังเป็นจุดเริ่มต้นของการก้าวเข้าสู่รกรกขุมที่ร้ายแรงยิ่งขึ้น อาทิ คบขู้ขูชาย เกรี้ยวกราด หลอกหลวงสามี ข่าผู้อื่น ทำผิดต่อมหาวิทยาลัยด้วยการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับนิสิต

เมื่อลอราย้อนกลับไปมองชีวิตของตัวเองจากปัจจุบัน เธอกลับตระหนักถึงว่าการแต่งงานกับดาเนียลเป็นเรื่องที่เธอตัดสินใจผิดพลาด ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของลอราดังนี้ “เธอมิได้ทำให้ชีวิตของดาเนียลพบกับความพินาศด้วยการขอให้เขาเปลี่ยนแปลงตัวเอง เธอทำให้ชีวิตของตัวเองพบกับความพินาศต่างหาก” [She hadn't ruined Daniel's life by asking him to change. She had ruined her own.]²⁷⁹ เริ่มแรกที่ลอราขอให้ดาเนียลเปลี่ยนแปลงตัวเองจากหน้ามือเป็นหลังมือ เธอเกรงว่าการกระทำของเธอเป็นการทำลายชีวิตของดาเนียล เนื่องจากเธอบีบให้เขาตัดผมให้สุภาพ แต่งกายให้สะอาด ทำงานประจำ เลิกดื่มเหล้าและเลิกสูบบุหรี่เพื่อเหมาะสมแก่การเป็นสามีและพ่อที่ดี เมื่อลอราย้อนกลับไปมองตัวเองในอดีตและเปรียบเทียบกับตัวเองในปัจจุบัน ลอราตระหนักว่าเธอต่างหากที่ เป็นผู้ทำลายชีวิตของตนเอง เธอไม่พร้อมมีครอบครัว เธอไม่อาจซื่อสัตย์ต่อสามี เธอไม่อาจเป็นแม่ที่ปกป้องดูแลลูก การที่ลอรามีความขัดแย้งในใจตัวเอง เป็นเหตุให้เธอเป็นผู้ที่ทำให้ครอบครัวพบกับความพินาศ กล่าวคือในด้านความรักระหว่างเธอกับสามี ลอราหมตรักดาเนียลเพราะเขามีใช้คนเสเพลและรักสนุกคนเดิมที่เธอตกหลุมรัก เป็นเหตุให้ลอราคบขู้ขูชายกับเซท (Seth) ซึ่งเป็นนิสิตปริญญาโทที่ทำงานเป็นผู้ช่วยสอนของเธอด้วยเหตุผลเดียวกันกับที่เธอตกหลุมรักดาเนียล นั่นคือเซททำให้เธอตื่นเต้นและมีชีวิตชีวา ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของลอราเมื่ออยู่กับเซทว่า “การทำเรื่องที่ผิดมันช่างทำให้เส้นเลือดสูบฉีดเสียนี้กระไร” [Doing something wrong, it turned out, packed a

²⁷⁸ *ibid.*, 145.

²⁷⁹ *ibid.*, 148.

heady adrenaline rush.]²⁸⁰ กล่าวได้ว่าลอร่าขัดแย้งในตัวเอง ด้านหนึ่งเธอต้องการสามีที่ทำให้เธอรู้สึกมั่นคงและปลอดภัย ลอร่าจึงขอให้ดาเนียลเปลี่ยนแปลงตัวเองให้กลายเป็นคน “ดี” ส่วนอีกด้านหนึ่งเธอต้องการคนที่ทำให้เธอรู้สึกตื่นเต้นกับชีวิตซึ่งดาเนียลเคยเป็นเช่นนั้นก่อนหน้าที่เธอขอให้เขาเปลี่ยนแปลงตัวเอง ดังนั้นต้นเหตุที่ทำให้ชีวิตคู่ระหว่างลอร่ากับดาเนียลล้มเหลว มิใช่เพราะดาเนียลเป็นผู้ล่อลวงเธอให้เข้ามาติดในรอกกับเขา หากแต่เป็นลอร่าที่เดินออกนอกเส้นทางหลังจากที่เธอตัดสินใจแต่งงานกับเขา การที่ลอร่าละเลยสามีและลูกสะท้อนว่าเธอให้ความสำคัญกับความต้องการส่วนตัวมากกว่าความต้องการของสมาชิกในครอบครัว ลอร่าจึงใช้เวลากับเซทที่มหาวิทยาลัยมากกว่าใช้เวลากับสามีและลูกที่บ้าน เป็นเหตุให้เธอห่างเหินกับสามีและลูก

เมื่อทริกซีถูกข่มขืนและดาเนียลติดต่อเธอไม่ได้ เนื่องจากลอร่าโกหกสามีว่าเธอค้างคืนที่มหาวิทยาลัยเพื่อทำงาน ทั้งที่ความจริงคือเธอค้างคืนที่บ้านของเซท ลอร่าจึงกล่าวโทษตัวเองที่มีได้อยู่บ้านดูแลลูกและมีได้ไปดูแลลูกที่รักษาตัวในโรงพยาบาลได้ทันท่วงที ด้วยเหตุนี้ลอร่าจึงตัดความสัมพันธ์กับเซทเพื่อชดเชยเวลาที่เธอมีได้อยู่บ้านดูแลลูก เมื่อทริกซีพบว่าเซทมาหาลอร่าที่บ้าน ลอร่าจึงไล่เซทและเปิดใจพูดคุยกับลูกเรื่องเธอนอกใจสามี ทำให้ลอร่าตระหนักในหน้าที่การเป็นแม่และการเป็นภรรยา เธอแก้ไขความผิดพลาดของตัวเองด้วยการเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อลูกและสามี ลอร่าตั้งปณิธานว่าเธอจะใช้เวลาที่ว่างเว้นจากการสอน อยู่บ้านดูแลลูกและช่วยเหลือลูกทันทีที่ลูกต้องการเพื่อไม่ให้ลูกรู้สึกว่ามีแม่ทอดทิ้งเธอเป็นครั้งที่สอง

แม้ว่าลอร่าอยู่บ้านดูแลลูกเกือบตลอดเวลา แต่เธอก็ไม่อาจป้องกันลูกจากการทำร้ายตัวเอง วันหนึ่งลอร่าพบลูกนอนหมดสติในห้องน้ำและเลือดออกบริเวณที่ลูกกรีดข้อมือ ทำให้ลอร่ากล่าวโทษเจสันที่ทำให้ชีวิตของลูกสาวพินาศ ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของลอร่าดังนี้ “หากลูกไม่เคยพบเขา หากลูกไม่เคยออกเดทกับเขา ปัญหาเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้น ทั้งเรื่องถูกข่มขืน เรื่องกรีดข้อมือ หรือแม้กระทั่งเรื่องพยายามฆ่าตัวตาย” [If she'd never met him, if she'd never dated him, none of this would have happened. Not the rape, not the cutting, not even the suicide attempt.]²⁸¹ ลอร่ากล่าวโทษเจสันโดยมิได้ตระหนักว่าเธอมีส่วนเช่นกันที่ทำให้ชีวิตลูกสาวพินาศ กล่าวคือการทำลอร่าไม่พูดคุยเรื่องส่วนตัวหรือถามไถ่ลูกเรื่องการเรียน ทำให้เธอและลูกห่างเหินกันและไม่กล้าเปิดใจพูดคุยกัน ลอร่าจึงไม่ทราบว่าคุณเสียใจที่เจสันบอกเลิก เป็นเหตุให้ทริกซีผ่อนคลายความเครียดด้วยการทำร้ายร่างกายตัวเอง

²⁸⁰ ibid., 34.

²⁸¹ ibid., 176.

หลังเหตุการณ์ที่ทริกซีถูกเจสันข่มขืนไม่อีกวัน ผู้ประพันธ์เผยให้ผู้อ่านเห็นว่าลอราเริ่มตระหนักเป็นครั้งแรกว่าเธอ สามีและลูกต่างมีสภาพชีวิตราวกับตกอยู่ในนรกขุมที่ 10 ด้วยกันทั้งสิ้น วันหนึ่งระหว่างที่ลอราเชิญชวนนิสิตในวิชาต้นเตให้ขบคิดประเด็นเรื่องความร่วมมือของบาปทั้ง 9 ประการของต้นเต ต้นเตถือว่าการทรยศต่อผู้มีพระคุณเป็นบาปร้ายแรงที่สุด ตามตำนานของชาวคริสต์ ลูซิเฟอร์ (Lucifer) ทรยศพระเจ้า ลูซิเฟอร์จึงถูกขับไล่ออกจากสวรรค์และกลายเป็นซาตานผู้คุมมรก อย่างไรก็ตามลอราไม่เห็นด้วยกับต้นเตว่าการทรยศต่อผู้มีพระคุณเป็นบาปร้ายแรงที่สุด เนื่องจากเธอครุ่นคิดและได้ข้อสรุปดังนี้

If the worst sin of all was betraying others, then what about people who lied to themselves?

There should have been a tenth circle, [...]. With little girls who had grown up overnight. With husbands who didn't speak of their past but instead poured it out onto a blank white page. With women who pretended they could be the wife of one and the lover of another and keep the two selves distinct.²⁸²

ถ้าหากการทรยศคนอื่นเป็นบาปร้ายแรงที่สุด แล้วคนที่หลอกตัวเองเล่า

น่าจะมีนรกขุมที่สิบ [...] มีเด็กหญิงที่โตเร็วเพียงชั่วข้ามคืน มีสามีไม่พูดเกี่ยวกับอดีต แต่ระบายความในใจลงบนหน้ากระดาษสีขาว มีผู้หญิงที่สร้างเป็นทั้งภรรยาของชายคนหนึ่งและเป็นชู้ของชายอีกคนโดยแยกตัวตนทั้งสองออกจากกัน อย่างชัดเจน

จากคำบรรยายของผู้เล่า ลอราคิดว่าเธอและครอบครัวประสบปัญหาเดียวกันคือหลอกตัวเองหรือไม่ยอมรับความเป็นจริง เริ่มจากทริกซีที่เติบโตเป็นสาวก่อนวัยอันควร เธอหลอกตัวเองว่าเจสันรักเธอจริงๆ มิใช่เพียงเพื่อมีเพศสัมพันธ์ ส่วนดาเนียลหลอกตัวเองว่าเขาเลิกนิยมความรุนแรง หากแต่ยังคงนิยมवादการ์ตูนที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง ส่วนลอราหลอกตัวเองว่าเธอยังคงเป็นภรรยาของดาเนียล แม้ว่าในทางปฏิบัติลอรากลับให้ความสำคัญกับชู้เพียงผู้เดียว ด้วยเหตุนี้ลอรา สามีและลูกจึงเป็นตัวอย่างบุคคลที่สมควรตกนรกขุมที่ 10 ดังนั้นการหยุดหลอกตัวเองด้วยการยอมรับความจริงจึงเป็นหนทางเดียวที่ช่วยให้ครอบครัวสโตนหลุดพ้นจากนรกขุมนี้ได้

²⁸² ibid., 265.

อย่างไรก็ตามการเปิดเผยความจริงให้ผู้อื่นทราบเปรียบได้กับมีดสองคม นั่นคือหากเปิดเผยความจริงให้ผู้อื่นทราบ ความจริงนั้นอาจทำร้ายความรู้สึกของผู้อื่น หากเก็บงำความจริงไว้กับตัวเอง ความจริงนั้นอาจทำร้ายตัวเองเช่นกัน ตัวอย่างเช่นตอนที่ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของลอราหลังจากที่เธอยอมรับความจริงกับสามีว่าเธอนอกใจเขาดังนี้

If Trixie hadn't gotten raped, if Daniel hadn't called her office the night she'd been breaking off her affair with Seth – would she ever have confessed? Would she have kept it to herself, a stone in her soul, a cancer clouding her memory?

What people don't know can't hurt them.²⁸³

หากทริกซีมิได้ถูกข่มขืน หากดาเนียลมิได้โทรศัพท์หาเธอที่ทำงานในคืนซึ่งเธออยู่ด้วยความสัมพันธ์กับเซท เธอจะสารภาพไหม หรือเธอจะเก็บงำไว้กับตัวเอง ดังก้อนหินในจิตใจของเธอ ดังโรคมะเร็งที่บดบังความทรงจำของเธอให้มีมิติ คนยอมไม่เจ็บปวดจากสิ่งที่พวกเขาไม่รู้

เป็นที่น่าสนใจว่าผู้ประพันธ์เปรียบเทียบการเก็บงำความจริงดังก้อนหินที่สร้างความเจ็บปวดให้แก่จิตใจของลอรา “ก้อนหิน” ยังเป็นชื่อสกุลของครอบครัวเพราะแปลจากความหมายภาษาอังกฤษของคำว่า “สโตน” ดังนั้นชื่อสกุล “สโตน” จึงมีความหมายเชิงสัญลักษณ์สอดคล้องกับประเด็นเรื่องการโกหกและปิดบังความจริงจากกันและกัน กล่าวคือก้อนหินมีลักษณะแข็งแรงและมีน้ำหนัก ดังนั้นก้อนหินจึงถูกนำมาใช้เป็นอาวุธในการสร้างความเจ็บปวดให้แก่ผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงนำความหมายของก้อนหินมาใช้เชิงสัญลักษณ์แทน “ความจริง” ต่อให้ลอราเปิดเผยความจริงหรือเก็บงำความจริง ทุกคนในครอบครัวต่างได้รับผลกระทบทางด้านจิตใจจากการกระทำของลอราทั้งสิ้น ดังนั้นคำกล่าวที่ว่า “คนยอมไม่เจ็บปวดจากสิ่งที่พวกเขาไม่รู้” จึงถูกครึ่งหนึ่งตราบที่ความจริงที่ลอราเก็บงำไม่ถูกเปิดเผยแต่กระนั้นหากลอราเก็บงำความจริง เธอจะกลายเป็นคนที่เจ็บปวดใจเสียเอง เมื่อลอราสารภาพกับสามีว่าเธอนอกใจเขาไปแล้ว เธอจึงไม่อาจย้อนเวลากลับไปแก้ไขสิ่งใด นอกจากพยายามเยียวยาจิตใจสามีและสานสัมพันธ์กับเขา

แม้ว่าลอราเปิดเผยความจริงเรื่องเธอนอกใจสามี แต่กระนั้นลอรายังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เธอเก็บงำความจริงจากสามี นั่นคือเรื่องเธอเป็นผู้ฆ่าเจสัน ส่งผลให้ลอราเจ็บปวดใจ เป็นเหตุให้เธออบขนมที่ชื่อซอร์โรว์พาย (Sorrow Pie) คำว่า “ซอร์โรว์” แปลว่า “โศกเศร้า” กล่าวคือซอร์โรว์พาย

²⁸³ ibid., 248.

เป็นพายประจำตระกูลของลอราซึ่งจะทำเมื่อมีเหตุการณ์สะเทือนใจสมาชิกในครอบครัว อาทิ ตอนที่ดาเนียลสูญเสียแม่ ตอนที่นกของทริกซีตายหรือตอนที่ลอราหลับนอนกับเซทเป็นครั้งแรก ดังนั้นพายชนิดนี้จึงทำขึ้นเพื่อผ่อนคลายความโศกเศร้าของผู้ทาน ผู้เล่าบรรยายความรู้สึกของลอราตอนที่เธอตานซอร์โรว์ พายหมดถาดเพียงผู้เดียวดังนี้

She ate until there were no crumbs left in the baking dish, [...]. And still she was hungry.

Until that moment, she'd forgotten this about Sorrow Pie too: No matter how much you consumed, you would not have your fill.²⁸⁴

เธอตานทั้งหมดไม่เหลือแม้แต่เศษขนมในถาดอบ [...] เธอยังไม่อิ่ม

จนกระทั่งตอนนั้นเธอคิดว่าเธอตานซอร์โรว์ พายเสียด้วยซ้ำ ต่อให้คุณทานมากเพียงใด ก็ไม่อาจเติมเต็มความต้องการของคุณได้

กล่าวได้ว่าลอราทานซอร์โรว์ พายเพื่อผ่อนคลายความทุกข์ใจ ทว่าเธอกลับไม่รู้สึคดีขึ้นหลังจากที่เธอตานพายหมดถาด เนื่องจากการฆ่าผู้อื่นเป็นเหตุการณ์ที่สะเทือนใจและบั่นทอนจิตใจของลอรามากที่สุด การทานพายเพียงอย่างเดียวจึงไม่อาจผ่อนคลายความทุกข์ใจของเธอได้ ทั้งนี้ ณ ตอนที่ลอราทำพายทาน นักสืบยังคงสันนิษฐานว่าเจสันฆ่าตัวตาย ทว่าเมื่อแพทย์ด้านนิติเวชศาสตร์ชั้นสูตรศพเจสัน กอปรกับนักสืบพบหลักฐานที่ชี้ว่าเจสันถูกฆาตกรรม อาทิ รอยร่องเท้าเบอร์ 7 ของเพศหญิง เศษผมสีแดงซึ่งติดที่นาฬิกาของเจสัน ดีเอ็นเอจากรอยเลือดที่มีเจสันซึ่งเป็นของเพศหญิง นักสืบจึงสงสัยว่าทริกซีอาจเป็นผู้ปลักเจสันตกจากสะพาน ตลอดระยะเวลาการระบุตัวผู้ต้องสงสัยที่ฆ่าเจสัน ลอราพยายามหาทางบอกดาเนียลและตำรวจ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จเพราะเธอถูกขัดจังหวะทุกครั้ง เป็นเหตุให้ลอราอัดอั้นตันใจที่ไม่อาจเปิดเผยความจริง

เมื่อตำรวจมีหลักฐานเพียงพอเพื่อออกหมายจับทริกซี ทริกซีหนีออกจากบ้าน ลอราจึงไม่มีโอกาสบอกความจริงให้สามีทราบ เนื่องจากสามีเป็นห่วงลูกสาวและมุ่งมันออกตามหาเธอ การที่ลอราออกเดินทางไปตามหาลูกสาวที่รัฐลาสกาพร้อมกับสามี ทำให้ช่องว่างระหว่างเธอและสามีที่มีก่อนหน้านี้แคบลงเพราะทั้งคู่เปิดใจพูดคุยกันมากขึ้น แต่กระนั้นลอรายังเก็บงำว่าเธอเป็นต้นเหตุที่ทำให้เจสันเสียชีวิต จนกระทั่งตำรวจเข้าจับกุมทริกซีข้อหาฆ่าเจสัน ลอราจึงมอบตัวกับตำรวจว่าเธอเป็นคนที่ฆ่าเจสันไม่ใช่ลูกสาว สาเหตุที่ตำรวจคิดว่าเป็นทริกซีในตอนแรก เนื่องจากดีเอ็นเอของเลือดที่ปลายเล็บเจสันและดีเอ็นเอของเส้นผมที่ติดอยู่ที่เสื้อของเจสันตรงกับดีเอ็นเอของทริกซี แต่ก็ตรงกับดีเอ็นเอ

²⁸⁴ ibid., 240.

ของลอราเช่นกัน เธอยังมีผมสีแดงและใส่รองเท้าเบอร์ 7 เช่นเดียวกับลูกสาว ลอราบรรยายเหตุการณ์ที่สะพานตอนที่เธอพบเจสันให้สามมีทราบดังนี้

“He was drunk. He said ... he said that my bitch of a daughter was ruining his life. Ruining *his* life. He stood up and started coming toward me, and I ... I got scared and pushed him away. But he lost his balance, and he went over the railing.” [...] “He was hanging on to the railing with one hand and reaching up with the other. [...] I started to reach for his hand ... and then ...” Laura closed her eyes. “Then I let him go.”²⁸⁵

“เขาเมา เขาพูด ... เขาพูดว่าลูกสาวตัวแสบของฉันทำลายชีวิตเขา ทำลายชีวิตเขา เขาลุกขึ้นยืนและเดินมาที่ฉัน แล้วฉัน ... ฉันกลัวและผลักเขาออก แต่เขาเสียการทรงตัวและพลิกตัวข้ามราวสะพาน” [...] “เขาห้อยตัวด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างหนึ่งพยายามคว้าราวสะพาน [...] ฉันยื่นมือคว้ามือของเขา แล้ว ...” ลอราหลับตา “แล้วฉันก็ปล่อยให้เขาตก”

ลอราเปิดเผยความจริงเพื่อไม่ให้ลูกสาวสะเทือนใจจากเหตุการณ์ที่เธอไม่ได้ก่อ ในกรณีของลอรา การเปิดเผยความจริงว่าเธอฆ่าเจสันมิได้ทำร้ายความรู้สึกของดาเนียล หากแต่ทำให้ดาเนียลเห็นอกเห็นใจเธอและให้อภัยเธอเพราะว่าเธอมีได้ตั้งใจฆ่าเจสัน แม้ว่านวนิยายจบตรงที่ลอราสารภาพผิดที่ฆ่าเจสัน แต่กระนั้นผู้ประพันธ์ต้องการชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างสามมีและภรรยาไม่ได้อยู่ที่การรักษาใจกันด้วยการเก็บความจริงจากกัน หากแต่อยู่ที่การเปิดใจยอมรับปัญหาเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน ลอราเรียนรู้จากความผิดพลาดของตัวเองว่าการเก็บความจริงกลับยิ่งทำร้ายครอบครัว เป็นเหตุให้ปัญหาบานปลายเพราะไม่ได้รับการแก้ไข แม้ว่าการเปิดเผยความจริงอาจทำร้ายความรู้สึกของกันและกัน แต่กระนั้นการเปิดเผยความจริงแสดงออกถึงความจริงใจยอมรับความผิดพลาดของตัวเองเพื่อการเริ่มต้นใหม่

กล่าวโดยสรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* ชี้ให้ผู้อ่านเห็นปัญหาของการที่พ่อแม่และลูกไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเอง เป็นเหตุให้เกิดช่องว่างระหว่างพ่อแม่และลูก การเล่าย้อนกลับไปต้นเรื่องเผยให้เห็นความผิดพลาดในอดีตของพ่อแม่และลูก อาทิ ดาเนียลเก็บงำเรื่องความรุนแรงในวัยเด็กของตัวเอง ทริกซีเก็บงำเรื่องเธอเคยมีเพศสัมพันธ์กับเจสันก่อนหน้าที่เขาข่มขืนเธอ ลอราเก็บงำเรื่องเธอไม่

²⁸⁵ *ibid.*, 369.

พร้อมมีครอบครัว การที่พวกเขาไม่เปิดเผยความจริง ทำให้ปัญหาไม่ได้รับการแก้ไขและบานปลาย ยิ่งขึ้น การใช้การ์ตูนควบคู่กับการบรรยาย ช่วยให้ผู้อ่านเห็นอารมณ์ความรู้สึกของดาเนียลที่มีต่อเรื่องราว ทรยาคบขู่ผู้ชาย เรื่องลูกสาวถูกข่มขืนและหนีออกจากบ้าน และเรื่องปัญหาการควบคุมอารมณ์ของตัวเอง ทั้งสามเรื่องนี้ดาเนียลมีอาจเผยออกมาในชีวิตจริง เขาจึงระบายความรู้สึกลงสู่การ์ตูนที่เขาวาด อย่างไรก็ตามตัวละครทั้งสามเรียนรู้อะไรจากการเก็บงำความจริงตั้งแต่บั้นทอนจิตใจของตนเองและทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกก้าวร้าว ทั้งสามจึงกล้ายอมรับสิ่งที่พวกเขาทำผิดพลาดและเผยความจริงให้กันและกันทราบ เมื่อไม่มีสิ่งใดติดขัดในใจของพวกเขา ดาเนียลสามารถรักษาครอบครัวให้กลับมาเป็นปกติอีกครั้งด้วยการควบคุมอารมณ์ของตนเองและซื่อสัตย์กับตัวเองและอดีตของตัวเอง ทริ่งซึ่งรู้จักพึ่งพาตัวเองและมั่นใจในตัวเองมากขึ้น ส่วนลอราเรียนรู้อะไรว่าครอบครัวสำคัญต่อเธอเป็นอันดับหนึ่งและเรียนรู้อะไรว่าจะไม่ทำผิดพลาดซ้ำสอง ปัญหาในเรื่องแม้จะสร้างปัญหาให้แก่ตัวละคร ขณะเดียวกันกลับทำให้ตัวละครเข้าใจกันมากขึ้นและสานสัมพันธ์สมาชิกในครอบครัวเข้าด้วยกัน ในตอนท้ายของนวนิยายพ่อแม่และลูกครอบครัวสโตนจึงหลุดพ้นจากนรกขุมที่ 10 ได้ด้วยการยอมรับความจริงและซื่อสัตย์ต่อตัวเอง

4.5 บทสรุป

นิยาย 4 เรื่องของโจดี ปีโคลต์ ได้แก่ *ไนน์ทีน มินิตส์ เฟลน ทูท เฟอร์เฟค แมตซ์* และ *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* ใช้กลวิธีผูกเรื่องโดยใช้ลำดับเวลาในการนำเสนอปัญหาเด็กและเยาวชนร่วมสมัย อาทิ การสลับลำดับเวลาคือผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในเรื่องทั้งอดีตและปัจจุบันสลับกัน การเล่าเรื่องย้อนต้นคือผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ตอนท้ายของเรื่องแล้วจึงย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มแรกของเรื่อง และการเล่าเรื่องจากตรงกลางของเรื่องแล้วจึงย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ตอนต้นเรื่อง ช่วยให้ผู้อ่านเห็นปัญหาของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัย อาทิ ความเจ็บป่วย ความรุนแรงในโรงเรียน การถูกล่วงละเมิดทางเพศ การตั้งครมไม่พึงประสงค์ การทำร้ายตัวเอง การใช้ลำดับเวลาในการเล่าเรื่องช่วยให้ผู้อ่านเห็นเหตุปัจจัยต่างๆ ในอดีตที่บีบคั้นให้ตัวละครเลือกทางเดินที่ผิดพลาดในปัจจุบัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์* ชี้ให้ผู้อ่านมองปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนว่าเป็นปัญหาใหญ่ในสังคมอเมริกันร่วมสมัย ผู้ประพันธ์นำเสนอปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนโดยเล่าผ่านชีวิตตัวละครที่เป็นผู้ก่อเหตุสองคนคือปีเตอร์และโจซีเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นเบื้องลึกเบื้องหลังของปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนซึ่งเป็นต้นเหตุสำคัญที่บีบคั้นให้เด็กทั้งสองก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน ในกรณีของปีเตอร์ เขาถูกเด็กในโรงเรียนรังแกตั้งแต่วันแรกที่เขาไปโรงเรียน ประสบการณ์ในวันนั้นส่งผลให้ปีเตอร์สะเทือนใจและหวาดกลัวว่าตนจะถูกรังแกทุกครั้งทีไปโรงเรียน อีกทั้งรูปแบบ

การรังแกซึ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อปีเตอร์เข้าสู่วัยรุ่น จากการทำลายข้าวของกลายเป็นการทำร้ายร่างกายและการทำให้อับอายในที่สาธารณะ เมื่อโรงเรียนไม่มีนโยบายหรือวิธีการใดๆ ในการป้องกันหรือแก้ไขปัญหาคความรุนแรงในโรงเรียน กอปรกับปีเตอร์ยังประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์อันห่างเหินกับพ่อแม่ ปีเตอร์จึงแก้ปัญหาการถูกรังแกในโรงเรียนด้วยการกราดยิงเด็กและครูในโรงเรียน ในกรณีของโจซี การที่เธอไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากแม่ ส่งผลให้เธอต้องเป็นที่ยอมรับของเพื่อนในโรงเรียน เธอจึงเลิกคบกับปีเตอร์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเธอเพื่อเข้ากลุ่มเด็กที่มีชื่อเสียงโด่งดังในโรงเรียน แต่กระนั้นโจซีกลับถูกแค้นต่อกระทำความรุนแรงทางร่างกายและทางเพศเมื่อโจซีไม่มีผู้ให้คำปรึกษา เธอจึงแก้ปัญหาแฟนทำร้ายร่างกายและจิตใจด้วยการยิงแฟน กล่าวได้ว่าโจซีและปีเตอร์ต่างป่วยเป็นโรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มอาการผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่อเนื่อง ทั้งคู่ถูกกระทำความรุนแรงจนทั้งคู่คิดฆ่าตัวตาย เมื่อแก้ปัญหาความรุนแรงไม่ได้ ทั้งคู่จึงพลัดบทบาทจากผู้ถูกระทำมาเป็นผู้กระทำด้วยการใช้ความรุนแรงโต้กลับความรุนแรงเช่นเดียวกับที่ผู้หญิงซึ่งถูกสามีหรือคนรักทารุณกรรมทางร่างกายและจิตใจเป็นเวลานาน

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังนำเสนอชีวิตของพ่อแม่ของปีเตอร์และโจซีเพื่อชี้ให้เห็นปัญหาคความสัมพันธ์อันห่างเหินระหว่างพ่อแม่และลูกซึ่งเป็นเหตุปัจจัยสำคัญที่ทำให้ลูกแก้ปัญหาด้วยตัวเองเนื่องจากลูกไม่อาจปรึกษาหรือพึ่งพาพ่อแม่เมื่อเกิดปัญหาในโรงเรียน ในกรณีของเลซี เธอใช้อำนาจความเป็นแม่แก้ปัญหาเด็กในโรงเรียนรังแกลูกโดยไม่ปรึกษาลูก ทำให้ปัญหาไม่ได้รับการแก้ไข ส่งผลให้ปีเตอร์ถูกรังแกมากขึ้นกว่าเดิม ส่วนลูอิสก็ได้ดูแลเอาใจใส่ปีเตอร์มากนัก มีเพียงกิจกรรมเดียวที่ทั้งคู่ทำร่วมกัน นั่นคือการล่าสัตว์ นอกจากนั้นทั้งคู่ต่างคนต่างใช้ชีวิตของตัวเอง ลูอิสจึงไม่รู้ว่าลูกประสบปัญหาในโรงเรียน ในกรณีของอเล็กซ์มุ่งมั่นในหน้าที่การงาน เป็นเหตุให้เธอไม่ได้ดูแลเอาใจใส่โจซี อเล็กซ์จึงไม่รู้ว่าลูกประสบปัญหาเรื่องเพื่อนและเรื่องแฟน เมื่อเกิดเหตุกราดยิงในโรงเรียน เลซีและอเล็กซ์ต่างพยายามเข้าหาลูกเพื่อแก้ไขความผิดพลาดในอดีตที่พวกเขาได้เคยค้างลูก ขณะที่ลูอิสกลับตีตัวออกห่างปีเตอร์เพราะเขาผิดหวังในตัวลูก แต่กระนั้นเมื่อลูอิสตระหนักว่าครอบครัวกำลังล่มสลาย เขาจึงลดอคติที่มีต่อลูกเพื่อรักษารอบครัวไว้ด้วยกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง *เพลน ทูธ* แสดงให้เห็นว่าความเชื่อทางนิกายอามิชเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ครอบครัวพิชเชอร์พบความพินาศ เนื่องจากนิกายอามิชให้ความสำคัญกับความต้องการของปัจเจกเป็นอันดับสุดท้าย เป็นเหตุให้ครอบครัวทิ้งนิกายอามิชเพื่อทำตามความต้องการของตัวเอง ส่วนสมาชิกในครอบครัวที่เหลือก็เก็บำความต้องการของตัวเองเพื่อปฏิบัติตามกฎของนิกายการที่ผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในอดีตเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจการกระทำของตัวละครยิ่งขึ้น ในกรณีของเคที เธอสยบยอมต่อกฎของนิกายที่ขวางกั้นความรักระหว่างเธอและอาดัม อีกทั้งการที่

นิกายอามิชผูกโยงกับครอบครัวและชุมชน ทำให้เคที่ตัดใจละทิ้งครอบครัวเพื่อไปอยู่กับคนรักไม่ได้ ส่วนซาร่าห์ นิกายอามิชและสามีพรากรุกชายไปจากเธอ เมื่อไม่อาจแก้ไขอดีตได้ เธอทำทุกวิถีทางเพื่อป้องกันไม่ให้ลูกสาวเพียงคนเดียวถูกพรากจากเธอไปอีกคน ซาร่าห์จึงฆ่าหลานชายเพื่อไม่ให้สามีทราบ ว่าเคที่ตั้งครรภ์ก่อนสมรส ส่วนจาacobและอารอนรักษาบาดแผลที่ทั้งคู่กระทำต่อกันได้ด้วยการลดอคติที่ทั้งคู่มีต่อกันลง จากคอบลคอคติที่มีต่อพ่อด้วยการกลับบ้านมาช่วยพ่อทำงานในโรงเลี้ยงสัตว์ ส่วนอารอนลดอคติที่มีต่อลูกได้ด้วยการเปิดใจยอมรับให้ลูกแบ่งเบาภาระการงาน แม้ว่าอารอนประกาศตัดความสัมพันธ์กับลูก ทว่าการที่ชาวอามิชให้ความสำคัญกับครอบครัว จึงทำให้สายสัมพันธ์ของสองพ่อลูกไม่อาจตัดให้ขาดได้ ครอบครัวพิชเซอร์ทั้งสี่จึงกลับมาสานสัมพันธ์กันอีกครั้งได้สำเร็จ ส่วนเอลลีเข้าใจความความรักที่แม่มีต่อลูก ทำให้ซาร่าห์ยอมทำผิดกฎหมายของนิกายด้วยการฆ่าหลายเอลลียังเรียนรู้จากความรักไม่สมหวังของเคที่เพื่อนำมาเลือกพิตซ์เป็นคู่ครองที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเธอ

กล่าวโดยสรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง *เพอร์เฟค แมตซ์* ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าปัญหาการตัดสินใจรวดเร็วโดยไม่พิจารณาให้รอบคอบ เป็นเหตุให้นินาเลือกวิธีแก้ปัญหาคิดทาง ทำให้เธอและครอบครัวพบกับความพินาศต่างๆ ที่นินาเป็นทนายความและควรปฏิบัติในกรอบของกฎหมาย ส่วนเคลเบนำความผิดพลาดจากภรรยาในการฆ่าคนแล้วถูกจับเพื่อหาวิธีอื่นที่ทำให้เขาลอยนวล แม้ว่าเคลเบไม่ถูกจับกุม แต่ผลของการฆ่าคนย่อมส่งผลกระทบต่อจิตใจของเขาเองเป็นแน่ ส่วนนาธานิลเหยื่อผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศต้องการความรักและการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่มากกว่าสิ่งอื่นใด ดังนั้นสำหรับการมีพ่อแม่อยู่พร้อมหน้าพร้อมตาจึงเป็นของสิ่งพิเศษที่สุด ขณะที่การเสียชีวิตของบาทหลวงทั้งสองกลับมิได้ส่งผลกระทบต่อานาธานิล หากแต่สร้างบาดแผลในใจของนินาและเคลเบและส่งผลเสียต่อความสัมพันธ์ของทั้งคู่

กล่าวโดยสรุปได้ว่านวนิยายเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* ชี้ให้ผู้อ่านเห็นปัญหาของการที่พ่อแม่และลูกไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเอง เป็นเหตุให้เกิดช่องว่างระหว่างพ่อแม่และลูก การเล่าย้อนกลับไปต้นเรื่องเผยให้เห็นความผิดพลาดในอดีตของพ่อแม่และลูก อาทิ ดาเนียลเก็บงำเรื่องความรุนแรงในวัยเด็กของตัวเอง ทริกซีเก็บงำเรื่องเธอเคยมีเพศสัมพันธ์กับเจสันก่อนหน้าที่เขาข่มขืนเธอ ลอราเก็บงำเรื่องเธอไม่พร้อมมีครอบครัว การที่พวกเขาไม่เปิดเผยความจริง ทำให้ปัญหาไม่ได้รับการแก้ไขและบานปลายยิ่งขึ้น การใช้การ์ตูนควบคู่กับการบรรยาย ช่วยให้ผู้อ่านเห็นอารมณ์ความรู้สึกของดาเนียลที่มีต่อเรื่องภรรยาคบชู้ผู้ชาย เรื่องลูกสาวถูกข่มขืนและหนีออกจากบ้าน และเรื่องปัญหาการควบคุมอารมณ์ของตัวเอง ทั้งสามเรื่องนี้ดาเนียลมีอาจเผยออกมาในชีวิตจริง เขาจึงระบายความรู้สึกลงสู่การ์ตูนที่เขาวาดอย่างไรก็ตามตัวละครทั้งสามเรียนรู้ว่าการเก็บงำความจริงตั้งแต่บั้นต้นจิตใจของตัวเองและทำให้

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกวัยรุ่น ทั้งสามจึงกล้ายอมรับสิ่งที่พวกเขาทำผิดพลาดและเผยความจริงให้กันและกันทราบ เมื่อไม่มีสิ่งใดติดขัดในใจของพวกเขา ดาเนี่ยลสามารถรักษาครอบครัวให้กลับมาเป็นปกติอีกครั้งด้วยการควบคุมอารมณ์ของตนเองและซื่อสัตย์กับตัวเองและอดีตของตัวเอง ทริงซี่รู้จักพึ่งพาตัวเองและมั่นใจในตัวเองมากขึ้น ส่วนลอร่าเรียนรู้ว่าครอบครัวสำคัญต่อเธอเป็นอันดับหนึ่งและเรียนรู้ว่าจะไม่ทำผิดพลาดซ้ำสอง ปัญหาในเรื่องแม่จะสร้างปัญหาให้แก่ตัวละคร ขณะเดียวกันกลับทำให้ตัวละครเข้าใจกันมากขึ้นและสานสัมพันธ์สมาชิกในครอบครัวเข้าด้วยกัน ในตอนท้ายของนวนิยายพ่อแม่และลูกครอบครัวสโตนจึงหลุดพ้นจากนรกขุมที่ 10 ได้ด้วยการยอมรับความจริงและซื่อสัตย์ต่อตัวเอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยในนวนิยายของโจดี ปีโคลต์ จำนวน 7 เรื่อง ได้แก่ *เพลน ทูธ* (2000) *เพอร์เฟค แมตช์* (2002) *มาย ซิสเตอร์ส คีปเปอร์* (2004) *แวนิชิง แอ็กตส์* (2005) *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* (2006) *ไนน์ทีน มินิตส์* (2007) และ *แฮนเดิล วิท แคร์* (2009) ซึ่งนำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัย คือ ความเจ็บป่วย ความพิการ ความรุนแรงในโรงเรียน การถูกล่วงละเมิดทางเพศ การตั้งครมไม่พึงประสงค์ การทำร้ายตัวเองและการฟ้องร้องพ่อแม่ โดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่หลากหลาย อาทิ การเล่าเรื่องตามขอบ การใช้ผู้เล่ามากกว่าหนึ่งคนและการใช้เทคนิคการเล่าคู่ขนานระหว่างนวนิยายกับการ์ตูนเพื่อแสดงความซับซ้อนของปัญหาและตัวตนของเด็กและเยาวชนในสังคมร่วมสมัย

5.1 บทสรุป

การศึกษาแบ่งออกเป็นสามหัวข้อ ได้แก่ การเล่าเรื่องและบริบทวรรณกรรมของโจดี ปีโคลต์ การผูกเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนในการนำเสนอปัญหาเด็กและเยาวชนร่วมสมัย และการผูกเรื่องโดยใช้ลำดับเวลาในการนำเสนอปัญหาเด็กและเยาวชนร่วมสมัย จากการศึกษาพบว่าการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องที่โจดี ปีโคลต์ใช้ในนวนิยายทั้ง 7 เรื่องเผยให้เห็นปัญหาของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัย

ผู้ประพันธ์ในแต่ละยุคต่างใช้กลวิธีการเล่าเรื่องทั้งหมดห้าแบบ แบบแรกคือใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “ฉัน” เป็นสรรพนามที่ตัวละครหรือผู้เล่าเรื่องใช้แทนตนเอง แบบที่สองใช้สรรพนามบุรุษที่สาม อาทิ “เขา” “เธอ” เป็นสรรพนามที่ผู้เล่าเรื่องใช้แทนตัวละครที่กล่าวถึงในเรื่อง แบบที่สามใช้สรรพนามบุรุษที่สอง “คุณ” ซึ่งเป็นสรรพนามที่ตัวละครหรือผู้เล่าใช้แทนผู้ที่ตัวละครหรือผู้เล่ากำลังสนทนาด้วย แบบที่สี่คือใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ “พวกเรา” ซึ่งเป็นสรรพนามที่ตัวละครมากกว่าหนึ่งตัวหรือผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนใช้แทนกลุ่มของตนเองในการเล่าเรื่อง แบบที่ห้าคือใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคน แบ่งได้เป็นสองแบบ ได้แก่ ผู้เล่าบุรุษที่หนึ่งมากกว่าหนึ่งคนและผู้เล่าบุรุษที่สามมากกว่าหนึ่งคน นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังใช้การลำดับเวลาในการเล่าเรื่อง อาทิ การสลับลำดับเวลาคือผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ในเรื่องทั้งอดีตและปัจจุบันสลับกัน การเล่าเรื่องย้อนต้นคือผู้ประพันธ์นำเสนอเหตุการณ์ตอนท้ายของเรื่องแล้วจึงย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มแรกของเรื่อง และการเล่าเรื่องจากตรงกลางของเรื่องแล้วจึงย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ตอนต้นเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ นอกจากผู้ประพันธ์ใช้ผู้เล่าเรื่องและการลำดับเวลาในการเล่าเรื่อง

ผู้ประพันธ์ยังสอดแทรกกลวิธีการเล่าเรื่องอื่นๆ อาทิ คำราชนมและการ์ตูนเพื่อให้นวนิยายน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

นอกจากผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบต่างๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้นในการทำให้นวนิยายน่าสนใจ ผู้ประพันธ์ยังหยิบยกปัญหาของเด็กและเยาวชนในสหรัฐอเมริกาทั้งที่เกิดจากสังคมและสุขภาพมานำเสนอในนวนิยาย ปัญหาที่เกิดจากสังคม อาทิ ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียน ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศเด็กและเยาวชน ปัญหาการฆ่าตัวตาย ปัญหาการหย่าร้างของพ่อแม่ ส่วนปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ อาทิ ปัญหาความพิการ ปัญหาความเจ็บป่วย ปัญหาเหล่านี้แม้จะเป็นเรื่องไกลตัวสำหรับผู้อ่าน ทว่าผู้ประพันธ์กลับหยิบยกปัญหาดังกล่าวมาพูดถึงในนวนิยายด้วยการบรรยายชีวิตของตัวละครผู้ประสพกับปัญหาเหล่านี้โดยตรงไปตรงมาเพื่อให้ผู้อ่านตระหนักถึงภัยอันตรายเหล่านี้ซึ่งอาจเกิดได้กับผู้อ่านและคนใกล้ชิดของผู้อ่านและรู้จักป้องกันและรับมือหากเกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้นกับตน นอกจากนี้การที่ผู้ประพันธ์ใช้การเล่าเรื่องปัญหาในมุมมองของตัวละครหลายตัวเพื่อชี้ให้เห็นว่าปัญหาแต่และปัญหาที่มีความซับซ้อน ผู้อ่านจึงไม่ควรตัดสินการกระทำของตัวละครเพียงผิวเผิน

นวนิยายของโจดี ปีโคลต์ที่นำมาศึกษาวิธีการเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัยทั้งหมดเจ็ดเรื่องมีลักษณะการเล่าเรื่องที่โดดเด่น โดยแบ่งนวนิยายออกเป็นสองกลุ่มตามกลวิธีการเล่าเรื่องของผู้ประพันธ์ใช้ผู้เล่าเรื่อง กลุ่มแรกผู้เล่าเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องมากกว่าหนึ่งคนสลับสับเปลี่ยนกันเล่าปัญหาในมุมมองของตนเอง ประกอบด้วยนวนิยายสามเรื่อง ดังนี้ *มาย ซิสเตอร์ คีปเปอร์ แชนเดิล วิท แคร้* และ *แวนซิง แอ็กตส์* กลุ่มที่สองผู้เล่าเรื่องโดยใช้การลำดับเวลา ประกอบด้วยนวนิยายสี่เรื่อง ดังนี้ *ไนน์ทีน มินิตส์ เพอร์เฟค แมตซ์ เฟลน ทูท* และ *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีการเล่าสองแบบนี้แนะนำเสนอปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยคือ ความเจ็บป่วย ความพิการ ความรุนแรงในโรงเรียน การถูกล่วงละเมิดทางเพศ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำร้ายตัวเอง และการฟ้องร้องพ่อแม่ โดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่หลากหลาย เช่น การเล่าเรื่องตามขอบการใช้ผู้เล่ามากกว่าหนึ่งคนและการใช้เทคนิคการเล่าคู่ขนานระหว่างนวนิยายกับการ์ตูน นวนิยายทั้งเจ็ดเรื่องชี้ให้ผู้อ่านเห็นผลของการเลือกทางเดินผิด แม้ว่าตัวละครพยายามฝ่าโน้จชะตาด้วยวิธีต่างๆ อาทิ ลูกขึ้นตอบโต้ความรุนแรง ใช้กฎหมายเข้าช่วย แต่กระนั้นตัวละครไม่อาจฝ่าโน้จชะตาของตัวเองและพบกับความพินาศ

ผู้ประพันธ์ใช้การเล่าเรื่องทั้งสองแบบข้างต้นเพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นปัญหาของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัย แบ่งออกเป็นห้ากลุ่ม กลุ่มแรกคือปัญหาความเจ็บป่วยและความพิการ กลุ่มที่

สองคือปัญหาการถูกล่วงละเมิดทางเพศ กลุ่มที่สามคือปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ กลุ่มที่สี่คือ ความรุนแรงในโรงเรียน กลุ่มที่ห้าคือการลักพาตัวลูก

ผู้ประพันธ์นำเสนอปัญหาความเจ็บป่วยและความพิการในนวนิยายสองเรื่อง เรื่องแรกคือ *มาย ซิสเตอร์ส์ คีปเปอร์* กล่าวถึงความเจ็บป่วยทางร่างกายและทางจิตใจ ของเด็กสองคนคือเคตและ เจสซี เคตป่วยเป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดขาวตอนอายุ 2 ขวบ เป็นเหตุให้พ่อแม่พึ่งพาเทคโนโลยีทางการแพทย์ในการมีลูกอีกคนซึ่งถูกออกแบบทางพันธุกรรมให้ตรงกับเคตทุกประการเพื่อเป็นอะไหล่ ในการรักษาชีวิตเคต การที่พ่อแม่ต่างมุ่งความสนใจไปที่การรักษาชีวิตเคต เป็นเหตุให้พ่อแม่ละเลยลูก ชายคนโต ส่งผลให้เจสซีป่วยเป็นโรคชอบเล่นไฟ เนื่องจากการจุดไฟเผาสิ่งของทำให้เขาอ่อนคลาย ความเครียดจากที่บ้าน ส่วนการที่แอนนาเป็นอะไหล่ให้เคตตั้งแต่แรกเกิด ทำให้สุขภาพของเธอถูกบั่น ทอนและอาจเป็นอันตรายถึงชีวิตของเธอเอง เมื่อแอนนาอายุ 13 ปี เธอจึงลุกขึ้นเรียกร้องสิทธิใน ร่างกายตัวเองด้วยการฟ้องร้องพ่อแม่ ส่วนเรื่องที่สองคือ *แฮนเดิล วิท แคร์* กล่าวถึงวิลโลว์ซึ่งป่วยเป็น โรคกระดูกพรุนตั้งแต่แรกเกิด ส่งผลให้เธอระมัดระวังเป็นพิเศษเวลาเดินหรือขยับร่างกาย หากไม่ระวัง กระดูกอาจแตกหักและทำให้เกิดความพิการทางร่างกาย การที่ครอบครัวมีรายได้น้อย ทำให้แม่ไม่อาจ จ่ายค่ารักษาพยาบาลหรืออุปกรณ์อำนวยความสะดวกให้ลูก ด้วยเหตุนี้แม่จึงฟ้องร้องสูตินรีแพทย์เพื่อ เรียกร้องค่าชดเชย เนื่องจากสูตินรีแพทย์มิได้ตรวจหาความผิดปกติในทารกเสียแต่เนิ่นๆ เป็นเหตุให้ แม่เสียโอกาสทำแท้ง ศาลตัดสินให้แม่ชนะคดีความ

ผู้ประพันธ์นำเสนอปัญหาการถูกล่วงละเมิดทางเพศในนวนิยายสองเรื่อง เรื่องแรกคือ *เพอร์เฟค แมตช์* กล่าวถึงนาธานี่วัย 5 ขวบที่ถูกบาทหลวงล่วงละเมิดทางเพศ แม่ผู้เป็นทนายความ จึงยื่นบาทหลวงที่ถูกกล่าวหาจนเสียชีวิตโดยไม่รีรอให้ศาลตัดสินความผิด เป็นเหตุให้เธอถูกดำเนินคดี ข้อหาฆ่าผู้อื่นโดนเจตนา ทว่าเมื่อนักสืบพบความจริงว่าบาทหลวงที่แม่ยังมีใช้บาทหลวงที่ล่วงละเมิด ทางเพศลูกชาย พ่อจึงฆ่าบาทหลวงที่ล่วงละเมิดทางเพศลูกชายด้วยการวางยาพิษ ตำรวจจึงคิดว่า บาทหลวงเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจ อย่างไรก็ตามพ่อแม่กลับมิได้หาวิธีช่วยเหลือหรือเยียวยาบาดแผลใน จิตใจของลูก ลูกจึงเยียวยาจิตใจตัวเองด้วยการจินตนาการให้ตัวเองหนีออกจากโลกแห่งความจริง ส่วนเรื่องที่สองคือ *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* กล่าวถึงทริกซีวัย 14 ปี เธอถูกแฟนหนุ่มวัย 17 ปีข่มขืน การที่เธอจำเหตุการณ์คืนนั้นไม่ค่อยได้ กอปรกับกลัวว่าตำรวจและพ่อแม่ไม่เชื่อว่าเธอถูกข่มขืน ทริกซี จึงโกหกว่าเธอมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกและเรื่องบาดแผลที่ข้อมือ ที่โรงเรียน ทริกซีถูกเพื่อนสนิทและเด็ก ในโรงเรียนรังแกเธอในโรงเรียนด้วยการใช้วาจาหยาบคายต่อเธอ แกล้งเธอด้วยการใส่ถุงยาอนามัย จำนวนมากในตู้เก็บของของเธอและเผยแพร่ภาพถ่ายที่เธอเปลือยอกในอินเทอร์เน็ต การที่ทริกซีกับ พ่อแม่ห่างเหินกัน เธอจึงระบายความเครียดด้วยการทำร้ายร่างกายของตัวเอง เมื่อแฟนหนุ่มตก

สะพานเสียชีวิต ทริกซียังตกเป็นผู้สงสัย เธอจึงหนีออกจากบ้าน พ่อตามหาเธอจนพบ เธอจึงเปิดใจพูดคุยปัญหาเกี่ยวกับพ่อทุกเรื่อง ส่วนแม่สารภาพว่าเธอเป็นผู้ฆ่าแฟนหนุ่มของลูกสาว

ผู้ประพันธ์นำเสนอปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ในนวนิยายเรื่อง *เพลน ทูท* กล่าวถึง เคทีวัย 18 ปีผู้เป็นชาวามิช เธอถูกกล่าวหาว่าฆ่าลูกชายแรกเกิดของตนเพื่อปกปิดเรื่องการตั้งครรภ์ และเรื่องความรักกับชายนอกศาสนาเพราะผิดกฎของนิกายามิช แต่ภระนั้นเคทียืนยันว่าเธอบริสุทธิ์ และพร้อมรับโทษทางศาสนาเรื่องตั้งครรภ์โดยไม่สมรส ส่วนด้านคดีความเรื่องฆ่าคนโดยเจตนา ศาลตัดสินให้เคทีถูกคุมประพฤติด้วยกำไลอิเล็กทรอนิกส์เป็นเวลาหนึ่งปี เนื่องจากเธอยอมรับผิดแต่ปฏิเสธข้อกล่าวหา ตอนท้ายเรื่องแม่ของเธอกลับเผยให้ทนายทราบบว่าเธอเป็นผู้ฆ่าหลานชายเพราะเกรงกลัวว่าสามีจะประกาศตัดพ่อตัดลูก

ผู้ประพันธ์นำเสนอปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนในนวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิสต์* กล่าวถึง ปีเตอร์วัย 17 ปีผู้ก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน การย้อนเวลากลับไปเล่าเหตุการณ์ในอดีตเผยว่าปีเตอร์ ถูกเด็กในโรงเรียนรังแกตั้งแต่วันแรกที่เขาไปโรงเรียน การรังแกทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นเมื่อเขาเรียน ระดับมัธยมศึกษา เด็กในโรงเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่โด่งดังในโรงเรียนทำร้ายร่างกายปีเตอร์ ทำให้ปีเตอร์อับอายด้วยการเผยแพร่อีเมลที่ปีเตอร์เขียนบอกรักอดีตเพื่อนสนิทและดิงกางเกงและบ็อกเซอร์ของปีเตอร์ลงมาถึงตาคู่กลางโรงอาหาร นอกจากนี้ปีเตอร์ยังประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์กับพ่อแม่ เขาจึงไม่ได้รับการเยียวยาหรือช่วยเหลือ เป็นเหตุให้เขาเครียดสะสมและป่วยเป็นโรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มอาการผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่อเนื่องเพราะหวาดกลัวว่าตัวเองจะถูกทำร้ายร่างกายทุกครั้งทีไปโรงเรียน ปีเตอร์จึงลุกขึ้นตอบโต้ด้วยการก่อเหตุกราดยิงในโรงเรียน โจซี เป็นเด็กอีกคนที่ประสบปัญหาด้านความสัมพันธ์กับแม่และประสบปัญหาในโรงเรียน เธอแตกต่างจากปีเตอร์ตรงที่เธอเข้าร่วมกลุ่มเด็กที่โด่งดังในโรงเรียน แต่ภระนั้นเธอถูกแฟนหนุ่มกระทำ ความรุนแรงทางร่างกายและทางเพศ เป็นเหตุให้เธอเครียดสะสมและป่วยเป็นโรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มอาการผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่อเนื่องเพราะหวาดกลัวว่าตัวเองจะถูกทำร้ายร่างกาย ด้วยเหตุนี้โจซีจึงป้องกันตัวเองด้วยยิงแมดด์ โจซีถูกศาลตัดสินจำคุก 5 ปีข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยประมาท ส่วนปีเตอร์ถูกศาลจำคุกตลอดชีวิตข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา 8 คดีและฆ่าผู้อื่นโดยประมาท 2 คดี

ผู้ประพันธ์นำเสนอปัญหาการลักพาตัวลูกในนวนิยายเรื่อง *แวนิช แอ็กตส์* กล่าวถึงดิเลียวัย 32 ปีที่เพิ่งทราบว่าเธอถูกพ่อลักพาตัวจากแม่เมื่อ 28 ปีที่แล้ว เธอจึงโกรธพ่อที่ทำให้เธอมีปมเรื่องขาดแม่ตั้งแต่เด็ก เธอเยียวยาตัวเองด้วยการด้วยการสร้างแม่ในอุดมคติ เมื่อพ่อถูกดำเนินคดีข้อหาลักพาตัวเธอ ดิเลียจึงกลับไปสานสัมพันธ์กับแม่ ทว่าการที่ทั้งคู่ได้ใช้เวลาร่วมกันมา 28 ปี กอปรกับเธอทราบว่าแม่เคยติดสุราและมีได้ปกป้องดูแลเธอเป็นอย่างดี ดิเลียจึงไม่สานสัมพันธ์กับแม่และช่วยเหลือ

เพื่อให้พ้นความผิด ศาลตัดสินให้แอนดรูว์พ้นความผิด ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อและลูกกลับมาแน่นแฟ้นอีกครั้ง

เป็นที่น่าสังเกตว่าปัญหาความสัมพันธ์อันห่างเหินระหว่างเด็กและพ่อแม่เป็นประเด็นใหญ่ที่ผู้ประพันธ์ต้องการชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าเมื่อเด็กและเยาวชนไม่อาจเปิดใจพูดคุยหรือปรึกษาหารือกับพ่อแม่ เด็กจึงแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เป็นเหตุปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ปัญหาอื่นๆ อาทิ การทำร้ายร่างกายตนเอง การใช้ความรุนแรงกับผู้อื่น กล่าวคือเด็กและเยาวชนหาวิธีผ่อนคลายความเครียดด้วยตัวเอง แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกคือเด็กและเยาวชนเพศหญิงนิยมผ่อนคลายความเครียดด้วยการทำร้ายร่างกายของตัวเอง ขณะที่เด็กและเยาวชนเพศชายในกลุ่มที่สองนิยมผ่อนคลายความเครียดด้วยการทำลายข้าวของและการใช้ความรุนแรงกับผู้อื่น

ผู้ประพันธ์นำเสนอเด็กและเยาวชนเพศหญิงที่นิยมผ่อนคลายความเครียดด้วยการทำร้ายร่างกายของตัวเองในนวนิยายสองเรื่อง เรื่องแรกคือ *แฮนเดิล วิท แคร์* กล่าวถึงอมีเลียผู้เป็นพี่สาวของวิลโลว์ผู้ป่วยโรคระดุมกระดูก การที่พ่อแม่มุ่งมั่นดูแลวิลโลว์ ทำให้อมีเลียไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อและแม่ อีกทั้งเธอยังไม่อาจปลอบโยนน้องยามน้องเศร้าที่พ่อแม่ทะเลาะกับหรือป้องกันน้องไม่ให้ประสบอุบัติเหตุกระดูกหัก อมีเลียจึงผ่อนคลายความเครียดด้วยการกรีดร่างกายและการล้างคอเพื่อเบี่ยงเบนความเจ็บปวดในใจไปสู่ความเจ็บปวดทางกาย วันหนึ่งวิลโลว์พบพี่สาวกรีดข้อมือของตัวเอง เธอจึงทำตาม เป็นเหตุให้เธอเสียเลือดมากและหมดสติ อมีเลียเสียใจที่เธอเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้แก่ น้อง เป็นเหตุให้น้องทำตามและได้รับบาดเจ็บเกือบเสียชีวิต เรื่องที่สองคือ *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* กล่าวถึงทริกซีเธอใช้การกรีดแขนตัวเองเพื่อผ่อนคลายความเครียดจากที่โรงเรียนและจากการถูกข่มขืน มีหนึ่งครั้งที่เธอเสียเลือดมากจนหมดสติเป็นเหตุให้แม่พาเธอส่งโรงพยาบาล เมื่อความเครียดรุนแรงมากขึ้น ทริกซีจึงแก้ปัญหาด้วยการหนีออกจากบ้าน ทว่าพ่อแม่หาเธอพบและนำเธอกลับบ้านได้สำเร็จ นอกจากนี้มีตัวละครเยาวชนเพศหญิงอีกสองคนได้แก่ เคตในนวนิยายเรื่อง *มาย ซิสเตอร์ คีปเปอร์* และโจซีในนวนิยายเรื่อง *เดอะ เทนท์ เซอร์เคิล* แม้ว่าทั้งคู่มีได้ระบายความเครียดด้วยการทำร้ายร่างกายตัวเอง แต่กระนั้นความเครียดทำให้ทั้งคู่มีความคิดฆ่าตัวตายด้วยการทานยาเกินขนาด กล่าวได้ว่าเด็กและเยาวชนเพศหญิงในนวนิยายของปีโคลต์นิยมผ่อนคลายความเครียดด้วยการทำร้ายร่างกายของตัวเอง

ส่วนเด็กและเยาวชนเพศชายในนวนิยายของปีโคลต์นิยมผ่อนคลายความเครียดด้วยการทำลายข้าวของและการใช้ความรุนแรงกับผู้อื่นในนวนิยายสี่เรื่อง เรื่องแรกคือ *มาย ซิสเตอร์ คีปเปอร์* กล่าวถึงเจสซีวัย 18 ปี เขาผ่อนคลายความเครียดจากการถูกพ่อแม่ละเลยและการมีน้องสาวที่ป่วยด้วยการขูดไฟเผาสิ่งของต่างๆ ตั้งแต่เล็กจนโต เมื่อไม่ได้รับการเยียวยา เจสซีจึงป่วยเป็นโรค

ชอบเล่นไฟ เขาจุดไฟเผาสิ่งของที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ จนสุดท้ายเจสซีเผาโกดังซึ่งเขาคิดว่าร้าง เป็นเหตุให้คนไร้บ้านเกือบเสียชีวิตหากเจสซีมิได้เข้าไปช่วยเหลือนั่นเองที่ เรื่องที่สองคือ *เพอร์เฟค แมตช์* กล่าวถึงนาธานี่วัย 5 ขวบที่ระบายความเครียดจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศด้วยการทำร้ายร่างกายตัวเองและการทำลายข้าวของ เริ่มแรกนาธานี่ลทำร้ายตัวเองด้วยการปล่อยให้ตัวเองตกขังซ้ำเพื่อเบี่ยงเบนความเจ็บปวดในใจไปสู่ความเจ็บปวดทางกาย จากนั้นเขาลำพวยข้าวของของเพื่อนนักเรียน เป็นเหตุให้ครูเรียกแม่ของนาธานี่เข้าพบ เมื่อการแสดงออกถึงความเจ็บปวดภายในใจมิได้ส่งผลดีต่อเขา นาธานี่จึงเยียวยาตัวเองด้วยการจินตนาการให้ตัวเองหลุดพ้นจากโลกแห่งความจริง ส่วนเรื่องที่สองและสี่กล่าวถึงวัยรุ่นสองคนที่ตอบโต้ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนโดยใช้ความรุนแรงตอบโต้ลักษณะเดียวกัน ปีเตอร์ในนวนิยายเรื่อง *ไนน์ทีน มินิตส์* ก่อเหตุยิงกราดในโรงเรียนเพื่อยุติปัญหาความรุนแรง เนื่องจากวิธีการที่เขาใช้แก้ปัญหาคือความรุนแรงก่อนหน้านี้ไม่ประสบผลสำเร็จ อย่างไรก็ตามปีเตอร์ผ่อนคลายความเครียดด้วยการเล่นเกม ส่วนดาเนียลในนวนิยายเรื่อง *เดอะเทนท์ เซอร์เคิล* ทำตัวเกรงและชกต่อยผู้อื่นเพราะเป็นหนทางเดียวที่ทำให้เขาไม่ถูกรังแกเสียเอง อย่างไรก็ตามดาเนียลผ่อนคลายความเครียดด้วยการวาดรูป ทว่าทั้งเกมสปีเตอร์เล่นและการ์ตูนที่ดาเนียลวาดต่างเกี่ยวข้องกับความรุนแรง เกมสปีเตอร์มีเนื้อหาเกี่ยวกับการยิงเด็กที่รักแก่เด็กที่อ่อนแอกว่า ส่วนการ์ตูนของดาเนียลเป็นแนวยอดมนุษย์ที่ต่อสู้กับเหล่าอธรรม

จึงสรุปได้ว่าปัญหาของเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัยในนวนิยายของโจดี ปีโคลต์เกี่ยวข้องกับเรื่องสุขภาพ ศาสนาและความรุนแรง ทั้งนี้เด็กและเยาวชนผ่านพ้นปัญหาเหล่านี้ได้ต่อเมื่อพวกเขาและพ่อแม่เปิดใจพูดคุยและร่วมมือกันแก้ไขปัญหา อีกทั้งการที่พ่อแม่และลูกเปิดใจพูดคุยปัญหากันยังช่วยให้ความสัมพันธ์ของครอบครัวแน่นแฟ้นขึ้น หากเด็กและพ่อแม่มีความสัมพันธ์อันห่างเหิน นอกจากปัญหาของเด็กและเยาวชนมิได้รับการแก้ไข ยังก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมา อาทิ การทำร้ายร่างกายตัวเอง การทำร้ายร่างกายผู้อื่น

5.2 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาทวิวิธีการเล่าเรื่องปัญหาของเด็กและเยาวชนร่วมสมัยในนวนิยายของโจดี ปีโคลต์ช่วยชี้ให้เห็นความซับซ้อนของปัญหาและตัวตนของเด็กและเยาวชนในสังคมร่วมสมัย แต่กระนั้นผู้วิจัยพบว่าในนวนิยายเรื่องอื่นๆ ของปีโคลต์ก่อน ค.ศ. 2000 และหลัง ค.ศ. 2009 ที่น่าสนใจที่พูดถึงปัญหาเด็กและเยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัย อาทิ นวนิยายเรื่อง *The Pact* (1998) นำเสนอปัญหาเด็กวัยรุ่นฆ่าตัวตายโดยที่ครอบครัวและเพื่อนสนิทไม่ทราบสาเหตุ นวนิยายเรื่อง *House Rules* (2010) นำเสนอปัญหาเด็กที่ป่วยเป็นโรคแอสเพอร์เกอร์ซินโดรมวัย 18 ปีผู้ตกเป็นผู้ต้องสงสัยฆ่าครูสอนทักษะทางสังคมของเขา นอกจากนี้นวนิยายของผู้ประพันธ์ชาวอเมริกันที่พูดถึงปัญหาเด็กและ

เยาวชนในสังคมอเมริกันร่วมสมัย อาทิ นวนิยายเรื่อง *Thirteen Reasons Why* (2011) ของเจย์ แอเชอร์ (Jay Asher) นำเสนอปัญหาความรุนแรงในโรงเรียน เหตุที่ผู้ถูกรังแกเป็นวัยรุ่นสาวอายุ 16 ปี ซึ่งฆ่าตัวตาย ทว่าก่อนตายเธอส่งเทปที่อัดเสียงพูดของตัวเองเล่าถึงสาเหตุที่เธอฆ่าตัวตายไปยังเด็กที่รังแกเธอ นวนิยายเรื่อง *The Perks of Being a Wallflower* (1999) ของสตีเฟน ชบอสกี (Stephen Chbosky) นำเสนอวัยรุ่นชายอายุ 15 ปีที่ประสบปัญหาการหาตัวตนในโรงเรียน นวนิยายทั้งสองเรื่องใช้กลวิธีการเล่าเรื่องที่น่าสนใจและมีคุณค่าควรแก่การศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ฐิติมา กมลเนตร. “สายสัมพันธ์ที่ตัดไม่ขาด: การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์แม่-ลูกสาวในนวนิยายของนักเขียนสตรีอเมริกันเชื้อสายเอเชียและแอฟโฟร-คาริเบียน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ, คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

ราชบัณฑิตยสถาน. *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2546.

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2546.

อลิสา สันตสมบัติ. “ความจริง อัตลักษณ์ เรื่องเล่า และเขาวงกต: การแสวงหาแบบหลังสมัยใหม่ในนวนิยายโต้ชนบีสืบสวนสอบสวน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ, คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.

อิรวดี ไตลังคะ. *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.

ภาษาอังกฤษ

Association, American Psychiatric. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: Dsm-5*. Fifth ed. Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 2013.

“The Bill of Rights: A Transcription.” The Charters of Freedom, http://www.archives.gov/exhibits/charters/bill_of_rights_transcript.html.

Black, Michele C., Kathleen C. Basille, Matthew J. Breiding, Sharon G. Smith, Mikel L. Walters, Melissa T. Merrick, Jieru. Chen, and Mark R. Stevens. *The National Intimate Partner and Sexual Violence Survey: 2010 Summary Report*. Atlanta, Georgia: National Center for Injury Prevention and Control Centers for Disease Control and Prevention, 2011.

Brault, Matthew W. “Americans with Disabilities: 2010.” *Current Population Reports* (2012): 70-131.

Bridgeman, Teresa. “Time and Space.” In *The Cambridge Companion to Narrative*, edited by David Herman. Cambridge ; New York: Cambridge University Press, 2007.

Bronner, Simon J. “Plain Folk and Folk Society: John A. Hostetler's Legacy of the Little Community.” In *Writing the Amish the Worlds of John A. Hostetler*, edited by David L. Weaver-Zercher. University Park, PA: The Pennsylvania State University Press, 2005.

Collins Cobuild Advanced Learner's English Dictionary. Glasgow: HarperCollins, 2006.

“Ferhoodled.” Urban Dictionary,

<http://www.urbandictionary.com/define.php?term=Ferhoodled>.

Longman Dictionary of Contemporary English. Harlow: Longman, 2003.

“Genesis 4: 9.” King James Bible Online,

<http://www.kingjamesbibleonline.org/Genesis-4-9>.

“Genesis 4: 16-17.” King James Bible Online,

<http://www.kingjamesbibleonline.org/Genesis-2-16>.

Genette, Gérard. *Narrative Discourse: An Essay in Method*. Ithaca, N.Y.: Cornell University Press, 1980.

Going, K. L. *Writing & Selling the Ya Novel*. Cincinnati, Ohio: Writer's Digest Books, 2008.

Goldsmith, Francisca. *Graphic Novels Now: Building, Managing, and Marketing a Dynamic Collection*. Chicago: American Library Association, 2005.

Hahn, Scott. *Swear to God: The Promise and Power of the Sacraments*. New York: Doubleday, 2004.

Harvey, Kevin, and Brian Brown. “Health Communication and Psychological Distress: Exploring the Language of Self-Harm.” *The Canadian Modern Language Review* Volume 68, no. 3 (2012).

Hawley, Jana M. “The Amish Veil: Symbol of Separation and Community.” In *The Veil: Women Writers on Its History, Lore, and Politics*, edited by Jennifer Heath. Berkeley: University of California Press, 2008.

Hostetler, John A. “The Amish Use of Symbols and Their Function in Bounding the Community (1964).” In *Writing the Amish: The Worlds of John A. Hostetler*, edited by David L. Weaver-Zercher. University Park, PA: The Pennsylvania State University Press 2005.

“Hulk (Bruce Banner).” Marvel, [http://marvel.com/universe/Hulk_\(Bruce_Banner\)](http://marvel.com/universe/Hulk_(Bruce_Banner)).

Hurst, Charles E., and David L. McConnell. *An Amish Paradox: Diversity and Change in the World's Largest Amish Community*. Young Center Books in Anabaptist & Pietist Studies. Baltimore: Johns Hopkins University Press, 2010.

Jones, Rachel K., Mia R. S. Zolna, Stanley K. Henshaw, and Lawrence B. Finer. “Abortion in the United States: Incidence and Access to Services, 2005.” *Perspectives on Sexual and Reproductive Health* 40, no. 1 (Mar., 2008): 6-16.

- Kearney, Melissa S., and Phillip B. Levine. "Why Is the Teen Birth Rate in the United States So High and Why Does It Matter?". *Journal of Economic Perspectives* 26, no. 2 (2012): 141-63.
- Keller, Julia "Fact Follows Fiction: School Shooting Tale a Best Seller since March." Chicago Tribune, http://articles.chicagotribune.com/2007-04-23/features/0704230135_1_atria-books-nineteen-minutes-previous-novels.
- MacDonald, Heidi. "How Graphic Novels Became the Hottest Section in the Library " Publishers Weekly, <http://www.publishersweekly.com/pw/by-topic/industry-news/libraries/article/57093-how-graphic-novels-became-the-hottest-section-in-the-library.html>.
- Martin, Joyce A., Brady E. Hamilton, Michelle J.K. Osterman, Sally C. Curtin, and T.J. Mathews. "Births: Final Data for 2012." *National Vital Statistics Reports* 62, no. 9 (2013).
- McCallum, Robyn. *Ideologies of Identity in Adolescent Fiction*. New York: Garland, 1999.
- McMahan, Elizabeth, Susan X. Day, and Robert Funk. *Literature and the Writing Process*. Sixth ed. New Jersey: Prentice Hall, 2002.
- Murphy, Sherry L., Jiaquan. Xu, and Kenneth D. Kochanek. "Deaths: Final Data for 2010." *National Vital Statistics Reports* 61, no. 4 (2013).
- "National Terms and Definitions." United States Census Bureau, <http://www.census.gov/popest/about/terms/national.html>.
- Nikolajeva, Maria. "Beyond the Grammar of Story, or How Can Children's Literature Criticism Benefit from Narrative Theory?". *Children's Literature Association Quarterly* 28, no. 1 (Spring 2003) (2003).
- Ogle, Jennifer Paff, Molly Eckman, and Catherine Amoroso Leslie. "Personal Appearances as a Social Problem: Newspaper Coverage of the Columbine High School Shootings." In *Critical Readings: Violence and the Media*, edited by C. Kay Weaver and Cynthia Carter. New York: Open University Press, 2006.
- Pascoe, C. J. *Dude, You're a Fag: Masculinity and Sexuality in High School*. Berkeley: University of California Press, 2007.
- Petersen, Robert S. *Comics, Manga, and Graphic Novels: A History of Graphic Narratives*. Santa Barbara: Praeger, 2011.

- Picoult, Jodi. <http://www.jodipicoult.com/>.
- . *Handle with Care*. Simon & Schuster, 2009.
- . *My Sister's Keeper*. London: Hodder 2005.
- . *Nineteen Minutes*. New York: Atria, 2007.
- . *Perfect Match*. London: Hodder, 2006.
- . *Plain Truth*. New York: Atria Books, 2006.
- . *The Tenth Circle*. New York: Atria Books, 2006.
- . *Vanishing Acts*. London: Hodder, 2006.
- Rapaport, Herman. *The Literary Theory Toolkit: A Compendium of Concepts and Methods*. Malden, MA: Wiley-Blackwell, 2011.
- Schoen, Robert., and Nicola. Standish. "The Retrenchment of Marriage: Results from Marital Status Life Tables for the United States, 1995." *Population and Development Review* 27, no. 3 (2001): 553-63.
- "Tertian Fever." Oxford Dictionaries, <http://www.oxforddictionaries.com/definition/english/tertian>.
- Trachtenberg, Joshua. *Jewish Magic and Superstition: A Study in Folk Religion*. New York: Behrman's Jewish Book House, 1939.
- Walker, Lenore E. *The Battered Woman Syndrome: With Research Associates*. New York: Springer Pub. Co., 2009.
- Ward, Elizabeth, Carol DeSantis, Anthony Robbins, Betsy Kohler, and Ahmedin Jemal. "Childhood and Adolescent Cancer Statistics, 2014." *A Cancer Journal for Clinicians* 64, no. 2 (2014): 83-103.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายภูมิ พลจันทร์ เกิดวันศุกร์ที่ 19 ตุลาคม พ.ศ. 2527 ที่จังหวัดเพชรบุรี สำเร็จการศึกษา ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ใน พ.ศ. 2552 และเข้า ศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2553

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY